

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

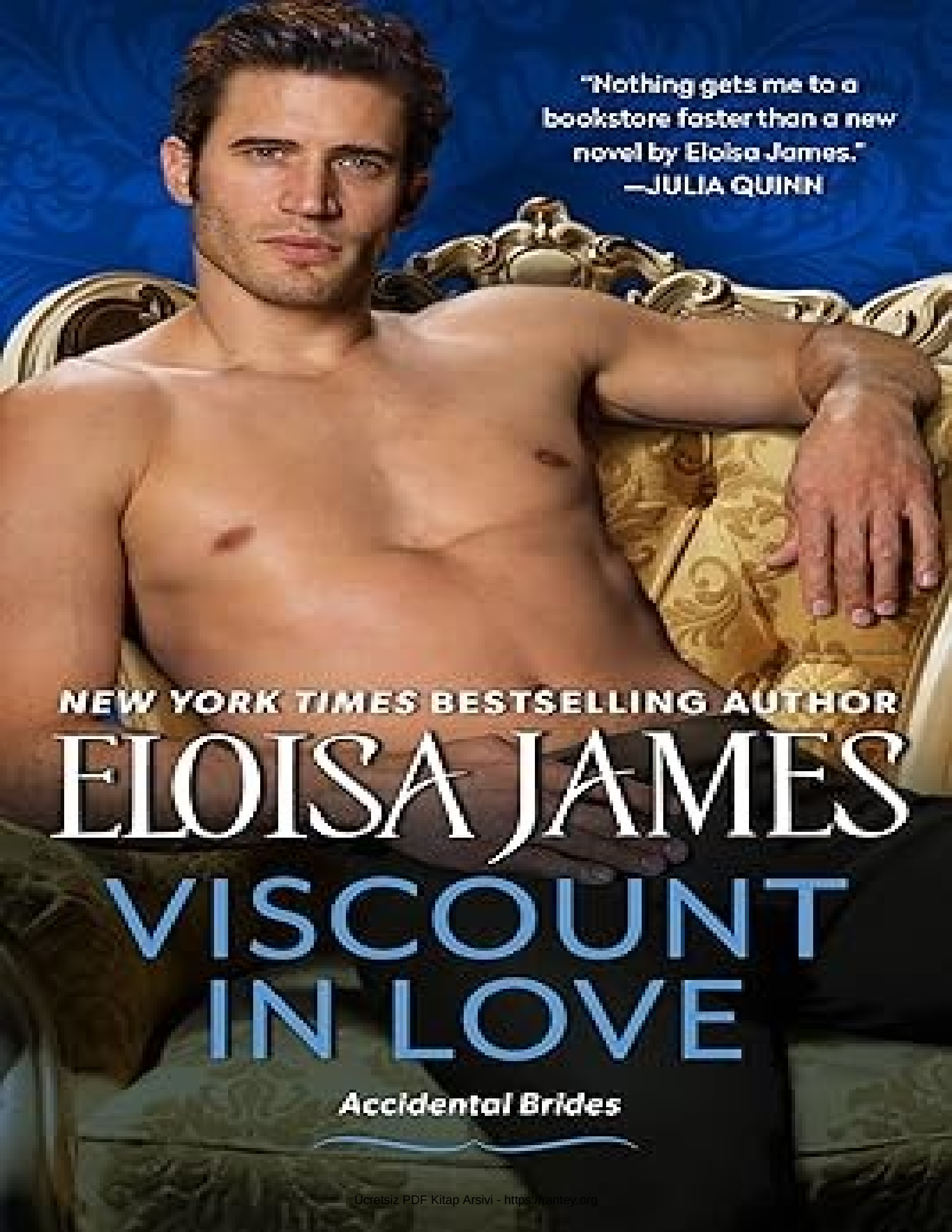
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Nothing gets me to a
bookstore faster than a new
novel by Eloisa James."
—JULIA QUINN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELOISA JAMES

VISCOUNT
IN LOVE

Accidental Brides

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ELOISA
JAMES

VISCOUNT
'COVE'DA

Bir Tesadüfî Gelinler Romanı

HarperCollinsPöblishers'ın Bir İmprit'i

Adanmışlık

*Bu kitap, bu romanı benimle birlikte tasarlamak
ve düzenlemekle kalmayan kızım Anna'ya ithaf
edilmiştir,
Ama Florence'a dokuz yaşında yazdığı tüyler ürpertici masallarını
ödünç verdi.*

İçindekiler

1. [*Kapak*](#)
2. [*Başlık Sayfası*](#)
3. [*Adanmışlık*](#)
4. [Bölüm 1](#)
5. [Bölüm 2](#)
6. [Bölüm 3](#)
7. [Bölüm 4](#)
8. [Bölüm 5](#)
9. [Bölüm 6](#)
10. [Bölüm 7](#)
11. [Bölüm 8](#)
12. [Bölüm 9](#)
13. [Bölüm 10](#)
14. [Bölüm 11](#)
15. [Bölüm 12](#)
16. [Bölüm 13](#)
17. [Bölüm 14](#)
18. [Bölüm 15](#)
19. [Bölüm 16](#)
20. [Bölüm 17](#)
21. [Bölüm 18](#)
22. [Bölüm 19](#)
23. [Bölüm 20](#)
24. [Bölüm 21](#)
25. [Bölüm 22](#)

26. [Bölüm 23](#)
27. [Bölüm 24](#)
28. [Bölüm 25](#)
29. [Bölüm 26](#)
30. [Bölüm 27](#)
31. [Bölüm 28](#)
32. [Bölüm 29](#)
33. [Bölüm 30](#)
34. [Bölüm 31](#)
35. [Bölüm 32](#)
36. [Bölüm 33](#)
37. [Bölüm 34](#)
38. [Bölüm 35](#)
39. [Bölüm 36](#)
40. [Bölüm 37](#)
41. [Bölüm 38](#)
42. [Bölüm 39](#)
43. [Bölüm 40](#)
44. [Sonsöz](#)
45. [Tavşanlar, Şeker Tarlaları ve Yağlı Boya Tablolar Hakkında Bir Not](#)
46. [Duyuru](#)
47. [Yazar Hakkında](#)
48. [Eloisa James tarafından da](#)
49. [Telif Hakkı](#)
50. [Yayıncı Hakkında](#)

Bölüm 1

13 Mart 1800

Lord Westcote'un Balosu

Westcote House, Londra

"Kız kardeşini çok kıskanıyorum," diye fısıldadı Saygıdeğer Bayan Clara Vetry, gözlerini balo salonunun diğer ucuna dikerek. "Torie, sence bir beyefendi beni Leonora'nın nişanlısının sevdiği gibi sevebilir mi?"

"Kesinlikle!" Ama Bayan Victoria Sutton şunu eklemek zorunda hissetti: "Dürüst olmak , Vikont'un aşık olduğunu sanmıyorum, Leonora'nın da öyle."

Vikont Kelbourne'un son aylarda ablasına kur yapmasını izlemek, Torie her iki tarafta da coşkulu bir tutku belirtisi görmemişti. Vikont alışlagelmiş ifadesi olan bir bakış fırlattı. Leonora'nın yüzünde ise bir zafer ifadesi vardı, ki bu da çocuk odasında bir dükkane yerine sadece bir vikontla evlenmeye karar verdiği için anlamlıydı. Yüksek rütbeli hanımlar gazeteciler tarafından takip edilirdi ve Leonora o zamanlar bile dedikodudan nefret ederdi.

İliklerine kadar romantik olan Clara bu sönük gözlemi görmezden geldi. "Kelbourne'un ona nasıl baktığını görmüyor musun? Gözleri *alev alev* yanıyor."

Torie dans pistinde Leonora'nın Vikont Lord Dominic Alston Augustus Kelbourne ile birlikte durduğu yere baktı. "Gözleri alev alev yanmıyor."

"Saçmalama, Torie. *The Ladies' Mercury*'deki son dedikodu köşesi kız kardeşinin maçını 'Sezonun en romantiği' olarak adlandırdı! Kelbourne aşık olmadan romantik olamazdı, değil mi?"

Torie hizmetçisinden bu yazıyı yüksek sesle okumasını istemeyi aklına not etti. Vikont'un yüzünde herhangi bir hayranlık göremedi. İkisi ayakta duruyordu.

Belki de Leonora çene çalmaktan hoşlanmadığı için, sessizce bir araya gelmişlerdi. Torie'nin sarılıklı görüşüne göre sessizlik, kız kardeşinin sakın ve hanımefendi bir üne sahip olmasını sağlayan etkili bir araçtı.

Kelbourne gerçek Leonora'yla tanıştığında muhtemelen şaşıracaktı; mizacı, kahvaltıda pembe şampanya yerine çay içmekten kaçındığı söylenen, uçarı bir İtalyan hanımefendi olan kötü şöhretli metresininkine benziyordu.

"Kelbourne'un o opera sanatçısından vazgeçeceğini düşünmüyorsun, değil mi Clara?" diye fısıldadı. "Çünkü seni temin ederim ki vazgeçmeyecek."

"Hanımlar bu tür tatsızlıkları görmezden gelir," dedi Clara ve hemen kendi kuralını çiğnedi. "Lord Kelbourne'un kız kardeşi Leydi Dorney'in kocasını terk ettiğini ve son sevgilisiyle yaşamaya başladığını duydunuz mu?"

Torie kesin bir ifadeyle, "Bu doğru değil," dedi.

"Geride iki çocuk bıraktı!" Clara keyifle ekledi.

"Leydi Dorney ve kocası dün gece Leonora'nın nişanını kutlamak için bizimle yemek yediler. Hanımefendinin bir sevgilisi olmadığını söylemiyorum, çünkü kocasıyla tek kelime bile konuşmadılar ama oradaydılar. Birlikteydiler."

"Hayal kırıklığı," dedi Clara. Sonra . "Lord Kelbourne az önce elini kız kardeşinin sırtına sürdü. Bana öyle dokunsa *ölürdüm*. Elleri o kadar büyük ki kızın kaburgalarına kadar uzanıyor."

"Muhtemelen birkaç yaprak maruldan fazlasını nadiren yediği içindir. Onun yerinde olmak istemezsin."

Clara dans pistine baktı. "Eğer bu bana böyle büyüleyici bir erkek kazandıracaksa, marul kemirirdim."

Doğru, Kelbourne güçlü ve zayıftı, mermerden yapılmış gibi görünen bir çenesi ve bir yığın siyah saçı vardı. Geniş omuzları ve kaslı vücudunu seyretmenin bir zevk olduğu inkâr edilemezdi.

Torie'nin kız kardeşinin müstakbel kocasına göz dikeceğinden değil.

"Kocamın, elde edemediğinde öfkesine yenik düşüp Lordlar Kamarası'nda böğürmesiyle ünlü tercih ederdim," dedi. "Bence Kelbourne, Aşk Tanrısı ona doğru bir ok fırlatsa çok gücenirdi. Onun gibi beyefendiler aşkla uğraşmazlar. Hatta belki şefkatle bile."

"Evet, öyle! *Aşırı Aşk*'ı okumadın mı?" diye sordu arkadaşı. "Romanlar yüzeyseldir ... anlamsızdır," dedi Torie, ses tonunu yüce bir küçümseme.

",," diye bağırdı Clara. "Sen ve ben anlamsızsınız, Torie! Henüz okumadığına inanamıyorum."

"Böyle önemsiz şeyleri küçümserim," dedi Clara'ya.

Arkadaşı gözlerini kısmıştı. "Sen neden ? Daha geçen hafta bana kocanın evin tüm masraflarını karşılamak zorunda kalacağını, çünkü boş zamanlarını kurdelelerini ayırarak geçirmeyi planladığını söylemiştin."

Torie ani bir karşı atak düzenledi. "Anlamsız olabilirim ama en azından bir *kedi*yi baloya sürüklemiyorum!"

Clara kedi yüzü şeklinde yapılmış bir çantayı havaya kaldırdı. "Benim sevgili retikülümünden mi bahsediyorsun?"

"Evet! Bu bıyıklar telden mi yapılmış? Çünkü az önce bir şey bacağımı dürttü."

Clara bıyıklarını düzleştirmeye başladı. "Özellikle dans ettiğimde birbirine dolanıyorlar. Konuyu değiştirdin, Torie."

Torie kitaplar ya da dedikodu sütunları hakkında konuşmak istemiyordu. "Kelbourne dün yemekte hiçbir karasevda belirtisi göstermedi. Kız kardeşime gelince, sizi temin ederim ki Leonora onu tepesinde taç bulunan bir yığın altın olarak görüyor."

"Onunla evlenmek için her şeyimi verirdim," diye iç geçirdi Clara.

"Vikont kibirli ve kötü huyludur. Sizi bir böcek gibi ezebilir. Yemekte, Lordlar Kamarası'nda olup biten birtakım gevezeliklerden başka bir şey konuşmazdı."

"Bibble-babble!" Clara kıkırdayarak tekrarladı. "Torie, muhtemelen bütün gününü ülkenin kanunlarını yeniden yazarak geçirmiştir."

"Umurumda değil. Sıkıcı biri. Ve yaşlı."

"Yaşlı *değil*," diye itiraz etti Clara. "Kardeşimle birlikte Eton'daydı, yani henüz otuz yaşında değil. En fazla yirmi yedi yaşında."

"Bu çok eski," dedi Torie soğukkanlılıkla. "Her neyse, bana Kelbourne'un gençken daha çekici olduğunu söyleyemezsin."

Clara ağzını açtı ama Torie sözünü kesti. "Belki de Leonora'yı yapabildiği kadar . Bana sorarsanız, yan yana yüzen ve çiftleşmeye karar veren iki balık gibiler. Birbirlerini

Bir alabalığın gözlerindeki romantik pırıltı, öyle değil mi?"

Clara kıkırmızı oldu ve ağzından tuhaf bir ses çıktı.

"Kahretsin." Torie arkasını dönerken kızarmamak için kendini zor tuttu.

"Dadı sana kulak misafiri olanların asla iyi şeyler duymadığını söylemedi mi? kendileri mi?"

Vikont Kelbourne, "Balığı çok severim, bu yüzden sözlerinizi bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi. "Yine de aramızdaki sekiz yılın beni yaşlı, sizi de çocuksu gösterebileceğini kabul ediyorum."

Yüz ifadesi o kadar ürkütücüydü ki Clara ciyakladı, reverans yaptı ve kaçtı.

Bölüm 2

Torie, Leonora'nın nişanlanmasının Londra'da memnun etmesi gerekmeyen en az bir erkek olduğu anlamına geldiğini düşünerek rahatladı. Şu andan itibaren bu kız kardeşinin görevi olacaktı.

Leonora zahmet etseydi.

"Kaşlarını çatarak en iyi arkadaşımı kovdun," diye gözlemledi.

"Anladığım kadarıyla kendinizi bir alabalığın üzerinde görüyorsunuz," dedi lord hazretleri. Torie ona, "Aslında ben kendimi çok yüksekte görmüyorum," dedi. "Sorun şu ki piyasa değerimden daha fazlasına evlenmeye karar verdim."

Memnuniyetle şaşırmış görünüyordu. "Güzel, çekici ve iyi yetiştirilmişsiniz." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Sizi lüks bir mal olarak değerlendirebilirim."

Torie ona parıldayan bir gülümseme verdi. "İltifat beklemiyordum."

Gözlerini devirdi.

"Doğru, çok müsrifimdir," dedi Torie, Kelbourne'un kibrinden sıyrıldığında on kat daha yakışıklı olduğunu düşünerek. "Örneğin benim fichu'ma bir bakın."

"Eğer , fichu bir kadının boynunu çevreleyen bir dantel parçasıdır. Sen giymiyorsun."

"Kesinlikle! Modacı bu elbiseyi zarif Alsace dantel parçasıyla birlikte teslim etti, gördüğünüz gibi bunu hemen attım."

Sonra irkildi. Her nasılsa müstakbel kayınbiraderiyle flört etmeye çok yaklaşmıştı, ancak gözleri kuşkusuz düşük yakasına düşmemişti.

"Akşam yemeği için size eşlik edebilir miyim, Bayan Victoria?" "Kız kardeşime eşlik etmeniz gerekmiyor mu?"

"Bayan Sutton babanıza eşlik etmeyi planlıyor, Sör William. Siz ve ben onlarla birlikte yemek yiyeceğiz."

"Sanırım onu konyaktan uzak tutmaya çalışıyor."

Kelbourne'un gözleri kırışmadı, bu da babasının aşırıya kaçma eğilimini zaten anlamına geliyordu.

Torie kaşlarını sallayarak, "Artık aileyiz," dedi ona. "Bütün sırlarımızı öğreneceksin. Lord Paterson'a akşam yemeği dansı için söz verdim, bu yüzden *ailece* yemek zevkinden vazgeçmek zorundayım." Cahil olduğuna dair yaygın inanca karşı koymak için arada sırada Fransızca ifadeler kullanmayı severdi.

Ki öyleydi, ama boş ver.

Kelbourne kaşlarını çatarak, "Paterson'la yemek yememelisin," dedi. "Adam işe yaramazın teki."

Torie omuz silkti. "Sanki onunla evlenecekmişim gibi."

Adam ağzını açınca Torie elini kaldırdı. "*Ya da* onunla birlikte çalılıkların arasında dolaş. Bu benim ilk sezonum olabilir ama aptal değilim."

Leonora Torie'nin omzunda belirdi. "Elbette değilsin," dedi kız kardeşi sert bir ses tonuyla. "Birçok insan okuyamıyor. Sezon sona ermeden bu sanatta ustalaşabileceğin umudunu taşıyorum."

Torie Vikont'un şaşkın bakışlarını *hissetti* ama geri çekilmeyi reddetti. En azından artık onun piyasa değerinin neden bu kadar düşük olduğunu biliyordu. İki beyefendi, babası okuma yazma bilmediğini söylediğinde tekliflerini geri çekmişlerdi.

"Bir aile sırrı daha Lord Kelbourne," dedi ona. "Kız kardeşim kitapları türkü sayfalarıymış gibi karıştırır, bu yüzden varisinizin benim marjinal zekamı miras alacağından korkmanıza gerek yok."

"Bukleleriniz dağınık," diye gözlemledi Leonora. "Çekilmenizi ve kendinizi toparlamanızı öneririm. Akşam yemeği duyurusu yapıldı."

Torie beyaz-sarı buklelerinden birini yüzünden uzaklaştırdı. "Hepimiz senin kadar mükemmel olamayız, Nora."

"Bana öyle deme," diye tısladı kız kardeşi.

"Nişanlıyla sırlarımızı paylaştığımızı sanıyordum. Küçükken Leonora'nın adını telaffuz edemezdim," dedi Kelbourne'a. "Nora olarak kısalttım, ki kız kardeşim bundan hiç hoşlanmaz, o yüzden beni taklit etme."

Kelbourne, "Buna cesaret edemem," diye cevap verdi. Nişanlısına döndü. "Bayan Sutton, Sör William'ı bulalım mı?"

"Ona Leonora diyebilirsin," diye araya Torie. "Bu nedenle bana Torie diyebilirsin. Tanrı aşkına, nişanlılığınız ilan edildi - bir yıl boyunca evlenmeyi planlamıyor olsanız bile."

Leonora ürpertici bir vurguyla, "Böyle bir hitabı küstahlık olarak değerlendiririm," dedi. Elini Vikont'un kolunun içine soktu. "Belki de bir çocuk masası vardır, Victoria."

Kelbourne başıyla veda etti.

İkisi uzaklaştıktan sonra Torie, "Pooh," diye mırıldandı.

İkisi de kışın buz tutmuş dallar kadar soğuk ve kaskatı kesilmişlerdi.

Birbirlerini hak ediyorlardı.

İki Yıl Sonra

Törenin ardından yas tutanlar, Kelbourne Şapeli'ndeki aile mezarlığına defnedilmek üzere cenazeye eşlik edecek korteje katılmaya davetlidir.

Bölüm 3

13 Şubat 1802

Misafir Odası

Kelbourne House, Londra

İkizler el ele tutuşmuşlardı.

Torie'ye göre tuhaf görünümlü bir çifttiler: açık renk çerçeveli, soluk yeşil gözlü ve dar çeneli, belki on ya da on bir yaşlarında. Siyah giysileri onları sıksa kuzgunlara benzetiyordu.

Çocuklar ebeveynlerinin cenaze törenine ya da defnedilmesine katılmaya davet edilmemişti, zira bu gibi durumlarda merhumun çocuklarının yaşayabileceği türden şiddetli duygu patlamalarına izin verilmiyordu.

Gerçekte, hiçbir keder belirtisi göstermediler.

Kız ayak bileğini ovmak için bir ayağını diğerinin arkasında döndürüyordu; ağır siyah çorapları kaşınıyor olmalıydı. Dadıları onu omzundan kelepçeledi ve kız bacaklarını değiştirip yeniden başlamadan önce sakinleşti. Erkek kardeşi sanki başka bir yerdeymiş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Torie sempati duyabilirdi.

Vikont Kelbourne boğazını temizledi. "Bayan Sutton, Bayan Victoria, Sör William, merhum kız kardeşimin çocukları Bayan Florence ve Efendi Valentine'ı takdim edebilir miyim? Dadı Bracknell eşliğinde."

Dadı Valentine'i öne itene kadar iki çocuk da ne kıpırdadı ne de tek kelime etti. O eğildi; Florence reverans yaptı.

"Yeterince iyi görünüyorlar," dedi Torie'nin babası. "Kedere kapılmamışlar, değil mi?"

Kelbourne, "Taşrada ikamet etmişler," dedi.

Muhtemelen ikizlerin kötü şöhretli anneleri Leydi Dorney'le çok az tanışıklığı vardı ve doğumlarından sonra yaşanan skandal -tüm sosyete Leydi Dorney'in sevgililerinden hangisinin çocuklarının babası olduğunu tahmin etmek için yarışırken- göz önüne alındığında, Lord Dorney de muhtemelen mesafesini korumuştur.

Torie yan gözle kız kardeşine baktı ama Leonora, Kelbourne'un geçen ay, nihayet düğün tarihlerini belirlemesine izin verdikten sonra ona verdiği zümrüt bileziği döndürüyordu.

Torie onu kaburgalarından

dürttü. Leonora başladı.

"Ne?"

"Çocuklar," diye fısıldadı Torie.

Kız kardeşi ayağa fırladı. "Lütfen beni affedin. Ben Bayan Sutton," dedi Leonora, "ve vasinizle nişanlıyım. Size en içten taziyelerimi sunuyorum."

Torie de ayağa kalktı. "Ben onun kız kardeşiyim, Bayan Victoria. Ailenizin vefatından dolayı çok üzgünüm."

Çocuklar onlara açık gözlerle baktılar ve koro halinde "Teşekkürler" dediler.

Kız kardeşinin nişanlısı, anahtarı olmayan bir yapboz kutusunu miras almış bir adamın havasıyla yetimlere bakıyordu. Gözleri gölgeliydi ve yüzü çizgiliydi.

Kelbourne skandalcı kız kardeşini açıkça sevmiştir. Torie *onun* cenaze töreni sırasında kederlendiğinden emindi ama şiddetli duygu patlamaları sadece Leydi Dorney'in eski sevgililerinden gelmişti ve onlar da cenaze boyunca teselli bulmadan hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak kendilerini belli etmişlerdi.

Vikont'un kız kardeşinin yetim çocuklarını sevip sevmeyeceği ayrı bir soruydu. Şu anda kesinlikle bir baba sıcaklığı sergilemiyordu. Dadı Bracknell'a sertçe başını salladı. Bir selam ve reveransın ardından kadın çocuklara eşlik etti.

Kapı kapanır kapanmaz Sör William yerinden fırladı ve konyak sürahisine yöneldi. "Çocuk biraz ot gibi, değil mi? Dorney ile bir benzerlik göreama bu tartışmalı bir konu."

Kelbourne, "Sizi temin ederim ki genç Valentine atalarına çok benziyor," dedi.

Torie, Lord Hazretleri'nin acımasız ifadesi karşısında irkildi. Ne yazık ki babasının sırtı odaya dönüktü.

"Elbette!" diyerek omzunun üzerinden kendine bir içki doldurdu. "Dorney'lerin o arabada birlikte olmaları kötü bir şanstı, çünkü çoğu zaman ayrı yaşıyorlardı. Cenazeyi iyi ve düzgün yaptınız Vikont. Cenaze

Yas koçları hoş bir dokunuştı. Dedikoducuların hiçbiri zavallı kız kardeşinizi, onun özgür ruhlu tavırlarına rağmen, mükemmel bir şekilde iddia edemez. Rahatlamış olmalısınız ama bunu belli etmediniz."

"Leydi Dorney'in ölümünü asla bir rahatlama olarak görmeyeceğim," dedi Kelbourne, sesi kutup buzu kadar soğuktu.

Sir William konyasını boşalttı ve arkasını dönmeden önce kendine bir parmak daha doldurdu. Torie'nin babası kadar ilgisiz bir adam bile lord hazretlerinin sesindeki uyarı notunu gözden kaçıramazdı. "Damme, ama ben zaman ayağımı sokarım," diye bağırdı. "için beni affetmenizi rica edeceğim. Sanki ailemde özgür ruhlu kadınlar yokmuş gibi."

Leonora başını kaldırıp bileziğine baktı.

"Karım kendi bildiği gibi dans etmeye meyilliydi," dedi Sir William. "Ah, ama o çok hoş bir kızdı, yüksek ruhlu, göz kamaştırıcı ..çapkın. Kendine engel olamadı. Büyüleyici, senin kendi Leonora."

Kadehini bitirdi ve sürahiye geri döndü. "Sana bir yudum veremeyeceğime emin misin?"

Vikont, "Hayır, teşekkür ," diye cevap verdi. Torie, Kelbourne'un babasının bu huysuz tavırlarına daha fazla tahammül edemeyeceği gibi mide bulandırıcı bir hisse kapıldı.

Leonora bileğindeki zümrütlere bir mücevher tüccarının keskin dikkatiyle bakıyordu.

"Elbette karım Leonora'ya benziyordu ama bu benzerliklerinin sonuydu," diye ekledi Sir William. "Annesine çekmiş olan bizim Torie. Etkileyemediği bir delikanlıyla hiç karşılaşmadım."

Torie gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim baba. Bu doğru değil ama minnettarım."

"İkiniz de anlamsızsınız," dedi babası. "Bunu hep söyledim, özellikle de mürebbiyeler Torie'nin okuyamadığından yakındıklarında. Bir hanımefendi neden uçarı olmasın? Bir kadın neden okumalı ya da yazmalı? Bu bir domuzdan opera söylemesini istemek gibi bir şey."

Torie irkilmedi. Sanki daha önce çiftlik hayvanlarıyla karşılaştırılmamış gibiydi.

Leonora araya girdi. "Çocuklarla ne yapmayı planlıyorsunuz, Lordum? Kelbourne? Belki bir teyze ya da onun gibi biri onları taşrada yetiştirebilir. Oğlan Eton'a gönderilebilir -ne de olsa unvan ona miras kaldı- ama kız ne olacak? Onunla ne yapılacak?"

Vikont açıkça, "İkizlerin tek akrabası benim," dedi. "Taşrada ya da başka bir yerde yaşayan teyzelerimiz yok. Kayınbiraderimin vasiyetine göre, *anne-baba* olarak ben varım."

"Bu yaşa geldiklerinde yapacak pek bir şey yok," dedi Sir William. "Onları iyi bir kadının himayesine verirseniz, işiniz . Daha büyük olduklarında baş belası olmaya başlıyorlar. Balolara falan götürülmeleri gerekir."

Leonora sesine asit karışmış bir halde, "Yine de Sezon boyunca sizi çok nadir görüyoruz," dedi.

Torie'nin kalbi sıkıştı. Leonora güçlü duygular içindeyken hiçbir zaman en iyi halinde değildi, tabii "en iyi hali" uysal, hanımefendi bir mükemmellik yanılmasını sürdürmek olarak tanımlanabilirse.

"İkinizin de uygun talipler bulmak için bana ihtiyacı yok," diye belirtti Sir William. "Torie'yle evlenmek isteyen erkekleri geri çevirmekle meşgulüm." Kelbourne'a erkeksi bir yüz ifadesi fırlattı. "Ben balolarla uğraşmam evlat, ama beni düğünde göreceksin. Ve ilk vaftiz töreninde, tabii Leonora'nın çocuğu olması şartıyla. Sopayı alsan iyi olur. Gördüğünüz gibi, iki kızım oldu. Daha genç evlenmeliydim."

Kelbourne, yüz hatları üzerinde bu kadar sıkı kontrolü olan bir adamın görünebileceği kadar dehşete düşmüş görünüyordu. Torie onun küçümsemesinin "oğlum" diye hitap edilmesinden mi yoksa evlilik dışı bir çocuk babası olabileceğinin ima edilmesinden mi kaynaklandığından emin değildi.

Leonora, "Sizin için bile, Peder, bu öneri son derece yakışsız," diye gözlemledi. "Yas sırasında düğün yapılmadığını hatırlatmama gerek var mı? Lord Kelbourne'un trajik kaybını göz önüne alırsak, bir yıl daha evlenemeyeceğiz."

Nişanlısı başını çevirdi ve çekik kaşlarının altından ona baktı. "Bu şartlar altında, kibar toplumun bu kuralı ihlal etmemizi affedeceğine inanıyorum."

Torie gözlerini devirmemeyi başardı. Vikont, Leonora'nın toplumsal bir kurala -herhangi bir toplumsal kurala- karşı geleceğini düşünüyorsa onu tanııyordu.

, kız kardeşi gizlemediği bir hoşnutsuzlukla cevap verdi. "Eğer iki yetime annelik yapmak için gelenekleri görmezden gelip sizinle evleneceğimi ima ediyorsanız, çok yanılıyorsunuz Lord Kelbourne."

Rahatsız edici bir duraklama oldu ve bu sırada tek ses Sir William'ın konyak yudumlamasıydı.

Torie Kelbourne'u iyi tanııyordu, Leonora'nın nişanlandığı iki yıl boyunca onunla en fazla birkaç kez konuşmuştu.

Gözlerindeki bakış gibi. Kırgınlıktan öfkeye dönüşmüştü.

"Duyarsız tavrınızın gerçek hassasiyetlerinizi yansıtmadığından eminim," dedi.

"Açık konuşmak gerekirse Kelbourne, babalıkları konusundaki belirsizlik göz önüne alındığında, çocuklarınızı mütevazı beklentilerle yetiştirmeniz en iyisi olacaktır. Taşrada."

Vikont'un gözleri kısıldı. "Beni şaşırtıyorsunuz, Bayan Sutton. Tekrar söylüyorum, Valentine ve Florence tartışmasız bir şekilde Lord Dorney'in soyundan geliyorlar."

Leonora'nın, nişanlısının tek kız kardeşini yeni toprağa verdiği , uysal tavrını bir kenara bırakması mı gerekiyordu? Torie, "Eminim ikizleri sevmeye başlayacaksın Leonora," diye araya girdi.

" konusu olan benim sevgim değil. Toplumun duruşu göz ardı edilemez. Valentine'in bir unvanı ve mülkü var ama merhum Lord Dorney'in evlilik saadetiyle ilgili kamuoyuna yaptığı açıklamalar göz önüne alındığında, Florence'ın iyi bir evlilik yapma şansı zayıf."

Ne yazık ki bu doğrudu. Lord Dorney ikizlerin doğumunu sarhoş olarak kutlamış ve kulübünde, kapıdan çıkarken başka bir adamla karşılaşma korkusuyla karısının yatağından uzak durduğunu ilan etmişti.

Leonora'nın ağzı sertleşti. "İlgili sorular ayak izlerini takip edecek. Floransa tonlara sunulamaz."

Vikont'un kaşlarını çatmasına bakılırsa, sonunda nişanlısının tavırlarının bir deri bir kemik olduğundan şüphelenmişti. Leonora son iki yılını onun söylediği her şeyi kabul ederek geçirmiş, bu arada bir düğün tarihi belirlemeyi kesinlikle reddetmişti.

Bu ona kızın yumuşak başlılığı hakkında bir ipucu vermeliydi.

Torie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Kız kardeşi asla idare edemeyeceği ya da kandıramayacağı bir erkekle karşılaşmamış olmakla övünürdü ama Torie, Leonora'nın eşiyle karşılaşmış olabileceğini hissediyordu.

Kelbourne, "Valentine ve Florence reşit , karım ve ben onları kibar sosyeteye asil üyeler olarak tanıtacağız," dedi. "İki yıl önceki teklifim sırasında önemli bir soruyu ihmal etmişim gibi görünüyor: Çocuklarımıza annelik yapmayı düşünüyor musunuz Bayan Sutton? Yoksa istenmeyen kedi yavruları gibi taşraya mı atılacaklar?"

Leonora bir kaşını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla çocuklar Londra'nın kömür tozunu solumadıkları zaman daha mutlu ve sağlıklı oluyorlar, ancak farklı görüşleri dikkate almaktan mutluluk duyarım. Size verdiğim cevapta

size iki oğul sözü verdim. Görevimi yapmakta asla tereddüt etmem, Lord Kelbourne."

Hangisi neydi?

İki çocuk doğurmak mı, yoksa söz konusu çocukları topluma tanıtmak mı? Torie, Leonora'nın Vikont'la yatmayı mümkün olduğunca ertelenmesi gereken tatsız bir iş olarak gördüğünün suçluluk duygusuyla farkındaydı.

Kız kardeşi altın rengi saçları ve hoş ifadeleri olan ince erkeklerden hoşlanırdı. Vikont Kelbourne siyah saçlı, iri yarı ve huysuzdu. Ve patavatsız. Aliteratif bir plethora. *Plethora*, Torie'nin cenaze töreninde öğrendiği bir sözcüktü; başpiskopos "keder ve üzüntü bolluğundan" söz etmişti. kayıp."

Kelbourne kesin bir ifadeyle, "Nerede büyürlerse , karım olarak senin sorumluluğun koşuşlarını tonla tanıştırmayı da içerecek," dedi.

Salonda sessizlik hüküm sürerken Torie nefesini tuttu. Sör William'ın kadehi bile şingirdamadı.

Leonora, sessizlik dayanılmaz hale gelmeden hemen önce nişanlısına tatlı, tamamen sahte bir gülümseme armağan etti ve mırıldandı: "Dediğim gibi, eşiniz olarak görevimi yerine getirmeyi asla ihmal etmeyeceğim. Florence güzel olacağına söz veriyor ve tabii ki bu onun evlilik beklentilerine yardımcı olacaktır."

Sir William o kadar hızlı adımlarla ilerledi ki, içki bardağının kenarından taşı ve meyvemsi kokusu Leonora'nın parfümünü bastırdı. "Bir hanımefendi Bir dadıya ihtiyacım var," dedi, ya konuşmanın alt metnini kaçırmış ya da görmezden gelmişti. "Benim evimde her zaman bir tane ve üç tane de bakıcı vardı. Karım daha azını kabul etmezdi."

Torie'ye göre Leonora'nın hanımefendi soğukkanlılığının örtüsü her an parçalanabilirdi, bu yüzden ayağa fırladı. "Herkes bana izin verirse, Lord Kelbourne'un koşuşlarını çocuk odasında karşılayacağım."

"Size üst kata kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım." Lord Hazretleri ayağa kalktı.

Leonora'nın gözleri parladı. "*Sizin* ailede bekâr bir teyzeniz olmayabilir Lord Kelbourne, ama *bizim* Victoria'mız var. O çocukları sizin kır evinizde bir kulübede büyütebilir."

Torie dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Ben henüz yaşlı bir kız değilim."

"Bu sezon senin üçüncü sezonun," diye karşılık verdi Leonora. "Değerli bir adamın senin bir evi idare etme konusundaki yetersizliğini görmezden geleceğine dair bir beklentim yok."

"Kız kardeşiniz birkaç evlilik teklifi aldı," diye açıkladı babaları, kadehini bir tıkırtıyla yere bırakarak.

"Çoğunlukla içine kapanık," dedi Leonora küçümseyerek. Öne doğru eğildi ve Torie'ye cesaret verici bir gülümseme verdi. "Taşraya emekli olsan daha iyi olur Victoria. Resim yaparken kendinizi şımartabilirsiniz. Bütün o tavşanlar kırlarda zıplıyor."

"Korkarım reddetmek zorundayım," dedi Torie. Kelbourne'a, "Bir aşk maçı için bekliyorum," dedi.

Adam ona inanmayan bir bakış attı ama Torie omuz silkti. Henüz umduğu adamla tanışmamıştı.

Leonora sonunda kendini kaybetti. "Bir mucize bekliyorsun! Sadece saygıdeğer bir çeyiz, kalın bir bel ve okuma yazma bilmeme yaz . . . Dünyadaki tüm çekicilik sana değerli bir adam kazandırmayacak. Sonunda Lord Kelbourne'un çatısı altında yaşayacaksın, o yüzden şimdiden bir işe yarasan iyi olur."

Torie zorlukla yutkundu. Leonora duygusal olarak gergin olduğunda çabuk sinirlenirdi ama yine de *Nora*'ydı, dadı ellerine cetvelle vurduktan, ona bağırdıktan ve ABC'yi öğrenemediği için akşam yemeğini -ve çoğu zaman kahvaltısını da- elinden aldıktan sonra Torie'ye her zaman sarılan ablaydı.

"Tavşan resmi mi yapıyorsun?" Kelbourne, sanki hakaretleri hiç olmamış gibi davranarak sordu.

"Benim küçük kızım bir ressam," diye söze girdi Sir William, kelimeleri geveleyerek. "Yavru kediler, güller ve tavşanlar, değil mi Torie? Onunla evlenecek her beyefendi çok şanslı olacaktır."

Torie, Leonora'nın boyuna sahip olmadığı için pişmanlık duyarak kendini olabildiğince dik tuttu. Uzun boylu olmak ağırbaşlı görünmeyi çok daha kolaylaştırıyordu. Çenesini kaldırdı ve Kelbourne'un gözleriyle buluştu. "Bence yavru kediler ve güller resimler için mükemmel konular," dedi meydan okurcasına. "Ve tavşanlar da, gerçi onların arka kısımlarını idare etmekte zorlanıyorum."

"Tatsız bir açıklama," diye yorumladı Leonora.

"Bir tavşan bacağına yeterince hızlı yiyorsun," diye babası. "Tavşan butu dememizi mi tercih edersin?" Kıkırdadı. "Arka tavşan butu!"

Torie, "Çocuk odasına giden yolu refakatçi olmadan da bulabilirim," dedi. Reverans yaptı ve şirkete ışıltılı bir gülümseme sundu. "Sör William, lütfen gitmeye hazır olduğunuzda hizmetçimizi üst kata gönderme nezaketini gösterin."

Leonora, Emily'nin akşam yemeğinde onlara eşlik etmesi için ısrar etmişti. babalarının sıırıslıkam bir yığın haline gelebileceği ve bu noktada refakatçiye ihtiyaç duyulacağı gerekçesiyle.

"Burada akşam yemeği yiyoruz," diye hatırlattı Sir William ona, konyak kadehini tekrar eline alarak. Böyle giderse babası yemek başlamadan önce kendinden geçecekti.

Torie, "Ben çocuklarla yemek yiyeceğim," dedi. Aile üyeleriyle geçirdiği zamanı karneye bağlamıştı ve bugünkü sınıra ulaşmıştı.

Aşıldı, gerçekten.

Vikont ağzını açtı ama Leonora o konuşamadan devam . "Victoria'nın koğuşlarını tanıması en iyisi, Kelbourne. Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez."

Ancak kız kardeşinin geleceğe dair net bir görüşü vardı: Torie'nin yetimlere annelik yaptığı ve asla kendi ailesine sahip olamadığı bir gelecek.

Torie uzaklaşırken gülümsemesini korudu, bu bir zafer gibi hissettirdi.

Bölüm 4

Torie, kız kardeşinin nişanlısının kendisini takip ettiğini fark ettiğinde salonun kapısında idi.

"Bana eşlik etmenize gerek yok," dedi Lord Kelbourne'a, kapıyı iterek açarken.

omzunun üzerinden uzanıp onun yerine yapamadan kapıyı açtı; bu nezaket ona her zaman işe yaramaz ve kısa hissettirmişti. "Kâhyanız beni çocuk odasına yönlendirecek."

Onu görmezden gelerek kapıyı kapattı. "Flitwick, seni nişanlımın küçük kız kardeşi Bayan Victoria ile tanıştırmak istiyorum."

Flitwick, bir çekirgeninki gibi melankolik bir yüzü olan, görkemli bir uşaktı. Torie uşakların genellikle işverenlerine benzediklerini fark etmişti. Doğal olarak, ailesinin uşağının kırmızı bir burnu ve ileri geri sallanma eğilimi vardı.

Flitwick bir dükün tüm zarafetiyle eğildi. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Victoria."

"Torie'yi tercih ederim." Gülümsemesi yüz ifadesini yumuşatmış gibiydi, belki de efendisi kadar katı değildi. "Sürekli Londra'da mı kalıyorsunuz, Flitwick, yoksa Parlamento toplantı halinde değilken Kelbourne Malikanesi'ne mi gidiyorsunuz?"

Flitwick, "Lord hazretlerinin baş kahyası olarak," dedi, "Northamptonshire'a kadar ona eşlik ediyorum."

"Bir aileniz olup olmadığını sorabilir miyim?" Torie sordu.

Kelbourne sabırsızlığını gizlemeden, "Bayan Flitwick benim hizmetçim," diye söze girdi. "Bizimle birlikte taşraya gidip geliyor. Çocuk odasına gidelim mi?"

"Bir dakika içinde," dedi Torie ona, kız kardeşinin aksine Vikont'a şirin görünmek zorunda olmadığı gerçeğinin tadını . Leonora'nın canı sıkılmış gibi görünmüyordu,

Artık bir yüzüğü ve zümrüt bir bileziği vardı.

Gözlerini kırptırdı. Kelbourne'un çelişkiye düşmeye alışık olmadığı anlaşılıyordu.

Leonora ile evlilik hayatı bir keşif olacaktı.

"Lütfen bize çocukların yeni hayatlarına nasıl alıştıklarını anlatır mısınız? Kız kardeşim onların mutlu bir şekilde yerleşmesini çok istiyor."

Kelbourne'un bu yalan karşısında seğirdiğini fark etti ama gözlerini uşaktan ayırmadı.

Flitwick, "İkizler iyi yerleştiler," diye açıkladı. "Dadı Bracknell onlara Londra'ya kadar eşlik etti, yani eğitimleri kesintiye uğramadı."

Torie bir elini sallayarak, "O değil," dedi. "*Nasıllar*, Flitwick? Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim. Anne ve babanı aynı anda kaybetmek korkunç bir şey."

Flitwick'in sert yüzü yumuşadı. "Çocuklar sizinle ilgilendikleri çok şanslılar, Bayan Torie. Çok iyiler. Şüphesiz zekiler ve Bayan Flitwick bana, kullanmayı hatırladıkları zaman hoş davranışları olduğunu söyledi. Ama eksantrik oldukları söylenebilir. Her zaman en tuhaf konulardan konuşurlar."

Kelbourne, sanki evdeki bütün tereyağının kokmuş olduğu kendisine söylenmiş gibi kaşlarını çatarak, "Bu tür zaafıları ," dedi.

Torie, "eksantrik" Lord Hazretleri'nin nefret ettiği bir şey olduğu izlenimine kapılmıştı. Ne de olsa, bir İngiliz hanımefendisinin timsali olan Leonora ile evlenmeyi seçmişti.

Görünüşte.

"Lord Kelbourne, lütfen salonda tekrar bir araya gelin," dedi ona. "Flitwick bana üst kata kadar eşlik edecek."

"O katı henüz ziyaret etmedim, yüzden çocukların rahat ettiğinden emin olabilirim."

Torie ona bakakaldı. "Çocuk odasını hiç ziyaret etmediniz mi?"

"Dediğim gibi." Kelbourne'un ifadesi her zaman kapalıydı ama ağzı biraz daha sıkılaştı. Açıkça görülüyordu ki, üstü kapalı da olsa eleştiriden hoşlanmıyordu.

"Aileleri bir hafta önce öldü," diye belirtti. "Peki sizin eve ne zaman geldiler?"

Kelbourne sert bir tavırla, "Dört gün önce," dedi.

"Bebekliğinden beri çocuk odasında kimse yaşadı mı?" "Orta

Çağ'da bile sayılmazdı."

Flitwick, "Yatakların havalandırıldığını ve odaların yakın zamanda temizlendiğini garanti edebilirim," diye ekledi.

"Elbette öyleydiler," dedi Torie. "Ama Lord Kelbourne *yerel ebeveynlik* yapmak istiyorsa, uygulamalı olmalı." Birinci kata çıkan mermer basamakları tırmanmaya başladı.

Kelbourne, "*In loco parentis*," diye düzeltti ve devam etti.

"Bu terimi kullanmanızdan baba olmayı planladığınızı anladım. Leonora'nın önerdiği gibi onları taşraya götürebilirsiniz. Bu modele dürüstçe yaklaşıyor: Annemiz öldükten sonra taşradaki malikâneye gönderildik ve Sör William bir daha çocuk odasının kapısını karartmadı."

"Çocukken onun yokluğu sizin için önemli miydi?"

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sonra başını hızla tekrar öne çevirdi. Kelbourne normal hayat için fazla yakışıklıydı. Profili bir Yunan parasına aitti. "Bir babanın ilgisi yardımcı olabilirdi.

Bizim dadımız da sizin dadı Bracknell kadar sevimliydi."

"Hiçbir dadı sevimli değildir," dedi lord hazretleri.

Sahanlığa ulaştılar. Geniş koridorlar sağa sola uzanıyor, karamel renkli döşeme tahtaları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Duvar kâğıtlarında parlak renkli, olasılıksız kuşlar vardı.

Torie, "Bu kâğıda bayıldım," yorumladı, durup hayranlıkla inceledi. "Tavus kuşları ve papağanlar!"

"Kız kardeşim evlenmek için evden ayrılmadan hemen önce seçti." Sesi yumuşadı. "Elle renklendirilmiş ve sadece bir koridor için saçma bir masraf. Letitia savurgan biriydi." Torie'ye baktı ama dilini tuttu.

"Benim gibi bir 'lüks' mü?"

Kelbourne'un kirpikleri titredi. Torie gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. Tanıdıklarını yorumlayabilmek her zaman hoşuna giderdi. Clara heyecanlandığında ayak parmaklarının üzerinde zıplardı. Müstakbel kayınbiraderinin kirpikleri ise sinirlendiğinde titrerdi.

"Özellikle bu kızcık renkli kuşları seviyorum," dedi ona, bir tanesine dokunarak. "Tam olarak bu renkte bir retikül istiyorum."

Kaşlarını çatarak duvara baktı. "Kırmızı olanlar mı?" "Onlar kırmızı değil!" Torie itiraz etti. "Bana kırmızı görünüyorlar."

Eteklerini uzattı. "Sanırım elbisemin sadece siyah olduğunu düşünüyorsunuz?"

tuttuğu kumaşa baktı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bir günün büyük bir kısmını Partlet's Emporium'da yas bombazininin doğru tonunu bulmak için harcadım," dedi ona. "Bu siyahın içinde biraz

saçımı tamamlayan gümüş."

Bakışları kızın saçlarından eteklerine ve oradan da geriye doğru gitti.

"Sakın küçümser gibi bakayım deme," diye bağırdı Torie. "Saçımdaki gümüş çizgiler mat siyaha karşı cıfcaflı durur. Sen benim kardeşim olacaksın, bu yüzden benim fikrime güvenmek zorundasın."

Adamın gözleri kızın yüzüne döndü. "Bir erkek kardeş istediğine emin misin? Kız kardeşin senin değerinde konusunda oldukça küçümseyici bir tavır sergiliyor."

Leonora'nın duyguları incindiğinde kendini kaybediyor ve huysuzlaşıyordu ama kız kardeşi bunu asla kastetmemişti. Torie rahat bir tavırla, "Bu sadece Leonora'nın tarzı," dedi. "Bunu ciddiye almıyorum."

Gözleri mavi-gri renkteydi ve irislerinin etrafında siyah bir çerçeve vardı. "Bu sadece babanın seni opera söyleyen bir domuza benzetme şekli mi?"

Torie boğazını temizledi. "Merak buysa, Sör William beni seviyor. Leonora da öyle."

"Hmmm."

Kıpırdandı, eteklerini kabarttı. "Devam edelim mi?" "Kız kardeşin sana neden bu kadar kaba davranıyor?"

"Leonora düşünüyor . . . hayır, o haklı. Ben uçar ve anlamsız *biriyim*. Gerçekten okuma yazma bilmiyorum, bu da beni oldukça işe yaramaz yapıyor. Sayabilirim, ama hesaplamlar beni aşar. Pahalı ipeklilere karşı gerçek bir tutkum var; Havva'nın yerinde olsaydım, Adem incir yapraklarına aşırı düşkünlüğüm ve pantolonuna bir şey bırakmadığım için muhtemelen beni azarlardı."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Uçar olduğumu . . . Sadık ve nazik görünüyorsun." Elini saran iri parmaklar vücuduna sıcaklık yaydı.

"Bu kelime umurumda değil," dedi gülümseyerek. "Hepimiz Lordlar Kamarası'nda olamayız. İşe yaramaz olabilirim ama çok süslüyüm. Daha çok bu duvar kağıdı gibi." Sarsılmıştı, elinde tutmamalıydı. Kız kardeşinin nişanlısıyla el ele!"-ve böylece bir sonraki cümle ağzından , sebeatsız yere.

"Ya da metresin."

Bölüm 5

Dominic kulaklarına inanamadı. Torie'nin elini bıraktı ve sertçe, "Hanımım mı?" dedi.

Victoria Sutton ile aynı nefeste düşünmek istemiyordu.

Gianna. Torie büyüleyici, taze ve komikti. İşe yaramazdı belki ama büyüleyiciydi.

Özellikle de babasına ve kız kardeşine o ışıltılı, cesur gülümsemesiyle bakarken.

Metresi . . . Gianna, hizmetçilere tabak çanak fırlatma eğilimi olan fırtınalı İtalyan'dı.

Müstakbel baldızı dolgun dudağını ısırdı, yanaklarında pembelikler belirdi. "Bunu söylememeliydim," diye fısıldadı Torie. "Söylememişim gibi davranabilir miyiz?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü dehşete düştüm," dedi Dominic suratsızca. "Bir beyefendinin özel düzenlemeleri asla kibar bir ortamda tartışılmamalıdır."

Torie çenesini kaldırarak, "Mantıksızsın," diye karşı çıktı. "Neden Bayan Peccati'den haberim yokmuş gibi davranayım? Huysuz olsa da büyüleyici olduğu söyleniyor ve ikiniz dedikoduların gözde konularından birisiniz. Dahası, kız kardeşim bana bu konuda ona karşı son derece açık sözlü olduğunuzu söyledi."

"Leonora size *hanımına* hitaben yaptığımız konuşmadan bahsetti mi?"

"Tabii ki anlattı! Ben onun kız kardeşiyim. Benim görüşüme göre, sen Kendinizi titiz bir dürüstlikle. Ona, şöhretinizi yumuşatacak ve Lordlar Kamarası'ndaki konumunuzu iyileştirecek mükemmel bir ev sahibesiyle evlenmek istediğinizi söylediniz - en romantik nedenler değil, ama

ferahlatici bir şekilde doğrudan. Ona asla başka bir kadınla ihanet söz verdin ama bir metresin zina sayılmayacağını da belirttin. Açık sözlülüğünüz için bir kez daha alkışlıyorum, gerçi ben olsam sizi ve teklifinizi kapı dışarı ederdim." Sırttı ve ekledi, "Dürüst olmak gerekirse."

Dominic şaşkındı. Sanki Torie onların seviyesindeki evliliğin doğasını anlamamış gibiydi.

"Merak ediyorsan söyleyeyim," diye devam etti, "Leonora mükemmel bir ev sahibesidir ve asla cicisbeo almaz. Acımasızca gelenekseldir ve size kendi soyunuzdan iki oğul verecektir. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Hayır." Kelimeyi olabildiğince yasaklayıcı bir şekilde kullandı.

Torie gözlerini devirdi. "İffetli bir dul değilsin, o zaman neden senin varlığından haberim yokmuş gibi davranayım? Ya da babamın metresinin, bu konuda?"

"Bu tür nezaketsiz konular asla konuşulmamalıdır."

"Siz ve Leonora cennette yaratılmış bir eşleşmesiniz: O da sanki fikirlerini açıklamak insanların aynı fikirde olmasını sağlayacakmış gibi kuralları ilan etmeyi seviyor. Demek istediğim, dedikodu sütunlarına göre, Bayan Peccati'nin pembe şarap içtiği söyleniyor. Kahvaltıda şampanya, ki ben bunu alkışlıyorum. Bence pembe şampanya sade şaraptan *çok* daha güzel."

"Bu tür ayrıntılar gazetelerde mi yer alıyor?" *Dehşete* düşmek duygularını gizleyemedi. "Düzenli olarak. Lordlar Kamarası'nda böğürmek size sık sık bildirimler kazandırıyor aynı zamanda. Farkında değil miydiniz?"

"Hiç böyle bir sütun görmemiştim."

Torie umursamaz bir tavırla, "Onları görmezden gelmekte haklısınız," dedi. "Siz istemediğiniz sürece Bayan Peccati'den bir daha bahsetmeyeceğim. İnsanın sırlarıyla dalga geçilmesinden daha kötü bir şey olamaz, öyle değil mi?"

"Okuyamamaktan mı bahsediyorsun?"

"Hemen hemen," diye itiraf etti. "İkinci sezonumda herkes gerçeği öğrendikten sonra hayat daha kolay oldu. Bir önceki yıl sürekli son romanımla ilgili yorumlardan kaçırıyordum."

Dominic derin bir nefes aldı. Daha önce hiç kimse onunla bu kadar küstahça konuşmamıştı ama Torie'nin saygısızlık etmek istemediği açıktı. Bunun yerine, aile oldukları gerekçesiyle gelenekleri açıkça hiçe sayıyordu. Sanki bir Amerikalıymış gibiydi. Bir keresinde birkaç gününü Boston'da aylar geçirdim ve dürüst hanımlarla Atlantik'in bu yakasında kibar toplumda asla gerçekleşmeyecek sohbetler yaptım.

Torie onun sessizliği karşısında küçük bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra arkasını dönüp ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi. "Hemen dönmezseniz kız kardeşim ve babam çok üzülecek."

Victoria Sutton Leonora'dan daha kısaydı ama kişiliği çok daha büyüktü. Hayat doluydu. Gülüşü bile canlıydı; onun derin kıkırdamasını iliklerinde hissediyordu.

Bu düşünceyle birlikte ani ve keskin bir farkındalık yaşadı: Tanrı'ya şükür kendini onun gibi gösterişli, sinir bozucu ve fazlasıyla şehvetli bir kadınla nişanlamamıştı. Bu saçma düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Merdivenler adımlarının altında gıcırıyordu ve duvarlar hâlâ zeytin kahverengisine boyalıydı.

Torie sahanlığa ulaştı ve onu beklemek için durdu. "Gel," dedi ve o daha dokunamadan çocuk odasının kapısına atladı.

Odadakiler başlarını kaldırıp bakmadılar. Florence, Dominic'in çocukluğundan hatırladığı, minderleri Kayalar. Valentine yerde sırtüstü yatıyordu, çizmeli ayaklarını kız kardeşinin yanındaki koltuğa dayamıştı. Oda yeterince temizdi ama kasvetliydi.

Tıpkı hatırladığı gibi.

İki yatak, sert bir kanepa, takırdayan demir halkalardan sarkan sarı bir perdeyle çevrili teneke bir küvet.

"Çocukluğundan beri değişt mi?" Torie fısıldadı.

"Kesinlikle aynı." Aynı derecede iç karartıcı. Moralinin bozulduğunu hissedebiliyordu.

"Kesik kafalara gelince, onları koleksiyonunun geri kalan parçalarının arasına, neredeyse askeri mükemmellikte bir sıra halinde yerleştirmişti. Pencere pervazı," Florence bir kağıttan yüksek sesle okudu.

Torie, Dominic'in kolunu tuttu ve parmağını dudaklarına götürdü. Gözleri kahkahalarla dans ediyordu.

"Bu cümleyi sevdim," dedi Valentine, gözlerini tavana dikerek. "Kesik kafalar fikrini nereden?"

"Misafir odasında," diye yanıtladı Florence. "Hepsinin bize bakışı. Bir sonraki satır: 'Gecenin geç saatlerinde, hanımı uyumaya gittiğinde, uzun parmaklarındaki tüm güçle saçlarını hışkırdattığını hayal edebiliyordum. kafalar parçalandı.'"

"Hanımefendi mi?" Dominic inanamayarak mırıldandı. Çocuklar bile metresin ne olduğunu biliyor ? Sonra aklına kesik kafaların daha çok

sorunlu. Yeğenin periler ve firfırlı balo elbiseleri hakkında bir hikaye yazması gerekmiyor mu?

"Bundan sevdiğimden emin değilim," diye devam etti Florence karalayarak. "Daha taze kafalar açık pencerenin önünde yatarken bir tarafa fırçalandı.""

"Sahneyi ayarlamalısın. 'Açık pencerenin önünde, güneşle yıkanmış Ay ışığının düzenli akışı,'" diye düzeltti Valentine.

"Şahsen, 'yıkanmış' ve 'akar' kelimelerinin aynı anda kullanılmasının sarsıcı olduğunu düşünüyorum.

cümle," diye Torie. Odaya girdiğinde yıpranmış döşeme tahtaları gıcırdadı.

Florence irkilerek doğruldu ve kalemiyle kâğıdını yere bırakarak ayağa kalktı. Valentine kimin girdiğini görmek için başını çevirdi, sonra ayaklarını kanepeden çekti ve ayağa kalktı.

"Aşağıda yeni tanıştık," dedi Torie. "Victoria Sutton ve enişten kız kardeşimle evlendiği için bugünlerde senin teyzen olacağım."

Florence yaptı. Valentine başıyla selam verdi. "İyi günler," diye koro halinde konuştular.

Dominic birden Florence'ın ne terlik ne de çorap giydiğini fark etti. Siyah elbisesinin eteklerinin altından soluk ayak bileklerini görebiliyordu.

Torie ikizlerin karşısına oturdu. "Kesik kafalar hakkında konuşalım."

Dominic olduğu yerde dondu kaldı. Basit bir mesele gibi görünen şey-kız kardeşinin çocuklarına ev sahipliği yapmak ve onları yetişkinliğe kadar büyütmek - aniden imkansız hissetti. Florence'ın ayak bilekleri bir kuşunki kadar inceydi. Kötü mü besleniyordu?

Peki ya o kesik kafalar? Bu hastalıklı bir hayal gücünü mü yansıtıyordu? Leonora'nın bu hikâyeyi duyduğunda yüzünde belirecek hoşnutsuzluğu hayal edebiliyordu. Kadınlar kesik kafalar hakkında yazmaz ya da ziyaretçileri çıplak bacak ve ayak parmaklarıyla karşılamazdı.

İkizler onun kendilerini selamlamadığını ya da oturmadığını fark etmemiş gibiydiler. Torie'nin büyüleyici gülümsemesine karşılık veremeyerek kanepeye çöktüler ve doğrudan, konusu kısa ama korkunç ayrıntılarla dolu bir hikâyenin karmakarışık anlatımına daldılar.

Kayınbiraderi oğlunu neden Eton'a göndermemişti? Valentine centilmenlikten hiç anlamıyor gibiydi. Kanepenin minderleri taş gibi olsa bile, insan ayaklarını onların üzerine koymazdı. Florence da aynı şekilde habersizdi. Valentine onu izlerken, ince bacaklarını yukarı çekip dizlerine sarıldı ve çıplak ayak parmaklarını oynattı.

Onlarla ne yapacaktı ki?

Bölüm 6

Torie, poposunu çimdiklemeye çalışmadıkları ya da zekasıyla ilgili açık bir şaka yapmadıkları sürece genellikle tanıştığı herkesten hoşlanırdı. Ama bu çocuklar?

Onları *gerçekten* sevdi.

Altı yaşına geldiğinde buklelerini düzenli tutmayı, düz dikiş dikmeyi ve tüm mektuplarını yazmayı bilen Leonora ile birlikte bir kreşte büyümüştü.

Torie'nin suçları kontrol edilemeyen buklelerle başladı ve oradan yokuş aşağı gitti. Birkaç dadı ve iki çocuktan bizzat sorumluydu.

Mürebbiyeler ona okumayı öğretemedikleri için kovuldular.

Bu da kitaplara karşı derin ve kalıcı bir hayranlık duymama neden oldu. Kelimelere. Hikayeler uydurabilen insanlara.

İkizler birbirlerine takılıyor, Florence'ın hikayeyi yazdığını, Valentine'ın ise yardım ettiğini anlatıyorlardı. Florence, "O benim iyi bir yazar değil," dedi. "Aşırı çiçekli."

Valentine, "Ben 'ay ışığında yıkanmayı' seviyorum," diye itiraz etti. "İçinde *ağırbaşlılık*. Sizce de öyle değil mi Lord Kelbourne?"

Gardiyanları nihayet yerine oturmuştu ama hâlâ tek kelime etmemişti. Sanki ağır bir darbe almış gibi görünüyordu - bu günün ilk darbesi değildi, diye hatırlattı Torie kendi kendine. Zavallı adam, tıpkı müstakbel karısının uysal, kırılğan bir çiçek olduğunu düşündüğü gibi, özel ilişkilerinin de dedikodu köşesi okuyabilecek herkesin ilgisini çekmeyeceğine inanmıştı.

Çocuklar gözlerini amcalarına dikmiş, onun cevap vermesini bekliyorlardı.

Torie Vikont'a acıdı ve araya girdi. "Karakterinizin dişleri var mı? Çünkü içimden bir ses bu adamın alt dudağından sarkan dişleri olduğunu söylüyor. Ay ışığında parlayabilirler. Ya da ay ışığında *yıkanabilir*."

"Bunu sevdim!" Florence elindeki kâğıda bir şeyler karalayarak haykırdı. "Dadın nerede?" Kelbourne ay ışığının dişlerini görmezden gelerek sordu. Valentine, "Aşağıda hizmetçiyle birlikte," dedi. "Dadı Bracknell

bizi çok yorucu buluyor ve biz de onun için aynı şeyi hissediyoruz."

Kız kardeşi ona dirsek attı. "Bu kadar züppe olma Val." "Züppe mi?" Torie sordu.

"Valentine tanıştığı herkesten daha zeki olduğunu düşünüyor," diye açıkladı kız kardeşi.

Valentine, "Bu doğru değil," diye itiraz etti. "Sen daha zekisin."

"Etrafta dolaşıp insanlar hakkında okudukları son kitaba göre yargıda bulunuyor. Dadı İncil okumayı sever, o zaman bile sadece Yeni Ahit'i. Dikkatli olun: Plutarkhos'u okumadığınızı itiraf ederseniz, kardeşim sizi aptal yerine koyacaktır."

"Sana karşı dürüst olabilirim Valentine," dedi Torie. "Tek bir kitap bile okumadım."

Çocukların gözleri büyüdü. "Neden olmasın?" Florence soluk soluğa kaldı. "Okuma yazma bilmiyorum."

"Okumak mı?" Valentine züppelik yapamayacak kadar dehşete düşmüş görünüyordu. "Okuyamıyor musun?"

"Sana öğretelim mi?" Florence öne doğru eğilerek sordu, gözleri parlıyordu. "Üç yaşında okumaya başladım ve ondan sonra kardeşime ve sütçüye öğrettim. Yani size de öğretebilirim."

"İşe yaramayacak," dedi Valentine kesin bir ifadeyle. "Bu Puffer'a okumayı öğrettiğin zamanki gibi değil. Şimdiye kadar öğrenemediyse, beyninde bir var demektir, Flo. Kayrak bir tahta çıkarmak işe yaramayacaktır."

Kelbourne boğazını temizledi. "Bir centilmen bu kadar açık sözlü olmamalı. Bayan Victoria'nın duygularını incitebilirsiniz."

İkizlerin gözleri ondan Torie'ye kaydı. "Öyle mi yaptım?" Valentine sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Torie. "Odadaki aptal olmaya alışkınım."

"Beyninizi incelemek ilginç olurdu," diye gözlemledi Valentine.

"Diseksiyon hakkında bilgin var mı?"

Torie başını salladı. "Cahilliğimin sınırı yok. Nedir bu?" Valentine, "İçinde ne olduğunu görmek için bir cesedi kesmek," dedi. "Yeterince büyüdüğümde, birçok insanı kesmek istiyorum. Sanırım beynin benimkinden farklı görünüyor."

Torie neredeyse "daha küçük" diyecekti ama kelimeyi geri aldı. Dünyanın bunu onun için sık sık yaptığı düşünüldüğünde, kendini küçümsememeye çalışıyordu.

"Bu konuşmak için uygun bir konu değil. Bayanlar ölü bedenlerden bahsedilince dehşete kapılırlar," diye açıkladı Kelbourne. Eğer Leonora'yı düşünüyorsa, haksız sayılmazdı. Torie'nin kız kardeşi Florence'ın hikâyesini duysa şoktan ölürdü.

İkizler etkilenmemiş bir halde ona baktılar. Torie, birçok insanın onları daha geleneksel olmaya yönlendirmeye çalıştığı hissine kapılmıştı.

Ve başarısız oldu.

"Bayanlar daha hassas konuları tercih eder," diye devam etti Kelbourne, sesinde bir keskinlik . "Örneğin, Bayan Victoria mükemmel bir suluboya sanatçısıdır. Onun yavru kedi ve çiçek resimlerini tartışabiliriz."

"Yağlıboya resim yapıyorum. Ve mükemmel olup olmadığım konusunda hiçbir fikrin yok," dedi Torie ona burnunu kırıştırarak.

"Peki, sen?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Tavşanların arka uçları hariç," diye niteledi Vikont, gözlerinde belli belirsiz bir kahkaha parıltısıyla.

Florence kuşkuyla, "Bir tavşan hakkında hikâye yazmayı deneyebilirim," dedi.

Torie bir kahkaha tufanı kopardı. "Kaç tane hikaye yazdın?"

"Bir sürü. Özellikle son zamanlarda. Okumayı seviyoruz ama dadımız kitap getirmemize izin vermiyor. Bu yüzden son birkaç gündür onun yerine yazıyoruz."

"Neden kütüphanenizi getirmenize izin verilmedi?" Kelbourne sordu.

Valentine, "Normal çocuklar olmaya çalışmamızı istedi," diye açıkladı. "Ya da en azından öyle görünmemizi."

Torie sırtarak, "Bunun için çok geç," dedi. "'Efendi Valentine' ne kadar da ağız dolusu. Size Val olarak hitap edebilir miyim?"

Val başını salladı ama Florence, "Bana Flo olarak hitap edilmesini istemiyorum," dedi. Val, "Benim kullanımım dededen kalma," dedi.

"Floransa daha ," diye açıkladı kız kardeşi. "Ayrıca, İtalya'da bir gün ziyaret etmek istediğim bir şehir. Hiç mi?" diye sordu Vikont'a.

"Evet, gördüm. Floransa büyüleyici bir şehir, sanatla dolu."

Valentine, "Oraya turneye gideceğim," diye açıkladı. Kelbourne'a döndü. "Yeni babamız olduğunuza göre, Flo'nun genç yaşta evlenmesini tercih ettiğimizi artık biliyorsunuzdur."

Vikont gözlerini kırıştırdı. "Baba mı?"

"İlk babamız bize, onun ölümü halinde senin bizim ikincisi," diye açıkladı Valentine. "Anladığım kadarıyla Bayan Sutton bizim yeni annemiz olacak."

Kelbourne'un yüzünde, hayatının az önce derinden değiştiğini fark eden bir adamın şaşkın bakışı vardı. Torie tekrar söze girdi. "Neden genç yaşta evlenmek istiyorsun, Florence?"

Valentine, "Böylece Büyük Turumda bana eşlik edebilecek," diye açıkladı.

Torie gülümsemekten kendini alamadı. "Peki ya kocası? O da size eşlik edecek mi?"

"Tabii ki. Buna balayı deniyor."

Kelbourne'un sersemlemiş yüz hatlarında eğlenceye benzer bir ifade belirdi. "Balayı genellikle yeni karı koca tarafından yapılan bir gezidir. yalnız."

"Bizim durumumuzda öyle değil," dedi Florence kendinden son derece emin bir şekilde. "Gördüğünüz gibi biz ikiziz."

"Flo evlenmeli ki benimle gelebilsin. Önce baştan çıkarma sanatında ustalaşmalı." Valentine Torie'ye baktı. "Belki sen ona yardım edebilirsin."

"Baştan çıkarma sanatı' mı?"

"Bu ifade günahkârlar hakkında verilen ilginç bir vaazdan geliyor," açıkladı. "Ölümcül ve kanlı bir düellodan sonra vaaz edilmiş."

"Joseph Sewell'in vaazlarını mı okuyorsunuz?" Torie, yazarı Westminster Abbey'de verdiği vaazdan tanıyarak sordu.

"Babamın kütüphanesinde buldum," dedi Valentine. "Bir gün düello yapmak zorunda kalabilirim, yüzden vaazın yararlı bilgiler içermesini umuyordum ama içermiyordu."

Kelbourne kaşlarını çatı. "Hiçbir papaz düello hakkında bir şey bilmiyor."

İkizler onu görmezden geliyordu, Torie buna alışsa iyi olur diye düşündü. Valentine, "Onun gibi giyinmeniz ve onun gibi yürümeniz gerekecek," dedi.

Torie'ye başını sallayarak.

Torie kendine baktı. Siyah bombeli elbisesinde çok sevdiği fırfır, dantel ve kurdelelerden hiçbiri yoktu. En geniş ve en güzel elbiselerden olmayı tercih ediyordu.

ama yas elbisesi küçük panniers için tasarlanmıştı. Dahası, korsaj köprücük kemiğine değiyordu, oysa çoğu elbisesi göğüslerini sergiliyordu.

Baştan çıkarıcı hissetmiyordu.

"Şimdiden kıpırdayabiliyorum," dedi Florence. Koltuktan zıpladı ve dar kalçaları bir o yana bir bu yana sallanarak odanın içinde yürüdü.

diğer. "İyi günler, Lord Whatsit," diye mırıldandı ve reverans yaptı.

"Yoldan geçen bir ördeğe benziyorsun," diye gözlemledi kardeşi.

Kelbourne, "Bayan Victoria öyle abartılı bir şekilde hareket etmez," dedi.

Florence arkasını döndü, ellerini kalçalarına koydu ve önce sola, sonra sağa salladı. "Baştan çıkarıcı kadın kıpırtısı!" diye Vikont'u bilgilendirdi.

"Evet, annem kıpırdadı," diye onayladı Val.

İkizlerin arasında Torie'nin anlam veremediği bir bakış geçti.

Florence koltuğuna döndü ve çıplak birini altına soktu. "Daha on bir yaşındayım. Bir kocayı nasıl baştan çıkaracağımı öğrenmek için zamanım var."

"Çok doğru," diye kabul etti Torie.

Florence ona sempatik bir bakış atarak, "Sanırım okuyamadığın için bir ev bulamadın," dedi. "İstersen ben evlendikten sonra benimle yaşayabilirsin."

Valentine, "Dürüst olmak gerekirse, evlilik fikri midemi bulandırıyor," dedi. "Sanırım bundan kaçınacağım. Kiminle evlendiğini asla gerçekten bilemezsin, değil mi?

Sen mi? Flo *birkaç* karısını öldüren bir adam hakkında bir hikaye yazmıştı. Her biri bacak, kol ve benzeri şeylerle dolu bir oda bulduğunda çok şaşırmış."

"Bırakın öldürmeyi, neden doğradı?" Torie sordu.

Florence omuz silkti. "Bu fikri gazetede üç karısı olan Lord Adolphus Bufford hakkında çıkan bir haberden aldım. Hepsi de ölmüş, yani belli ki onları öldürmüş."

Torie, "Lord Bufford'u tanıyorum," dedi. Aslında Leonora'yla evlenmek için Kelbourne'un rakiplerinden . "Onunla birçok kez dans ettim ve sizi temin ederim ki mükemmel bir beyefendidir."

Valentine biraz da haklı olarak, "Dans etmek evlilikle aynı şey değildir," dedi. "Cinayete meyilli olduğu bir evlilikte belli olmazdı. balo salonu."

Kelbourne sert bir sesle, "Lord Bufford Lordlar Kamarası'nda saygı gören yaşlı bir akran," dedi.

"Üç eş," diye hatırlattı Florence ona. "Akranlarından gördüğü saygının kana susamış dürtülerini bastırması pek mümkün değil. Leydi Macbeth'e bir bakın! Ellerini kanla yıkayana kadar muhtemelen bir hanımefendiydi."

Torie iki çocuğun da Vikont'tan korkmamasından büyük keyif alıyordu. Leydi Dorney'in ilginç romantik hayatı

O kadar meşguldü ki çocuklarına büyüklerine saygı duymayı öğretmeyi ihmal etmişti.

Ya da Leonora gibi o da çocuklarını taşraya bıraktıktan sonra annelik görevlerinin tamamlandığını düşünmüş olabilirdi. Torie, ikizlerin babalarının kütüphanesinin yardımıyla kendi kendilerini yetiştirdikleri izlenimini .

Valentine sırtarak, "İki ölü eş talihsizlik olarak ama üç tanesi cinayet kokuyor," diye ekledi.

Vikont, "Bu konuşmak için çok uygunsuz bir konu," dedi.

"Bayan Victoria'nın Bufford ile dans etmeye devam etmesini istemezsiniz, değil mi?" Valentine sordu. "Ya ona kur yapmaya başladıysa? Ya ona önerdi mi?"

"konuda endişelenme," dedi Torie. "O asla benim gibi birini seçmez."

Valentine başını sallayarak, "Okuma sorunu yüzünden," dedi.

"Kısmen, ama daha çok karakterim nedeniyle. Lord Bufford çok değerli biri ve benim gibi anlamsız birini istemez. Cahilliği çiçek boyama tutkusuyla birleştiriyorum, hatırladın mı?"

"Yine de çok güzelsin," diye gözlemledi Florence. "Biz siyahlar içinde berbat görünüyoruz ama senin tenin duvar kâğıdı macunu kadar beyaz görünüyor."

"Duvar kâğıdı macunu!" diye bağırdı ağabeyi tiksintiyle. "*Ay ışıltı*, Flo! Ya da süt. Ya da zambaklar. Beyaz zambaklar!"

Torie kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutarak, "İkinize de teşekkür ederim," dedi.

Valentine, "Seninle evlenmek benim için sorun olmazdı," diye ekledi. "Sana yüksek sesle kitap okuyabilirim."

"Belki seninle evlenmesem bile bana kitap okuyabilirsin? Senin için oldukça yaşlıyım, yine de iltifatını takdir ediyorum."

Valentine elini sallayarak, "Yaş sadece bir sayıdır," dedi. "Eğer ben değilsem, neden ikinci babamızla evlenmiyorsun?" Kelbourne'a doğru başını salladı. "O daha yaşlı ama pazarlığı tatlıya bağlarız."

". Onun kız kardeşiyle evleniyor," diye Florence. Torie Vikont'a bakmaya cesaret edemedi.

Valentine, "Bayan Victoria bizimle yaşıyor olsaydı ona kitap okumak daha kolay olurdu," dedi.

Florence, "Ailemizin içinde olacak, böylece ona kitap okuyabileceğiz," dedi. "Peri masallarıyla başlayacağız. Onları seveceksin," dedi Torie'ye. "Çocukları yiyen cadılar, kötü üvey anneler, vesaire."

Torie, ailesinden birini bulduğu için baş döndürücü bir sevinç duyuyordu. Eksikliklerine rağmen onu seven üyeler. "Lütfen bana Torie deyin," dedi içtenlikle. "Biz bir aileyiz."

Kelbourne ona azarlayıcı bir bakış fırlattı. İki yıl önce ona bu şekilde hitap etmesini önerdiği ve kız kardeşine hâlâ "Bayan Sutton" diye papağan gibi konuştuğu düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

",," diye kabul etti Valentine, belli ki bir yetişkine kendi adıyla hitap etmenin ne kadar alışılmadık bir şey olduğunu bilmiyordu.

Torie, "Sadece baş başayken," diye açıkladı, çünkü Leonora onu duyarsa kriz geçirirdi.

İkizler başlarıyla onayladı. "Şimdi bir kitap okumak ister misiniz?" Valentine sordu. "Sanırım babamın kütüphanesinde iyi kitaplar vardır."

Kelbourne'un söz konusu babanın kendisi olduğu gerçeğine uyanması için bir an sessizlik oldu. Boğazını temizledi. "Evet. Biliyorum."

Torie, "Lord Kelbourne'a özel hayatında da sadece baban olarak hitap etmeni öneririm," dedi. "İlk babanızın ikinci babanız olmasını istediğini hepimiz anlayabiliriz ama 'Lord Kelbourne' en kibar hitap şeklidir."

"Nişanlım Bayan Sutton." Kelbourne tereddüt etti. "Ona asla 'Anne' diye hitap etme, özel olarak bile."

Florence'ın dudakları O şeklinde kıvrıldı ve gözleri parladı.

Torie aceleyle, "Kız kardeşim kötü bir üvey anne olmayacak," dedi. "Leonora oldukça düzgün biri."

"Hayal kırıklığı," dedi Florence. "Kötü kalpli bir üvey anneye karşı kendimi kanıtlamak isterdim. Kendimi bir fırının içine koymalarına asla izin vermezdim." Kelbourne'a dönerek, "Yakında evlenecek misiniz? Seninle yaşamaya devam edecek miyiz ve Torie de bize katılacak mı?"

"Eğer sizinle yaşayacaksak, *lütfen* birkaç kitap alabilir miyiz, ya da en azından kütüphanenizden ödünç alabilir miyiz?" Val araya girdi.

"Ben nerede yaşıyorsam sen de orada yaşayacaksın," dedi Kelbourne. "İstedığın kadar kitap alabilirsin, geride kalanları da hemen getirteceğim. Ailenin yasını tuttuğumuz için Bayan Sutton'la en az üç ay evlenmeyeceğim."

Valentine, "Gözyaşları içinde olmamız gerektiği gerçeğinin farkındayız," açıklamasında bulundu.

Florence, "Ağlama konusunda iyi değiliz ve ne yazık ki ikisini de çok iyi tanımiyorduk," dedi.

Valentine, "Üstelik bizden hoşlanmadılar," diye ekledi.

"Ailen seni seviyordu," dedi Kelbourne kararlı bir şekilde, Torie'nin içini rahatlatırcasına. Dorney'lerle sadece bir kez, Leonora'nın nişan yemeğinde tanıştığı için kendini çok yabancı hissediyordu. Dorney'lerin ikisi de aynı yere sık sık gitmiyordu. partilere katılacak.

"Bu 'hoşlanmak' ile aynı şey değil, değil mi?" Valentine karşı çıktı. "Annemi son gördüğümüzde, barbarlara benzediğimizi söyleyerek mürebbiyemizi kovmuştu. Başka birini işe almayı unuttuğunu düşünüyoruz, çünkü bir yıl geçti ve Bayan Biddleton'ın yerine kimse gelmedi."

Kelbourne'un çenesi, kız kardeşinin kibirli anneliğinin bu sanatsız tasviri karşısında gerildi. "Bir mürebbiye için çok yaşlısın, bu yüzden bir özel öğretmen tutacağım. Parlamento toplantı halindeyken üçümüz burada, Londra'daki evimde yaşayacağız ve yazın Kelbourne Malikânesi'ne çekileceğiz. Derin yastan çıktığımızda, Eton'a gideceksin, Valentine."

Valentine başını salladı. "Hayır, . Flo'dan ayrı kalamayacağımı açıklayana kadar babam da bunu düşündü."

"Babam şaşırtıcı derecede ısrarcıydı," diye ekledi Florence. "Val'i ikna etmek için en az bir saat çocuk odasında kaldı. Onu bir daha hiç görmedik. Kız kardeşin babamızla evlendikten sonra bizimle yaşamak ister misin?" diye sordu Torie'ye. "Bizden hoşlanıyor gibisin. En azından histerik görünmüyorsun ve çılgılık atmıyorsun."

Leonora çılgılık atacaktı. Torie hâlâ kız kardeşinin bu ikisiyle düzenli olarak sohbet ettiği fikrini kafasında oturtmaya çalışıyordu. "Lord hazretleri uygun görürse seve seve ziyarete gelirim. Babamın evi sadece birkaç blok ötede."

Val, Vikont', "Siz Bayan Sutton'la evlenmeden önce bile Torie'ye kitap okumalıyız," dedi. "Bunu görmelisiniz. Muhtemelen *hiçbir şey* bilmiyordur."

"Kurdeleler ve elbiseler konusunda uzmanım. Ve gül boyama."

Val gözlerini kapadı, altmış yaşında bıkkın bir akran gibi görünüyordu, sonra inanmaz bir şekilde gözlerini kısarak ona baktı. "Plutarkhos yok mu?"

"Kim?"

Yüksek sesle iç çekti. "Bu bir felaket."

Kelbourne, "Bayan Torie evi istediği zaman ziyaret edebilir," dedi. Yüzünde ağır bir şoktan kurtulmaya çalışan bir adamın sert ve biraz da solgun ifadesi vardı. Ya da gripten.

Torie ona minnettar bir gülümseme verdi. Bakışları soğuktu. Kibirli Lord Bufford bile onun cazibesine karşılık vermişti ama Vikont karşılık vermemişti.

Elbette bunun bir önemi yoktu.

O sadece onun kayınbiraderi olacaktı. Sert çene çizgisi Leonora'nın sorunuydu, onun değil.

"Yazdığım hikâyenin devamını dinlemek ister misiniz?" diye sordu Florence. "Kesinlikle!" dedi Torie.

"Başka bir gün," dedi Kelbourne. "Bayan Victoria ve ben misafir odasına dönmeliyiz."

"Neden ona Torie demiyorsun?" diye sordu Florence. "O senin kız kardeşin olacak."

"Baldız."

"Lütfen ," dedi Torie, Vikont'u dürtecek bir muziplikle. "Sanırım iki yıl önce sizden bunu istemiştım. Ve size şöyle hitap edeceğim ..."

"Dominic," diye cevap verdi soğuk bir duraksamadan sonra.

"Dominic o zaman. Ya da belki Dom?" Torie cıvıldadı, onun ilk adını duyunca hafifçe geri çekilmesinden keyif aldı. O bir sopaydı ama ona sempati duyuyordu. Bu kreş ziyareti, "Baba" diye hitap edilmekten, Eton'un söz konusu bile olamayacağını neşeyle bildirilmesine kadar, bünyesine büyük bir darbe indirmiş olmalıydı.

İkizlere, "Akşam yemeğinizin vakti gelmiştir," dedi. "Dadınız yemeklerle birlikte düzenli olarak geliyor mu?" Sesi öylesine yasaklayıcı bir hal almıştı ki Her iki çocuk da şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Val, "Dadı Bracknell zamanı geldiğinde yiyecek bir şeyler getirecek," dedi.

Her iki çocuğun da yemek saatlerine dikkat etmediği daha açık olamazdı.

"Babamla gitmek zorunda mısınız?" Florence soluk yeşil gözlerini Torie'nin yüzüne dikerek sordu. "Hikâyeme dişlerimi de ekleyebilirim!"

Torie çocukların ilgiye muhtaç olduklarını çok net bir şekilde hissetti. "Sizinle yemek yiyeceğim, ama Lord Kelbourne'un çizim odasına dönmesi gerekiyor.

oda," dedi ayağa kalkarak. "Ayağa kalkın, ikizler. Lord hazretlerine veda edelim" -bocaladı- "veda edelim."

"Dominic," diye hatırlattı ona. Kadını şaşırtan bir şekilde, adamın gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Belki yemeğinizi paylaşabilirim?"

"Korkarım hayır," dedi Torie. "Hatırlarsanız kız kardeşimi ve babamı ağırılıyorsunuz." Gerçi Sör William'ın şimdiye kadar bayılmış olduğundan emindi.

Bir selam ve iki reveransın ardından Vikont, Homeros'un *Odysseia*'sının İngilizce çevirisini getirmesi için bir uşak göndereceğine söz vererek kapıdan çıktı. Gitmesi söylendiğinde şaşırılmış görünüyordu ama Torie'nin, nişanlısını sıkıdığı için Leonora tarafından azarlanmak gibi bir niyeti yoktu.

Leonora ona sık sık, "Unutmamalısın önemsiz şeyler önemli insanların aklını başından alır," derdi.

Yani: özü sözü bir adamla.

Val, "Yemeğimizi yerken Homeros'u okuyabiliriz," diye ilan etti.

"Önce benim hikayem üzerinde çalışmalıyız!" Florence itiraz etti. Sayfayı tekrar eline aldı. "'Örümceklerin kamp kurduğu ve sadece toz akarlarını hapsettiği ölü, ışısız ocağın ötesindeki pis odanın karşısında onların arkadaşlığından keyif aldığını görebiliyordum." Durakladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Torie, "Sinekleri yakalamaya çalışan 'örümceklerin kamp kurması' ama sadece toz akarlarını yakalaması hoşuma gitti," dedi. "Kimin şirketinden bahsediyoruz?"

Val, kapı Vikont'un arkasından kapandığı anda yere yığılmıştı. Çizmelerini kız kardeşinin yanındaki kanepenin üzerine koydu.

"Kesik kafalar," dedi hayallere dalarak. "Sadece 'kafalar' kadar iyi olmazlardı, değil mi? *Kesik* kelimesi her şeyi fark."

Bölüm 7

Sonraki iki ay boyunca, Torie'nin hayatı hoş bir düzene girdi. Her sabah Kelbourne kreşini ziyaret ediyor, başka bir işi yoksa öğle yemeğini ikizlerle birlikte yiyordu. Öğleden sonraları, evin arka tarafında, arka bahçeye bakan bir oda olan atölyesinde resim yapıyordu. Akşamları ise, taliplerinden biri eşliğinde ve Leonora, hizmetçisi Emily ya da Clara annesinin refakatinde tiyatroya ya da baloya gidiyordu.

Leonora'nın Torie'nin gelecekte evde kalacağına dair uğursuz kehanetine rağmen, Torie'nin birkaç yeni talibi vardı ve bunlardan biri de Queensberry Dükü'ydü. En son dansları sırasında Majesteleri ona neşeyle, hiçbir mavi çoraplığının beyninin onunki gibi bir tenle kıyaslanamayacağını söylemişti.

Torie ten rengi yüzünden kendisine kur yapılmasından hoşlanmamıştı ama dilenciler seçilemezdi ... ve o bir düktü.

Bir gün Florence Torie'nin resim atölyesini görmek istedi, Torie de ikizleri evine götürdü ve Leonora misafir odasında arayanları kabul ettiği için onları doğrudan üst kata çıkardı.

O ve Vikont, ikizlerin kız kardeşiyle uzun bir sohbete hazır olmadıkları konusunda zımnın anlaşmışlardı. Kelbourne, kibar sohbetlerde kaçınılması gereken konuları içeren bir Yasaklılar Listesi oluşturmuştu.

Liste Torie'yi şaşırtacak şekilde uzamaya devam etti. Ne kadar çok konunun kibar insanlar tarafından asla tartışılmadığını düşünmemişti. Vikont'un "*Bunu da listeye ekle,*" komutu kendisi ve ikizler arasında bir şakaya dönüşmüş, hırıltısının taklitleri kahkahalara yol açmıştı.

Geçmiş yıllarda atölyesi annesinin dikey odasıydı, ancak üç yıl önce Torie batıya bakan penceresi nedeniyle burayı sahiplendi. O

çocukları kapıdan geçirene kadar evin ne kadar dağınık fark etmemişti. Çıplak zemine her renkten boya sıçramıştı ve solventle yıkanan boya fırçalarının kavanozları boş çay fincanlarının yanında duruyordu. Kâhyalarının beceriksiz ev idaresi yüzünden hizmetçiler atölyeden tamamen uzak duruyordu.

"Bu odaya bayılıyorum!" Florence ellerini çırparak ciyakladı. "Neden iki şövaleniz var?" diye sordu, dalgalanan güllerden oluşan bir natürmortun yanına giderek.

Torie, "Biri sabah ışığını, diğeri öğleden sonrayı yakalıyor," diye açıkladı. Valentine oldukça şaşırtıcı bir şekilde, "Burada ne yaptığını anlıyorum," dedi. O

sabah şövalesinin önünde duruyordu. Neredeyse bitmek üzere olan resim, güneş ışığıyla dolu bir açıklıkta oynayan bir tavşan ailesini tasvir ediyordu.

"Öyle mi?" Torie sordu. Çoğu zaman ne yaptığından emin değildi; sadece bir fikre hakim olmaya çalışmak zorundaydı.

Valentine, "Şafak ışığı tavşanların kulaklarını parlatıyor," dedi. "Şuna Florence." İkizi hemen yanına geldi.

Çocuklar hâlâ koyu siyah giysiler içindeydi ama Torie Kelbourne Evi'ne bir modacı göndermişti, böylece en azından boyunlarında beyaz dokunuşlar vardı. Vikont düzenli yemek saatlerini dayattıktan sonra biraz kilo almışlardı.

Torie onların son derece sevimli olduklarını düşünmeden edemiyordu, özellikle de omuz omuza durup ellerini arkalarında kavuşturduklarında.

Florence kardeşine, "Sanırım bu tavşanları boyarken gülümsedi," dedi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," diye cevap verdi Valentine, sesi bir kez daha

Altmış yaşında bir adam kadar mantıklı. "Bu tavşanlar neşeli, ancak bu duygunun kendini nasıl belli ettiğinden emin değilim."

Florence bebeklerden birini göstererek, "Şuraya bak," dedi. "Kulaklarını nasıl açmış ve başını nasıl eğmiş. Kardeşleriyle birlikte olduğu için çok mutlu. Ve annesiyle."

Valentine eğildi ve gözlerini kısarak tuvale yakından baktı. "Bu bıyıkları nasıl yaptın, Torie? Onları zar zor görebiliyorum."

"Bir iğne," diye açıkladı. Ve sonra, ilgilerini çektiği için onlara tavşan boyama hakkında her şeyi anlattı. "Arka kısımlar en zorlayıcı olanlardır, şekillerinden dolayı değil - bu kolaydır - ama bir tavşan neredeyse Her zaman hareket halindedir ve arka ayaklarından yaylanır."

Florence kardeşini taklit ederek resme dikkatle baktı. "Onu havadaki tavşanda görüyorum." Parmağıyla tavşanın bacaklarını çizdi. "Yukarı çıktı ve kıvrıldı. Sanırım onu bu şekilde hareket halinde resmetmek zor olmuştur."

Torie basitçe, "Bu benim yıllarımı aldı," dedi.

Valentine, "Belki bize resim yapmayı öğretebilirsin," diye önerdi. Tavşanları incelemekten ormana doğru ilerledi. "Ormanı çok derin göstermek için çivit mavisini kullanman çok hoşuma gitti."

Torie yüksek sesle güldü. "Bu numarayı ilk fark eden sizsiniz. Bunu Kraliyet Sanat Akademisi'nin daimi sergisinde resimleri bulunan bir İtalyan ressamdan öğrendim."

Valentine, "Gidip onun çalışmalarını görmeliyiz," dedi. "Tavşan resmi yapmayı öğrenmek istiyorum. Belki gülleri değil ama."

"Bunlar sadece gül değil," diye itiraz etti Florence. "Bir yaprağında uğur böceği var."

İkizlerin ziyareti sonucunda Vikont çocuk odasına bir sürü boya ve iki şövale getirtti. Valentine'e, "Londra Kulesi gibi anıtsal bir şey çizmeye çalış," diye tavsiyede bulundu. "Güller ve tavşanlar kadınlar içindir."

Torie bir kızgınlık dalgasını geri yuttu.

"Çünkü kadınlar kadar zevkliler," diye ekledi Kelbourne hızla, onun yüzüne bakarak.

Vikont'un küçümseyici tavrı, hayatındaki diğer erkeklerden daha kötü değildi. Bir arkadaşının duvarında asılı duran resimlerinden birini gördükten sonra

Queensberry Dükü Torie'ye bir hobisi olmasının harika olduğunu ve güllerin de kendisi kadar güzel olduğunu söyledi. "Kadın vizyonu tensel özelliğe uyum sağlamıştır," diye düşünmüştü.

Bir masanın üzerine dikkatsizce atılmış bir demet gülün ardındaki odanın derinliğini yaratmaya çalışmak dört ayını almıştı. Nihai zaferinin "tensel özellik" ile bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

Valentine amcasına net bakış ve "Kule resmi yapmayacağım çünkü ilgimi çekmiyor. Kulağa pek de zorlayıcı gelmiyor."

Bir hafta sonra Torie, ikizlerin Leonora'yla tanışmaya hazır olduğuna karar verdi.

Yasaklılar Listesi birkaç sayfa uzunluğundaydı ve ezberlenmişti. Bir fincan çay eşliğinde sakın bir sohbet, umarım kız kardeşinin koğuş fikrine alışmasını sağlar ve Torie'nin Kelbourne Evi'nde geçirdiği zaman hakkında homurdanmasını engelleyebilirdi.

"Evde çok nadir bulunuyorsun," diye yakındı Leonora. "Lord Bufford dün sabah bizi ziyarete geldi ve seni hiçbir yerde bulamadık. Şaperonluk etmesi için Emily'yi çağırmak zorunda kaldım. Neredeyse ondan kasıtlı olarak kaçtığını düşünecektim."

"Haklısınız," diye onayladı Torie. Bufford'un arabasının evin önünde durduğunu görmüş ve hemen aşağıya kaymıştı. Arka merdivenlerde. "Lord Bufford'un bize tiyatroya kadar eşlik ettiğini düşünürsek, onu hemen ertesi gün görmeyi beklemiyordum. Ayrıca, o sadece sizi görmeye gelir."

Yaşlı baron, Leonora'yı Vikont'tan kazanma umudunu yitirmemişti ve Kelbourne'un yas nedeniyle sosyeteden uzaklaşmasını fırsat bilerek neredeyse her gece ona balolarda ve tiyatroda eşlik ediyordu.

Leonora'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Lord Hazretleri oldukça ısrarcı, değil mi? Yine de o kadar centilmen ki beni hiç rahatsız etmiyor. Yanında refakatçi olmadan bile kendimi güvende hissediyorum."

Torie'ye göre, Bufford'un altmışını geçmiş olması ve bastonla yürümesi nedeniyle ırzına geçilmesi pek olası değildi. "Kelbourne'un yanında olmak sizi rahatsız ediyor mu? Son zamanlarda nişanlınızı pek görmedik. ay."

Kelbourne'la kreşe gelip giderken sık sık karşılaştığı gerçeğini kendine saklıyordu. İkizlerin ve *Odyssey*'nin refakatinde birkaç öğün yemek bile paylaşmışlardı ki bu Florence için yeterince kanlı, Val içinse yeterince anlamlı olmuştu.

Leonora omuz silkti. "Vikont yas tutuyor, Torie. Bırak baloyu, tiyatroya gitmesi bile çok uygunsuz olur. Bildiğiniz gibi, davetlerle kuşatılmış durumdayım ve bir arkadaşaya ihtiyacım var. Lord Bufford bir Tanrı vergisi."

Torie, "Yas tutmak nişanlının seni parkta çıkarmasına engel olmaz," diye gözlemledi. Leonora'nın onu parkta gezdirmesinden biraz endişeliydi. Kelbourne hakkındaki fikrini değiştirdi ve daha idare edilebilir biriyle evlenmeye karar verdi. Neyse ki evlenebileceği başka bir vikont yoktu.

Gecenin derinliklerinde Torie, Leonora'nın önerdiği gibi ikizleri yetiştirmeyi hayal etmeye başlamıştı. Belki taşraya taşınırlarsa bir çiftçiyle tanışabilirdi, tercihen okumayı bilmeyen bir çiftçiyle. Geniş omuzlu, gösterişsiz ama iri kalçalı bir adam.

Kelbourne'un kalçaları Queensberry Dükü'nünkilerden çok daha kaslıydı. Leonora'ya göre, nişanlısının günlük kılıç talimi

şışmış kaslarla sonuçlandı ve bunu çok tatsız buldu.

Torie kız kardeşinin müstakbel kocasına asla arzuyla bakmazdı elbette ama şışmış kaslardan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı.

"Kelbourne'u Hyde Park'ta bir gezintiye çağırabilirim," dedi Leonora, sesi hiç de hevesli gelmiyordu. "Geciken düğünümüz konusunda sabırsızlanmaya başladı."

"Yas tutmaya başlamadan önce bile onu iki yıl ertelediğin düşünülürse bu adil."

"Evlenme teklifinden birkaç ay sonra onunla kesinlikle evlenemezdim. Aceleyle yapılan düğünler tamamen yanlış bir izlenim bırakır."

İki insanın birlikte olmak için sabırsızlandığı izlenimi gibi mi? Ama sonra Torie kız kardeşinin aşırı hızlı konuşmaktan bahsettiğini fark etti bebeklerin görünümü.

"Leonora sözlerini şöyle sürdürdü: "Geçen yıl etkinlikler son derece kalabalıktı.

"Örneğin Prens Augustus Frederick'in düklük unvanını almasının ardından yapılan kutlamalar. Bir vikontun düğünü sezonun en önemli olayı olmalı."

"Kreşi ziyaret ederken Kelbourne ile kendi evinde buluşabilirsiniz." Torie önerdi. "Bir kez daha tanıştığınızda, Valentine ve Florence'tan hoşlanacağınıza eminim."

"Onlarla tanışmak , daha sıcak hissetmek bir yana duygu," dedi Leonora. "Haklı ya da haksız, annelerinin utanç verici ününün lekesini taşıyorlar. Kelbourne'un onları neden taşraya göndermediğini anlayamıyorum ama bu yüzden onun hakkında daha az şey düşünüyorum. Aramızda asla bir yer bulamayacakken, onları kibar toplum ortamında yetiştirmek onlar için adil değil."

Torie, "Oldukça merhametsiz görünüyorsun," diye gözlemledi. Bazen tek savunması Leonora'ya hanımefendi gibi davranmadığı için saldırmak oluyordu. "Nişanına daha sadık olman gerekmez mi?"

"Pratik davranıyorum. İtibar bir yana, o tuhaf görünümlü kızı sosyeteye tanıttığımı düşünebiliyor musunuz? Gözleri bektaşi üzümü renginde."

"Floransa çok güzel!" Torie itiraz etti. "Saçları çok çekici bir şekilde kıvrılıyor."

Leonora burnunu kırıştırdı Torie kurnazca ekledi: " odasına kısa bir ziyaret yaparsak, büyük salona bir kez daha bakabilirsin. Hatırlarsanız, yenilenmesi gerektiğine karar vermişsiniz."

Leonora sonunda kabul , arabayı üç blok boyunca götürmek ve kartını göndermek konusunda ısrar etti. Flitwick'in kendisi de Vikont'un Lordlar Kamarası'nda olduğunu söyledi, ama bir fincan pekoe çayı ve birkaç tane Mrs.

Flitwick'in taze pişmiş limonlu çörekleri.

Leonora arabadan inerken, "Çörek yok," dedi.

"Evet, çörekler," dedi Torie, aşağı atlayarak. "Flitwick, çocukları görmek istiyoruz, belki çayımızı çocuk odasında içebiliriz."

Leonora önceliklerini açıkça ortaya koyarak, "Önce büyük salon," dedi.

Sonraki bir saatini Flitwick'i meşe panelleri soyması ve dingin ve simetrik bir alan yaratır. "Sakin renkleri tercih ederim. O kıpkırmızı perdeler korkunç." Dramatik bir ürperti verdi. "Bu oda burada yaşamadan önce tamamen yenilenmesi gerekiyor. Renklerin kakofonisi çok rahatsız edici."

Flitwick işe hemen başlanabileceği konusunda onu temin etti.

Leonora ona, "En az altı ay daha evlenmeyeceğiz," dedi.

Torie kaşlarını kaldırmamayı başarmıştı ama Vikont'un derin yası atlatır atlatmaz evlenmeyi planladığından emindi.

Çocuk odasının kapısını açtığında ilk gördüğü şey Florence'ın yatağının üzerinde, tüyler etrafını bir kuş gibi sararken sızdıran bir yastığı döndürüyor olduğuydu.

kar yağışı. "Avast you, scurvy dog, you beetle-browed budt!" diye bağırdı.

Her iki çocuk da yas alınlarına çapraz olarak takılan göz bantları olarak yeniden kullanmışlardı. Yastıklar silaha dönüşmüştü. Kısacası, onlar korsandı.

"Seni sintine emici, zambak ciğerli pislik!" Valentine bağırdı. Saçları tüyleri kapacak kadar uzamıştı; koyu renk buklelerini düzensiz bir hale gibi çevreliyorlardı.

"Korsanlar, ahoy!" dedi Torie hızlıca, odaya daldı ve Flo'nun yastığını daha fazla tüyü dökülmeden kaptı.

"Batır beni, benim teyzem!" Valentine yatağından zıplayarak şöyle dedi.

"Torie!" Florence çığlık attı. Kız yataktan fırlamadan önce Torie yastığı yere bırakacak kadar zaman bulabilmişti. Kollarını Torie'nin beline doladı. "Merhaba!"

Leonora kapıdan boğazını temizledi. "İyi günler, Bayan Florence, Efendi Valentine."

İkizlerin kafaları hep birlikte kapıya doğru döndü.

Torie nefesini tuttu. Leonora çoğu zaman dünyaya, "*Kahkaha ölçüsüzdür*" gibi kurallara sıkı sıkıya bağlı kalarak sürdürdüğü, esnek olmayan bir şekilde süslü bir cephe gösteriyordu. Arada sırada, eskiden çocuk oyunlarını çok seven kız kardeşi Nora yeniden ortaya çıkıyordu.

"Yoksa iki korsana mı hitap ediyorum?" Leonora gülümseyerek ekledi. Torie rahatlayarak iç çekti.

"Bizimle oynamak ister misiniz, Bayan Sutton?" Florence heyecanla sordu. "Daha fazla yastığımız var."

"Oh, hayır," dedi Leonora. "Bayan Victoria ve ben bu tür oyunlar için çok yaşıyoruz. Yetişkin bir hanımefendi olduğunuzda, Bayan Florence, bir yastık tarafından hırpalanmak istemezsiniz, değil mi?"

Florence düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım benim için sorun olmaz," dedi. "Özellikle de sarsıntının çoğunu ben yapıyorsam."

Valentine, "Kendi cinsinden birine göre oldukça vahşi," dedi. Saçlarından tüyler koparıyor ve onları havaya fırlatıyordu. "Şuna bak Torie. Bu odadaki hava akımı doğudan batıya doğru ilerliyor."

"Mükemmel bir korsan olurdum," dedi Florence.

"Nasıl yani?" Torie sordu. Leonora'nın yüzündeki ifadeden rahatsız olmuştu; kız kardeşi korsanları kabul etmiş olabilirdi ama Valentine, Torie'ye takma adıyla hitap ederek temel bir kuralı çiğnemişti: *A*

İyi yetiştirilmiş bir hanımefendi, eşi de dahil olmak üzere hiç kimsenin kendisine gündelik veya gayri resmi bir şekilde hitap etmesini teşvik etmez.

"Ben duygusallıktan uzak biriyim," diye açıkladı Florence. "Örneğin korsanlar, dostlarını tahtada yürütürken duygusal davranmazlar. Onların hakkından ustalıkla gelebileceğime eminim. Ne güzel bir kelime, değil mi? *Aplomb* 'güvence' anlamına gelir."

"Hiçbir kadın korsan değildir ya da en azından hiçbir *hanımefendi* korsan olamaz," dedi Leonora, Valentine'in gayri resmiliği konusundan uzaklaşarak. "Kadınların doğal bir incelik duygusu vardır, onları kana susamış uygulamalardan koruyan bir duyarlılık."

Florence ona belirgin bir baktı. "Çok umutlu olmasam da belki ben de duyarlılaşabilirim."

Valentine cesaret verici bir sesle, "Nazikmiş gibi davranabilirsin," dedi. Kapalı pencereden gelen cereyanda tüyleri yüzmeye ikna etmeye çalıştığı pencere. "Bakın ne kadar iyi yaylanabiliyorum. Açıkçası bir balıkçıl gibi süzülme isteseydim bir dereye yaşırdım." Torie'ye baktı. "*İnce* eleyip sık dokumak, 'aşırı incelik ya da zarafet göstermek' demektir."

"Teşekkür ," dedi Torie. "Bu arada Val, bizi selamlamayı ihmal . 'Batır beni' uygun bir selamlama değil."

Valentine sol elinde iki tüy tutarak öne doğru yürüdü ve sağ eliyle ince bir hareket yaparak eğildi. "İyi günler, Bayan Sutton. Sizinle tekrar karşılaşmak gerçekten büyük bir zevk." Selam verdi. "Bayan Victoria."

Leonora başıyla selam verdi. "Efendi Valentine. Umarım  ocuk odasını rahat bulursunuz."

Oda Torie'nin ilk ziyaretinden bu yana değişmişti. İki masa şimdi bir duvarın karşısında yan yana duruyordu. ş valeler masaların önüne yerleştirilmişti. ve yeni yataklar başka bir duvarda sıralanmıştı. Köşedeki boyalı paravan katlanarak açık bırakılmıştı ve arkasında pırıl pırıl parlayan pirinç bir küvet görebiliyordu. Son olarak, şöminenin önüne rahat sandalyeler ve bir kanepe yerleştirilmişti.

"İkiniz için oldukça sıkışık, değil mi?" Leonora, Valentine'in yanıtını beklemeden devam etti. "Bayan Victoria ve ben taşrada bir  ocuk yuvasında büyüdük, orada kız kardeşim ve benim için kendi yatak odalarımız olacak kadar yer vardı."

Torie kız kardeşine alaycı bir bakış attı. Elbette Leonora taşra yaşamının zevklerini savunacaktı.

"Ayrı yatmak istemezdik," dedi Florence. "Fa-Lord Kelbourne biz geldiğimizden beri odayı yeniledi. Duvar kağıdını beğendiniz mi?"

"Hayır," dedi Leonora, Torie göz göze gelmeden önce. "Kaotik ve aşırı renkli buluyorum."

Torie, "Bu kâğıdı çocukların annesi seçti," dedi.

" ocuk odası için mi?" Leonora kuşkuyla sordu.

Valentine, "Hayır, alt kattaki koridor için," diye açıkladı.

Leonora hemen, "Bu kâğıt bir koridora çok yakışır," dedi. "İnsan yanından geçerken güzel bir izlenim bırakırdı."

Torie rahat bir nefes aldı. Duygularını bastırdığı ve adaba riayet ettiği kız kardeşi nazik bir insandı.

"Annemizi çok iyi tanımıyorduk," dedi Florence, "ama Leydi Dorney bu kâğıt gibi oldukça tavuskuşuydu. Onu her gün görmenin belki de ona daha çok değer vermemizi sağlayacağını düşünüyoruz."

" yle *mi* düşünüyorsun?" dedi kardeşi. "Ben bunu pek olası bulmuyorum." Leonora ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Aynen  yle."

Torie'ye biraz vahşi bir bakış fırlattı. İ izler asla bekleneni söylemezdi ve Leonora özellikle beklenene bağlıydı. O

Şüphesiz Leydi Dorney'in çocukları merhum annelerinden sadece aziz gibi söz etmeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

Sir William ölen karısını sık sık "canlı" olarak tanımlardı; Leonora'nın Annesini hatırlayamayan Torie'ye her zaman annelerinin kadınlar arasında bir örnek olduğunu söylerdi.

"Lord Kelbourne'la evlendiğinizde," diye devam etti Florence, "belki yeni duvar kâğıtları seçersiniz, Bayan Sutton. Böylece biz de sizi sevmeye başlarız."

Torie, "Sevgi zamanla gelir, duvar kağıdıyla değil," dedi.

Leonora başıyla onayladı. "Bu kâğıdı değiştirmekten mutluluk duyarım, belki de kaymaktaş gibi sükûneti destekleyen bir boyayla. Efendi Valentine, saçınızdaki tüyleri alması için uşağınızı çağıralım mı?"

"Henüz kendime ait bir uşağım yok," diye cevap verdi Valentine.

"Babamızın bizi yoksul bıraktığına inandığım için belki de hiç . Kumar hakkında konuşmamıza izin var mı yoksa bu yasak mı?" diye sordu Torie'ye.

Leonora kararlı bir şekilde, "Baban bu dünyadan göçüp gittiğine göre, anısı onurlandırılmalı," dedi.

"Bu konuda, hâlâ bu dünyada babanla ilgili olarak konuşabilirim," dedi Valentine memnuniyetle. "Onun son bahsi, eminim senin de *London Times*'ın ön sayfasında haber oldu. Torie bilemez, çünkü okuyamıyor."

Leonora boğazını temizledi.

Valentine bu uyarı işaretini dikkate almadı. "Bir at arabasının Londra Kulesi'nin etrafını otuz dakikada on kez dolaşamayacağına dair sekiz bin sterlinlik bir bahse girmek oldukça aptalcaydı, özellikle de Sir William'ın bahse olan güveninin omzuna bir güvercin pisledikten sonra ortaya çıktığı düşünülürse."

Leonora'nın şaşkın ifadesini yakalayan Torie hemen, "Bayanların hassasiyetleri dışkıdan bahsedilmesinden rahatsız olur," dedi.

Valentine, "Yasaklılar Listesi'ne *sıçmayı* da ekleyeceğim," dedi ve iki tüyünü birden havaya fırlattı.

"Liste mi?" Leonora şaşkın bir sesle tekrarladı.

Florence yardımsever bir şekilde, "Gaz çıkarma, beller, kükreme ... oh, ve piçlik gibi konular. İsterseniz size daha fazlasını anlatabilirimMükemmel bir hafızam var."

Leonora'nın gözleri büyüdü, ancak muhtemelen ne olduğunu bilmiyordu. "rogering" idi. Torie bilmiyordu. Leonora'nın yanında yıllardır kimse gazdan ya da piçlikten söz etmemişti. Eğer hiç olmadıysa.

"Dadı, seni bir kediye yem edeceğini söyledi. Yine," dedi Valentine kız kardeşine. Torie'ye döndü. "*Rogering* kaba argoda-"

Torie araya girerek, " daha iyi," dedi.

Leonora, "Ben bir hanımefendi *olduğum* için bu sözler beni rencide ediyor," dedi. "Bunlar benim yanımda asla söylenmemeli ve siz de bu bayağılığı açıklayarak beni ve Bayan Victoria'yı daha da rencide etmiş olursunuz."

"Çok hanımefendi olduğunuzu görüyorum," dedi Florence. "Bunu söylemiştik, değil mi Val? İkinizle de ilk tanıştığımız yer olan misafir odasından sonra." "Belki de taşrada yaşasanız daha rahat edersiniz. Dilinize o kadar dikkat etmenize gerek yok," dedi Leonora. "Taşralılar bizim Londra'da olduğumuz gibi aşırı hassasiyete sahip değiller."

"Gerçekten mi?" Valentine ilgiyle sordu. "Çünkü şehre geldiğimizden beri bazı olağanüstü kaba ifadeler duyduk. Geçen gün-" "Valentine!" Torie araya girdi. "Neden hepimiz oturmuyoruz? Çay hazır olmalı.

yol."

Valentine, "Sana *Odysseia*'dan bir şeyler okuyabilirim," diye teklif etti.

Çocuklar en sevdikleri koltuklara koşuşturdular: Valentine büyük bir sandalyeye

Ateşin yanında yüksek bir kitap yığını ve karşısında Florence, bir yığın aptal kâğıt, yarısı yazılmış bir kesik baş hikâyesi ve Dominic'in birkaç gün önce ona verdiği bir diz masası vardı.

"Bir beyefendi, bir hanımefendi hâlâ ayaktayken asla oturmaz," diye bağırdı Leonora. "Belli ki davranış dersleriniz yeterince ayrıntılı değil."

Val kımıldamadı.

"Efendi Valentine!"

İrkildi ve kitabından başını kaldırdı. "Ne?"

"Hiçbir beyefendi bir hanımefendinin huzurunda oturamaz."

Valentine kulağa tehlikeli bir şekilde "Saçmalık" gibi gelen bir şeyler mırıldandı ama elinde kitapla ayağa kalktı.

Neyse ki kapı Torie'nin arkasından açıldı ve o da cesurca gülümseyerek kapıya doğru döndü. Kim olduğu umurunda değildi -Flitwick, Bayan Flitwick, Dadı, aşçı, bakıcı, *herhangi biri- çünkü* Leonora bir topaç gibi sarılıyordu. Bir kaba söz daha ederse kontrolden çıkacaktı.

Şey, herkes . . .

Belki Vikont hariç.

Bölüm 8

Dominic çocuk odasına girdiğinde bir savaş alanına girdiğini hemen fark etti. Nişanlısının yanakları ve gözleri öfke doluydu; ikizlerin yanında uzun süre kaldıysa bu pek de şaşırtıcı değildi.

Torie kesik kafalara , ama Leonora? Pek olası değil.

Dominic eğilerek, "İyi günler, Bayan Sutton, Bayan Victoria," dedi. "Çocuklar."

Torie reverans yaptı. İkizler koro halinde, "İyi günler, Lord Kelbourne," dedi ve ardından takdire şayan bir selam verip reverans yaptılar.

Leonora başını salladı ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kelbourne, koğuşların beni sayamayacağım kadar çok şekilde rencide etti. İlk yargıma ne yazık ki ikna olmuş durumdayım. Onlar asla-"

Dominic daha konuşmadan Torie araya girdi. "*Hayır*. Yapmak üzere olduğunuz gözlemi özel olarak ifade etmelisiniz."

Valentine, "Bizim için sakıncası yok," diye önerdi. "İkimiz de Bayan Sutton'ın bizden hoşlanmadığı sonucuna vardık." Hiç utanmadan ekledi: "Korkarım bu hisler karşılıklı."

Lanet olsun. Çocuklarda dürüstlüğü kutlamak gerekir, ama ikizler hatalarına rağmen dürüsttüler.

" ne cüret!" Leonora karşılık verdi. "Sen kaba, küstah küçük bir çocuksun ve kibar bir toplumda *asla* kabul görmeyeceksin!"

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirdim ama anladığım kadarıyla doğanı gizlemeyi başarmışsın," dedi Val soğukkanlılıkla, "bu da benim de aynı şeyi yapabileceğimi gösteriyor."

Leonora sert bir nefes alırken yanakları pembeden mora döndü.

"Yeni duvar kâğıdı seçerseniz sizi sevmeyi deneyebiliriz Bayan Sutton," dedi Florence hızla.

Dominic buna bir anlam vermeye çalıştı ama hemen vazgeçti.

"Bu çocukları tonla tanıştıramam," dedi Leonora sert bir sesle. "Gaz çıkarmaktan ve zinayla ilgili olduğundan şüphelendiğim bir şeyden bahsettiler. Kız piçlikten söz ederken Bunu benden ya da herhangi bir leydiden bekleyemezsin, Kelbourne! Tasavvur ettiğin görev imkansız. Onlarda zarafet, nezaket, kibarlık, sözde rütbelerine yakışan *hiçbir şey yok*."

Dominic ikizlere döndü. "Hayal kırıklığına uğradım. Konuşmak için uygun konular hakkında konuşmuştuk. Listeye ne oldu?"

Torie alaycı bir tavırla, "Aslında yeni öğrendikleri bilgileri sergiliyorlardı," dedi. "Kız kardeşimin yaralı hassasiyetleri bir yanlış anlamadan kaynaklanıyor."

Çocuklar berrak gözlerle onu incelediler. Valentine, "Florence, Bayan Sutton'a bazı konuların hanımlar arasında gerektiğinin farkında olduğumuzu söyledi," diye açıkladı. "Biz o konuları açmadık. Florence üç konuyu ancak hanımefendi ilgisini ifade ettikten sonra sıraladı."

"Dört," diye düzeltti Florence. "İsterseniz bunları kulağınıza fısıldayabilirim, Lord Kelbourne." Tırıs tırıs yanına geldi ve ayak parmaklarının ucuna basarak fısıldadı: "Geğirmek, kükremek, piçlik, bel. Üç isim ve bir fiil."

Dominic'in kalbi sıkıştı. Leonora haksız değildi. Tanıdığı hiçbir kadın -Torie hariç- bu listeyi duyup da ağır bir hakarete uğramamış olamazdı.

"Görüyorsunuz," dedi nişanlısı, sesi öfkeyle çatlayarak. "Dahası, ölmüş ebeveynleri hakkında küstahça konuştu. Ve benim öz babam!"

"Dadınız nerede?" Dominic çocuklara sordu.

"Dadının konuyla ilgisi yok," diye tükürdü Leonora. "Bir çıkmaza girdik, Kelbourne. Gerçeklerle yüzleşmelisiniz. Bu çocukların hiçbirisi Nazik doğanların sahip olması gereken nitelikler. Davranışları ebeveynlerinin bir işaretidir."

"Hayır, sadece eğitim eksikliği," diye girdi Torie. "Büyük adımlar atıyorlar."

"Dadı Bracknell alt katta," diye bildirdi Florence. "Seninle konuşulmadığı sürece konuşma," diye tükürdü Leonora.

"konuşuldu," diye itiraz etti Florence. "Babam bana bir soru sordu ve ben de yanıtladım."

"Baban. *Babam mı?* O en iyi ihtimalle senin koruyucun." Leonora Dominic'e baktı. "Lütfen bunu düzeltin."

Dominic onun bu kabalığı karşısında bir öfke dalgası hissetti ama hemen bastırdı. Leonora zamanla ikizlerin hayatındaki yerini kabullenecekti. "Bu durumun onarılması gerekmiyor. Çocuklar bana verildi ve haklı olarak beni ikinci babaları olarak görüyorlar. Onları ben büyütüyorum."

Valentine, "*Odysseia*'da Penelope Telemachus'u tek başına büyütür," dedi. Leonora'nın anlamayan bakışları karşısında, "Telemachus, Odysseus'un oğludur," diye açıkladı. Ve sonra, Leonora hala yanıt vermeyince, özenli bir vurguyla ekledi, "Odysseus klasik bir destanın konusudur, *Odysseia Odyssey*."

Florence, "Birbirini tutmayan sözler," diye gözlemledi. Torie'ye döndü. "*Non sequitur*, mantıksal olarak bir önceki ifadeyi takip etmeyen bir ifadedir."

Torie, "Sanırım Valentine, Lord Kelbourne'un ebeveynliğini alkışlamak istiyor," dedi. "Leonora, seni temin ederim ki ikizler davranış kurallarını olağanüstü bir hızla öğreniyorlar. Valentine piyanoforte ile ilgilenmeye başladı ve-"

"O bir *erkek*," diye soluk soluğa kaldı Leonora. "Ona nakış işlemeyi öğretmeyi mi planlıyorsun?"

Valentine düşünceli bir tavırla, "Bunu umursamamalıyım," dedi. "Hitap edilmedikçe konuşmayın!"

Dominic, nişanlısının gözlerinin esrarengiz bir şekilde bir şahininkine benzediğini fark etti. Leonora'nın yanına gitti ve dirseğini uzattı. "Size alt kata kadar eşlik edebilir miyim, Bayan Sutton?"

Ona bir bakış attı, kapıya doğru yürüdü, kapıyı kırarak açtı ve çıktı.

"*Odysseia*'ya dönecek olursak, Telemakhos sadece tek bir şeyle iyi sonuçlandı ebeveyn," dedi Valentine.

Torie onun yanına gitti ve buklelerinden iki tüy kopardı. "Kız kardeşim sarsıldı ama bu fikre alıştıktan sonra ikiniz için de mükemmel bir koruyucu olacak."

Valentine, "Bize onun bir okuyucu olduğunu söylemiştiniz," dedi.

"Öyle," diye ısrar etti Torie. "Bayanlara *Odysseia* sunulmuyor, bu yüzden onu okuma fırsatı olmadı. Adil olmalısın." Kanepeye oturdu ve Florence hemen onun yanına yerleşti.

Dominic nişanlısını kapıdan çıkarken takip etmeliydi ama bunun yerine şömineye doğru yürüdü ve bir koltuğa çöktü. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu kasvetle.

Belki Torie'yle Leonora'dan önce tanışmış olsaydı, ama Torie çocuklara karşı nazik olsa bile bu düşünülemezdi. Doğruyu söylemek gerekirse, onlar tarafından seviliyordu.

Leonora'yı zekâsı, hanımefendi zarafeti ve zekâsı için seçmişti. İlk kez Molière'in klasik oyunu *Tartuffe*'ün bir temsili sırasında tanışmışlardı. Leonora, oyunun bayağı konusunu, İngilizce çevirinin Molière'in "Tartuffe"ünü yeniden üretmeyi ihmal ettiğine dikkat çekmişti.

On iki heceli dizeler. Dominic o anda onu gelini yapmaya karar vermişti.

Şimdi onu seçme nedenleri, kız kardeşinin çocuklarına olan sadakatiyle çatışmaya başlamıştı. Nişanı bozmak istese de bir centilmen olarak bunu yapamazdı. Bu durum Leonora'nın suçu değildi.

Torie onun karşısında derin bir nefes aldı. "Onları ben alırım."

Korsesi gerildikçe Dominic'in aklı karışıyor ve her nasılsa meme uçlarının altına kaymıyordu. Torie'nin korsajları o kadar alçaktı ki hiçbir erkek onu çıplak hayal etmekten kendini al. Kız kardeşi giyim konusunda neredeyse tutucuydu; Torie ise tam tersiydi.

"Ne dedin sen?" Florence başını kaldırıp Torie'ye bakarak sordu. "Bizi nereye götüreceksin?"

"Benimle taşrada yaşamak ister misin?"

Bu sorunun şokunu bacaklarında hissetti. Neredeyse farkına varmadan, ikizlerin artık babaları olduğu iddiasını kabul etmişti. Ne kadar tuhaf ve açık sözlü olurlarsa olsunlar, kimse çocuklarını ondan alamazdı. Özellikle de okuma yazma bile bilmeyen bir kadın.

"Hayır," diye bağırdı Dominic. "Onlar benimle yaşıyor. Onlar benim. Ayrıca, onlar ..." Tereddüt etti ve sonra olabildiğince nazik bir şekilde söyledi. "Çoğu çocuktan daha yetenekliler. Oxford Üniversitesi'nden bir öğretmen tuttum.

kolejler." Kızın gözlerindeki şaşkın ifadedden nefret ediyordu ama ilk sorumluluğu ikizlere karşı olan sorumluluğuydu.

"Elbette anlıyorum," diye hemen kabul etti Torie.

"Yetenekli olduğumuzu sanmıyorum," diye araya Florence. "Torie'yle birlikte taşrada yaşamayı çok isterdim."

Val Eton'a gitse de de, Latince ve Yunanca başta olmak üzere öğrenmesi gereken çok şey vardı. Çocukların sevimli bir dadıya ihtiyacı yoktu, çünkü Torie

önermişti. Uyarılmaya, bilgiye ve akıllıca konuşmaya ihtiyaçları vardı. Ayrıca . . . onun çocuklarıydı.

Torie yakında kendi çocuklarına olacaktı. Onunkine sahip olamazdı. Başını iki yana salladı. "Ben senin babanım Florence ve bu yüzden benimle yaşıyorsun." "Aslına bakarsanız, ilk babamız bizimle hiç yaşamadı," dedi Valentine.

dikkat çekti.

"Aşağıda Bayan Sutton'a katılalım mı?" Dominic, Lord Dorney'in ev düzenlemeleri hakkında konuşmak istemediğini sordu.

Torie ayağa kalktı, Florence'ı sıktı ve Valentine'ın saçından bir tüy daha koparmak için uzandı. "Tüm tüyler yastık kılıfına geri dönmeli, sonra da tamir için aşağıya gönderilmeli," diye emretti.

Dominic etrafına bakındı ve kanepenin altında ve Florence'ın yatağının etrafında beyaz tüyler keşfetti. "Her tüy," diye onayladı.

"İyi günler çocuklar." Torie kapıya doğru gitti.

"Bekleyin!" Florence seslendi.

Torie döndüğünde, Florence bir kraliyet selamlaması için yeterince derin, zarif bir yaptı ve Valentine elini sallayarak eğildi. "İyi Tünaydın," diyerek koro halinde

doğruldu. "Mükemmel!" Torie seslendi.

"Daha işimiz bitmedi. Gitme, Torie!" Florence seslendi. "Hadi, Val."

Birbirlerine bakarak ayrıldılar ve sonra zarif bir minuete geçtiler, Sadece Valentine'ın adımları söylemesiyle gölgelendi. "Giriş, sağa dönüş, sola dönüş, iki el dönüşü kapanış."

Torie gülmeye başladı. Gülümsediğinde büyüleyiciydi, ama güldüğünde? Gözleri bir dağ gölü kadar derin ve mavi oluyordu.

"İşte!" Ölçüyü tamamladıklarında Florence bağırdı.

"Olağanüstü," dedi Dominic, bunu kast ederek.

Valentine genişçe sırtarak, "Bayan Sutton bizde zarafet, nezaket ya da kibarlık olmadığını söyledi," dedi. "Ama Bay Petre hünerlerimizden çok memnun."

Torie, "Kız kardeşimin kaba sözleri için özür dilerim," dedi. "O anın sıcaklığıyla konuştu."

Florence ilgiyle, "Belki de Bayan Sutton aylık kurslarını yaşıyordur," dedi. "Annemin kovduğu mürebbiye kadınların o sırada oldukça öfkeli hale gelirler ve patlamalarından sorumlu değildirler.

Bu, mürebbiyenin Valentine'ın kafasına ormolu bir saat fırlatmasından sonraydı." Torie'ye döndü. "Ormolu-"

"Bu kelimeyi biliyorum," dedi Torie. "Yaldızlı saatleri şatafatlı ama büyüleyici buluyorum. Umarım mürebbiye kafana vurmamıştır, Valentine?"

"Hayır, ayın hangi zamanı olursa olsun ikimize de vurmayı asla başaramadı. Mükemmel kaçaklar olduk."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye Dominic, bir öfke dalgası neredeyse boğazını tıkayacaktı. Eğer ikizlerin ihmal edildiğini bilseydi yıllar önce kız kardeşinden almış olabilirdi. Kayınbiraderinin umurunda bile ; zavallı adam, karısının sevgililerinden hangisinin varisinin babası olduğuna dair ısrarlı spekülasyonlar yüzünden aşağılanmıştı.

Torie reverans yaparak, "Minuet konusundaki mükemmel hakimiyetinizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Lütfen 'aylık kursları' Yasaklılar Listesi'ne ekleyin."

"Anladığım kadarıyla kadınların bu olaydan evrensel olarak rahatsız olduğu düşünülürse, bu garip bir ekleme," diye gözlemledi Florence. "Bir dahaki sefere belki dördümüz birlikte dans edebiliriz? Bay Petre piyanoyu çalabilir."

Dominic kısa süreliğine Torie'nin gözlerine baktı. Müstakbel baldızıyla hiç dans etmemişti. Yıllar önce ona bir kez teklif etmişti ama unuttuğu bir nedenden ötürü reddetmişti. O zamana kadar kız kardeşiyle çoktan nişanlanmıştı.

Kendine karşı dürüst olsaydı, elbette onu *fark etmişti*. Onun dansını izlemiş ve büyülenmiş beylere kirpiklerinin altından gülümsediğini görmüştü. Hiçbir erkek onun yanında bulunup da asi buklelerinin bir erkeği davet edişinden gözleri kamaşmamış olamazdı.

Boğazını temizledi. "Bayan Sutton son derece zarif bir dansçıdır ve bizimle dans etmekten çok memnun olacağını umuyorum."

Torie gülümsedi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Küçük bir el dirseğine dokundu. "Mecbur musun?" Florence fısıldadı.

Asıl soruyu bilmiyormuş gibi davranmadı. "Evet. Bir centilmen söz verdiği kişilere asla ihanet etmez. Bir centilmen kadın da öyle."

"Ama anne-" Florence sözünü kesti.

Valentine, "Anlıyoruz," dedi.

Bölüm 9

Torie sabah korkunç bir önseziyle uyandı. İkizler, kız kardeşiyle bozulan nişanı dışında ailesiyle hiçbir bağı olmayan bir adamın vesayeti altına girerse ne olacaktı?

Üstelik ondan pek hoşlanmıyor gibi görünen bir adam.

Onların büyümesini izleyememe fikri yürek parçalayıcıydı. Üzüntüye boğulduğunu hissetti.

Bir gün önce Leonora, öğleden sonra Lord Bufford'a bir müzikalde eşlik etmeden önce Kelbourne House'dan itibaren üç blok boyunca arabanın bir köşesinde kara kara düşünmüştü. Sonrasında başının ağrıdığını iddia etmiş ve akşam yemeğini odasında bir tepside yemişti.

Leonora neredeyse kesinlikle Kelbourne'un yüzüğünü iade etmek niyetindeydi.

Torie kız kardeşinin kararına itiraz edemezdi. Leonora'nın toplumsal kurallara acımasızca bağlılığını hiç anlamamıştı ama işte. Kelbourne ikizleri topluma tanıtmak için başka bir vikontes bulmak zorunda kalacaktı.

İşin ironik yanı, Torie'ye göre Leonora'nın yanılıyor olmasıydı. Bundan yedi yıl sonra, Florence ve Valentine Londra'daki balo salonlarında dolaşacak ve zahmetsizce dikkatleri üzerlerine çekeceklerdi. Öğretilemeyecek bir özgüvene sahiptiler. Florence'ın deyimiyle, onların *aplomb*'u doğuştan geliyordu.

Torie bu özelliğe herkesten daha fazla dikkat ediyordu çünkü bu özelliğe sahip değildi. Hayatını başarısızlıkların farkında olarak geçiren hiç kimse bunu yapamazdı.

Kısacası, kafası karışık.

Çocukları "alma" teklifini ağzından kaçırdığı andan sonra kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Bunu düşünmek bile ellerinin aşağılanmış yumruklar halinde kıvrılmasına neden oluyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Lord Kelbourne dehşete düşmüştü.

Dehşete düştüm.

Bunu onun gözlerinde görmüştü. Ve haklıydı. Florence ve Valentine olağanüstü derecede zekiydiler ve onlara bakacak birini hak ediyorlardı. en az onlar kadar parlaktı.

İkizlerin sadece sevmeye ihtiyacı olduğuna dair içgüdüsel hissini boş verin. Kelbourne onları kendince seviyordu, ama bunu şu şekilde gösteriyordu ifadesiz baş sallamalar ve Yasaklılar Listesi'ne sık sık eklemeler - tabii ki en iyi nedenlerle.

Florence ve Valentine'ın hayatlarında onları *ilk sıraya* koyacak birine ihtiyaçları vardı. Toplum kurallarından önce, Lordlar Kamarası'ndan önce, sevgililerinden önce (anneleri söz konusu olduğunda), tanınmış babalıklarından önce (babaları söz konusu olduğunda).

Torie çocukları taşraya götürmüş olsaydı, minueti ustalaşılması gereken beceriler listesinde alt sıralara koyardı. İkizleri ilk kez korsan oyunu oynarken görmüştü. Açık havada eğlenmeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Bunu Torie'den daha iyi kim öğretebilir? Çocukluğunu anlayamadığı kitapları sallayan dadılardan kaçarak geçirmişti. Leonora okuyabiliyor olabilirdi ama Torie'nin en sevdiği, yaban arılarının kalabalıklaştığı ve tavşanların yavrularını büyüttüğü korulukta hiç yürümemişti. Torie, kızılgerdanların yuvalarına bakmak için ağaçlara tırmanmış ve fırtınada uzun bir karaağaca tutunarak bir geminin çocuğu gibi davranmıştı. Birden fazla yaz, malikânenin peşinden koşarak geçmişti.

bahçıvanlar. Güllerin resmini yaptığında, isimlerini biliyordu; tavşanların resmini yaptığında, kadifemsi burunlarının tam pembesini biliyordu.

Şimdi kollarını başının arkasında kavuşturmuş ve yatağının üzerindeki toplanmış perdelere bakıyordu. Valentine ve Florence olsaydı, kahvaltıdan sonra kitaplarını ellerinden alır ve onları evden kovardı.

Florence'ın yakında kesik uzuvlardan daha fazla yazacak şeyi olacaktı. Ya da ölü bir sincabı parçalara ayırarak tasvirlerini daha gerçekçi hale getirebilirlerdi. Torie ölü bir kurbağayı kesip açtığında Leonora çığlık atmaya başlamasaydı, daha yakından bakmak için tüm parçalarını çıkaracaktı.

Günlük pikniğini hayal ederken yatak odasının kapısı pat diye açıldı. O çocuklar maydanoz tarlasında sırt üstü uzanıp sığircık kuşlarının dönmesini izleyebilirlerdi. Ya da Val'in *Odyssea*'yı okumasını dinleyebilirlerdi.

Emily içeri fırladı, perdeleri açtı ve çığlık attı, "Bayan Sutton Gitti!"

Torie doğrulup oturdu. "Ne?" Gözlerini kısarak pencereye baktı. Saat sabahın dokuzundan fazla olamazdı. Kalbi sıkıştı; kız kardeşinin nerede olduğunu tahmin edebiliyordu. "Sanırım Leonora, Lord Kelbourne'u ziyarete gitmeden önce

Lordlar Kamarası, Emily. Muhtemelen evden kaçtı ve oraya yürüdü."

"Bayan Sutton hiçbir yere gitmiyor," diye karşılık verdi Emily. "Hayır, temelli gitti!"

"Eğer kız kardeşimin kaçtığını ima ediyorsanız, yanılıyorsunuz. O ölmeyi tercih eder."

"Şafakta beni çağırdı," dedi Emily dramatik bir şekilde. "Ona şu yeni elbiseyi giydirdim, şu el boyaması çiçekli olanı."

Torie başını salladı.

"Hiç bilmiyordum ama Sör William'ın uşağı onu da erkenden giydirmiş! O ve Bayan Sutton kahvaltı etmeden birlikte ayrıldılar. Şimdi de efendi tek başına döndü ve Bayan Sutton'ın bir *daha* eve dönmeyeceğini açıkladı!"

"Bundan pek emin değilim," dedi Torie, bacaklarını yataktan dışarı sallayarak. "Sör William sabah çayının yanında konyak içti mi?"

Emily başını salladı. "Bir yargıç kadar ayıktı, gerçi şimdi kütüphanede sürahilerle birlikte, yani kim ? Her zamanki gibi sinirli, bunu söyleyebilirim. Lord Kelbourne'u çağırtmış, ya da uşak öyle söylüyor."

Torie yüzünü buruşturdu. Anlaşılan Leonora nişanı bozma gibi tatsız bir işi babalarına bırakmıştı. "Kız kardeşimin, nişanı bozmasıyla ilgili dedikodular yatışana kadar birkaç aylığına amcamın yanında kalmak üzere Galler'e gittiğinden şüpheleniyorum."

Emily ağzı açık kaldı. "Bayan Sutton Vikont'u terk mi etti?" "Sanırım öyle," dedi Torie.

Leonora'nın Galler'e kaçması, amcalarından onunla aynı odada bulunmayı reddedecek kadar hoşlanmadığı düşünülürse, dikkate değer bir tavizdi. Aslında bu durum, Leonora'nın düğün tarihi konusundaki isteksizliğinin Kelbourne'la evlenme konusundaki gerçek isteksizliğini yansıttığını düşündürüyordu. Ne de olsa Vikont ikizleri Londra'da tutmakta ısrar etseydi, Leonora çocuk odası yokmuş gibi davranabilirdi; bu, soylu kadınlar arasında çok eski bir uygulamaydı.

Torie, Kelbourne'un Leonora için fazla erkek olduğundan şüpheleniyordu; sert tavırları, iri yarı fiziği ve kız kardeşinin sert bir şekilde ifade ettiği gibi, rapierlere olan takıntısıyla.

"Sör William Bayan Sutton'ı Galler'e at arabasıyla göndermez miydi?" Emily sordu. "Eğer amcanı ziyaret edecekse, demek istiyorum."

Torie kaşlarını çatı. "Belki de karavan bu kadar uzun bir yolculuk için uygun değildi ve skandal tehdidi onu posta arabasına binmeye zorladı. Leonora

Dedikodudan nefret eder ve bu hafta herkesin dilinde olacağı kesin. Hemen gitmeyi talep etmiş olabilir. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Emily, "Bir taş kadar inatçı," diye onayladı. "Ama Bayan Sutton sıradan bir Hizmetçisiz bir sahne mi? Bunu hayal bile edemiyorum. Ve eğer amcanızı ziyarete geldiyse, neden efendiniz bir daha dönmeyeceğini söyleyerek bu kadar huysuzlanıyor?"

"Öyle demek istemedi. Sör William öfkeli çünkü Leonora ona nişanı bozmasını söyledi," diye tahmin yürüttü Torie. Kendini aptalca bir şekilde gözyaşlarına boğulmuş hissederek kalktı.

Artık ikiz yok, en azından toplum içine çıkacak yaşa gelene kadar.

Queensberry Dükü bir öpücük için can atıyordu ve muhtemelen onu şımartmalıydı. Bir düşes olarak Florence'ın tonlar arasında başarılı olmasını sağlayabilirdi.

"Lütfen banyo için çağırın," dedi donuk bir sesle.

Torie dişlerini fırçalarken Emily sıcak su istedi.

"Lord Bufford hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Emily, Torie'nin geceliğini başından çekerken dilini şaklatarak. "Beyefendi aslında Bayan Sutton'ın teklifini kabul edebileceğini düşünüyordu. Onu cezbetmeyi düşündü

Londra'en güzel hanımını bir Vikont'tan uzak tutmak için, tepeler kadar yaşlı olmasına ve muhtemelen geceleri dişlerini çıkarmasına rağmen!"

Banyosunda Torie, Kelbourne House'u ziyaret ederek şunları söylemeye karar verdi

Florence ve Val'e veda etti. Florence ve Val ile karşılaşma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Terk edilen damat; Vikont kötü haberi duyar ve doğruca Lordlar Kamarası'na giderdi. Bozulan bir nişanın kendisiyle ülkenin kanunları arasına girmesine izin vermezdi.

İkizlerin hayatından öylece kaybolan başka bir kişi olmayı reddetti. Keşke yazabilseydi, Florence ile mektuplaşabilirdi. Bu dileğini yüzünü buruşturarak bir kenara itti.

Kırk dakika sonra, beyaz firfırlarla süslenmiş koyu yeşil etek ucu olan çilek pembesi rengindeki en sevdiği *à l'anglaise bornozunu* giymişti. Emily, firfırlı şapkasını yerine sabitlemeden önce sola eğlenceli bir eğimle yerleştirmek için ileri atıldı.

"Bayan Sutton'ı hizmetçisi olmadan düşünmek çok tuhaf," dedi Emily, Torie'nin görünüşünün her ayrıntısını kontrol etmek için geri çekilerek. "Nasıl giyinecek? kendisi mi?"

"Amcam ona üst kattaki hizmetçilerinden birini atayacak. Terk edilmenin seni nasıl etkilediği konusunda üzgünüm, Emily. Bir amcanın özel hizmetçisi olmayı hak ediyorsun.

Vikontes." Torie duraksadı ve sonra ekledi, "Lord Kelbourne'un evinin bizimkinden çok daha rahat olacağından eminim."

Emily'nin iç çekişi, sarhoş uşaklarını ve aynı derecede sarhoş efendilerini içine çekti. "Sizi giydirmek bir zevk, Bayan Torie. Kız kardeşiniz her zaman boynunun yarısına kadar sarılmış bir fichu isterdi ve modanın taleplerine rağmen onu etek uçlarını kaldırmaya ikna edemezdim."

Torie kalçasını eğdi ve görebilmek için sevimli bir terliği öne doğru kaydırdı. Ayak bileğinin üzerinden geçen çilek kurdeleleri... Florence'ın çocuk odasında kıpır kıpır sallanışını hatırlayınca yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Bir şekilde ikizlerle arkadaş kalmaya devam *edecekti*. Hatta Lord Kelbourne terk edildikten sonra tüm ailesinden haklı olarak hoşlanmamaya başladı.

Torie derin bir nefes aldı ve aşağı inmeye hazırlandı.

Yanında Emily küçük bir çığlık attı. "Dikkatli ol!" ve Torie'nin düşük korsajını süsleyen firfırı cımbızladı. "Dikkatli olmazsan meme uçların tabakta servis edilecek."

Torie retikülünü eline alarak, "Sığ nefes alacağım," diye söz verdi. Belki de çocuk odasını ziyaret etmeden önce Delbart'ın Kitap Mağazası'na giderdi. Mr. Delbart ona ikizlerin hoşuna gidebilecek kitaplar hakkında tavsiyelerde bulunmakta oldukça başarılı olmuştu. Florence, *The Necromancer; or, The Tale of the Black'e* bayılmıştı.

Orman ve Odysseus nihayet eve dönüş yolunu bulduğunda yüksek sesle okuyacağına söz vermişti.

Necromancer yok.

Artık *Odyssey* de yok. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Odysseus'u sinir bozucu bulmaya başlamıştı. Torie'yi evde bekleyen sevgi dolu bir ailesi olsaydı, adadan adaya atlayıp cadıları baştan çıkarmaz, erkeklerinin sikloplar tarafından yenmesine ve domuza dönüştürülmesine izin vermezdi.

, ikizlerin olmadığı, acı verici derecede boş günler ve aylar uzanıyordu. Tabii ki elinde resmi vardı. Uzun zamandır lahana gülleri üzerinde çalışıyordu ve nihayet parça odak noktasına geliyordu. Bitirmek için biraz heves toplamaya çalıştı.

"Öğleden sonra atölyemde çalışacağım," dedi Emily'ye. "Akşam yemeğinde Clara'ya katılacağıma söz vermiştim ama bu şartlar altında evde kalacağım. Lütfen ona bir not gönderir misin?"

Okuma yazma bilmemesinin en aşağılayıcı yönlerinden biri de hizmetçisinin tüm mesajlarını yazması ve yanıtları yüksek sesle okumasıydı. "Özür dilerim.

Leonora Vikont'la evlenme fikrini değiştirdi ama benimle kalmama sevindim," dedi Torie ve Emily'nin yanağına bir öpücük bıraktı.

Hizmetçisi başını salladı. "Leonora vikontes olsaydı, seni olduğun gibi bırakmak zorunda kalacaktım. Bu doğru gelmedi."

Olduğunuz gibi: bağımlı bir beyni sınıflandırmanın hassas bir yolu.

Torie, "Lütfen Roberts'a kitapçıyı ziyaret edeceğimi söyleyin, o da bir cüzdan getirsin," diye ekledi. Böyle basit bir işlemi hallemin olsa da, iyi yetiştirilmiş hanımlar asla bozuk paraya dokunmazdı.

Torie merdivenlerin dibine vardığında uşak görölmemesi alışılmadık bir şey değildi. Evlerinde, çalışanların her zaman alt kattan çıkarılması gerekirdi. Kahvaltı salonuna girmek için döndü ama babasının kütüphaneden gelen yüksek sesini duyunca dondu kaldı.

"Kızımı uzaklaştırdın!" Sör William gürledi. "Leonora'nın nişanını bozmaktan başka çaresi ."

Görünüşe göre Vikont Kelbourne babasının çağrısına cevap vermişti ve şimdi nişanlısının ayrılışı hakkında bilgilendiriliyordu. Torie iç çekti. Sör William Leonora'nın kararını pek de nazik bir şekilde sunmuyordu.

Sir William'ın sesini değerlendirmedeki uzun tecrübesi, hafif çakırkeyif olduğunu gösteriyordu. Ama -bu alışılmadık bir şeydi- gerçekten öfkeliydi. Babası

Buhar nöbetlerine eğilimli bir kadına benzetilebilecek sevimli bir sarhoştu: akşamın bir noktasında yakındaki bir kanepeye yığılırdı.

Ama şimdi çok öfkeliydi. Elbette, Leonora'nın parlak bir aşk evliliği olarak her yerde kutlanan nişanlılığı ailenin itibarına çok şey katmıştı. Buna karşılık Torie'nin nişanını -eğer böyle bir nişan varsa- doğacak çocuğun zekâsıyla ilgili spekülasyonlar izleyecekti.

Vikont'tan gelen alçak sesli bir gürültünün ardından babası araya girdi.

"Leonora *narindir*, bir kibar kadının hassasiyetlerine sahiptir. Koğuş arkadaşların tarafından aşağılanmasına izin verdin ve bununla da yetinmeyip Aziz Paul bahsimi küçümstedikleri için onları şımarttın!"

Hangisinin daha büyük bir hakaret olduğu belli değildi: kızına saygısızlık mı yoksa en ünlü bahsine yapılan saygısızlık mı?

"Mantıksız taleplerde bulundunuz," diye devam etti Sir William. "Hiçbir hanımefendi o genç zebanileri kibar toplumla tanıştırmak istemez ve siz de bunu ondan istememeliydiniz."

Torie kaşlarını çattı ve kütüphane kapısına doğru yöneldi. Val ve Florence şeytan değildi ve kimsenin bunu söylemesine izin vermeyecekti.

İçeri girdiğinde Kelbourne pencerenin önünde duruyordu, ılık saçlarını böğürtlen rengine boyamıştı. En otokratik halindeydi, çenesi taş gibi, gözleri vahşiydi. Dizlerini sertleştirmek zorunda kaldı; korkak bir yanı onun gözlerinde ham duygular gördü ve kızgınlığını yatıştırmak istedi.

Bu da kesinlikle yanlış bir yanıt olurdu. İnsanlar onun öfkesi karşısında sinirlendiğinde kendi bildiğini okumaya fazlasıyla alışmıştı. Bu onun için iyi değildi, Leonora için iyi olduğundan daha fazla değildi.

Torie reverans yaparak, "Günaydın baba," dedi. "Lord Kelbourne." Bir tane daha bıraktı.

Vikont ona yasaklayıcı bir bakış attı ve eğildi. Babası ona sadece baktı. Yanakları, yüzü acemice boyanmış bir kadın gibi mor halkalarla bezenmişti.

Vikont, "Benim çocuklarım şeytan değil," dedi. Sesi sakindi ama bu yüzden daha da tehditkârdı. "Alınıyorum Sör William."

",," diye Torie'nin babası. "Sana kızımı, Londra'nın en güzel sosyete verdim ve sen *yıllarca* düğümü atamadın."

Kelbourne, "Kızınız düğünümüz için bir tarih belirlemeyi reddetti," diye karşılık verdi. "Şimdi de Bayan Sutton'ın benimle evlenmeyi reddettiğini mi anlamalıyım?" Sesi dengeliydi ama Torie son birkaç aydır onun ifadelerini okumayı öğrenmişti.

O da öfkeliydi, ki bu biraz şaşırtıcıydı. Ne de olsa Leonora'nın öfkesinin tadına bakmıştı.

Onu gerçekten sevmiş olmalıydı. Suçluluk duygusu Torie'nin omurgasında parladı. Of

Elbette Kelbourne Leonora'yı sevmişti, hâlâ da seviyordu. Sevilebilir biriydi. Katı, ama sevimli. Güzel ve zeki olduğundan bahsetmiyorum bile. Çoğu zaman hanımefendi gibi. Pratikte mükemmel bir vikontes olabilirdi, eğer ikizler gelmemişti.

"Leonora seninle evlenemez," dedi Sir William, bu açıklamanın ardından bir yudum konyak içti.

"Öyle mi?" Kelbourne sordu.

"Bu sabah başka biriyle evlendi."

Bölüm 10

Öfke Dominic'in vücudunda patladı.

Leonora'nın nişanı bozacağını ummuştı; dün ikizlere de bunu söylemişti. Bir erkeğin isteyeceği son şey isteksiz bir gelindi.

Ama aniden başka bir adamla evlenmek son derece uygunsuzdu ve her ikisini de tatsız saçmalıklara açık hale getirecekti. Leonora duygularını açıklamalıydı, bunun üzerine o da zarif ve gerçek dışı bir şekilde pişmanlık duymuş ve *Times* gazetesine bir ilan vererek ilgili tüm tarafları düğünün iptal edildiği konusunda bilgilendirmiştir.

Bunun yerine, henüz nişanlıyken kaçarak onu aptal yerine koydu.

Üzerine yeni bir öfke dalgası çöktü. "Nişanlım kiminle evlendi?" diye sordu.

"Leonora *asla* kaçmaz!" diye bağırdı kız kardeşi aynı anda.

Torie'nin gözleri şoktan yusuvarlak olmuştu. En azından onu alçaltmak için plan yapmamıştı.

"Leonora kaçmadı," diye açıkladı Sir William. "Bu sabah özel izinle yaşlı bir keçiyle evlendi - tamamen *senin hatan*," diye gürledi.

"Lord Bufford değil!" Torie'nin nefesi kesildi.

Dominic gözlerini kırıştırdı. Nişanlısı, geçmişinde üç ölü karısı olan yaşlı bir adamla kaçmıştı. İnanılır gibi değil.

Yine de kendini daha iyi hissediyordu. Leonora delirmiş olmalı. Eğer sorulsaydı, tek yorumu yeni evli çift için iyi dileklerde bulunmak olurdu.

Elbette şimdi tüm sürece baştan başlamak zorundaydı. Gerçek bir ortak olabilecek ve kendisine bir eş sunabilecek bir bayan bulması aylar almıştı.

güncel olayların akıllıca değerdendirilmesi. Çoğu hanım Torie'nin kampına düşerdi. Odysseus'un maceraları hakkındaki alaycı gözlemleriyle kreştekileri güldürüyordu ama bu akıllı başında analizler yapmakla aynı şey değildi.

"Evet, o artık Leydi Bufford," dedi Sir William ağır bir sesle. "Bana özel bir ruhsat verdi ve şapele kadar onlara eşlik etmezsem Gretna Green'e kaçmakla tehdit etti. Böyle bir gün göreceğimi düşünmek! Bufford kendi çapında yeterince iyi ama yaşlı. Benden daha yaşlı." Yeleğini karnının üzerinden aşağı doğru çekti.

"Sir William, kızınızın evlilik hayatı için en iyi dileklerimi sunuyorum," dedi Dominic, Bufford'un ölmüş eşleri göz önüne alındığında, tebriklerinin daha iyi ifade edilebileceğini çok geç fark etti. "Ben artık gideyim."

"Lord Kelbourne, ikizlere veda edebilir miyim?" Torie ona doğru bir adım atarak sordu, elleri birbirine dolanmıştı. "Lütfen?"

"Ne?" Şok, sesini hırıltıya dönüştürdü. "Neden hoşça kal dedin ki?"

"Artık biri değilsin," diye açıkladı Torie. Gözleri normalden iki kat daha büyük görünüyordu. "Ailemi ziyaret etmek benim için çok uygunsuz olur. bekâr bir adamın evi." Elbette

bu doğruydı.

Ama Torie daha önce kendisine refakat edilmesinden hiç rahatsız olmamıştı. Onunla düzenli olarak görüşmeyeceği fikrinden içgüdüsel olarak hoşlanmadığını hissetti, doğaçlama bir ya da iki yemeği paylaşmaktan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Kimse sizin bir kreşi ziyaret ederek uzlaştığınızı düşünemezdi," dedi. "Kız kardeşinle nişanlandığım süre boyunca arasında güçlü bağlar oluştu. Florence ve Valentine her gün senin gelişini bekliyorlar ve seni bir daha görememek onları çok üzecek."

"Benim kızım senin yaramaz çocuklarının dadısı değil," diye hırladı Sir William. "Leonora, Torie'yi çocuklarınıza bakması için taşraya göndermek gibi saçma bir planı asla ortaya atmamalıydı. Torie sizin evinize giremeyecek. Leonora'yı kovaladığına göre artık eve dönebilirsin." Kalın kaşları birbirine çatıldı. "Sevgili kızımı o kadar soğuttun ki, yaşlı bir İskoç'la evlendi!"

"Bayan Victoria'yı bir dadı olarak görmüyorum."

"Onu bir kız gibi kullandınız," diye karşılık verdi Sir William. "Benim hiçbir kızım yetimlere bakarak evde kalmış bir kıza dönüşmeyecek." Torie'ye döndü.

"Bu bana dün gece kulüpte senin adına bir teklifi kabul ettiğimi hatırlattı. Sana söyleme fırsatım olmadı."

Torie'nin ağzı açık kaldı. "Sen mi yaptın? Bana sormadan mı?"

"Queensberry Dükü'nden geldiğine göre buna gerek yok. Kimse bir dükü reddedemez. Ton, bir ay içinde sizi 'onurlandıracak'. I

Sir William beğenmiş bir tavırla, "Kıçımın dadısı," diye mırıldanarak konyağından büyük bir yudum aldı.

Dominic'in vücudundan paniğe benzer bir his geçti. Bunu yapmaya hakkı olmamasına rağmen, reddetmek için havlamamak için kendini zor tuttu. Queensberry Dükü iyi bir adamdı ama Torie için doğru kişi değildi.

"Okuma yazma bilmememi umursamıyor mu?" Torie sordu.

Dominic onun sesindeki tutukluktan, belirsizlikten *nefret ediyordu*.

Ona zekânın kitap okumakla kanıtlanacağı öğretilmişti. Val'in toplumdaki yerini alabilmesi için Yunanca öğrenmesi gerekiyordu. Ama Dominic, Torie'nin bu kuralın bir istisnası olduğunu anlamaya başlamıştı.

Sir William başını salladı. "Senin tanıdığı en güzel, en aptal, en koca avcısı kelebek olduğunu ve seni düşesi yapmak için sabırsızlandığını söyledi. Okuyup okuyamadığın umurunda bile değil. Aslında, bir roman için onu ihmal etmeyen bir eşi tercih edeceğini söyledi, çünkü kız kardeşlerinin hevesli okuyucular olduğunu anlıyorum. Size doğru adamın karşınıza çıkacağını söylememiş miydin?"

Queensberry Torie'ye "kelebek" mi dedi? Aptalca ve etkilenmiş olmasından bahsetmiyorum bile.

Dominic'in midesinde alışılmadık duygular çalkalanıyordu. Kendini aşırı derecede korumacı hissediyordu ki bu çok mantıklıydı. Çocuk odasında birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, o artık küçük bir kız kardeş gibiydi.

Torie'nin babası masasının geçip oturarak, "En iyisi seninle gitmek Kelbourne," dedi. "Planlamamız gereken bir düğün var. Patlak vermek üzere olan skandal göz önüne alındığında biraz zor. Queensberry'ye haber vermeliyim." Bir kâğıt çekti.

Masasının üstündeki yığından bir parça kırtasiye malzemesi.

Dominic'in nabızı kulaklarında atıyordu; Lordlar Kamarası'nda hiç hissetmediği kadar şiddetli bir öfke girdabına kapılmıştı. Masanın üzerine eğildi. "Bir gelinin fiyatı nedir?"

Bölüm 11

Torie, kendisini aptal ve etkilenmiş olarak tanımlayan bir adamla evlendirileceği haberinin şokunu yaşıyordu. Bütün bunlar -Leonora'nın terk edilişi ve kendi geleceği- beyninde çarpışıyordu. Dük ile birkaç akşam yemeğini paylaşmışlardı ama onu pek tanımıyordu. Yeterince iyi birine benziyordu ama o anki haliyle yüz hatlarını aklına getiremiyordu. Kestane rengi saçlar ve küt bir burun ... belki?

Lord Kelbourne'un sözleri şaşkınlığının içinden süzüldü.

"Vikont neden ?" diye sordu babasına, yutkunarak. Babasının masasına kusabilirdi, ki bu tuhaftı, çünkü o da kendini bir davul kadar boş hissediyordu.

"Saçma sapan konuşuyor. Kızlarımı satmama gerek yok," diye kükredi Sir William. "Siz ve Leonora göz kamaştırıcı, süslü ve her yönden çok hoşsunuz."

Torie'nin kalbi ayak parmaklarına kadar düştü. Babasının yalanlarının sesini çok iyi biliyordu.

"Tam tersine, Leonora'nın çeyizinin harcandığını bana siz söylediniz," diye hırladı Kelbourne masaya yaklaşarak.

Dudakları yuvarlandı ve "Çeyizim yok" diye fısıldadı. Sonra, daha yüksek bir sesle, "Çeyizime ne oldu?"

Kelbourne, jüriye bir mahkûmu suçlu bulmalarını söyleyen bir yargıcın sesine benzeyen sesiyle, "Bu paranın kumarda kaybedildiğinden şüpheleniyorum," dedi. "İki yıl önce, Sir William evlenme ayrıcalığı için on bin pound istedi. Leonora."

"Neden olmasın ki?" Torie'nin babası alaycı bir tavırla sordu. "Mallar bendeydi ve sen onları istedin."

"Çeyizim var mı baba?" diye sordu Torie. Babası onunla göz göze gelmek yerine masasına bakınca, Torie sesini yükselterek tekrar sordu: "Hâlâ çeyizim var mı?"

Omuz silkti. "Paraya ihtiyacın yok. Dük seni paralı ya da parasız istiyor. Bu konuda çok nazık davrandı." Sanki konuşma bitmiş gibi bir tüy kalem aldı. "Ekselanslarına Leonora'nın aşk evliliği hakkında bir haber göndereceğim. Evet, şekilde sunacağız." Vikont'a asık suratlı bir bakış fırlattı. "Onun iyi bir kaçış yaptığını düşünecek olanlar var."

"Leonora'yla evlenmek için ödediğim servetin derhal geri ödenmesini istiyorum," dedi Kelbourne, parmaklarını Sir William'ın masasına vurarak.

Torie bir dizi kadınsı olmayan küfrü yuttu. Bu daha da kötüleşebilir miydi?

Vikont, "Bahse girerim Queensberry'den bu kadar para almamışsınızdır," diye ekledi. "Yıllık geliri on bin sterline el koymasına için yeterli değil."

Sir William burnunu çekti. "Öyle iddia etti."

Kelbourne öne doğru eğildi ve masanın üzerine çıktı. "Belki de beni anlamadınız lordum. Paramın derhal geri ödenmesini bekliyorum. Bufford'un ödemesinden alabilirsin, gerçi bu koşullar altında reddetmiş olabilir. Leonora, koşuşlarını yükseltmenin korkunç olasılığından kaçmak için acele ederken, muhtemelen onu alması için ona yalvardı."

"Baba, Vikont'tan gerçekten para aldın mı?" Torie göğsünde bir çığlğın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Sir William Vikont'u, "Bu konu bir hanımefendinin kulaklarına göre değil," diye azarladı.

Kelbourne homurdandı. "Sizi temin ederim ki en küçük kızınızın kadınsı olmayan konuşmalara karşı olağanüstü bir toleransı var."

Torie'nin babası elindeki kalemi bıraktı ve ayağa fırladı. "Bununla demek istiyorsun? Masum kızımı sözle mi yoksa tapu?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Vikont . İlgisiz bir şekilde.

Torie iç çekti. "Florence gaz konusunu açtığında bayımadım."

"Doğru, Leonora bundan şikayetçiydi. Sinirli fareler, mi?" Sir William tekrar oturarak sordu. "Muhtemelen çok fazla süt içtiler. Umarım bunu atlatırlar. Size iyi günler dilerim, Lord Kelbourne." Mürekkep şişesinin kapağını açtı.

Torie, "Baba, Vikont Kelbourne'un sana verdiği parayı geri ödemelisin," diye ısrar etti. Bir elini midesinin üzerinde tutuyordu çünkü bu kâbus gibi konuşmanın başında midesi sıkışmıştı ve sakinleşmiyordu.

"Yapamam," dedi babası, kalemindeki fazla mürekkebe vurarak. "Bufford konusunda haklı ve son zamanlarda birkaç kötü bahis oynadım. Ayaklarımın üzerinde durabildiğim zaman ödeyeceğim. Leonora'yı korkutup bir ayağı çukurda bir adamla evlenmeye zorlamak Vikont'un kendi suçu."

"Onu korkutacak hiçbir şey yapmadım."

"Öyle mi? Çünkü Leonora seni istemiyor, Kelbourne. Onunla tartıştım, senin adına şeytanları ülkeye sürgün edeceğine söz verdim. Bana düğün gecenizi düşündükçe kusmak istediğini söyledi."

Dominic nişanlısını öpmeyi hiç denememişti. Belki de yapmalıydı.

Yumruğunu Sör William'ın çenesine indirme dürtüsüne zorlukla karşı koydu. Çocukken öfkesiyle mücadele etmişti ama bugünlerde kontrolünü nadiren kaybediyordu. Yine de şimdi anlaşılmaz bir öfkeyle titriyordu.

Bunun Leonora'yla hiçbir ilgisi yoktu. Derin bir nefes aldı ve bunun on bin sterlinle de bir ilgisi olmadığını fark etti.

Bayan Sutton'la ilgiliydi. Victoria ile ilgiliydi. . . *Torie*.

Açık olmak gerekirse: Öfkesi, babasının dikkatsiz davranışının, onu aptal diye alay eden bir adamla gelişigüzel nişanlamasının sonucuydu. Dük, karısının okuma bilmemesinin *daha iyi* olduğunu mu düşünüyordu?

Torie onun koluna dokundu, o da ona baktı. Queensberry'nin müstakbel düşesinin okuryazarlığını neden umursamadığını çok iyi biliyordu: yumuşak beyaz-sarı bukleleri, nefis bir ağzı, cömert göğüsleri olan bir eş istiyordu ... ama daha fazlası, dünya ne kadar sık kışına tekme atsa da gözlerinden neşe fişkıran bir eş.

Gördüğü kadarıyla, Torie'nin kendi ailesi o kadar rutin bir şekilde kaba davranıyordu ki, nezaket onu şaşırtıyordu.

Tanıştıklarında kız kardeşiyle nişanlı olduğu için, Torie'nin çekiciliğini düşünmesine asla izin vermemiştir. Böyle bir şeyi kasıtlı olarak görmezden gelmişti.

bir eş ararken sığ özellikler. Hatta kendi kendine, bir ortaklık için gerekli olduğunu düşündüğü özelliklere sahip olduğu sürece nişanlısının sade olmasının umurunda olmadığını bile söylemişti.

Torie'ye bakarken, hayalindeki uzun burunlu mavi çorabın kayıp hissetti. "Leonora, okuma yazma bilmediğin söylenince seninle evlenme taleplerinin geri çekildiğinden bahsetti," dedi.

onu. "Söz konusu adamların babanızın talep ettiği miktarı ödeyememiş olması daha muhtemel bence."

Elini adamın kolundan çekti ve babasıyla yüzleşmek için döndü. Sör William'ın yüzündeki sert meydan okuma şeyi anlatıyordu. Torie'nin bütün vücudu irkildi. Arkasını döndü ve tekrar Dominic'e baktı.

"On bin poundunuz için gerçekten üzgünüm, Lord Kelbourne. Queensberry Dükü'yle konuşacağım. Leonora artık Leydi Bufford olduğuna göre kocasıyla konuşabilir."

"Evet, bir planımız var," dedi Sir William, tek kelime bile yazamadan kalemını bırakıp bir ölçü daha konyak doldurarak. "Bufford kısa süre içinde Roma İmparatorluğu kadar ölü olacak. Leonora'nın dul eşinin payından on bin dolarını alabilirsin."

Dominic, "Hayır, onun yerine kızınızı alacağım," dedi.

Torie'nin nefesi kesildi. "Ne?"

"Bufford henüz ölmedi," diye tersledi Sir William. "Bir Vikont bile yasaların etrafından ."

"Leonora olmaz," dedi Dominic, kesin bir ifadeyle. "Onun yerine Victoria'yı istiyorum."

Sir William yüksek sesle güldü. "Benim beceriksiz cahilim mi? Onu Queensberry'ye söz vermemiş bile seni deli olarak yargıladım." Sesi yeniden sertleşti. "Tazminatını alacaksın, yeni Leydi Bufford mal varlığının tamamını seni iyileştirmek için kullanacak ve biz de bunu tatsızlık geride kaldı."

"Leonora'nın bu meblağı geri ödeyeceğine söz veremezsiniz, baba," dedi Torie içi boş bir sesle. "En azından onunla ve kocasıyla konuşmadan olmaz. Şimdi ?"

"Bufford'un İskoçya'daki malikanesi," dedi babası. "Orada bir kalesi ya da öyle bir şeyi var. Bana skandalın bitmesini bekleyeceklerini ve sonbaharda İngiltere'ye döneceklerini söyledi."

Dominic, "Bufford'un babasına dul payı ödemeyi reddedebilecek bir varisi de var," diye belirtti. "Üstelik lord hazretleri yakın gelecekte öleceğine dair hiçbir işaret göstermiyor." Kalçasını masaya , kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir çıkmazdayız Sör William. Tazminat istiyorum, *şimdi*." Odanın etrafına bir göz attı. "Bu mobilyaları satabilirsiniz ama yüz pounddan fazla eder." "Yapamazsın!"

Torie ağladı.

", " diye yanıtladı Dominic. İçini bir tatmin duygusu kaplamıştı. Torie'nin açgözlü, kaba babasından korunmaya ihtiyacı vardı. İkizler için bir anneye ihtiyacı vardı. Doğru, ona bakacak bir kadınla evlenmeyi ummuştu.

Entelektüel olarak ona meydan okuyordu ama kendini kabul ettirebiliyordu.

Lordlar Kamarası'nda istediği kadar zorlayıcı konuşmalar yapabiliyordu. Bir an için, kolonilerde köleliğe karşı çıkan yasa tasarısına karşı çıkan adamların aşağılık yüzlerini hayal etti. Onların açgözlü niyetlerine dikkat çekmek için bir eşe ihtiyacı yoktu. Bunu kendisi de yapabiliirdi.

Torie gözleri ciddiyetle parlayarak, "Leonorasana söylemeye cesaret edemeden nişanı bozmasına hem babam hem de ben üzüldük," dedi.

"Oh, evet," dedi Sir William. "Her zaman Torie'nin bu ailedeki en aptal kişi olduğunu düşünmüşümdür, ancak Leonora'nın tacı aldığı ortaya çıktı. Açıkça söyledim

Bufford, dördüncü karısı *vaktinden* önce ölürse, yaparsa, kapısının önünde kurulu bir tabancayla olacağım."

"Torie aptal değil," dedi Dominic. "Bana olan borçkarşılık onu alacağım, Sör William."

Torie başını sallıyordu. Dominic görmezden geldi. Torie onun koruması altında olacaktı ve karısı hakkında kötü konuşan herkes ona hesap verecekti.

Kılıç kullanma becerisi göz önüne alındığında, tek bir düello kimsenin karısına aptal dememesini sağlayabilirdi. Aslında, Torie'nin okuma yetersizliğinden bahseden her erkeğe meydan okuyabilirdi.

Belki de önce Queensberry Dükü'ne meydan okurdu, genel prensiplere göre.

Ne yazık ki Sör William'a meydan okuyamıyordu ama fikrini daha sonra, onun duyamayacağı bir yerde, özel olarak açıklayacaktı. Babasının bir daha onun duygularını incitmesini istemiyordu.

"Torie, sana bir zamanlar lüks bir meta olduğunu söylemiştim ama sen hâlâ ısrarla kendini küçümsüyorsun," dedi. "Senin aptal olduğunu düşünen ve senin hakkında bu kadar aşağılayıcı konuşan bir adamla , dük bile olsa." Masadan başını çevirdi. "Öyleyse benimle evlenebilirsin."

Torie kaşlarını çatarak, "Benim aptal olduğumu düşünüyorsun," diye karşılık verdi. "Odysseus'un o kadar çok adam kaybettiği için berbat bir lider olduğunu söylediğimde, bir Homeros kahramanının zafere olan açlığını anlamadığımı söyledin. Açıkçası, onun güdüsünü yaftalamakla ne demek istediğimi kanıtladığını düşünmüştüm ama sen cesaret ve zekâdan bahsedip durdun."

Dominic bir kaşını kaldırdı. "Benimle evlenmeyi reddediyorsun. bir Yunan hikayesindeki yorumlayıcı nokta? Aptal söylemedim, ancak argümanınızın mantıksız olduğunu düşünüyorum."

"Kötü bir deniz yolculuğunu göze almaktansa altı adamını feda eden bir adamın çürümüş bir lider olduğunu söylediğimde, büyük bir destanı bir kız çocuğunun söylemişsiniz."

Dominic kaşlarını çattı. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Torie her şeyi hatırlıyor," diye yorumladı Sir William. "Her Pazar vaazında bana ayet ayet alıntı da yapabilir, ondan bunu hiç istemedim. Açıkçası *Odysseia* konusunda ona katılıyorum. Adam bir kadının kendisini domuza dönüştürmesine izin vermeye çok yaklaşmış."

Kalemini tekrar hokkaya daldırdı. "Sanırım bu bir şeydi . . . bir metafor. Aslında, bir cadının erkekleri domuza çevirmesi evlilik için bir metafor değilse şaşırmamalıyım," diye düşündü. "Çocukken bunu anlamamıştım tabii ki."

Aptal, Dominic'in talebini görmezden geliyor ve Queensberry Dükü' bir selamlama notu karalıyordu.

"Torie genellikle şaşırtıcı derecede zekidir," dedi Sir William .

Dominic uzandı ve müstakbel kayınpederinin elindeki tüy kalemi cımbızla çekti. Mürekkep masanın üzerine sıçradı. "On bin poundum yerine Victoria'yı alacağım."

"Az önce mükemmel bir parşömen parçasını mahvettin," diye hırladı Sir William. "Senin sorunun ne biliyor musun? Kendi okumaya çok alışmışsın. Para kayboldu. Bunu kabul et. Eğer şansım yaver giderse, seni düşüneceğime söz veriyorum."

Dominic cevap vermeden önce Torie araya girdi. "Lord Kelbourne, sizinle hiçbir koşulda evlenmeyeceğim. Dün gece itibarıyla, *kız kardeşimle* evlenmek üzere nişanlandınız. Ve müstakbel kocalarımın ikisi de beni aptal bulduğu için, açıkçası daha önce bir aileye evlenme teklif etmemiş bir dük seçeceğim. üye!"

"Queensberry Dükü'nün zekâsı da pek parlak değil. Departmanı," dedi babası cesaretlendirici bir şekilde. "Çocuklarınız biraz karışık olabilir ama belli olmaz. Belki de varis Oxford'da eğitim görmüş bir adam olur. Ben oraya hiç ," dedi Vikont'a.

Dominic, "Torie benimle evlenmezse, seni sözleşmeyi ihlalden dava edeceğim," diyerek kestirip attı.

"Dominic'e ya da başka birine on bin pound karşılığında satılmak istemiyorum!" Torie ağladı.

Parmaklarını yumruk haline getirmeden önce titrediğini gördü, bu da onu bir an için utandırdı ama hayır. Onu kurtarması için ona ihtiyacı vardı.

"Ona şimdiden ilk ismiyle mi hitap ediyorsun?" Sir William söyledi. Yüzünde hesapçı bir ifade belirdi. "Belki de onunla evlenmelisin, Torie. Tanrılar kadar zengin. On bin sterlinim olmadığına göre, bunu bir nezaket olarak kabul ederim."

Torie ona, "Hayır, ben bir dükle nişanlıyım," diye hatırlattı.

Dominic bir an, kendisiyle evlenmek istediklerini sözle, davranışla ve kirpiklerini kırıştırarak belli eden yüzlerce kadını düşündü. Torie'nin sesindeki çaresizlik pek de övgü dolu değildi.

Kendisini istemeyen tek kadınla evlenmeye karar vermesinin nedeni de . Babası yıllar önce Dominic'in her zaman başarıya giden en zor yolu seçtiğini söylemişti.

Sir William omuz silkti. "Evlilik sana on bin pounddan fazlasına mal olacak, Kelbourne. Dükün teklifini karşılayan, hatta aşman gerekir, çünkü senin unvanın onunki kadar yüksek ya da eski değil."

Dominic ona, "Ben İsa kadar zenginim ve bu senin için daha yararlı," diye hatırlattı.

"İstedığınız dadı için fahiş bir ücret ödeyeceksiniz ama zevkin hesabı yok. Leonora'nın seni bir domuza dönüştürme ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu söyleyebilirim. Benim küçüğümün tatlı bir doğası var."

"Kız kardeşimin artıklarıyla evlenmeyi reddettiğim için bunların önemi yok. *slops!*" Torie ağladı.

Seçebileceği en olumlu kelime bu değildi. Yanaklarına pembe bir renk yayılmıştı. Kız kardeşinin aksine, güçlü duygularını saklayabilecek bir kadın değildi. "Belki de beni bir miras, Leonora'dan bir hediye olarak düşünebilirsin," diye önerdi.

Torie, "Fark etmemiş olabilirsin ama o ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz," diye karşılık verdi. "Gülümsemeyi unutmuş gibi görünen ve en çok Lordlar Kamarası'nda bağırmasıyla tanınan bir adamla evlenmek gibi bir niyetim yok." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu yapmayacağım."

Sir William ayağa kalkarak, "Bu durumda, Lord Kelbourne, aramızda bir sözleşme olmadığı için beni sözleşmeyi ihlalden dava edemeyeceğinizi hatırlatırım," dedi. "Evimi hemen terk etmenizi isteyeceğim. Dadı mı istiyorsunuz? Bir dadı tut. Size iyi günler dileriz." Eğildi.

Sir William haklıydı. Dominic'in geri ödeme talebi mahkemede geçerli olmayacaktı; bu bir centilmenlik anlaşmasıydı.

Sör William bir beyefendi değildi.

Dominic göz ucuyla Torie'nin reverans yaptığını gördü, ağzı hâlâ sıkı bir çizgiyle kapalıydı. Eğildi. "İyi günler Sör William." Döndü ve tekrar eğildi. "İyi günler, Torie."

İkisinin de anlamadığı şey, Dominic kararını verdiğinde ... kararını vermiş olduğuydu. İkizler *onundu*.

Ve Torie on bin pound daha ödemek zorunda kalsa bile *onun* olacaktı.

Bu inancın nereden emin değildi. Muhtemelen çocuklara karşı çok nazik olduğu içindi. Bu sabah ziyaret ettiğinde, kopmuş uzuvlar hakkında yazmak yerine, ikisi de şekilsiz tavşanların resmini yapıyordu.

Belki de onu pohpohlama ya da onunla aynı fikirde olma zahmetine hiç girmedığı içindir. Leonora, o zamanlar barışçıl görünen her fikrine katılmıştı, ama şimdi

Sıkıcı.

Leonora ile tanıştırmıştı; sohbet etmişlerdi; evleneceklerini söze gerek kalmadan anlamışlardı. Ona gerçekten evlenme teklif edip etmediğini bile hatırlamıyordu. Babasına parayı ödediğinde, iş bitmişti.

Şimdi göğsünde bir avın heyecanı kıvılcımlanıyordu.

Torie ona çalışma odasından çıkarken eşlik etmemiştir, bu yüzden Torie'ye son bakışı onun isyankâr surat ifadesiydi.

Ön kapıdan çıkarken kendini gülümserken buldu. Akşamdan kalma uşaktan hiçbir iz yoktu, muhtemelen alnında ıslak bir bezle yatıyordu.

Tekrar eve döndüğünde merdivenleri hızla çıktı. İkizler hâlâ resim yapıyordu.

Valentine'ın tavşanının gözleri acayip bir şekilde büyümüştü ama tanınabiliyordu. Florence'inki değildi.

"Torie'yi gördün mü?" diye sordu yeğeni, dönüp ona bakarak. Buklelerinde boya lekeleri ve çenesinde pembe bir leke vardı.

"Evet. Bugün ziyarete gelmeyecek."

Valentine şaşırılmış bir ses tonuyla, "Gülümsüyorsun," dedi.

"Bayan Sutton bu sabah başka bir adamla evlendi."

İkizler de gülümsediğinde Dominic, Valentine'ın nefret ettiği gamzeleri miras aldığını fark etti. Daha doğrusu, babasının onu küçümsediği ve alay ettiği gamzeleri.

Val'e karşı sevimliydiler.

"Artık Torie'yle evlenmekte özgürsün!" Florence alkışlayarak bağırdı. "Teklif ettim ama beni geri çevirdi," dedi Dominic.

Valentine kaşlarını çattı. "Bunun düşünmüştüm."

Dominic bir kaşını kaldırdı. "Düşündün mü?"

"Annemiz olmakla bir kadın olmak arasında denge kurmak zorunda kalacaktı. Vikontes," diye açıkladı Valentine. "Bırakın yeni tanıştığımız birini, kendi anne babamızı bile büyülemeyi başaramadık."

Florence geldi ve kardeşinin yanında durdu. "Ben aynı fikirde değilim. Torie seninle evlenmiyorsa, bu bizi önemsemediği için değil, önemsemediği içindir. Herkesten daha çok önemsiyor. Babası ona hiç iyi davranmıyor." Çenesi öne doğru çıkıktı ve Torie'ninkine benzerliğiyle Dominic'i şaşırttı. "Daha çok çabalaman gerekecek."

İkizler soluk yeşil gözlerini ona dikti. "En iyi ayağını koy ileri," diye tavsiyede bulundu Valentine. "Çiçekler . Başlıkların artık moda olmaması çok yazık."

İkizlerin onu düzenli olarak şaşırttığı düşünüldüğünde bile, bu yorum şaşırtıcıydı. Dominic, "Yasaklılar Listesi'ne pelerinleri de ekleyin ve kız kardeşinizin yanında bu tür giysilerden asla bahsetmeyin," diye emretti.

"Başlığın ne olduğunu zaten biliyorum," diye bildirdi Florence. "Bu tür bir süslemenin Torie'nin onayını kazanacağını sanmıyorum. *Daha nazik* olmalısın."

Ellerini dar kalçalarının üzerine koydu ve Dominic'e ters ters bakmaya varan bir bakış fırlattı. "Yeterince nazik değilsin. Torie'ye kibirli bir şekilde baktığını gördüm ve şüphesiz o da fark etmiştir. Sadece bir fincan çay beklerken bile kaşlarını çatmış gibi görünüyorsun. Odysseus hakkında konuştuğumuzda da kabaydın."

Valentine, "Sana şiir ya da aşk mektubu yazabilirim," diye teklif etti. "Torie bana bir kafiye sözlüğü verdi."

"Çok , ama Torie'yi kendim ikna edebileceğime eminim. kendi." Tereddüt etti, kızın kendisine "domuzlara atılan artıklar" anlamında "süprüntüler" dediğini hatırladı. "Elimden geleni yapacağım. Onu ne sevdiğinizi biliyorum ama ne yazık ki bir dük ona kur yapıyor."

Valentine, "Bu Vikont'tan daha iyi bir unvan," dedi. Dominic'e şöyle bir baktı. "Hâlâ derin bir yas içinde olman ne yazık. Siyah pek hoş değil, değil mi? Çay yerine çörek yemeyi bırakırsan bacaklarının küçülmek mi?"

Dominic bir an için hayalini kurduğu hayatı hatırladı; pohpohlayıcı bir şekilde kendisine hayranlık duyan bir eş ve çocuklar. "Hayır," diye itiraf etti. "Bunlar kas, yağ değil."

Valentine ona, "Babamız kalçalarına at kılı pedler takardı," dedi. "En azından sen bunu yapmıyorsun. Karının seni geceleri onları çıkarırken yakaladığını düşünsene."

"Torie bizim için en iyi anne olurdu," dedi Florence, sesinde hissedilir bir özlem vardı. "Bizi *seviyor*."

"Dalkavukluk kur yapmanın anahtarıdır," dedi Valentine. "Homeros'un Circes'in 'parlak' olduğunu söylediği zamanı hatırlıyor musun? Aslında, Torie için tanımlama şansımız olana kadar o kelimeyi kullanmayın."

Florence küçümseyerek, "Zaten biliyor, çünkü yüksek sesle okuduk," dedi. "Torie *her şeyi* hatırlıyor."

"*Zambak* gibi daha ulaşılabilir bir kelime kullanmanızı öneririm. Örneğin: 'Cildiniz bir zambak kadar beyaz'."

"Ve *sen* de çok aptalsın," diye karşılık verdi kız kardeşi.

Bölüm 12

Takip eden hafta içinde Dominic, nişanlısının ölümünün ardından duygusal durumu hakkında sorulan küstah sorulara katlandı.

Lord Bufford ile skandal evliliği. Çileden çıkarıcı bir şekilde, Sir William Birçok kişi onun kaçışını aşk evliliği olarak değil, onun öfkesinden kaçış olarak yorumladı.

Bazıları skandal yaratan Dorney çocuklarının bununla bir ilgisi olduğunu tahmin etti ve bu da utanç verici akrabaların nasıl gözden uzak tutulacağına dair gereksiz ve hoş karşılanmayan tavsiyelerle sonuçlandı.

Dominic dişlerini sıktı, Lordlar Kamarası'nda kölelik karşıtı yasa tasarısını savunan sert bir retorikle kendini şımarttı ve Torie'ye iki çiçek demetleri.

Her ikisi de Sör William'ın kıyafetlerini giymiş, paltosunun bir dirseği gözle görülür şekilde yamalı, dağınık bir uşak tarafından iade edildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Torie'nin Queensberry Dükü ile nişanı henüz ilan edilmemişti. Belki de Majesteleri ve Sör William uygun bir ödeme konusunda anlaşamamışlardı ya da skandalın yatışmasını bekliyorlardı.

Torie'ye kur yapmayı düşünen Dominic, Almack's'a girdiğinde Queensberry Dükü'nün saçma sapan bir gülümsemeyle ona baktığını gördü.

Aynı anda, görünüşe göre öfkesini görmezden gelmeye hazır iki evlenilebilir hanımın selamlarıyla saldırıya uğradı. Toplum izlerken Torie'ye kur yapamayacağını fark ederek hemen oradan ayrıldı.

Kız kardeşiyle olan geçmişi göz önüne alındığında değil. Bu konuda haklıydı.

Onunla yalnız konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Geri dönen çiçekleri, onun sabah telefonunu kesinlikle reddedeceğini gösteriyordu. Ayrıca, ya Queensberry Dükü ondan önce gelmişse? Torie'nin "tanıdığı en aptal, en etkilenmiş koca avcısı kelebek" olduğunu düşünen adam mı? Ayrıca

"en güzel" ama Dominic bundan da hoşlanmadı. O güzel değildi; o güzeldi. Leonora'nın bir kereviz sapı ince olduğu düşünülürse, kız kardeşinden çok daha güzeldi.

Sinirlerine yenik düşüp Majesteleri'nin çenesine bir darbe indirmesi kur yapmasına yardımcı olmazdı.

Ertesi sabah Lordlar Kamarasına gitmeden önce çocuk odasına girdiğinde Florence dans ederek ona yaklaştı ve "Valentine ve ben bugün şu sergiye gitmek istiyoruz" dedi.

Times gazetesinden kesilmiş bir ilanı ona uzattı.

Huntington Dükü ve Düşesi, son derece orijinal düklük buhar motoruyla çalışan lokomotifin, Majesteleri tarafından tasarlanan yeni bir bükülmüş baca ile donatılmış en yeni versiyonunu sunmaktan onur duymaktadır. Halk yeni clack box besleme borusunu inceleyebilir ve mucitlerle konuşabilir. Buhar gücüne ilgi duyanlar özellikle davetlidir. Lokomotif Buckingham'da hazır bulunacak
28 Nisan'da saat 4'ten 6'ya kadar.

Düşesi mi? Huntington'ın buhar takıntısını biliyordu ama düşesi bir baca mı tasarlamıştı?

"Elbette katılabilirsiniz," dedi Dominic, sağlıklı bir etkinliğe gitmek istediklerini öğrendiği için oldukça minnettardı. Şimdiye kadar Valentine, Mısır cenaze törenleri hakkında bir konferansa katılmak , Florence ise gece yarısı Hammersmith kilise avlusuna giderek bir rezil hayalet. "Onayladığımı öğretmeninize bildirebilirsiniz."

Florence, "Hayır, bizi götürmelisiniz, çünkü Torie'nin katılacağına inanıyoruz," dedi.

"Neden böyle düşündün ki?"

"Buharlı makinelere ilgi duyuyor. Lord Lusker adında bir arkadaşı var ve ona bir İskoç lokomotifine yaptığı yatırımdan bahsetmiş. Bir gün ulaşım aracı olarak at arabalarını geride bırakacaklarını söylüyor."

Dominic, Lusker'ın Torie'ye buharlı makineler hakkında "her şeyi" anlattığını hayal edebiliyordu.

Onun bilgiyi nasıl özümsemediğini görmüştü, gözleri ona kim ne anlatırsa anlatsın parlıyordu... herhangi bir şey, öyle görünüyordu. Son birkaç ay içinde, Yasaklılar Listesi'ndekiler de dahil olmak üzere ikizlerin gündeme getirdiği her konuya ilgi göstermişti.

Sadece Lordlar Kamarası'nın çalışmalarını boş laf olarak nitelendiriyordu. Yoksa boş laf mıydı?

Valentine kız kardeşinin yanına gitti ve omuzları birbirine değecek şekilde durdu. "Bu buhar makinesinin bir kısmını bir düşes tasarladı, ancak genellikle hanımların bir şey icat etmesine izin verilmez. Eğer Torie okuyabilseydi Düşes'inkinden daha iyi bir baca yapar."

Florence kardeşine kaşlarını çatarak, "İstese şimdi de bir tane yapabilir," dedi. "Kitap okumanın zekâyla eşdeğer olduğunu düşünme hatasına düşme Val."

Dominic, "Saat dörtte döneceğim," dedi ve sevinç çılgınlıkları arasında odasından çıktı.

Güneşli bir gün olduğu için, onları alçak, açık curricle'iyle götürdü, ikizler yanındaki koltukta kalabalıktı ve heyecanla bir elma satıcısını, Aziz Paul Katedrali'ni ve Floransa'nın "zifiri siyah gözleri" nedeniyle şeytan tarafından ele geçirildiğini ilan ettiği yaşlı bir adamı gösterdiler.

Dominic, Yasaklılar Listesine "ele geçirme" ve "bir şeytan tarafından ele geçirilme"yi de eklemiştir.

"Bu gidişle konuşacak hiçbir şeyimiz kalmayacak," dedi Florence kederle.

Dominic de tam olarak bu yüzden sohbet edebileceği bir eş çalışmıştı. Neyse ki Buckingham Evi'ne vardıklarında, Dominic çoğu sohbetin şeker gibi tatlı ve boş olduğu talihsiz gerçeğini açıklamak zorunda kalmıştı.

"Buharlı makineleri her zaman tartışabiliriz!" Florence, Marlborough Road'dan Pall Mall'a döndüklerinde, büyük bir arabanın üzerinde, etrafı insanlarla çevrili bir motor gördü.

Dominic'in aklına Leonora gibi süslü kadınların Huntington Düşesi'nin icatlarını kutlamadığı fikri gelmişti ama buharlı makineler kesinlikle başörtülerinden daha iyiydi. "Diğerini dengelemek için onaylanmış konuların bir listesine başlayabilirsiniz," diye önerdi.

"Lokomotif çok güzel," diye gözlemledi Valentine, daha iyi görebilmek için curricle'in kenarından sarkarak. Makinenin gövdesi kiraz kırmızısı bir silindirden oluşuyordu ve tıpkı gazetede belirtildiği gibi yana doğru eğilmiş bir bacası vardı.

Florence, "Ne tuhaf görünümlü tekerlekler," diye gözlemledi.

"Torie çelik raylar üzerinde çalışacaklarını söylemişti, hatırladın mı?" diye yanıtladı kardeşi, lokomotifin altını görmek için daha da eğilerek. "Elbette, Londra sokaklarında ray olmadığı için buraya bir çiftlik vagonuyla geldi."

"düşmeyin," diye bağırdı Dominic. Seyisi at arabasının arkasındaki sehpadan sıçradı ve atların başına doğru ilerledi.

"O burada!" Valentine bağırdı.

Dominic kalabalığa şöyle bir baktı ve hemen Torie'yi gördü. Kimse onu gözden kaçıramazdı çünkü üzerinde buhar borusunu andıran parlak turuncu bir şapka ve daha koyu turuncu, son derece dar bir elbise vardı. yürüyen kostüm. Lokomotifini görmeye gelen erkeklerin çoğu, makineden çıkan buhar puflarına değil, onun kıvrımlarına bakıyordu.

Torie tek gözlüklü, şişman, orta yaşlı bir kadını dikkatle dinliyordu; kadın motora doğru eliyle işaret ettiğine göre Huntington Düşesi olabilirdi.

Dominic ikizlere, "Bayan Sutton'la selamlaşırken kaba davranmayın," dedi.

"Bayan Victoria'yı kastetmiyor musunuz?" Florence sordu.

"Ablası evlendiği için artık Bayan Sutton oldu."

Florence kesin bir ifadeyle, "O bizim için hâlâ Torie," dedi. "Oh, şimdi onu görüyorum!" Son derece kaba bir şekilde işaret etti ve kardeşini iterek bunu destekledi. "Çık dışarı, Val!"

Kardeşi vagonun kapısını iterek açtı ve aşağı atladı. Dominic yeğenini oturduğu yerden kaldırmak için yanına geldiğinde, Florence çoktan yere düşmüş ve dizlerinin üzerine doğru devrilmişti Florence tekrar ayağa fırladı, tozlu eteğini üstünkörü bir fırçaladı ve kalabalığın arasından kendine yol açan ağabeyinin peşinden koştu.

Dominic onların arkasından yürürken ağzını bilinçli olarak alaycı bir şekilde büktü çünkü aksi takdirde hiç de alışılmadık bir şekilde sırtılabildi. Torie onun unvanını ya da öfkesini istemediğini açıkça belirtmişti.

Fark etmediği şey, onun bir meydan okumadan ne kadar hoşlandığıydı.

Yeğenlerine ulaştığında Torie ikizleri Huntington Düşesi'yle tanıştırtıyordu. Öğretmenlerini tebrik etmeyi aklına not etmişti; Valentine'ın eğilmesi çok güzeldi ve Florence bir düşes için doğru seviyeye inmiş, tozlu eteklerinden etkilenmemişti.

Aslında, muhtemelen elbisesinin durumunu unutmuştu.

"Ho, Kelbourne," diye bağırdı Huntington Dükü vagonun üzerinde durduğu yerden kalabalığa nutuk çekerken. Ekselansları, kalabalığı Lordlar Kamarası'nda zaman geçirmiş ama kölelik karşıtı oylamanın yapılacağı gün gelmeye söz vermişti. Dominic'in elinde, tasarının *nihayet* oylamaya sunulacağı sabah çağrı göndereceği tembel lordlardan oluşan bir liste vardı.

"İyi günler, Majesteleri," diye seslendi. Ve döndü: "Bayan Sutton." Torie'yi bir bakışta kavramak zordu: kayıtsız şapkası, cömert dudakları, zarif bir şekilde dikilmiş kostümüyle daha da güzelleşen endamı.

Onu ağzı açık bir öpücükle selamlamak isterdi. Ona bakmak bile içinde şehvet uyandırıyordu.

İkizlere uygun davranışlar konusunda ders vermesine rağmen, kendini hiç de uygun hissetmiyordu.

Evlilik planlarında şehvetin rolünü göz ardı etmiş, karısı için şehvet duymayı hiç beklememişti. Artık hissetmiyordu. Gözlerini Torie'nin ağzından zar zor ayırabiliyorken olmazdı. Kasıklarındaki zonklamayı bastırmaya çalışan bir ergen gibi hissediyordu.

"Lord Kelbourne'dan bizi getirmesini istedik," dedi Florence, Torie'nin elini tutarken gülümseyerek.

Torie'nin ağzının kenarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum. Majesteleri, Vikont Kelbourne'u tanıştırebilir miyim?"

Huntington Düşesi göğsüne bir kurdeleyle tutturulmuş monoklünü aldı, yerine vidaladı ve, "Kelbourne, değil mi? Kelbourne, değil mi? Kölelik yasasının geçirilmesinde yaşanan vicdansız gecikme, ülkemizin değer yargılarını yansıtmaktadır."

"Katılıyorum," dedi Dominic, tek gözünün diğerinden iki kat daha büyük görünmesi karşısında oldukça şaşırmıştı.

Florence, "Lütfen, gidip motora bakalım," diye bağırdı.

"Senin yaşlarında bir kızım var, ilgisini çekmeye çalışıyorum. lokomotifler boşuna," diye yorum yaptı Majesteleri. "Oğlum Silvester daha da kötü ve onlar yokmuş gibi davranıyor."

Florence'ın yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. "Bana motoru gösterirsen çok minnettar olurum," diye mırıldandı. "Bana ve kardeşime gösterirsen yani." Valentine tepesinde dönüp duran sığırcık kuşlarını izliyordu. Florence onun ayak bileğine bir tekme attı.

Valentine eğilerek, "Ben de öyle, Majesteleri," dedi.

Florence, "Vasımız Lord Kelbourne, Bayan Sutton'ı ağırlayacak," diye duyurdu.

Düşes muhtemelen kendisini iki çocukla birlikte yürürken bulduğu için ürkmüştü ama Florence'ın isteklerini itirazları bastıracak bir şekilde sunma tarzı vardı. Dominic düzenli olarak kendini yapmayacağı şeyleri yaparken buluyordu.

Okumayı bilmeyen bir kadına kur yapmak ve ona arzu duyan erkeklere kaşlarını çatmak gibi daha aylar öncesinden hayal edebileceği şeyler - en azından elini mızrağına götürerek onları dehşete düşürene kadar.

Halk bir ipin arkasına toplanmıştı, ancak Majesteleri ipi geri çekti ve kocasını karşılamak üzere çocukları içeri aldı.

Torie, "Umarım Florence'ın eteklerini uzak tutar," dedi. Reverans yaptı. "Lord Kelbourne. Çocukları kreşin dışında görmek büyük bir zevk."

Şapkasını çıkardı ve eğildi. "Bayan Sutton." Kalabalık etraflarını sarmış, onları o kadar yakınlaştırmıştı ki, Sutton'ın alt dudağındaki ahududu parıltısını ve kirpiklerinin altına dar bir çizgi halinde sürdüğü siyah rengi görebiliyordu. Şehvet düşkünü serserileri uyardığından beri kimse onlara dikkat etmiyordu.

"Teklifimi reddetme nedenini tekrar düşündün mü?" Aslında pek umudu yoktu ama denemeye değermişti.

Torie başını salladı.

İkizlerin Dominic'i neden gösteriye katılmaya zorladıklarını anlamaya çalışıyordu. Torie'ye göre Florence bir lokomotifle ancak bir hayalet ekleyip onu perili bir buhar makinesine dönüştürürse ve makinenin çılgınca çalışıp etraftaki masum insanları öldürdüğünü anlatırsa ilgilenirdi. Valentine makineye boş boş bakıyor, ya abartılı bir sone uyduruyor ya da matematiksel hesaplar yapıyordu.

Bu da ikizlerin Dominic'i ılık teklifini yenilemeye zorladıkları anlamına geliyordu.

Sempatik ama kararlı bir gülümseme takındı. "Sizinle evlenemeyecek olsam da, Lord Kelbourne, Florence ve Valentine ile yakın temas halinde olacağıma söz veriyorum."

"Dominic," diye düzeltti onu. "Ya da Dom, lütfen. Kimse bizi dinlemiyor. Queensberry Dükü'yle nişanlanmak sana engel mi oluyor?" Ses tonu, sanki ona çörekle limonlu tart arasında bir seçim yapmasını öneriyormuş gibi dostane bir kibarlıktaydı.

Torie sinirlenmekten kendini alamayarak, "Hayır, seni kendi değerlerin reddediyorum," dedi. On bin sterlin karşılığında evlenme teklif edilen bir kadın bile kendisine kur yapan kişinin bu kadar lakayt görünmemesini tercih ederdi. "Açıkçası, taşradaki koşullarınıza bakmayı teklif ettikten sonra özgürce ifade ettiğiniz dehşeti göz önüne alırsak, teklifinizde neden ısrar ettiğinizi anlamıyorum."

"Onları 'almayı' teklif ettiniz ama onlar *benim* çocuklarım," diye cevap verdi Vikont, gözleri keskinleşerek. "Kimse ikizleri benden alamaz." Adam bir adım daha yaklaştı ama Torie geri adım atmadı. Adam ona yaklaştığında sağlıklı düşünemiyordu.

ama içgüdüsel olarak bu erkeklik karşısında yılamayacağını biliyordu

Tam önünde duruyordu. Kendini sağa sola savuruyor ve mantıksızlığa dayalı mantıksız kararlar alıyor, eski bir Yunan askeri kadar dik kafalı görünüyordu.

Bu etkinlikte ortaya çıkması, teklifinin babasının talep ettiği parayla hiçbir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu. Her şey Valentine ve onu özlediği kesin olan Florence ile ilgiliydi. Muhtemelen o da onu özlüyordu, çünkü son birkaç ay içinde çocuklar için iyi menüler hazırlamış, yemek siparişleri vermişti. yeni kıyafetler, resim yapmayı öğretmek ve daha fazlası.

Torie, "İyi bir dadı bulmanıza yardımcı olabilirim," diye teklif etti. "Düşes olduğumda her sabahı yine ikizlerle geçireceğim. Onları çok özlüyorum." Queensberry'yle evlenmenin ne anlama geldiğini anladığında içini bir rahatlama kapladı. Evli bir kadın - bir düşes! - yetim çocuklarla kesinlikle iletişim halinde kalabilir, hatta onlara kendi genç akrabalarıymış gibi davranabilirdi.

Dominic ona hiç bakmadığı kadar dikkatle bakıyordu, belki de bilmece oynarken onu yendiği zaman hariç. Kaybetmeye alışık değildi ve ona şahin gözlerle bakmaya başlamıştı.

"Bir düşes bile skandala yol açmadan evli olmayan bir adamın evini ziyaret edemez," dedi. "Kız kardeşimin ilişkilerini göz önünde bulundurduğumda, dedikoducuların evli kadınları olduğu kadar bekâr kadınları da hevesle kınadıklarının farkındayım." Sesindeki ısırgan nota her şeyi anlatıyordu.

Torie, "İtibarımın biraz zedelenmesine aldırmam," diyerek onu temin etti. "Evli bir kadın olduğumda, kimse benim ifşa olduğumu iddia edemez ve bizi evlenmeye zorlayamaz. Bunun sorunumuzu çözdüğünü görmüyor musun Dominic?" Elini Dominic'in koluna doladı ve kaslarının hafif bir heyecanla gerildiğini hissetti.

Adamın kaşları birbirine yaklaştı ve kadın elini bıraktı.

"Düşesler ne yaparlarsa yapsınlar dedikodu sütunlarında yer alırlar," ısrar etti ve bir adım geri çekildi. "İşte bu yüzden Leonora düşes olmaya karar verdi. Vikontes." Ağzını kapattı.

Çok geç.

"Leonora vikontes olmaya karar verdi," diye yineledi Dominic, gözleri soğuyarak "*Karar mı verdi?*"

"Evet," diye itiraf etti Torie. "Çocuk odasında. Demek istediğim, düşesler hakkında her zaman dedikodu , bu yüzden kendimi dedikodu konusu olmaya razı etmek zorundayım." Aklına mutlu bir düşünce geldi. "Ayrıca sana yardım edebilirim

yeni bir nişanlı bul! Mevcut kadınları araştırmak ve Val ile Florence'ı anlayacak birini bulmak için mükemmel bir konumda olacağım."

Henüz böyle bir kadınla tanışmamıştı ama her zaman bir sonraki sezon vardı. "Kız kardeşine geri dönelim. Evlenmeye karar verdiğinde kaç yaşındaydı?

Vikontes mi olacaksın?" Dominic sordu.

"Bunun artık bir yok," diye yanıtladı Torie. "Sonunda Leonora bir lordu bir vikonta tercih etti. Lord Bufford'la olan evliliği gerçek aşk olmalı."

"Bundan şüpheliyim."

"Bundan şüphe duyarsınız, değil mi?" Torie sordu. Onun deneyimlerine göre erkekler mantıklı sonuçları nadiren kabul ederdi. "Başka ne açıklaması ki? İkizlerden bahsetme, çünkü Leonora çocukları okula göndermen için seni zorlamış olabilir."

"Benimle asla evlenmek istemedi, sadece unvanımı istedi," dedi Kelbourne, sanki karnına bir darbe almış gibi davranarak.

Torie içini çekti. "Unvanının çekiciliğini ilk kez fark etmiyorsundur herhalde?" Sonra bir suçluluk duygusu hissetti. "Yoksa ona aşık mıydın?"

Ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Kız kardeşini dikkatle seçtim."

"Şiire ilham veren bir yüz, hanımefendilik vaadiyle birlikte uysallık. Buna kanan tek erkek sen değildin," dedi Torie. "*Onun* bir eşte aradığı özellikleri hiç düşünmemiş gibi görünüyorsun."

"Vikont unvanı," diye hırladı, haksızlığa uğramışlık duygusu içinde debelendiği her halinden belliydi.

"Doğru, Vikont Cornwell bir yıl önce evlendiği için şanslıydınız," dedi Torie. "Leonora senin yerine onu seçerdi." Bu sohbet hoşuna gitmeye başlamıştı. "Şansı olsaydı bir kocada tercih edeceği özellikler yüzünden. Senin hiç düşünmediğin özellikler."

"Hangileri?"

"Altın bukleler ve ince uzuvlar."

Dominic'in ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Leydisinin odasında 'bir şehvet uyandıran nağmeleri eşliğinde çevikçe dolaşacak' bir adam mı istiyordu?"

Ona yavaşça baktı, özellik listesinin iri kalçalar ve yoğun gözlerden oluştuğunu ilk kez fark etmiyordu. "Sen Richard III değilsin, bu yüzden Shakespeare'in bir sonraki dizesi tamamen uygunsuz." Yanaklarında bir sıcaklık belirdi; bir hanımefendi müstehcen imalardan bahsetmemeliydi ama lanet hafızası konuşmanın tamamını önlerine getirmişti.

"Sportif numaralar için şekillendirilmiş olmak mı?" Dominic'in yavaş gülümsemesi duygusallığın zaferiydi. "Kapari oynamakta iyi ama 'sportif numaralar' yapabileceğimden adım gibi eminim."

Torie, "Müstakbel eşin bunu duyduğuna çok sevinecek," demeyi başardı.

"Biz

Lütfen bu konuşmanın konusuna geri dönebilir misiniz? Queensberry Düşesi olarak ikizleri yetiştirmenize nasıl yardımcı olacağımı planlıyoruz. Örneğin, eğer o zamana kadar evlenmediyseniz, Florence'ın ilk çıkışına eşlik etmekten çok mutlu olurum."

"Annesi olarak kızıma eşlik etmenizi tercih ederim," dedi Dominic, ağzının bir tarafı gülümsemeye dönüşerek. Gözleri ağır kapakların altından ona bakıyordu.

Torie bu inatçı *yorumu* ve gülümsemeyi görmezden gelmeye karar verdi. Yine de bu ifadenin adamın yüzünü nasıl değiştirdiğine şaşırmişti. Böylesine cesur bir profilin gamzelerle kadınsılaştırılacağı düşünülebilirdi ama Torie bunun tam tersini fark etti: gamzeler onun yatakta gülümseyebileceğini, hatta gülebileceğini hayal etmesini sağladı.

"Val ve Florence on altı yaşına geldiklerinde," dedi hemen, "ikizler büyü sanatını mükemmelleştirmiş olacaklar. Ayrıca, rütbeli bir düşes olarak, sezonun tüm önemli etkinliklerine davet edilmelerini sağlayabileceğim. Kibar topluma hükmedecekler. Bundan eminim."

Bir süre durakladıktan sonra Dominic kabul etti. "Haklısın."

Torie ciğerlerine sıcak bir nefes çekti. Adamın kendisiyle evlenmesinin sakıncalı olduğunu kabul etmesine elbette sevinmişti.

Ona asla uymayacaktı. Aralarındaki bu *gerilim* bile bunun kanıtıydı.

Vücudunu karıncalandıran bir bergamot ve temiz adam kokusu almadan ona bu kadar yakın olamazdı. Leonora bu his karşısında dehşete , oysa Torie bir özlemin kabardığını hissetti. O ve kız kardeşi tebeşir ve peynir kadar farklıydılar; yine de Leonora, Dominic'in evlenmek istediği türden bir kadındı.

Hem hanımefendi hem de onun küçümseyici tavırlarına tahammül edebilecek başka bir gelin bulabilirdi. Ve ikizleri.

Ve kalçalarından.

"İşte Florence!" Torie, onunla unvanı için evlenen bir kadının iyi bir eş olamayacağına dair mantıksız hissini bir kenara iterek neşeyle konuştu: bu kategoriye kendi kız kardeşi de dahildi.

Görünüşe göre, Valentine buhar makinelerine dönüştürülmüştü, çünkü Florence, Torie'nin elini tuttu ve "Gelip Val'i çıkarmalısın.

Sadece bazı hesaplamalarda Majestelerine yardım etmeyi teklif etti. Daha on bir yaşında unutmuş!" Dük, Valentine'i yanındaki çiftlik arabasına kaldırmış, enerjik bir şekilde konuşuyordu.

Dominic, Torie'nin arkasını dönüp Florence ile birlikte uzaklaşmasını izledi. Belki de spor olsun diye şekillendirilmekle ilgili o şakayı yapmamalıydı.

Ama o Shakespeare'den bahsetti; o bahsetmedi. Daha önce hiç namuslu görünmemişti ama birden yanakları ve ona sinirli bir bakış fırlattı. Gaf yapmıştı.

Yoksa öyle miydi?

Ona baktığında gözlerinde arzu olduğuna yemin edebilirdi. Leonora ince uzuvları olan bir koca istemiş -ki fıçı şeklindeki göbeğini görmezden gelerseniz Bufford için de bu geçerliydi- ama Torie istememişti. Adamın kaslı bacakları hoşuna gitmişti.

temkinli bir iyimserlik geçti. Bunu kendi yararına kullanabilirdi. Hiçbir gelin düğün gecesinde kusmak *istemazdi*.

Huntington Düşesi Florence'a Torie'nin yanına kadar eşlik etmişti ama lokomotif dönmek yerine başını salladı. "Tuhaf çocuklarınız var. Onları seviyorum."

"Ben de öyle," dedi Dominic.

"Birkaç yıl önce birisi bana nişanlandığınızı söylemişti ama Florence, Bayan Sutton'la evlenmenizi umduğunu söylüyor."

"Eski nişanlım başka birini seçti. Aşık olduktan sonra," diye ekledi Dominic, düşesin kurnaz bakışlarından hoşlanmamıştı. Herkes gibi Majesteleri de muhtemelen bu terk edilme olayının Dominic'in öfkesinden kaynaklandığını düşünüyordu.

"Benim zamanımda evlilikte mutluluk bir şans meselesiydi," diye gözlemledi Majesteleri. "Kocamı evlilik törenimizden sonra arabada tanıdım."

Onun düşündüğü şeyi kastetmiş olamazdı.

Gözlerindeki parıltı *tam olarak* bunu kastettiğini gösteriyordu.

"Evliliğin her zaman bir kumar olduğunu sanıyorum," dedi

Dominic temkinli bir ifadeyle.

Düşes ona, "Bir kadın için evdeki prangaları kabul etmek zordur," dedi.

"Bayan Sutton'dan daha kötüsünü bulabilirsin."

"Tavsiyen için teşekkür ederim."

"Sanırım tapınılmak istiyorsunuz? Saygı mı? Mistik bir varlık olarak muamele görmek? Bunu yapacağından şüpheliyim. O öyle biri değil."

"Böyle bir beklentim yok," dedi Dominic, belirgin bir şekilde sinirlenmeye başlamıştı.

Düşes monoklünü tekrar eline aldı ve ona uzun uzun baktı. "Önceki nişanlınızı iyi bir eş gibi aptalca bir fikre dayanarak seçtiğinizden şüpheleniyorum."

İrkilmemeyi başardı.

"Kadınısı yetenekleri olan bir kadın bulmaya çalıştım," diye kıkırdadı, kendinden memnun şekilde. "Bir örnek dikme ve sulu bir manzara çizme yeteneği bir evliliğin gelişmesine yardımcı olmaz."

"Herkes bir baca tasarlayamaz," dedi Dominic, belli belirsiz Torie'yi savunması gerektiğini hissederek. "Bayan Sutton suluboya yerine yağlıboya çalışan mükemmel bir ressamdır."

"Güzel," dedi majesteleri, yeni konu dikkatini dağıtmıştı. "Buhar makinesinin resmini yapması için onu görevlendireceğim. Bu dördüncü yinelememiz ve kırmızı tonunun hakkını ancak yağlı boya verebilir."

Dominic, "Sanırım çoğunlukla çiçek resmi yapıyor, motor değil," dedi.

Düşesin tercih ettiği iletişim şekli gibi görünüyordu. "Çünkü kadının başka bir şey çizmesine asla izin verilmedi." *Sen*

"*Dangalak*" sözü havada asılı kaldı. "Sanırım Lordlar Kamarası'ndan Kraliyet Akademisi'nin düzenlediği bir sergiye katılacak kadar uzun süre kaçmadınız.

sergiler?"

"Hayır," diye cevap verdi Dominic.

"Natürmort en düşük türdür," dedi ona. "İncil resimleri en üst sıradadır, çünkü erkekler Bathsheba'yı çıplak olarak gözetlemeyi ya da Judith'i Holofernes'in kafasını bir tepside sunarken tasvir etmeyi severler. Ondan sonra mitolojik, portre, manzara, hayvan resimleri geliyor ... natürmort ise listenin en sonunda. Peki, kadınların ne boyamasına izin veriliyor? Herhangi bir şey

hareket et!" Yine homurdandı. Yüksek sesle.

Dominic, "Torie tavşanları da boyuyor," dedi.

"Eğer onu seninle evlenmeye ikna etmeyi başarırsan, Tanrı aşkına ona bir öğretmen tut. Venedik'e bir gezi yapacağız ve ona bir tablo hediye etmek istiyorum.

lokomotifi kocama vereceğim."

"Bayan Sutton'ı vikontesim olmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım," dedi Dominic, düşesin özel öğretmen konusundaki fikrini kabul ederek. Sör William'ın bir öğretmen için para ödemeye zahmet etmeyeceği kesindi.

"Size güveniyorum Vikont. Bir yıl kadar bekleyeceğim ve o zaman görevlendireceğim."

Dominic soğuk bir vurguyla, "Bayan Sutton, karım olsun ya da olmasın, sadece kendi istediklerini resmedecek," dedi. "Komisyon almasına gerek yok."

Ekselansları'nın dudakları aralandı ve adam kendini dükal bir çöküşe hazırladı.

Onun yerine kahkahalarla böğürdü, göğsü kabarırken tek gözlüğü kurdelesinin ucunda dönüyordu.

Torie'nin hanımeli kokusunu burnuna çekti ve tam o sırada yanında Florence olduğu halde ona doğru döndü. "Bu kadar eğlenceli olabileceğinizi hiç düşünmemiştim Lord Kelbourne," diye mırıldandı.

"Anlarım var," dedi Dominic. Güneş ışığı buklelerini dövülmüş gümüşe çevirdi. "Onlardan faydalanmak için benimle evlenmen gerekir." Eğildi ve mırıldandı, "Ve benim sportif numaralarım."

Torie ona gözlerini devirdi.

Huntington Düşesi Torie'ye, "Beni kırdı ziyaret etmeni isterim," dedi. "Şövaleni getirebilir ve biraz gül resmi yapabilirsin, gerçi Huntington Grange'deki çiçek tarhlarının ot."

"Karahindiba mı?" Florence ilgiyle sordu. "Karahindibanın ne olduğunu biliyor musun?"

Düşes, "Bir çeşit ot," diye cevap verdi.

"Hayır, züppe aslan şık bir şapka takan büyük bir kedidir!" Torie gülmekten kırıldı.

"Bunu özledim," dedi Florence elini Dominic'in elinin içine sokarak. Dominic yere baktı, kaşlarını kaldırdı.

"Gülüşü. Torie dünyadaki herkesten daha iyi güler."

Bölüm 13

Ertesi sabah Dominic, Sir William ne düşünürse düşünsün Torie'yi ziyaret etmeye karar verdi. Ayrıca, lord hazretlerinin karanlık yatak odasından öğleden önce nadiren çıktığını hissediyordu.

Kâhya, pasaklı kıyafetleri içinde uyuyakalmış gibi görünmeden önce kapı tokmağına birkaç kez vurmak zorunda kaldı.

"Bayan Sutton'a bir ziyarette bulunmak istiyorum."

"Arayanları kabul etmiyor," dedi adam, bir eliyle kapıyı itip kapatırken diğer eliyle devrilen peruğunu düzeltti. "Kendisi meşgul."

Dominic omuzlarını kaldırıp uşaktan yayılan bira bulutunun geçerek girişe doğru yürüdü. "Stüdyosunda mı?"

"Evet, ama o refakatçi değil-"

Dominic onun sözünü kesti. "Lütfen bana stüdyosunu gösterin."

Kâhya kaşları çatık bir şekilde bir süre düşündükten sonra merdivenleri tırmanmaya başladı. Dominic onu takip etti, Torie'yle evlenmeye kararlı olmasa bile onu bu düzensiz evden çıkarmak isteyeceğini düşünüyordu.

İyi niyetli bir endişe ve şiddetli bir arzu hissetmek mümkün müydü?

Uşak kapıya vurdu ve Dominic'in odaya izin vermek için kenara çekilip tek kelime etmeden geri çekildi. Adam son derece düşüncesizdi. Ya Dominic'in onun iffeti üzerinde emelleri varsa?

Öyle de yaptı.

Torie, sabah ışığının omzunun üzerinden akarak büyük, kabarık çiçeklerden oluşan bir vazoyu aydınlatacağı şekilde yerleştirilmiş bir şövalenin önünde duruyordu.

Basit bir pamuklu elbise giymiş, üzerine de kanvas bir önlük örtmüştü.

Akla gelebilecek her renk boya. Saçları bir bukle halinde toplanmıştı, bukleler yüzünü çerçevelemek için kaçıyordu.

Şövalesine kaşlarını çatarken bile çok zarifti.

"Günaydın Torie," diye seslendi, Torie'nin kapının açıldığını duymadığını fark etti.

Şöyle bir baktı ve inledi. "buradan, Dominic. Seninle evlenmek istemiyorum."

"Ama ben seninle evlenmek istiyorum," diye itiraz etti. Resmini görebilmek için öne doğru yürüdü, Huntington Düşesi'nin Torie'ye biraz ders verdikten sonra en az bir yıl boyunca resim yaptırmamaya karar vermesine anında minnettar oldu.

Kesme çiçekler taze ve renkliydi, ancak Torie'nin tasviri sessizdi ve o kadar da güzel değildi. Onun tasvirinde vazo bir dama tahtası üzerinde duruyordu. sanki perspektifle ilgili sorunları varmış gibi hafifçe çarpıtılmış bir tablo.

Ne söyleyeceğini düşünürken boğazını temizledi. Sanat sergilerine katılan bir adam değildi ama Torie'nin bir öğretmenden faydalanabileceğini herkes görebilirdi.

Fırçasını bir solvent kutusuna soktu ve önlüğünü çıkarıp boya sıçramış bir taburenin üzerine bıraktı.

"Çiçek resmin çok güzel," diye yorum yaptı. Bu kulağa yeterince övgü dolu gelmemişti. Her biri farklı yönlerde kıvrılmış, yere düşmüş üç yaprağı fark etti ve ekledi: "Titiz ve zarif."

Odanın diğer tarafındaki bir grup sandalyeye doğru ilerliyordu; omuzları dondu ve sonra omzunun üzerinden eğlenceli bir yorum yaparak yürümeye devam etti. "Çiçek resmi yapma yeteneğime güveniyorum, Dominic. Kelime dağarcığını zorlamana gerek yok."

Bir an vicdan azabı duyan -ama açıkçası, solan çiçekler hakkında ne söylenebilirdi ki?-Dominic onun karşısına oturdu.

"Israrınızı anlamıyorum," dedi Torie, dolandırmadan. "On bin pound kaybetmeyi göze alamaz mısın? Benimle evlenmek seni geri getirmeyecek. para. Karınız olarak ilk işim -ki asla Dadı Bracknell'ı kovmak olsa bile, pek bir şey kurtaramazsınız."

Başını iki yana salladı. "Bu bir sorun değil. Baban benden bir on beşlik daha koparmak istiyor, gerekirse bunu karşılayabilirim."

Torie dudağını ısırırdı.

Dominic'in yüzünde en otokratik ifade vardı; Lordlar Kamarası üyelerine emirlerini yerine getirmeleri için zorbalık ifade.

Belli ki Florence ve Valentine hâlâ evlenme teklif etmesi için onu zorluyorlardı. Sadece ikizlerin ona değer vermesinden değil, aynı zamanda reddedildikten sonra tekrar tekrar girişimde bulunacak kadar onlara değer vermesinden de etkilenmişti. Daha önce kendisine ilgi göstermesi için bir kadına yalvarmak zorunda kaldığını hayal bile edemiyordu.

Az önce ona yine o yoğun gözlemci bakışını atıyordu. Sanki onun düşünceleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi. Sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi.

Muhtemelen daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmadığı için bu kadar baştan çıkarıcı buluyordu.

Ancak iki çocuğa olan düşkünlüğü nedeniyle kız kardeşinin nişanlısıyla evlenmek istemedi, kendini bir dadıya ve aylarını alan bir tablonun "güzel" olduğunu düşünen huysuz bir akrana bağlı buldu.

"Babamın talebi konusunda kendimi suçlu hissediyorum," dedi boğazını temizleyerek. "Belki de bu kadar savurgan olmasaydım, Sör William Leonora'nın nişanı için para istemezdi. Özellikle renkli ipeklere karşı bir zaafım var ve korkunç pahalılar."

Dominic başını salladı. "Açık sözlülüğümü bağışlarsanız, babanız bir haydut, üstelik iflah olmaz bir oyunbaz."

"Her ne olursa olsun, teklifinizi yine de reddediyorum," dedi Torie. Kalbinin boğazına doğru göç etmiş gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelerek onu boğmakla tehdit ediyordu. Lordlar Kamarası'ndaki rakiplerinin onun taleplerine nasıl dayandığını hayal bile edemiyordu. Tüm içgüdülerine rağmen, İçinden bir ses kendini onun kollarına atmak ve kulağına "evet" diye üfleme istiyordu.

"Neden?" Bu mavi-gri gözler, tartışmalar sırasında rakiplerini dehşete düşürmeleriyle bilinirdi. Ancak şu anda, kafası karışık olduğu kadar sert de değildi. "Queensberry'nin daha yüksek bir unvanı olduğu doğru ama benim Valentine ve Florence'ım var ve eminim siz de ikizlerin daha yüksek bir unvanın getirebileceği her türlü faydadan daha üstün olduğunu kabul ediyorsunuzdur."

Torie sarsılarak yutkundu. "Çünkü kız kardeşimle evlenecektin! Leonora ile iki yılı aşkın bir süredir nişanlıydın. Seninle evlenmemin benim için ne kadar aşağılayıcı olacağını göremiyor musun?"

"Hayır," dedi tavizsiz bir şekilde. "Kendimi mükemmel bir evlilik adayı olarak görüyorum."

"İkizlerle arkadaş kalacağıma söz veriyorum," diye teklif etti.

"Sadece karım Valentine ve Florence'ı sabah görebilir," diye cevap verdi, sesinde belirgin bir hesapçı ton vardı. "Sadece benim karım

Hastalanırlarsa ya da ... ya da ölmüş ebeveynlerini özlemeye başarlarsa. Onlar için yas tutarlar."

Onun yüz ifadesini yakaladı. "Peki, sonuncusu pek olası değil. İkizleri sevecek ve onları taşraya sürgün etmek yerine Val'i Eton'a gitmeye ikna etmeme yardım edecek bir eşe ihtiyacım var."

Kalbi ikiye bölünüyormuş gibi hissetti. "Eton kapılarını kızlara açmadığı sürece bunu yapmam. Onları seviyorum. Bunu biliyorsun."

"İstiyorum."

"Ancak ben seni eniştem olarak görüyorum. Kız kardeşimin nişanlısıyla evlenirsem çıkacak dedikoduları hayal edebiliyor musun?"

Omuz silkti. "İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

Bunu söylemek onun için kolaydı. Vikont'un kendisiyle aynı fikirde olmayan herkese bağırduğu söylenirdi. Utanç verici sözler onu bir odanın içinde takip ederdi ve dedikoducuları susturamazdı.

Bir dükün onun eksikliklerini görmezden gelecek kadar aşık olması başka bir şeydi. İnsanlar Queensberry'nin kafası karışık olmasına rağmen evlenme teklif etmesini özellikle romantik buluyordu.

Kız kardeşinin terk ettiği nişanlısıyla evlenmesi ise bambaşka şeydi. Dük ona hayranlıkla, Vikont ise hesaplı bir ilgiyle bakıyordu.

Herkes Torie'nin onu kabul etmeye zorlandığından emin olacaktı. İşin içinde bir şekilde para vardı. Ve konuşacaklardı ... ah, nasıl da konuşacaklardı. Utanç en çok onun üzerine kalacaktı ama insanlar onunla da alay edeceklerdi.

"Umursuyorum," dedi ona, gerçeği açıklamaktan utanarak, çünkü genellikle aşağılayıcı konuşmaları umursamıyormuş gibi davranırdı. "Leonora dedikodudan nefret eder, ama sanırım ben daha çok nefret ediyorum. İnsanlar onun hakkında hep güzel ve zeki olduğu için konuştular. Bu benim deneyim."

"Kimse karım hakkında aşağılayıcı şeyler söyleyemez." Dominic kollarını kavuşturmuş, sanki gelgitin kıyıya vurmasını engelleyebilecekmiş gibi bakıyordu.

"Eğer umuyorsanız, bana okumayı öğretemeyeceksiniz. İşe yaramayacak. Ben okuyamam. Asla okuyamayacağım."

"Anlıyorum."

"Hayır, değilsin," dedi Torie. "Bu sadece beni daha çekici olan kız kardeşimin yerine kabul etme meselesi değil. Evlendiğin için seninle alay edecekler."

Ben. Eğer çocuklarımız olursa, daha ilk kelimelerini söylemeden akılsız olarak yargılanacaklar. Dahası, şifre çözemiyorum, bu yüzden ev hesaplarını tutması için birini tutmanız gerekecek."

"Kâhyam şimdi onları tutuyor ve devam edebilir. Önemli bir noktayı gözden kaçıyorsunuz."

Kadın kaşlarını çattı. "Hangisi?"

"Ailenin seni savunması gerekirdi. Bunun yerine seni toplumla yüzleşmen için yalnız bıraktılar. Aslında onlar da bu alaylara *katıldılar*. Bu olmayacak karım olduğunda da devam edersin."

Torie merakını gizleyemedi. "Aile üyesi olmayanların aşışlamalarını nasıl bastırmayı umuyorsunuz?"

"Bu kılıcı görüyor musun?"

derin bir yas içinde olduğu için Dominic siyah giyinmişti; siyah kılıfı neredeyse görünmez bir şekilde bacağıının üzerinde duruyordu. Kılıcını çıkardığında, pırıl pırıl parlayan gümüş rengi değil, gece yarısı kadar siyahtı.

"Bu bir *yas* mı?" Torie oldukça büyülenmiş bir halde sordu.

"Yasın ilk aşaması için donuk siyah. Çeşitli aşamalar için beş rapierim var."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Kılıçlar hakkında asla şaka yapmam." "Leonora dedi ki-"

"Kaslarımın 'zarif bir şekilde şişmesine' neden olduğu için uygulamayı bırakmam gerektiğini düşünüyordu," dedi kuru bir sesle. "Doğrudan bir alıntı. İnce kalçalı altın delikanlılara olan hayranlığınızla ilgili ifşaatınıza ek olarak, benim

içler acısı fiziği muhtemelen düğün gecemizle ilgili histerisine yol açtı."

Torie, "Kız kardeşim bazen çok açık sözlü olabiliyor," diye mırıldandı.

"Aklımı savunmak için kibar toplum içinde yolunuzu kesmeyi mi öneriyorsunuz?"

"Kimsenin karımın duygularını incitmesine izin vermeyeceğim," dedi Dominic, bıçağı kılıfına geri koyarken. "Bir ya da iki düello bu sorunu çözecektir. Yaralamak için değil, kendimi göstermek için dövüşeceğim."

Yanılıyordu -böyle bir düello dedikoduların artmasına neden olurdu- ama Torie birinin kendisini savunmayı teklif etmesi fikrinden hoşlanmıştı. Alayları cazibe, mizah ve kendini küçümseme yoluyla savuşturmayı alışkanlık haline getirmişti ama deneyimi hiç hoş değildi. Kendisini aptal ve anlamsız olarak etiketlememeyi tercih ederdi.

"Benimle evleneceksin çünkü Valentine ve Florence'ı seviyorsun."
Genelde kuzey rüzgârı kadar soğuk görünen Dominic'in gözlerinde şaşırtıcı derecede sıcak bir parıltı vardı.

Torie biraz da pişmanlıkla başını salladı. "Dediğim gibi, onları seviyorum ama onlar için hayatımdan vazgeçemem. Siz bir dadı istiyorsunuz, gelin değil."

"Kendi çocuklarımızı yapabiliriz ve o zamana kadar ikizler de senin olur." Tereddüt etti. "Yine de onları okula göndermek niyetindeyim."

"Valentine ve Florence'ın nasıl yetiştirileceği konusunda farklı fikirlerim var. Benim fikirlerim Eton, Latince, Yunanca, astronomi ya da şu anda yaptıkları gibi günün yarısında şifre çözmeyi içermiyor."

Kaşlarını çattı. "Uyarılmaları gerekiyor. Çok zekiler."

"Ve oldukça tuhaf," diye . "Kibar toplumun ortasında garip olmak hakkında bir şeyler biliyorum. Hoş bir duygu *değildir*."

Dominic'in gözleri yumuşadı. "Özür dilerim. Ama kitaplarını ellerinden almak onları daha az zeki yapmaz."

Torie, sırf kitap okumadığı için zekâsının sürekli sorgulandığı gerçeğiyle ilgili keskin bir gözlemi bastırdı. "İlgisizlikten acı çekiyorlar. Her gün onlarla birlikte yemek yemelisin."

"Çocuk odasında mı?" Şaşkın görünüyordu.

Torie geç de olsa sesinin bir dadı gibi çıktığını fark etti. Başını iki yana salladı. "Dadı olmak çok aşağılayıcı olurdu, görmüyor musun? Sanki birinin karısı olmak için yetersizmişim gibi. Bir düşes olarak, kocamın *bana* değer verdiğini bileceğim, çocuk yetiştirme becerilerime değil."

"Dadı olmazdın," dedi inatla. "Bir vikontes olacaksın." "Benimle evlenmek istemenin tek bir nedeni var. Hayır, on bin bir nedenden dolayı. ama en çok bir sebepten dolayı. Dük benimle evlenecek çünkü aşık ve bunu herkes biliyor. Bu toplum tarafından kutlanan bir duygu." Derin bir nefes daha aldı, çünkü odada hâlâ havasızlık varmış gibi hissediyordu.

Dominic onun mantığını kabul etmek yerine, daha iyisini bildiğini düşünen erkeklerin küstah tavrıyla gülümsemeye başladı. "Bir şeyi hesaplamanın dışında bırakıyorsun."

"Ne?"

"Hadi bir test yapalım." Hareket etti ve onun yanına oturdu. "Bilimsel bir test.

Val bunu onayladı."

Torie kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kız kardeşini hiç öpmedim. Denemiş olsaydım, benimle yakınlaşmayı düşünürken kusma eğilimini ortaya çıkarmış olurum. Lord Bufford'un şüpheli korumasına kaçmazdı, çünkü biz karşılıklı olarak nişanı sona erdirmeye karar verdik."

Dominic, öpüşmenin uyumluluğu kanıtlamak ya da çürütmek için bir yol olduğunu öne süren ilk erkek değildi. Torie prensip olarak hep reddetmişti. Ve

Çünkü ağız kokusundan çok korkardı.

Yine de Dominic'in nefesindeki hafif nane kokusunu alabiliyordu, bu da onun da kendisi gibi dişlerini temizlemek için Dr. Peabody'nin Solüsyonu'nu kullandığını gösteriyordu. Biraz başı dönüyordu, belki de Dominic'in ona gösterdiği yakın ilgi başını döndürmüştü. Az önce gözleri yanıyordu ama bilmede kazandığı zamanki gibi kızgınlıkla değil.

Şehvet, diye kaydetti. Bu onun erkek şehvetiyle ilk deneyimi değildi ama vücudunun kabul ettiği ilk şeydi. Nefes alış veriş yeni hızlandı ve bacaklarından aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Öpüşmek fikrimi değiştirmeyecek," dedi ana konuya bağlı kalmaya çalışarak. "Yine de dedikodusu yapılan bir dadı olurum."

Kaşlarını çattı. "Kocanızın hayatında nasıl bir rol oynamayı hayal ediyorsunuz?" "Bir aşk evliliği için bekliyorum."

"Düşes unvanı için bu hırsından vazgeçecek olsan da mı?" dedi sinirli bir ifadeyle.

"Queensberry bana tapıyor ve aşk zamanla gelecek," dedi aynı sertlikte. "İstedığınız gelin bana benzemiyor." Boğazını temizledi. "Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, o çok siyah rapierinle düello yapmayı planlıyorsun çünkü aileni koruyorsun, toplumun benim hakkımdaki değerlendirmesinin yanlış olduğunu düşündüğün için değil."

"Karımı her zaman koruyacağım. Okuyamıyor olabilirsiniz ama bu gerçeğin benim ya da bir başkasının duyabileceği şekilde tekrarlanması için hiçbir neden göremiyorum."

Torie onun bakışlarının yoğunluğunu içine çekerek, kendi kendine tepki yeniliğe karşı bir tepkiydi. Başı dönüyordu çünkü Dominic onunla, onun fikirleri ve arzularıyla ilgileniyor gibiydi. Bu rahatsız ediciydi.

Bir de fiziksel güzelliği.

Ama tartışıkları şey onun geleceğiydi. Onun mutluluğu. Bundan sonraki tüm hayatı. "Bir gelinde ne arıyordun?" diye sordu derin bir nefes daha alarak.

Bakışlarını göğüslerine kadar takip etti. Neyse ki sabahlığının mantıklı bir korsajı vardı ama adam ne demek istediğini anlamıştı. Görünüşe göre göğüsleri eş statüsü için yeterliydi. Şu anda ikizlerle ilgili yardıma ihtiyacı vardı ve onun görünüşünden hoşlanıyordu ama birkaç yıl sonra ne olacaktı?

Onun açıkları batacaktı.

"Kız kardeşimin bir eş için tüm gereksinimlerinizi karşıladığını söylemişsiniz," diye sordu.

Gözleri birden temkinli bakmaya başladı. "Evet."

"Aradığınız özelliklerden *herhangi* bende var mı?"

Son aylarda Vikont Kelbourne hakkında çok şey öğrenmişti. Yalan söylemezdi. Kaba, zaman zaman kaba biriydi ama asla yalan söylemezdi.

"Hayır," dedi bariz bir isteksizlikle. ". " Ayağa kalktı ve onu da yanında getirdi. "Fikrim yanlış yönlendirilmişti. *Bunu* içermiyordu."

"Ne?"

Dominic, "Shakespeare'in gibi, şeklime olan takdiriniz," dedi, Sesi törpülenmeye başladı. "Vücudum ve onun 'sportif numaralar için şekillendirilmiş' hali."

Torie kaşlarını çatarak ona baktı. "Belki ben de altın saçlı erkeklerden hoşlanıyorumdur." Omuz silkti. "Saçımı limonla yıkayabilirim."

Alaycı bir gülümsemeyle adamın gece yarısı kadar siyah saçlarına baktı. "Demek istediğim hâlâ . İkizler yüzünden bir eşte ne istediğinize dair fikrinizi değiştirdiniz. Uzun vadede, evlenmen çok daha iyi olur. senin idealin olan biri. İkizler büyüüp gidecekler ve sen de benimle baş başa kalacaksın." Tereddüt etti. "Tekrar bir hayal kırıklığı olmaya gerçekten dayanamam. Evlilik durumunda hayatımın geri kalanı boyunca."

Bölüm 14

Dominic Lordlar Kamarası'nda rakibinin iyi bir noktaya değindiğı o anlardan hiç hoşlanmazdı. Mükemmel bir dünyada, tek geçerli argümanlar onunkiler olurdu ve uzlaşma, muhalefeti ezdiği anlamına gelirdi. Başka bir deyişle, onun mantığını kabul ederlerdi ve o da kayıplarını telafi etmek için cömertçe bir şeyler verirdi.

Çok nadiren de olsa yanıliyordu.

Torie, "Bana bu kadar yakın durmayı bırak," dedi. İki elini onun göğsüne koydu ve biraz itti. "Bizim bir 'teste' ihtiyacımız yok. Anlıyorum ki sen ve ben-"

Sesi kesildi.

"Sen ve ben *ne*?" diye sordu ilgiyle.

Torie boğazını temizledi. "Düğün gecemizde kusmazdım. Muhtemelen."

Dominic hiç öpücük çalmamıştı. Aslında böyle bir görgü kuralı ihlalini hiç düşünmemişti. Evli olmayan bir kadın dudaklarını büzerek ona doğru eğildiğinde, bir köşeden fırlayıp itibarının zedelendiğini haykıracak bir refakatçi aradı. Evli hanımlar da aynı şeyi yaptığında, zinaya karşı doğuştan gelen bir tiksintiyle geri çekiliyordu.

Kız kardeşinin evlilik yeminini umursamamasıyla geçen yıllar.

Düğün gecelerinde Leonora'nın karanlık yatak odasına girmeyi, onu evlilik mahremiyetiyle tanıştırmayı ve umarım akşam yemeğini kaybetmeden önce oradan ayrılmayı beklerdi. Bunu konuştuklarından değil; onun tepkisini ya da tepkisizliğini hayal etme zahmetine hiç girmemişti.

göre, Torie'nin düğün gecesi kusmayacağına dair verdiği söz pratikte bir davetiye idi.

Şimşek gibi hızlıca eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Nasıl olmuştu da bir saniyede ekşi bir tatlılık hissi yakalamıştı? Bu öpücüğün şokunu hissetti. Taş gibi sertleşti ve kalbi çılgınca atmaya başladı.

Torie başını salladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Leonora'yla yaptığın hataları telafi etmek için etrafta koşuşturup rastgele kadınları öpemezsin."

"Sen rastgele değilsin. Sen evlenmek istediğim kadınsın."

İç çekti. "Bak, eğer aklıma koyarsam, sana bir ay içinde bir gelin bulabilirim. Bana güzellik ve göstermelik uysallık dışında özellikleri söyle."

Dominic hayal kırıklığını bastırmak için yutkundu. "Bir dilekten çok bir özellik listesi değildi. Ya da iki."

"Ne gibi?" Torie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu, bu da göğüslerini son derece arzu edilir bir şekilde dolgunlaştırıyordu.

"Standartlarınıza uymadığımı biliyorum ama her zaman başarısızlıklarımın ders çıkarmayı umuyorum."

"Bu başarı ya da başarısızlık meselesi değildi!" diye itiraz etti.

Vicdanı sızladı. Durum bu muydu? Kendisinin ve söz konusu bayanın birbirlerine uygun olup olmadıklarını keşfetmeye yönelik sorularla sapla samanı birbirinden ayırmadı mı? Başarılı bir şekilde kahvaltı masasında sohbet etmek?

"Müstakbel eşimle birkaç yıl sonra konuşacak bir şeylerimiz olur diye umuyordum," diye açıkladı. "Pek çok çift bir oyun izledikten sonra bile sessizce birlikte oturuyor. İç karartıcı görünüyor."

Asla söylemese de, anne babasının evliliğine benziyordu. Soğuk sessizlikler norm haline gelmişti.

"vereyim," dedi Torie. "Öyleyse bana kız kardeşimin uyumluluğunu test ettiğiniz sorulardan birini. Sadece anlamam için," diye ekledi.

"Molière'in *Tartuffe*'ünü gördün mü?"

"Fransız oyunu mu? Elbette izledim. Londra'nın çoğuyla birlikte, çünkü sezonun hitiydi."

Ağzının kenarlarının aşağı doğru kıvrılması, Leonora'nın performans hakkındaki görüşünü paylaştığını gösteriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bir kahkaha patlattı. "Karinizi edebiyat eleştirilerine göre mi seçtiniz? Leonora'nın yeniden canlandırılan bir Fransız oyununa tepkisi mi?" Gözleri parladı. "Mutlaka

onunla aynı fikirdeydi. Bu da *Odyseia* konusundaki anlaşmazlıklarımız göz önüne alındığında neden asla açıklıyor."

"Ben anlaşma aramadım."

Torie başını salladı. "Sanırım Leonora konusunda hedefi ıskaladınız. Onun boş konuşmaktan kaçındığını fark etmediniz sanırım?"

"Çok geç," diye itiraf etti Dominic. Üzerinde durmamıştı ama nişanlısıyla birlikte sessizce durup gevezelik eden konuklarla dolu bir balo salonuna bakmaları onu rahatsız etmişti. Yine de, doğrudan bir soru sorulduğunda kolayca akıllıca fikirler sunuyordu ve bir beyefendi, bir hanımefendi kabul ettikten sonra evlilik teklifini asla tekrar düşünmezdi.

"Kız kardeşim muhtemelen performans ve orijinal metin arasında iyimser bir karşılaştırma yaparak zekasını kanıtladı. Oyunu Fransızca okuduğundan eminim. Bu dile bayılır."

Herhangi bir savunma aptalca olurdu, bu yüzden dilini tuttu.

"*Tartuffe*'ü okumamış olmam şaşırtıcı değil. Ama gösteride neyi beğendiğimi söyleyeyim," dedi Torie, gözleri onunla alay edercesine. "Damis'i oynayan genç adamı sevdim, özellikle de mirastan mahrum bırakıldıktan sonra gömleğinin ikiye ayrıldığı sahneyi. Bunun mükemmel bir yönetmenlik seçimi olduğunu düşündüm. Arkadaşım Clara sırf Mylchreest'in sahnede yarı çıplak zıplamasını izlemek için oyunu üç kez baştan sona izledi."

"Mylchreest? Kim o?"

"Damis'i oynayan aktör."

"Anlıyorum," dedi Dominic. Eğer o sahneyi doğru hatırlıyorsa, Mylchreest'in fiziği kendisinininkiyle Dük'ünkinden daha fazla ortak noktaya sahipti.

Queensberry, ot gibi . Ekselansları işlemeli süslemeli dar kesim paltolar giyer ve meçini bir silahtan ziyade bir süs olarak görürdü.

Kimse dükü yarı çıplak görmek için bilet almaz.

Torie, "Eminim kız kardeşim entelektüel yorumlarda bulunmuştur," diye söze girdi. "Bayan Sutton, çevirmenin Molière'in

Dominic on iki heceli bir cümle olduğunu doğruladı. "Performansı vicdansızca müstehcen buldu."

"Oysa ben yarı çıplak aktörden hoşlanıyordum. Benimle kız kardeşim arasındaki fark özetle bu." Torie ayağa kalktı ve önlüğünü almaya gitti. pencerenin yanındaki kancaya asmadan önce. "Sanırım yeterince uzun süre refakatsiz kaldık. Muhtemelen babamı bulmalı ve sabah konyağından önce bir şeyler yediğinden emin olmalıyım."

Dominic onun kuru ses tonundan hoşlanmamıştı. Ya da babasının sarhoş olmasından.

Ya da durumuyla ilgili herhangi bir şey.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Bir kocada ne arıyorsun?"

Arkasını döndü, gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "Ben seçebilir miyim Aktör mü? Kahvaltıda Fransız ortaçağ incelikleri hakkında konuşabileceğimiz büyüleyici soruları bir düşünün! O zevki hayal bile edemiyorum."

"Aptalın tekiydim," diye kabul etti Dominic.

"Evet, öyleydin. Yine de ne istediğini biliyordun: Entelektüel açıdan sana denk, tatlı, nazik bir genç kız. *Tartuffe*'ü okuyamadım, bu yüzden heceleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Leonora'nın olay örgüsünün ahlaksız olduğu görüşüne katılmadım. Sahnede kasıla kasıla yürüyen yarı çıplak adamın çok hoş olduğunu düşündüm. Kısacası, parametrelerinizin hiçbirine uymuyorum."

Ağzını açtı ama Torie elini kaldırdı. "Standartlarınızı düşürmeyin, Lord Kelbourne. Sizinle diğer talibim arasındaki fark, Queensberry Dükü'nün sadece bir tane olması. Dün gece neşeyle bana evliliğinden istediği şeyin şaka kaldırabilen bir yatak arkadaşı olduğunu söyledi."

Öfke Dominic'i bir şenlik ateşi gibi tüketti. "Cahilliğinle ilgili bir şakayı kaldırabilir misin yani?" Eli doğal bir şekilde mızrağının kabzasına gitti. Kendini durdurmadan önce. Queensberry ile daha sonra ilgilenebilirdi.

"Hayır. Dük nazik bir adamdır. Benimle asla alay etmeyecek. O sadece

her iki kişi de mizah duygusuna sahipse evliliğin daha başarılı olduğunu kabul eder."

Üstü kapalı sitem kendi adına konuşuyordu. Dominic'in kendini savunacak hiçbir yolu yoktu. Neşeye değer veren bir evde büyümemişti. Babasının gamzeleriyle ilgili alayları, Dominic'in gülmek bir yana, gülümsemek için sahip olabileceği tüm dürtüleri yok etmişti.

Torie dudaklarını ısırdı. "Üzgünüm ama bunu reddetmemin Florence ve Valentine'ı yeterince sevmemenden kaynaklandığını düşünmenize izin veremem. Senden etkileniyorum ama benim de eşimle ilgili fikirlerim var."

"Onun şaka yapabilmesini istiyorsun," dedi Dominic kesin bir ifadeyle. "Ve *eğlenmesini*, basitçe söylemek gerekirse."

Dominic ona yatak odasında eğlenmesini sağlayabileceğini söyleme dürtüsünü bastırdı. "Benim işim ciddidir, senin etiketlediğin gibi gevezelik değil. Eğlence derken neyi kastediyorsun?"

"Örneğin bir piknik."

"Yerde yemek yemek, böceklerle yiyecek paylaşmak? Piknikler kreş yemekleri. Gerçi benim büyüdüğüm kreş değil" diye ekledi.

Torie, "Dadı Bracknell tarafından işletilen kreş de öyle," dedi. "O kadın bir mezar taşı kadar soğuk, bu da Florence'ın neden hayaletlere bu kadar takıntılı olduğunu açıklayabilir."

"Yeğenim mezarlıklara takıntılı çünkü anne babası öldü," dedi Dominic, sesine bir ısırik vererek.

"Florence onları neredeyse hiç tanı mıyordu. Bu yüzden sizi kolayca babası olarak görebiliyor. *Baba* kelimesinden hiçbir şey anlamıyor."

"Eğlenmek' için evlenmek istemiyorum," dedi. "Çimlerin üzerinde yayılmayı ve karıncalarla yemek paylaşmayı tercih etmeyecek kadar haysiyetli bir eş istiyorum."

Onun ses tonuyla gözleri kısıldı. "Demek kanıtlıyorsun. Çimlerin üzerinde yayılmak en sevdiğim aktivitelerden biridir. Dahası, evlenmek istiyorum

Soğuk, bencil ve ciddi olmayan biri. Devam edeyim mi?"

Dominic çeşitli yanıtları tartarken sessizlik çöktü. Genellikle bir tartışmaya girmeden çok önce gerçekleri sıralar ve bir saldırı planı oluştururdu,

Ama Torie'nin argümanları sürekli yer değiştiriyordu. Son suçlaması tam bir yüz karasıydı.

Tek bir şaka bile bilmediği için onun isteklerine karşılık veremedi. Bencil olduğunu düşünmüyordu ama yapmazdı, değil mi?

Torie, "Sana bir gelin bulurken idealini aklımda tutacağım," diye söz verdi. "Queensberry Dükü'nün evlendikten sonra kreşinizi ziyaret etmeme bir itirazı olmadığını bilmek sizi memnun edecektir. Annesi de ebeveynsiz çocukları destekliyor, tek fark onun ziyaretleri yetimhaneler."

Lanet olası dük, müstakbel düşesine başka bir adamın evini ziyaret etme izni vererek kirli bir mücadele veriyordu.

"Kreşi ziyaret edeceksin, çünkü benim evimde yaşayacaksın." Dominic belirtti. Ama bu tür ifadelerin Torie üzerinde hiçbir etkisi olmadığını zaten biliyordu. Şimdiye kadar tanıdığı en inatçı kadın olmalıydı.

Böyle giderse, sırf *onunla* evlenmeyi reddettiği için bir dükle evlenecekti. Aklına bir fikir gelmeden önce hayal kırıklığı içinde sıçradı.

Queensberry Dükü'nün sahip olmadığı mal varlığına sahipti.

Ceketini çıkarıp kanepenin üzerine attı, ardından kravatını çıkardı. "Sadece bunu *söylersen* seninle evleneceğime dair şaşırtıcı bir inancın var, tören mucizevi bir şekilde gerçekleşecek," dedi Torie, ne olduğunu fark etmeden önce

yapıyordu. Adam yeleginin düğmelerini açınca kadının gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun sen? Dük ile evlenmeye karar verdim."

"Nişanınız henüz ilan edilmedi. Seni ikna etmek istiyorum. Aksi takdirde." Dominic boynunun arkasındaki düğümü çözdü ve sonra geriye doğru uzanıp gömleğini başının üzerinden çekerek yere düşürdü.

Torie'nin dudakları yuvarlandı ama yüzünde hiçbir endişe görmedi. Ona güveniyordu. Ellerini kalçalarına koyarak onun kendisini doldurmasına izin verdi. Kibar toplumdaki bazı kadınlar erkeklerinin kamışa benzemesini isterdi. Diğerleri istemezdi. Omuzlarında *Tartuffe*'deki genç aktörden daha fazla genişlik vardı.

Torie dilsiz kalmış gibi görünüyordu.

Sahneyi hatırlayarak, bir sandalyeye çökmeden önce mızrağını çıkardı ve tıpkı Mylchreest'in oyunda yaptığı gibi bacağını bir kolun üzerine attı.

"Yeterince yakın mı?" diye sordu Torie'ye, kaşlarını sallayarak.

Bazı kadınlar dalgalı kaslardan hoşlanırdı. Onlardan biri ihtimaline karşı mızrağını savurdu.

Torie boğulur gibi bir ses çıkardı. "Çatlamışsın." Sesinde bir kıkırdama vardı ve bundan daha fazlası, alttan alta bir arzu.

Dominic, pazılarını incelemek isterse diye bir kolunu sandalyenin arkasına attı. Terzisi düzenli olarak onun Herkül gibi yapılı olduğundan yakındı.

Onun tepkisini ölçmek için başını çevirdi ve donakaldı. Pencerenin önünde duruyordu ve pamuklu elbisesi vücudunun her hattını takip ediyordu. Elbise, panniens olmadan tasarlanan yeni stilde göğüslerinin hemen altında toplanmıştı.

Arzu kükredi. Torie'nin her santimi mükemmeldi.

O görkemli göğüslerden gür kalçalarının doğal kıvrımına, bacaklarının şaşırtıcı uzunluğuna, ne kadar minyon olduğu göz önüne alındığında.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, sorusuna şehvetli bir davet katarak.

Yüzünü bir renk dalgası kapladı. "Giysilerini geri giy," diye tısladı.

"O sahneyi henüz bitirmedik," diye itiraz etti Dominic. "Yine de sahnede kasıla kasıla yürümeyeceğim."

Sonra tekrar düşündü, ayağa fırladı ve ona doğru yürüdü. Bu sırada bakışları onun üzerinde geziniyor, göğsündeki kasların oynamasını izliyordu. Dişleri alt dudağını ısırduğunda, onu yakaladığını anladı.

Bir balık gibi yakalanmıştı - Leonora'nın nefret ettiği vücudu yem olarak kullanıyordu. Eski nişanlısının hoşnutsuzluğunu pek umursadığından değil ama kimse bir kadının kıyafetlerini çıkardıktan sonra öğürmeyi beklediğinin söylenmesini istemezdi.

Torie'nin hemen önünde durduğunda Dominic, "Nasıl eğlenileceğini biliyorum Torie. Sana göstereceğim pek çok sportif numara var."

Gözbebekleri büyümüşü. Kesinlikle midesi bulanmıyordu.

"Şakalarına güleceğim ama asla sana gülmeyeceğim," diye söz verdi Dominic. "Ne zaman istersen, bilet almaya gerek kalmadan, gömleğim olmadan odanın bir ucundan diğer ucuna kasıla kasıla yürüyeceğim. İyi bir evliliğimiz olacak, Torie. Oyun prodüksiyonları konusunda anlaşılamadığımız için daha iyi. O sahne hakkında ne düşündüğümü biliyor musun?"

Kadın başını salladı. Kendisini gülünç hissettiren ama ona bakacak bir şey veren göğüs kaslarını esnetti.

"O aktörün omuzları Majesteleri Queensberry Dükü'iki katı genişliğindeydi ve benim omuzlarım da ondan daha geniş. Belki de kendinizi bir düşes olarak hayal ederken böyle sığ özellikleri göz önünde bulundurmadınız?"

Gözlerini adamın pantolonunun içinde kaybolan saç izlerinden ayırdı. "Kesinlikle hayır." Neredeyse küçümser bir ses çıkarmayı başaracaktı ama sesi bunu başaramayacak kadar soluktu.

"Leonora'ya evlenme teklif ederken de bunu düşünmemiştim. Onunla berbat bir evlilik hayatımız olurdu, yakınlaşmalarımız sadece bir varis yaratmayı amaçlayan mutsuz karşılaşmalarla sınırlı kalırdı."

Torie boğazını temizledi. "Lütfen üzerinizi giyin. Ya biri içeri girerse?" Gözleri kısıldı. "Beni tehlikeye attın diye seninle evleneceğimi sanma. Buradan bir alakarga kuşu gibi çırılçıplak çıksan bile evlenmeyeceğim."

Ellerini beline koydu ve kaşlarını salladı. Böylece bir mizah anlayışı olduğunu kanıtladı.

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Bir kadını benimle evlenmesi için asla zorlamam," dedi

Dominic. "Evlilik için korkunç bir temel," diye kabul etti.

"Leonora'yı seçerken, aramızdaki yakınlığın önemsiz olduğunu düşünecek kadar aptaldım."

"Yakınlık mı?" diye tekrarladı.

"Arzu. Kız kardeşin bir kürdana benziyor," dedi, sadece acımasız dürüstlüğü davasını kanıtlayacağına karar vererek. "Sen"-gözlerinin onu okşamasına izin verdi

"Yapma. Bizimki, aptalca istediğimi sandığım gibi bir evlilik olmayacak. Daha iyi olacak." Uzanıp onun ellerini tuttu ve avuçlarını çıplak göğsüne doğru çevirmeden önce yavaşça kendine doğru çekti.

Ürkmüştü, bu yüzden belki de onun dokunuşuyla vücudunda patlayan içgüdüsel şokun bir kısmını hissetti.

"Gerçek ortaklar olacağız," dedi Dominic, sesi arzudan pürüzlüydü. "Fransızca ya da İngilizce okuyabilen bir eşe ihtiyacım yok. Hece dizeleriyle ilgilenmiyorum. Başbakan'ın konuşması hakkında hiçbir fikrin olmasa da umurumda değil. isim."

Gözlerini adamın göğsüne dikmişti ama kaşlarını çatarak ona baktı. "Aslına bakarsanız, onunla birkaç kez karşılaştım. Gerçekten de gereksinimleri?"

"Hayır," dedi Dominic. Tereddüt etti ama sonra dürüst olmaya karar verdi. "Leonora, *London Times*'da yayınlanan son çiftlik yasa tasarısını tutarlı bir tartışarak beni etkiledi. Belli ki siz aynısını yapamıyorsunuz ama bu sizin suçunuz değil."

"Kulağa ne kadar küçümseyici geldiğinin farkında mısınız?" Torie talep etti.

"Seninle evlenmenin bunu benden söküp alacağından şüpheleniyorum." Adamın içine iyi hissetme duygusu yayıldı ve kolları kadının belini sardı. "Tek yapmamız gereken birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi herkese göstermek ve kimse evliliğimizle alay etmeyecek. Evli çiftlerin -en azından kibar toplumda- yatak odasında ne kadar az eğlendiğini biliyor musun?"

"Kraliçe Charlotte ve Kral George," dedi hemen. "Bütün o çocuklar."

Dominic ona doğru eğildi ve dudaklarını onun cömert ağzının üzerinde gezdirdi. "Senden on beş çocuk sahibi olmak benim için sorun değil. Bence bu f-"

Onun sözünü kesti. "Sakın ."

"Bunlardan birine piknikte gebe kalabiliriz," dedi, dilini alt dudağının çizgisinde gezdirerek. "Etrafımız karıncalarla çevriliyken."

Kızarması derinleşirken bile kıkırdadı. "Yapamazsın- Yapamayız-"

"Çimenlere yayılmaktansa battaniyeyi tercih ederim, ama Torie?

Sevişeceğim

"Beni nereye götürürsen götür."

"Yatak odasının dışında mı?" diye sordu, görünüşe göre bu fikir karşısında şaşkına dönmüştü.

Elbette Torie tutkuya yabancıydı; muhtemelen şehvetli eylemlerin sadece evlilik yatağında yapılabileceğine inanıyordu. Annesi öleli çok olmuştu ve Leonora da evlilikle ilgili konuları tartışacak türden bir kadın değildi. Bu sorunu başka bir gün için rafa kaldırdı. "Seni öpebilir miyim?"

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu , değil mi?"

Dominic dondu kaldı ve kelimelerin zihninde iki ya da üç kez süzülmesine izin verdi
teklifini kabul ettiğini fark edene kadar birkaç kez : nezaketle değil, ama teslimiyetle.

Evleniyorlardı. Son anda bulduğu bir stratejiyle tartışmayı kazanmıştı.

Onu kapıp kanepeye götürmek ve çoğu kadının evlenmeden önce, hatta belki de evlendikten sonra bile tahammül edemeyeceği sefahatlere dalmak istiyordu. Eğer onu mihraptan önce korkutup kaçırmazsa, Torie'nin de onun yaratıcılığına ayak uyduracağını hissediyordu.

Leonora'ya hiç benzemiyordu.

"Evet, bu gerçekleşecek," dedi. "Sen benimsin." Yine de bir şey onu huzursuz ediyordu ve vicdanını rahatlatmak için bu konuyu açmak zorundaydı Hâlâ onu çevirme şansı varken. Kaşlarını çatı ve bunu en iyi nasıl ifade edeceğini düşündü.

"Sizi rahatsız eden bir şey var. Çocuklarım okuyamayabilir," dedi Torie, sesi sertti.

"Bunu sormaya hiç niyetim yoktu!" Dominic irkilerek konuştu.

"Benim gibi annem de okuyamıyordu. Kilise kayıtlarını X ile imzalayana kadar babamın hiçbir fikri yoktu."

Kendine rağmen çenesi gerildi. Vikontes Kelbourne'un aile İncil'ini X işaretiyle imzalaması fikri ürkütücüydü. Öte yandan, bu X işareti babasının öfkeden kudurmasına neden olabilirdi ki bu da okuma yazma bilmeyen bir kadınla evlenmek için mükemmel bir nedendi.

"atabilirim," diye tersledi Torie.

"Beni rahatsız eden bu değildi," dedi Dominic. "Benim sorum bir kocada ne istediğinle ilgili. Bana aşk için evlenmek istediğini söylemiştin ve ben aşık olacak bir adam değilim," dedi olabildiğince açık olmaya çalışarak. "İçimde olduğundan şüpheliyim."

Torie'nin gözleri nefis bir peygamber çiçeği mavisine dönüştü.

"Teklifinizi kabul etmeme karşılık olarak *bu* kadar önemli endişeniz bu mu?"

"Tam olarak kabul etmediniz," diye belirtti Dominic. "Yorumunuzu gerçekliğin hoşnutsuz bir şekilde kabulü olarak tanımlayabilirim. Görünüşe göre arzu edilen bir gerçeklik değil."

Torie ona, "Çocukça şeyleri bir kenara bırakıyorum," dedi. "Corinthians'tan alıntı mı yapmak istedin?"

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Bölüm 1, ayet 11. 'Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşünürdüm.

Erkek olduğumda çocukça şeyleri bir kenara bıraktım. Bunu 'erkek'ten kadın'a çevirelim ve 'çocukça şeyleri' bir gün aşık olacağım hayali olarak tanımlayalım."

Dominic bir kaşını kaldırdı. "Ama Dük sizi seviyor, değil mi?"

"Majesteleri bana onu delirttiğimi ve deliliğinin ancak evlilikle tedavi edilebileceğini söyledi."

Ne salak ama.

"Anladığım kadarıyla onun hayranlığı sizinkini teşvik etmemiş?" Dominic sordu.

"Hayır." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu benim üçüncü sezonum ve Londra'nın sunduğu en iyi şeylerin yanı sıra en kötü şeylerin birçoğunu da gördüm. En ufak bir aşk acısı bile hissetmedim. delilik."

"Ben de öyle," diye teklif etti. Doğru kadını bulduğunu düşünerek ona sıırıttı. Beyefendiler aşık olduklarını iddia ettiklerinde kaç kez sessizce gözlerini devirmişti? "İlk nişanımda yaşadığım felaketten sonra, bir eşte aradığım tek bir şey var. Dürüstlük."

Alnı kıvrıldı. "Sadakat mi?"

"Hayır, dürüstlük. İstedığimi düşündüğün düzgün hanımefendinin aksine kendin oluyorsun."

"Aslında başka bir şey olmakta pek iyi değilim. Kusurlarım sizi ya da bir başkasını kandıramayacağım kadar iyi biliniyor," dedi Torie sesinde belirgin bir mutluluk notasıyla.

Dominic elini aldı ve inceledi: ince parmaklar, ince kemikler, boya benekleri, bir nasır. Elini ovuşturdu.

"Boya fırçası tutmaktan," diye açıkladı.

Onun elini öptü. Terebentin ve boya kokuyordu. "Bu olacak, değil mi?" diye mırıldandı.

Bölüm 15

Sir William, Torie'nin duyurusundan memnun değildi. "Düke ne söyleyeceğim?" diye homurdandı öğle yemeğinde. "Dahası, benden Majestelerinin teklif ettiği sekiz binden vazgeçin."

Torie nadiren babasıyla açıkça ters düşerdi ama bu kez masaya doğru eğildi ve sertçe, "Vikont benimle evlenme onuru için sana *asla* ödeme yapmayacak. İki yıl önce ondan aldığın o ahlaksız ödemeyi talep etmediği için kendini şanslı sayabilirsin."

"Tanrım, çürütmeye çalıştığında annene benziyorsun," diye tersledi Sir William. "Erkeklerin işine karışmamalısın."

"Çeyizimi kumarda kaybetmemeliydin," diye verdi.

"Sanırım Kelbourne'a yarın sabah gelmesini söyleyen iyi olur," dedi babası, onun sitemini duymazdan gelerek.

Onun bir yerde, Sör William para talebini yinelemekte tereddüt etmedi. "Onu akşam yemeğine davet edeceğim ve sen de O zaman tebrikler," dedi Torie soğukkanlılıkla. "Queensberry Düküne yazacağım ve kararımı kendisine bildireceğim."

"Majesteleri bundan hoşlanmayacak," dedi Sir William, biraz da gerçekçi bir ifadeyle. "Adam karasevdaya tutulmuş. Kelbourne'u bu şekilde asla kontrol edemezsin. Hata yapıyorsunuz, benden söylemesi."

Majestelerinin duyguları hakkında yanılmıyordu.

Queensberry, Emily'nin yazdığı notu teslim sadece bir saat sonra geldi. Yalvardı, yakardı ve genel olarak çok uysal bir koca olacağını açıkça belirtti.

Torie gerçekten üzgün hissediyordu. Ama aynı zamanda iki adamı kıyaslamaktan da kendini alamıyordu. Dük, soyunun mükemmel bir örneğiydi. Terzisini ziyaret etmediği zamanlarda günlerini kulübünde geçiriyordu.

Üstelik, Dominic işaret edene kadar fark etmemiş olsa da, Queensberry'nin bacakları kürdan gibiydi. Kenarları saatli beyaz ipek çoraplar ve kırmızı topuklu ayakkabılar hiç de hoş durmuyordu.

Sonunda gözyaşları içinde oradan ayrıldı; düklük arabası uzaklaşırken babası salona girdi ve kızlarının aptallığı üzerine uzun bir söylev çekti. Bunu daha önce de duymuş olan Torie, sözlerin Ton'a nişanlandığı haberini nasıl vereceğini düşünürken akıp gidiyordu.

Dominic haklıydı: Herkese evlilik için bir neden *göstermeleri* gerekiyordu. Yine de kimsenin Leonora'nın Bufford'la küçük kız kardeşi nişanlısıyla yattığı için evlendiğini düşünmesini istemiyordu.

Bu bir muammaydı.

Evlilik ilanını evlilik cüzdanıyla geçiştiremezlerdi. Tam üç hafta ve ardından en az iki hafta daha beklemek zorunda kalacaklar, katedralde, yarı yas tutan bir kraliyet olsa da, bir kraliyet düğününün tüm ihtişamı ve gösterişle evleneceklerdi.

Babası ilk söylevini bitirdi ve bir kazın çilek yemeyeceğine dair girdiği bahiste ortaya çıkan kötü şansıyla ilgili yeni bir söylev başlattı. Görünüşe göre, söz konusu kuş bütün bir litreyi yalayıp yutmuştu.

Torie onu görmezden geldi ve Dominic'in kendisine Queensberry'nin hayranlığıyla baktığını hayal etmeye çalıştı. Bakmazdı.

Yapamadı.

Dominic'in doğuştan aşık olamayacağını ve bu duygusunu asla açığa vurmayacağını hissediyordu. Bunu utanç verici bir hastalığa benzetirdi. Aslında, bir hayranlık ya da daha da kötüsü bağıllık hissetse muhtemelen öfkelenirdi.

Bu iyiydi, çünkü taliplerinden hiçbirine tapmıyordu. Mantıklı bir karar veriyor, her erkeği kendi değerlerine göre değerlendiriyordu.

Emily heyecan içinde çırpınıyordu. Torie'yi akşam yemeği için giydirirken, "Buna inanamıyorum!" diye tekrar tekrar haykırıyordu. "Elbette, o kadar yakışıklı, değil mi bayan?"

"Evet, öyle."

"Yeni gece elbiseniz yeni teslim edildiği için ne kadar şanslısınız."

"çok müstehcen olduğunu düşünmüyor musun?" Torie şüpheyle sordu. Yeni elbisesi son modaydı, Fransız modasından alınmış bir tasarımdı.

dergi ve panniers veya olmadan giyilir, sadece göğüslerini desteklemek için küçük, kemiksiz bir korse.

"Müstakbel kocan için değilse kimin için giyeceksin?" Emily elbiseyi saygıyla yatağın üzerine koyarak cevap verdi. "Leydi Bufford bu elbiseyi *asla* giymezdi. Kendinizi kız kardeşinizden ayrı tutmalısınız, Bayan Torie."

Leonora'yı Leydi Bufford olarak düşünmek hâlâ garip geliyordu. Torie'nin ikizlere annelik yapmasını önerdiği düşünülürse, kız kardeşinin nişanlanmalarının tamamen eseri olduğunu düşüneceğini hissediyordu. Ama Dominic onu arzuluyordu; onunla sadece Florence ve Valentine için evlenmiyordu.

Elbisenin etekleri allık rengindeydi ve üst eteği "gümüş benekli dantel "di, modacı öyle diyordu. Torie daha önce metalik gümüş boyayla boyanmış kumaş görmemişti. Tüm ruloyu satın almıştı.

Bir masayı örtün ve üstüne dikkatsizce güller atın, sonuçta Clara'nın hayran olduğu türden bir natürmort ortaya çıksın.

Emily, Torie'nin saçlarını tepesine yığıdı ve buklelerini üç gümüş bantla bağladı, inci bir kolye ve küpeler ve son olarak beyaz ipek eldivenler ekledi. "Aşağıya geç ama Lord Kelbourne seni görünce aldırmayacaktır! Dudak boyası ister misiniz?"

Torie, "Bu gece olmaz," deyince Emily yaramaz kıkırdamalara boğuldu. Tadı balık yağı gibi olduğu için dudak boyası öpüşmek yerine gösteriş içindi.

Torie uzun beyaz eldivenlerini düzelterek merdivenlerden indi. Gergin hissetmek saçmaydı. Queensberry Dükü yemeğe gelmiş olsaydı hissetmezdi. Ama Dominic çok *daha fazlasıydı*. Daha güçlü. Daha erkekti.

Erkekliğinin katıksız gücü bir rüzgâr fırtınası gibi etrafında dönüyordu.

Salona girdiğinde uşak ortalıkta görünmüyordu ve Dominic pencereden dışarı bakıyordu. Döndü ve dondu kaldı.

"Gülümsediğinde gamzelerin çıkıyor," dedi ona doğru yürürken. Dominic gülümsediğinin farkında bile değildi.

Torie'ye doğru ilerledi, kendini onun geri kalanı yerine yüzüne bakmaya zorladı. Elbisesi biraz şatafatlıydı, avizenin altında parıldayan tuhaf metalik halkalarla boyanmıştı. Ama Torie'nin kıvrımlarını bu kadar güzel sıyrırken umurunda değildi.

"Çok nadir gülümsediğin için başkalarının gizli gamzelerini keşfedeceğinden endişe etmemeliyim," dedi ona.

Oda.

"Çocukluğumdan beri onlardan nefret ediyorum ama senin yanında gülümsemeden duramıyorum," dedi Dominic, Torie'nin dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalayarak.

Nane ve çay tadındaydı. Kadının dili onunkiyle şehvetli bir keyifle buluştuğunda, kolları boynuna dolandığında adamın belinde bir ateş patladı.

Ellerini kaldırıp kızın başının arkasını kavradı ve açgözlülükle kızın şerefli ağzına daldı, dili dudaklarının arasında cinsel bir dans, bir baştan çıkarma, erotik bir davetle tekrar tekrar daldı.

"Tanrım, seni istiyorum," diye mırıldandı, kelimeler boğuk bir hırıltıyla patladı. "Seni bir kanepeye atmak ve elbiseni yırtmak istiyorum. Seni saatlerce öpmek, vücudundan aşağıya doğru yalamak istiyorum."

Leonora -ve diğer pek çok hanımefendi- onun arzusunu açıkça ifade etmesi bir yana, onunla yatmak için duyduğu açlık karşısında bayılırdı.

Torie değil. Kızın anlaşılmasız nefesi onu öpücüğü derinleştirmeye, daha sıcak, daha sert ve daha az centilmence yapmaya teşvik . Sahiplenici bir ifadeye dönüştü, artık onun kendisine ait olduğunu bildirmenin sessiz bir yoluydu. *Onun* olduğunu.

"Eldivenlerinizin düğmelerini açabilir miyim?" diye sordu kısık sesle.

Kadın başını salladı ve adam yavaşça ceketini her bir parmağını öptükten sonra ceketini geri itti ve avuçlarını keten gömleğine bastırdı. "Yelek giymiyorum," dedi ona. "Sadece dokunuşunu hissedecek kadar şanslı olursam diye."

Sonunda öpücüğünü geri çektiğinde, Torie'nin elleri göğsünde geziniyor ve arkalarında ateşten izler bırakıyordu.

Adam gözleriyle buluşmasını beklerken elleri başının etrafında kayarak yüzünü çerçevelediğinde, kadın alçak sesle, nefes nefese bir iç geçirdi. Uzun kirpikler sonunda yukarıya doğru süzüldü. "Yatakta inanılmaz olacağız," dedi ona, alçak sesle ve derinden. "İkimiz de ter içinde kalana kadar seni çalıştıracam ve sonra terini vücudundan yalayacağım. Nefes nefese kalana ve kalbim göğsümden fırlamak üzere olana kadar bana bineceksin."

"Dom!" Torie'nin sesi öfkeliydi ama gözleri hayranlığını ele veriyordu. Cıyıklamadı ve odadan kaçmadı.

"Kız kardeşim öldüğünden beri kimse bana Dom demedi." Torie'nin dudaklarından bu ismi duymak hoşuna gitmişti.

"Dediniz ki . . . Az önce söylediğiniz şeyler son derece uygunsuzdu." Torie sesini sabit tuttu ama acıyan bir ton ona ihanet etti.

"Sen bir hanımefendi değilsin," dedi alt dudağını ısırarak.

"Öyleyim," diye karşılık verdi, kollarını onun boynuna doladı ve sonsuz bir zevkle onu ısırdı. "Bir hanımefendi olmak hakkında her şeyi biliyorum. Nasıl reverans yapacağımı, nasıl kıkırdayacağımı, gülleri nasıl boyayacağımı."

"Bayanlar, sanki dişlerinin arkasında bir hazine saklıyorlarmış gibi dudaklarını büzerek öpüşürler."

Burnunu kırıştırdı. "Bir erkek gibi öpüşüyor muyum?" Onun alaycı ses tonuna bayılmıştı.

"Bir kadın gibi öpüşüyorsun." Ellerini kızın beline doladı ve başparmaklarının göğüslerinin cömert kabarıklığını okşamasına izin verdi.

"Kalmak yok mu? Hayır.

balina kemiği?"

"Bu yeni Fransız elbiseleri küçük bir korse ile giyiliyor." Kadın gözlerini kırıştırdı. "Kadınların iç çamaşırları Yasaklılar Listesi'nde değil mi?"

"Mucizevi bir şekilde, henüz sohbet sırasında gündeme gelmediler. Dün çorap giymediğini ." Gülümsemesinin kurt gibi olduğunu biliyordu ama öte yandan gamzelerini de seviyordu.

"Resim yaparken giymiyorum," diye itiraf etti Torie. "Önlüğümün altını kimse göremez."

Tanrım. Şehvet kol ve bacaklarından aşağı akıyordu, akıl sağlığını kaybetmişti.

"Evimizdeki resim atölyenize bir kanepa koyacağım," diye söz verdi kısık sesle. "Öğle yemeğinde Lordlar Kamarası'ndan sırf seni görmek için döneceğim. Seni sırt üstü yatırıp elbiseni çekeştireceğim."

Torie dudağını ısırdı.

"Önümde yayılarak gülüşünü seyredeceğim. Bacaklarını ayır ve seni yalayayım, çünkü sana o kadar açım ki sabahtan beri sikim kalkmıyor."

Nefes almakla gülmek arasında bir yerde, boğuk bir ses çıkardı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

Dominic başını salladı, sormak istediği soru için bir fırsat yakalamıştı. Torie okuyamıyordu; annesi çoktan ölmüştü; kız kardeşi kaçmıştı. "Çiftleşme hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarını çattı.

"İncil'deki anlamıyla 'sahip olmak' hakkında mı?" diye değiştirdi.

Kirpikleri titredi ama Torie olduğu için bu soru karşısında hanımefendice bir korkuyla irkilmedi. Bunun yerine, berrak bakışlarıyla onun gözlerine baktı. "Hayvanları izledim... tavşanları."

Bu kadar sık sırtırsa, alışkanlık haline gelebilirdi. "Tavşanlar nasıl çiftleşir?"

"Erkek tavşan dişleriyle eşinin boğazını kavrar," dedi Torie ilkel bir tavırla, ama gözleri dans ediyordu.

"Bunun gibi mi?" Onu sertleşmiş sikine doğru daha sıkı çekti ve boynunu ısırdı.

bir ürperti geçti. "Evet," dedi nefes nefese, uzaklaşarak. "Sonra bayılıyor."
"Ne?"

"Bu doğru! Bunu birkaç kez gördüm. Baygın düşüyor ve yana ."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Dominic, *Lepus* erkekleri için üzülüyordu.
Cins. Zavallı herifler.

"Bunun erkekler için de geçerli olup olmadığını merak ettim, ancak malum nedenlerden dolayı bunu netleştirme şansım olmadı."

"Benim durumumda değil," dedi Dominic. "Belki sana çok şey verebilirim bayılacak kadar zevk alırsınız. Erkeklerin ve kadınların tavşanlar gibi olduğu hipotezini test etmemiz gerekecek. Bilimsel olarak, testi birçok kez tekrarlayarak. Elbette, Kraliçe Charlotte gibi on beş çocuğumuz olabilir."

"Tavşanlar gibi!" Torie kahkahalar atarak, "Tavşanlar da öyle!" dedi.

Hayatının en yakıcı öpüşmelerinden birinin ortasında Dominic, tiyatro eleştirilerinin ya da parlamento tartışmalarının umurunda olmadığını fark etti. Ya da önünde duran hanımeli gibi kokan, parmakları göğsünde kızgın kömür gibi bir iz bırakan kadından başka hiçbir şey.

Kısa bir nişan yapmalılar. Çok kısa.

"Sör William bize katılacak mı?" diye sordu.

Torie nefesini tutarak, "Bize eşlik etmesi gerekiyor," dedi. "Bu da beni önemli bir noktaya getiriyor, Dom. Düğün gecesini engellemek diye bir şey olmayacak." Ona tavizsiz bir bakış fırlattı.

"Elbette," dedi hemen. "Özel ruhsatla evlenmemizi öneriyorum." Sabah bir tane alabilirdi; öğleden sonra evlenebilirlerdi.

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Eğer kibar dünyaya evlenmekten mutlu olduğumuz izlenimini vermek istiyorsak-"

"Çünkü öyleyiz," diye homurdandı ve onu bir öpücüğe boğdu.

Daha sonra Torie nefes nefese, "Özel ruhsatla evlenemeyiz," dedi.

Dominic kızgın görünmek yerine sorgulayıcı görünmeye çalıştı. Evlilik tarihi bir hanımefendinin yetki alanındaydı ve bu durum ilk nişanında sorun yaratmıştı, ancak geçmişe bakıldığında Leonora'nın tereddütü en iyisiydi.

"Bana Kraliyet Hayvanat Bahçesi'ndeki kaplanlardan biri gibi kaşlarını çatma!"

Görünüşe göre sakın bir sorgulama yapamamıştı. "Yarın seninle evlenmek istiyorum," dedi Dominic, sesindeki çaresizliğe biraz şaşırarak.

Torie ona, "Gecenin büyük bir bölümünde bunu düşündüm," dedi. "Eğer evliliğimiz bir gönül ilişkisi olarak kabul - senin fikrine göre - o zaman nişanımız geleneksel olmalı ve nişan ilanlarının okunmasını içermeli."

Gönül meselesi mi?

Dominic irkildi. Onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Torie gözlerini devirerek, "Bu kadar aptal olma," dedi. "Sana aşık değilim. Senden sadece *Tartuffe*'ü değil, *Romeo ve Juliet*'i oynamanı istiyorum. Güya şimdiye kadar yazılmış en iyi aşk hikâyesi. Aşık aptallar gibi davranabiliriz, çünkü topluma gerçeği söylememiz pek mümkün değil, değil mi?"

"Bacanı tüttürmek ve çanlarını çalmak istediğimi mi?" Sırıttı çünkü, lanet olsun, özel bir tür de olsa espri anlayışı vardı.

Bir kaşını kaldırdı.

"Daha sonra açıklarım," dedi Dominic, eğer varsa orgazm deneyimleri hakkında bilgi almak için misafir odasının uygun bir yer olmadığına karar vererek.

"Aşık olduğun için benim eksikliklerimi görmezden geldiğin fikrini iletmek istiyorsak, birçok insanın önünde öpüşmeliyiz."

Dominic içgüdüsel olarak, "Hiçbir açığınız yok," dedi.

Gözlerini devirmedi ama bu his havada asılı kaldı.

"Onlara benimle evlenmen için bir neden veriyoruz, bir dadıya ihtiyacın olması ya da babamın sana borçlu olması dışında. Yine de insanların Leonora'nın Bufford'la birlikte kaçtığını çünkü küçük kız kardeşinin bir vikontu baştan çıkararak onu utandırdığını düşünmelerini göze alamayız. *Onun vikontunu.*"

"Ah. Anlıyorum," diye kabul etti Dominic. "Şu anda onun benim öfkemden kaçtığını düşünüyorlar."

Bozulan nişanı hakkında ne düşündükleri artık umurunda değildi. Torie'yi istiyordu ve onunla evlenmek için beklemesi gerekse bile bekleyecekti.

"Tavşan yok mu?" diye sordu, açık olmak için.

"Yok."

"*Romeo ve Juliet*'i ne zaman oynuyoruz?"

"Yarın, çünkü oyun Kraliyet Tiyatrosu'nda açılıyor. Haymarket." Güldü. "Sevdiği aktör Mylchreest Romeo'yu oynadığı için Clara'nın da geleceğini biliyorum. Öpücüğümüz onu kesinlikle şaşırtacak."

"Haymarket'te locam yok," diye belirtti Dominic. "Babam Drury Lane'i tercih ederdi."

Kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı. "O zaman yarın akşama kadar bir kutu alman gerekecek, değil mi?"

Dominic başıyla onayladı. "Bu elbiseyi giymelisin. Benekler şamdanın altında parlayacak ve herkesin dikkatini çekecektir."

"Beğendin mi? Daha önce hiç giymemiştim."

"Evet, kesinlikle ... şekli," dedi temkinli bir şekilde. "Kalıntı yok. Tiyatrodaki her erkek Fransız elbiselerini kutlayacak. Kumaş mı? O kadar da değil."

Torie gözlerini kıstı. "Dürüstlüğün *bazen* ferahlatıcı oluyor." "Biraz şatafatlı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sirk kostümü gibi mi?"

"Ben hiç sirke gitmedim. Tiyatroda ne giydiğin umurumda değil," dedi kaba bir içtenlikle ve onu tekrar kollarına çekti. "Hiçbir şey giyme," dedi boynunu öperek. "Lütfen."

Torie güldüğünde Dominic onun ne kadar şehvetli olduğunu iki yıl önce anlamadığına inanamadı.

"Bu elbise Londra'nın yarısını skandallaştıracak ama çıplaklıkla onları apopleksiye sokmaya gerek yok" dedi.

"Herkesin önünde beni öpmek diğer yarıyı rezil eder," diye belirtti. "Evlilik ilanını ilk kez Pazar günü okutacağım ve iki hafta üst üste ... ve sonra evleneceğiz, Torie."

"Üçüncü ilanlardan en az iki hafta sonra," dedi kesin bir ifadeyle. "Çocuk taşımadığımı belli eden bu tarz bir elbise giyeceğim." Aşağıya baktı. "Karnım seninki kadar düz olduğundan değil."

"Evlendikten sonra dokuz ay boyunca çocuğumuz olmazsa, kimse seninle bu nedenle evlendiğimi düşünemez."

"Tavşanlık olmadığı sürece," dedi. "Bu arada her tiyatrodaki gösterilere katılıyorum. Böylece düğünden önce her hafta rollerimizi parlatabiliriz."

Neyse ki, aptalca bir soruyu tam zamanında yakaladı. Elbette her hafta tiyatroya gidiyordu. Biri *Odyseia*'dan ya da başka bir kitaptan yüksek sesle bir şeyler okumadığı sürece, hikâyesiz bir dünyada yaşıyordu.

Torie, "Nişanlı bir çiftin refakatçi olmadan tiyatroya gitmesi kabul edilebilir, ancak ihtiyatlı olmamızın akıllıca olacağını düşünüyorum," diye ekledi.

Dominic, "Huntington Düşesi ve kocasını *Romeo ve Juliet*'te bize katılmaları için davet edeceğim," dedi. "İkili Londra'yı nadiren ziyaret eder ve locamızda bulunmaları tüm gözlerin üzerimizde olmasını sağlayacaktır."

Torie onaylayarak, "Çok akıllıca," dedi.

"kocalar sadece yatakta yatay dans etmezler. biliyorum." Ellerini ağzına götürdü ve önce birini, sonra diğerini öptü.

"Oh?"

"Bir koca yatakta karısına yüksek sesle kitap okuyabilir. Destanlar ya da dedikodu sütunları değil, belki romanlar?" Hafızasını yokladı. "Florence *Rackrent Şatosu*'nu seviyor, sanırım onu sen vermiştin."

"Bunu bana yüksek sesle okuyacak mısın?"

Başıyla onayladı. Onu mutlu etmek için neredeyse her şeyi yapardı ama bu düşünceyi çabucak gömdü.

Torie'nin yumuşak ağzı gülümsemeye dönüşmeden önce titredi. "Yatak benim en sevdiğim yer olabilir," diye fısıldadı.

Dominic göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inledi. "Şimdiye kadar Lordlar Kamarası'nın tartışma kürsüsü bana aitti."

Bölüm 16

Misafir odasının kapısı nihayet açıldığında Dominic başını hızla Torie'nin ağzından kaldırdı ve Sör William'ı gördüğünü düşünerek etrafına bakındı.

"Lord hazretleri hastalandı," dedi uşak, hiç söze girmeden. "Akşam yemeği hazır."

Torie yüzünü buruşturdu.

"Bu sık sık olur mu?" Dominic uzanıp kızın parmaklarını kendi parmaklarına doladı. Ne de olsa nişanlanmışlardı. Uygunsuz davranabilirlerdi, özellikle de tek izleyici duvara çarpacak kadar dengesiz yürüyen bir uşak olduğunda.

Torie, "İnsanın arzu ettiğinden daha sık," diye yanıtladı.

Yemek salonunda Dominic en uçta oturmak yerine onun yanına oturmak için hareket etti. Servis yapılana kadar bekledi, sonra başını sallayarak ayyaş uşağı odadan çıkardı.

"İkizlere nişanlandığınızı söyledin mi?" Torie tabağındaki kansız yeşil fasulye yığınının çatalını batırarak ona sordu.

Dominic yağlı ördekten bir ısırık alırken, "Çılgınca mutlular," dedi. Sir William'ın aşçısı da uşağı kadar beceriksizdi. "Abartılı ve sürpriz tebrikler aldım. Onları ikna edebileceğime hiç inançları yoktu. sen."

Torie bir kaşını kaldırdı.

"Bana bir pelerin giymem ve Valentine tarafından yazılmak üzere tenini öven şiirler sunmam tavsiye edilmişti."

Güldü.

Dominic memnuniyetle, "Başlığın ne olduğunu biliyorsun," dedi. "Yasaklılar Listesi'ndeki nesneler konusunda asla emin olamıyorum."

Torie ona, "8. Henry'nin portrelerinde başlıklar büyük yer tutuyor," dedi. "Kralın bu konuda sonsuz bir yaratıcılığı vardı. Başlıkları sadece işlemeli değil, aynı zamanda püsküllü, cicili bicili ve mücevherliydi."

"Belki de erkek fiziği konusundaki bilginizi hafife almışımdır," dedi Dominic, antik heykelleri düşünerek.

"Yunanlılar erkekleri bütün halleriyle tasvir etmeyi severlerdi," dedi Torie, pembe bir renge bürünerek. "Anlıyorum." Şarabından bir yudum alırken elini adamın beline doğru belli belirsiz salladı.

Dominic, Eton'dayken birkaç antik heykelin önüne sürüklenmişti; o ve şehvet düşkünü sınıf arkadaşları arasında en çok merak edilen şey, tanrıların neden bu kadar yetersiz özel bölgelerle tasvir edildiği idi. "Bir erkeğin o kısmı tahrik olduğunda değişir."

Torie boş boş baktı.

"Özel bölgeler Yunan heykellerindeki evsiz salyangozlara benziyor," dedi. Kadın başını salladı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Dominic ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve duvara uşağa bir kalem ve kâğıt getirmesini söyledi. Masaya döndüğünde oturdu ve kabataslak bir çizim yaptı. "Senin aksine benim yeteneğim yok ama tahrik olmuş yetişkin bir adam çizmeye çalıştım. İşte. Elimden geleni yaptım." Kağıdı ona verdi.

Torie yere baktı ve ağzı açık kaldı.

"Umarım gücenmemişsinizdir," dedi Dominic, gözlerini kısarak acınası çizimine bakarken. "Yerinizde olsaydım, erkek bedeni hakkında antik sanattan öğrenebileceğimden daha fazlasını bilmek isterdim diye düşündüm."

Müstakbel karısı gözlerini dikmiş onun resmine bakıyordu. "Bu bir erkek mi?" diye sordu şüpheyle.

Dominic boğazını temizledi. "Okul çocukları bu diyagramları her zaman çizerler."

"Öyle mi?" Torie'nin parmağı çarşafın ortasına indi. "Bir Yunan heykelinin incir yaprağına sahip olabileceği yerde bir elbise mandalı var gibi görünüyor. Ya da evsiz bir salyangoz."

"Dediğim gibi, heykeller erkeklik organı konusunda oldukça eksikler."

"İlginç," dedi Torie. "Çizgi çizimleri her zaman çok net göremiyorum," Uşak ikinci bir yemekle döndüğünde çarşafı katlayarak ekledi. "Bu gece tekrar bakacağım."

"Çizim becerilerim son derece zayıf."

"Sebebiniz cömertlik," dedi gülümseyerek. "İnsanlar sizin umursamaz ve kaba olduğunuzu söylüyor ama bu doğru değil, değil mi?"

Kişisel olarak Dominic bu yargının yanlış olmadığını düşünüyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Bende bir de bu var." Ceketinin cebinden zümrüt bir yüzük çıkardı ve kadının önündeki masaya koydu.

"Annenin miydi?" Torie alarak sordu.

Kadının ifadesinden nefret edip etmediğini anlayamadı. "Hayır. Bu sabah aldım."

Parmağına geçirdi ve ışığı yakalaması için yukarı kaldırdı. Dominic'in içinde saf bir erkek memnuniyeti dalgası vardı. Kız onun olmuştu ve şimdi herkes

Biliyorum.

"Annenin yüzüğünü Leonora'ya sen mi verdin?"

"Annem nişan yüzüğü takmazdı, çünkü annemle babamın evliliği daha beşikteyken ayarlanmıştı." Kadının yüzükleri karşılaştırıyor olabileceği aklına geldi - *elbette* karşılaştırıyordu. "Leonora'ya elmas almıştım ama sana zümrüt buldum çünkü rengini seveceğini düşündüm. Sadece yeşil değil. Mavisisi de var."

"Ve biraz da mor," dedi. Sonra eğildi ve ilk kez kendi iradesiyle bir öpücük başlattı.

"Onu birlikte seçtik," dedi şehvet dalgasını dizginleyerek. "Valentine, Florence ve ben."

Gülümsemesi güneş ışığı gibiydi, sıcak ve kutsanmıştı.

Dominic Kelbourne nadiren plansız bir şey yapardı. *İçgüdü* gibi şeylere güvenmezdi. Onun deneyimlerine göre, insanlar içgüdülerini başkalarına zarar verme potansiyeli olan, kötü düşünülmüş dürtüleri açıklamak için kullanırlardı.

Ama nişanlısını kucağına almak? Yemek ısırıkları arasında onu öpmek ve uşağı göndermek, çünkü mahremiyet isteyebilecekleri tek tatlıydı?

İçgüdü.

Saf içgüdü.

Bölüm 17

1 Mayıs 1802

Haymarket Kraliyet Tiyatrosu

Romeo rolünde Bay Mylchreest'in oynadığı ve *Juliet*'in açılış gecesi, yakışıklı aktörün artan şöhreti göz önüne alındığında yüzlerce kişilik bir kalabalık çekti.

O sabah Emily, Mylchreest'in gömleğini çıkaracağını öngören bir raporu yüksek sesle okumuştı. "Sabırsızlanıyorum!" diye haykırdı. Ayak takımından biri akıllıca davranarak çukurdan bilet almayı başarmış ve Emily'nin eşliğinde ilk gecesini kazanmıştı.

"Kutuda bana eşlik etmek istemediğine emin misin?" Torie sordu. "Bana Huntington Düşesi refakat edecek ama siz de bize katılabilirsiniz."

Emily alay etti. "Hepiniz orada oturmuş bu kadar yüksek ve Güçlü mü? Çukur sadece altı şiline mal oluyor ve çok eğlenceli. Herkes konuşuyor tabii, bazen de sebze fırlatıyor ama kimse *ona* bir şey fırlatmaya cesaret edemiyor."

"O" Londra'nın konuştuğu Mylchreest'ti.

Torie kalabalık tiyatro girişinin ortasına gelene kadar bekledi ve omuzlarını saran gümüş ipeği çıkarıp Fransız elbisesini gösterdi. Bundan sonra, şaşkın yüzlerin kostümüyle mi yoksa yanındaki adamla mı daha çok ilgili olduğunu söylemek zordu.

Haymarket'in duvarlarını sıra sıra localar kaplamıştı; Dominic en iyi konumda, sahneye yakın alt katta, ön tarafa bakan herkesin onları görebileceği bir yer seçmişti. Kendini oturttu ve

Gümüş kakmalı sedekten bir yelpazeyi açmadan önce nokta dantelin parıldamasından memnuniyet duydu.

Sol taraflarında bir marki ve karısı oturuyordu. Markiz Torie'nin arkadaşlarından biriydi; kaşlarını sallayarak "Ooh, la !" diye bağırdı. Diğer tarafta yaşlı bir çift oturuyordu; kadın Torie'nin elbisesinden rahatsız olmuş olacak ki başını başka yöne çevirdi. Kocası da aynı şeyi yapmaya yanaşmayınca, ikisinin de sırtı sahneye gelene kadar sandalyesini çekmesi için onu zorladı.

Dominic yerine oturduğunda salonda bir heyecan dalgası oluştu. Torie yelpazesinin arkasından ona baktı. Kusursuz bir şekilde siyah giyinmişti ve artık yarı yas tuttuğunu gösteren beyaz dokunuşlar vardı.

"Başka bir meç mi kullanıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Dominic kılıcı çıkararak. "Pırıl pırıl!" Torie haykırdı.

"Elmas kesim lacivert cam," dedi Dominic, kabzayı onun görebileceği şekilde çevirerek.

"Elbisemin cafcıflı olduğunu mu düşündün?" Gülmekten kendini alamadı. O daha cevap veremeden, kutunun kapısı hızlıca çalındı ve Huntington Düşesi ve kocası küçük muhafazanın içine daldılar. "Merhaba!" diye gürlledi düşes.

Torie ayağa fırladı ve reverans yaptı. "!"

"Buharlı makine turunu bitirdik ve dinlenmek için Londra'da birkaç gün geçireceğiz," dedi düşes, koltuğuna çökerek.

"Bize katılmanız ne büyük incelik," dedi Torie.

"Bir sürü aptal dedikoducu şöyle böyle diyor," diye küçümseyerek yorum yaptı Majesteleri. Bir lorgnette çıkardı ve tiyatroyu inceledi. "Tabii şimdi seni o elbisenin içinde , Kelbourne'un -ve diğer bekâr erkeklerin- seninle evlenmek için neden şanslı olduklarını çok iyi anlayacaklar."

Torie sırtını dikleştirdi, aniden göğüsleri ile seyircilerin gözleri arasında birkaç balina kemiği olmasını diledi.

Düşes, "Hoşuma gitti," dedi. "Bana uymazdı tabii ki. Kalmadan yapamam."

"Küçük bir korseden fazlasını giyemezdim," diye onayladı Torie, belki de düşesin ikizleri ülkeye getirme teklifini kabul etmesi gerektiğini düşünerek. Yasaklanmış konular listesini küçümseyen biriyle vakit geçirmek onlar için canlandırıcı olabilirdi.

"Bu oyun Shakespeare'in en gülünç hali, sizce de öyle değil mi?"

"Ününden fazlasını bilmiyorum," diye itiraf etti Torie.

"Doğru, okumuyorsun." Majesteleri şöyle bir baktı. "Yüzündeki o ifadeyi çıkar kızım. Sırf lorgnette olmadan göremediğim için kendimi aşağılanmış hissetmekten rahatsız olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Torie.

"Size olay örgüsü hakkında bir fikir vereceğim, böylece edebilirsiniz. İki aptal

Ergenler dans ederken tanışır ve aşık olurlar. Balo, dik başlı gençler için tehlikeli olabilir. O yaşa geldiklerinde kızlarımı dikkatle izleyeceğim, en büyüğüm Silvester'dan bahsetmiyorum bile. Konu kadınlara geldiğinde Romeo kadar aptal olabileceğine dair içimde bir his var. Kendi iyiliği için fazla çekici."

Torie, "Ben de aynısını ikizlere yapacağım," dedi.

"kalacaksın. Floransa'nız sorun çıkaracak. Her , oğlan sonunda kızın akrabasını öldürür. Sonra bir sürü ağlama ve devam etme olur. Kadın ölü taklidi yapar ve kendini bir mezarda bulur. Adam kendini öldürür, kadın da öyle."

Torie diğer tarafına döndü. "Dom, bu oyunun şiddetli ölümlerle olduğunu biliyor muydun?"

"*Welter*. Güzel kelime," diye homurdandı düşes. "Okuma yazma bilmemenize rağmen, kelime dağarcığınızın çoğundan daha iyi olduğunu sanıyorum. Aynı şekilde ben de lorgnette'imle diğer insanların iki gözüyle gördüğünden daha iyi görebiliyorum. İnsanlar dikkatle bakma zahmetine katlanmıyor, çünkü bu onlar için çok kolay."

Torie bir arkadaş edindiğini hissediyordu, belki de Clara'dan sonraki ilk arkadaşıydı - gerçi Dom da bir arkadaş olmuştu. Torie'ye Düşes gülümsedi.

Majesteleri lorgnette'inden gözlerini kısarak baktı. "Tüm Londra'nın neden ayaklarınıza kapanmadığını anlayamıyorum."

"Bir düktü," dedi Dominic onun diğer tarafından.

"Şu anda boyunlarını nasıl büktüklerine bir bakın," dedi düşes, lorgnette'ini seyircilerin üzerinde sallayarak. "Sör William'ın Kelbourne'a kumar borcu dair aptalca bir söylenti dolaşıyor ve bu yüzden bir kızını daha veriyor."

Torie bir çekti.

Dominic'in sıcak parmakları kutunun kenarının altında, kimsenin göremeyeceği bir yerde onunkilere sıkıca dolandı. "Sör William'dan asla bahis almam. Aslında ben asla kumar oynamam."

"Ben de öyle," diye araya girdi Majesteleri. "Para kaybetmek için aptalca bir yol."

Düşes, "Madem para kaybedeceksiniz, neden bir buhar makinesine yatırıyorsunuz?" diye sordu.

Bu, seyahatin geleceği hakkında hararetli bir tartışma başlattı. Torie on yıl içinde tüm Birleşik Krallık'ın çelik raylarla birbirine bağlanacağını düşünüyordu; Dominic ise daha temkinliydi. "Bir kanallar ağı zaten var," diye belirtti. "Ben buhara inanıyorum ama mevcut seyahat araçlarına ek olarak."

"Lokomotifler kanal teknelerinden daha hızlı olacak," dedi Majesteleri ona. "Birkaç mekanik sorunu daha çözdüğümüzde."

Perde açıldığında Torie, tiyatrodaki herkesin Dominic'le birlikte, Londra'da çok nadir görülen ünlü yaratıcı çiftle birlikte oturduklarını kaydettiğinden emindi.

Bir perde içinde, nişanlısıyla prodüksiyonun kalitesi konusunda anlaşamayacakları açıktı.

Torie dilin güzelliğine kapıldı; Dominic ise ilk perdedeki kılıç dövüşünün beceriksizce tasvir edilmesinden rahatsız oldu.

Perde, Mylchreest'in sahnede gömleksiz dolaştığı görkemli bir yatak odası sahnesinin ardından kapandı. Dominic ve Dük Huntington hemen birbirine döndü ve sergilenen trajik derecede kötü kılıç ustalığını başladı.

Torie için tek trajedi sahnede yaşanmıştı. Sessizce oturdu ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Sonunda Dominic'le herkesin önünde öpüşmesi doğal bir şekilde gerçekleşti. Ona döndü ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce kaşlarını çattı. Başparmağını gözlerinden birinin altından geçirdi ve sorarcasına ona doğru eğildi.

"Mercutio benim en sevdiğim karakterdi," dedi ona.

"Tamamen giyinik olmasına rağmen mi?" Dominic alaycı bir şekilde sordu. "'Boş bir beynin çocukları olan rüyalarından bahsediyorum. hiçbir şey,'" diye alıntı yaptı. Bir damla gözyaşı daha aktı. "Ölürken çok komik ve cesurdu."

Dominic kaşlarını çattı. "Ben yakalayamadım. Ne dedi?"

"'Yarın beni sor, beni mezarda bir adam olarak bulacaksın'."

Düşes ayağa kalkarak, "'Mezar' kelimesindeki kelime oyununu sevdim," dedi. "Birkaç arkadaşımızı karşılamaya gidiyoruz."

Dominic, "Bu satırları kelimesi kelimesine aktardın," diye gözlemledi. Torie omuz silkti. "Böyle bir hafızam var."

"Yatak odası sahnesi çok erotikti." Başını eğdi ve yanağına tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu ki bu yeterince uygunsuzdu.

Görkemli bir aşk diliyle dolup taşan Torie dudaklarını çevirdi ve bir büzülmüş dudaklarından çıkan bir gagalamayla asla karıştırılamayacak açık bir öpücükle onun ağzını yakaladı.

Sonunda kızarmış ve nefes nefese uzaklaştığında duyduğu ilk şey Dominic'in gürleyen kahkahası oldu. "saçma sapan söylentilerin sonunu getirecek."

"Unutmuşum," diye nefes nefese kaldı Torie. Etrafına baktığında, tiyatrodaki tüm gözlerin onların üzerinde olduğunu düşündü. Çukurdaki insanlar sanki Lunardi'nin büyük hava balonlarından biri seyircilerin üzerinde süzülüyormuş gibi boyunlarını büküyorlardı.

Dominic memnuniyetle, "Londra'daki en şanslı adam benim ve artık hepsi bunu biliyor," dedi.

Torie elini kutunun kenarından aşağı indirdi ve onun elini tuttu. Dünyanın hor görmesine karşı bir siper gibi onunkinin etrafında kıvrıldı.

Bölüm 18

16 Mayıs 1802
Kelbourne House

İki hafta sonra, Torie'nin stüdyosunda görkemli kıyafetler içinde bir damat belirdi.

"Lord Hazretleri Vikont Kelbourne, Bayan Florence ve Efendi Valentine akşam yemeğinde hazır bulunmanızı rica ediyorlar." Durakladı ve vurgulayarak ekledi, "Yaklaşan evliliğinizin üçüncü kez okunmasını kutlamak için."

"Pekâlâ," dedi Torie eğlenerek. Herhalde bu, ikizlerin sofrada adabının nihayet öğretmenlerinin titiz standartlarını karşıladığı anlamına geliyordu. Çocukların yemek odasında yemek yemelerine izin veriliyordu.

Tekrar eğildi geri çekildi, böylesine görkemli bir evin gece yarısı kalkıp geceliğinin üzerine bir gecelik geçirerek atölyesine gittiği ilk seferde ne hissedeceğini merak etmesine izin verdi.

Belki de yatak odasının yanındaki bir odada resim yapabiliirdi, böylece ev halkı Vikontes'i şafak vakti dağınık ve yarı giyinik bir halde alt katta görünce dehşete düşmezdi. Tabii ki yandaki oda muhtemelen kocasının odası olacaktı.

Evlenmelerine sadece iki hafta , bu da Dominic'in yakında yakın bir yatakta uyuyacağı anlamına geliyordu. Akıllara durgunluk veren bir düşünce.

Bir kutu yağ reçinesi jölesini açarken aklına bir düşünce geldi, yatak odası sorusundan doğal bir geçişti bu. Refakatsiz kalacağı gerekçesiyle adamın akşam yemeği davetini reddetmeli miydi?

Kreşi umursamazca ziyaret ediyordu ama nişanlısı da olsa evli olmayan bir adamla resmi bir akşam yemeği kesinlikle daha cüretkârdı.

Yine de kimse gerçekten umursadı mı?

Torie dudağını ısırarak, kimyagerinin jele verdiği isimle "gumtion "a kıpkırmızı bir toz kattı. Kız kardeşi ona veda etmeden gitmişti. Babası kendi seçtiği keyifli hayatında dolambaçlı yollardan ilerliyordu.

kenarları konyağın altın rengi pasıyla silinmiş.

Sakız sevdiğinden daha çabuk kurumuştı ve bir taç yaprağının parlaklığını doğru ayarlamak için verdiği mücadele akşam yemeğine geç kalmasına neden oldu. Sonunda salona girdiğinde, Dominic'i bir koltukta oturmuş, Florence ve Valentine'i de karşısındaki kanepeye tünemiş halde buldu. İkizler tertemiz giyinmişlerdi ve belli ki en iyi davranışlarını sergiliyorlardı.

"Florence dramatik bir , ',' diye mırıldandı. "Kapıyı açtığında büyük odada ne gördüğünü bana anlatmak için acele et."

Torie içeri girerken Florence'a el salladı ve "*Durma,*" dedi.

"Söyle bana, atalarımın ruhları adına sana yalvarıyorum, ne görüyorsun? Ne duydu?" Florence sordu.

"Ben 'heardst' kelimesini sevmiyorum," diye itiraz etti Val. "Her neyse, bence 'heardest' olmalı."

"Boş ver. Sonunda geldi!" Florence'ın kollarının onu sıkıca sardığı böyle anlarda Torie, Dominic'le evlenmekte haklı olduğunu içten içe biliyordu. Kız gibi aşk evliliği hayalleri mi?

Aşk için evleniyordu.

Akşam yemeğindeki sohbet *Odyssea*'ya, özellikle de altın saçlı, misafirperver perilerin yaşadığı öbür dünya olan Elysian Fields'in Yunan fikrine döndü.

"Sadece kahramanlar için mi? Peki ya Odysseus'un karısı Penelope?" Florence küçük ağzını tiksintiyle kapatarak sordu. "O nereye gidecek?"

Torie bu zor konuda Dominic'in önderlik etmesine izin verdi. Florence'ın sorusuna cevap vermek yerine kahramanlık geleneklerini açıklayarak .

"Yeterince iyi değil," diye karşılık verdi Florence. "Eğer Odysseus evliyse, başka biriyle birlikte olmamalı." Sesi vahşiydi.

Valentine, "Annemizin davranışları göz önüne alındığında ikimiz de zinanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyoruz," dedi.

Dominic'in dehşete düşmüş yüz ifadesinden, ikizlerin kız kardeşinin ününden haberdar olduğunu bilmediği anlaşılıyordu. Çaresizlik içinde Torie'ye baktı.

"Sen ve ben henüz evli değiliz," diye hatırlattı ona. "Şu an bir baba tavsiyesi almanın tam zamanı."

"Lütfen." Dominic yardıma ihtiyacı olduğunu o kadar nadiren kabul ediyordu ki, kadın pes etti.

"Annenizin davranışları sizi yansıtmıyor," dedi çocuklara. "Ölümler hakkında iyi düşünmeye çalışıyoruz, bu yüzden Leydi Dorney'in en iyi özelliklerine odaklanalım."

Dominic'in onun bu sözüne atlaması gerekiyordu ama o sadece bir elini kısa bukletlerinin arasında gezdirdi, bu da ona sevimli bir şekilde buruşuk bir görünüm verdi.

Münazara şöhretli Vikont Kelbourne'a hiç benzemiyor.

Florence masanın ayağına öyle sert bir tekme attı ki tahta inledi.

"Odysseus'un neden bu altın saçlı perilerle uğraştığını hâlâ anlamıyorum. Onun Penelope'si vardı."

Dominic bir kez daha yanıt vermeyince Torie açıklamaya çalıştı. "Bazı insanlar bir eşin yeterli olmadığını düşünür. Çeşitlilik hayal ederler."

"Görünüşte çeşitlilik mi? Penelope sarı saçlı olarak mı tarif edilmişti?" Valentine sordu. "Hatırlayamıyorum."

Torie, "Homer onu sadık ve zeki olarak tanımlıyor ki bu çok daha iyi," diye cevap verdi.

Florence'in ahırda kulak misafiri olduğu ve anında Yasaklılar Listesi'ne eklenen bir yorumu dile getirmesinin ardından kısa bir tartışma yaşandı.

Valentine, "Odysseus'un her türden kadınla evlilik dışı ilişkileri oldu -orie, evlilik dışı derken evlilik yatağını kastediyor-," diye . "Penelope'ye sadık değildi. O çeşitliliği tercih eden bir adamdı."

Dominic derhal Yasaklılar Listesi'ne "cinsel ilişki" ve "evlilik yatağı" nı ekledi. Torie'nin, Dominic'in "cinsel ilişki" ve "evlilik yatağı" Nişanlısı uygunsuz kelimelerin sansürlenmesini tek sorumluluğuymuş gibi görüyordu, sanki Val onlar olmadan zinayı tartışabilirmiş gibi.

"Bazı erkekler sadakatsizliği bir yasaktan ziyade bir hırs olarak görüyor," dedi. "Ve şimdi bir şeyden ya da en azından başka *birinden* konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Odysseus'tan bıktım."

Bu da beklediği gibi bir protesto fırtınasına yol açtı konuşmayı farklı bir yöne çekti.

İkizler kreşe döndükten sonra Dominic, Torie'ye misafir odasına kadar eşlik etti ve Flitwick ona çay, şeri, Porto şarabı ya da sıcak çikolata ikram etti.

"Bir fincan şeri çok iyi olur," dedi ve bir yığın kitaba bakmak için odanın diğer tarafına geçti.

Flitwick odadan çıktıktan sonra Dominic, "Sadakatsizlik hakkında asla böyle uygunsuz bir şey söylememeliydin," dedi. "Aslında, tüm bu yakışıksız konuşmanın önüne geçmeliydin."

Bazen buruşuk ve sevimli görünse de, soğuk gözlemler konusunda olumlu bir yeteneği vardı. *Kaba* gözlemler. O gergin çene hiç de sevimli değildi.

Tam da korktuğu gibi, bir dadının dimi elbisesi ve önlüğü başının üzerine düşmüş .

Torie sesini samimi tutmaya çalışarak, "Meselenin özünde kız kardeşinizin davranışları olduğu için öne çıkıp bu konuşmayı sizin yapmanızı tercih ederdim," dedi. "Ama insan erkek korkaklığına alışıyor."

"Korkaklığın bununla hiçbir ilgisi yok!" diye hırladı.

Torie şömine rafına yaslandı, oldukça . "Yine de Lordlar Kamarası'nın büyük tartışmacısı, sert çıkışlarıyla ünlü adam -kükreyerek cevap vermesinden bahsetmiyorum bile- bir Yunan destanı hakkındaki sorulara cevap vermek için kendini zorlayamadı mı?"

"Valentine kız kardeşimin sadakatsizliğinden bahsetti. Ne demem gerekiyordu ki? Bunu nereden biliyorlardı?"

"Ne yazık ki tüm dünya bunu biliyor. Leydi Dorney ile sadece bir kez karşılaştığım için kız kardeşinizin iyi özelliklerini sayamadım, bu yüzden size bu şans verdim." Şarabından bir yudum aldı ve kaşlarını kaldırdı.

Dominic'in ağzı gerildi.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Torie. "Kız kardeşin hakkındaki tek bilgin onun erkeklerle olan ilişkilerinden mi ibaret? Yoksa her türden beyefendinin her gün düşkün olduğu günahları seni o kadar bunalıttı ki, onun bir insan olarak kim olduğunu unuttun mu?"

"Onu tanı mıyordum," dedi.

Torie kendini, hayatında ilk kez, bir gül yerine bir yüz çizebileceğini düşünürken buldu; Dominic'in yanaklarındaki ilginç panelleri, geniş alındaki kıvrımı, koyu renk gözlerini yakalamaya çalışıyordu. *Kırgın* gözler.

"Yedi yaşındayken Eton'a gönderildim ve ondan önce bile çok az temasımız oldu."

"Kreşte üst üste gelmiş olmalısınız," dedi Torie. "Ben beş yaşındayken o papaz okuluna gönderilmişti."

"O zaman bir şeyler uydurmalısın. O çocukların anneleri hakkında skandallarından daha fazlasını bilmeye ihtiyaçları var."

"Demek istediğim kız kardeşimin acıklı evliliğine değil, sizin sadakatsizlikle ilgili sözlerinize atıfta bulunmaktı."

"Ah," dedi Torie tatlı bir sesle. "Erkeklerin sadakati bir emirden ziyade belirsiz bir öneri olarak gördüklerine dair gözlemimi önemsemediniz mi? Ne de olsa bir fahişeyle yatmanın zina sayılmadığını duymuştum. Yine de yedinci emir olarak da bilinen Çıkış 20:14'ün, ödemenin özel bir istisna yarattığı konusunda hemfikir olmayacağına inanıyorum."

Dominic şarabını bir tıklamayla bıraktı. "Bu konu çocuklar için uygun değil."

"Odysseus'un öbür dünyadaki genç perileri çeşitli tanrıçalar, domuzlar, tek gözlü devler ve benzerleriyle yaşadığı dolambaçlı kahramanlık maceraları sayesinde *kazandığı* söylenebilir," diye devam etti Torie, onun ekşi yorumunu görmezden gelerek. "Ama bu, kahramanın böyle bir periye para sunmasıyla aynı şey mi?

Su perisi mi? Ya da bir metresin kocası?" Bir parmağıyla çenesine vurdu.

Dominic öfkeyle sinirlenmiş ve sonra aniden eğlenmiş görünüyordu.

Torie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Kendini kaybettiğinde, gözleri parladığında ve diğer her şeyde yakışıklıydı. Ama yüzü yumuşayıp kahrkahaya dönüştüğünde?

"Neyse ki evlilikte ya da edebiyatta ahlaki kurallar koyma yetkisine sahip değilim. Ama ikizlere anneleri hakkında anlatabileceğim bir hikaye hatırlıyorum."

Torie şarabını aldı ve baharatlı bir yudumun boğazından aşağı izin verdi. "Evet?"

"Bir Noel'de ben Eton'dan, o da papaz okulundan eve dönmüştük. Ben yedi yaşında olmalıydım, o da dokuz yaşlarındaydı. Çocuk odasının penceresinden evin önündeki yola bakarken aniden arkasını döndü ve odadan dışarı fırladı."

"Onu takip ettin mi?"

"I? Hayır. Latince fiilleri ezberliyordum."

"Tabii ki ezberliyordun."

"Önlüğünde ıslak bir tavşan yavrusuyla fidanlığa döndü. Tavşanı, deniz kabuğu yolunun ortasındaki İtalyan leğeninden çıkarmıştı."

"Tavşan leğenin içinde miydi?" Torie büyülenmiş bir halde tekrarladı.

"Annemin Floransa'dan getirttiği, üzerinde iki hipokampli Poseidon heykeli bulunan büyük çeşme."

"Hangileri?"

"Su püskürten deniz atları."

"Tavşan hayatta kaldı mı?"

"Evet. Kız kardeşim onu ateşin yanında kuruttu. Çocuk odasında iki gün geçirdi."

Torie memnuniyetle, "Kız kardeşin kahramanca davrandı," dedi. "zavallı hayvanı boğulmak gibi korkunç bir kaderden kurtardı. Ona bir isim verdi mi?"

"Maydanoz," dedi Dominic, kaşlarını çatarak yere bakarken.

"Adını en sevdiği yemekten aldığını varsayıyorum. Yumuşak kalpli ve sevgi doluydu.

Parsley'e ne oldu?"

"Dadı bir gece daha çocuk odasında kalmasına izin vermeyince ormana gitmesine izin verdik. Unutmuşum. O gece saatlerce ağladı."

Dominic'in eli şeri bardağının etrafında kenetlenmişti. Torie ona doğru yürüdü. "İkinizin Parsley'i özgür bıraktığınızı düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ben karanlık ormandan korkardım ama o . O asla korkmazdı."

Sanki bu anıyla kendini şaşırtmış gibi temkinli ve rahatsız görünüyordu.

Torie, "Çocuklarıyla paylaşabileceği bir başka nitelik daha," diye .

Dominic, dinleyicileri olmamasına rağmen onu kollarının arasına aldı.

"Sabun ve terebentin kokuyorsun."

"Banyo yaptım ama kokusu hala duruyor. Rahatsız edici buluyor musunuz?"

Onun boynunu öpmeye başladı. "Bir sonuca varmak için daha yakına ihtiyacım olacak."

Torie ona karşı rahatladı. Gece yarısı bu evlilikle ilgili tüm korkularına rağmen, Florence'ın sarılmaları ya da Dominic'in öpücükleri sırasında -Mutluluk onu şaşırttığında.

Nişanlanmadan önce, boyanmış bir gül yaprağının nihayet hayal ettiği şekilde ışığı ardından sevinç geldi: memnuniyete dayalı özel bir duygu.

Bu tamamen farklıydı ama yine de yoğunluğu, tam konsantrasyonu aynıydı. Eğer bir resim iyi gidiyorsa, düşündüğü tek şey o resim olurdu. Dalgın dalgın yemek yer, bir yaprağı nasıl vereceğini düşünürdü.

ipeğin parlaklığı. Dom'u öperken dünya aynı şekilde yok oluyordu. Yapraklar yerine onun dilinin ipeğine odaklandı,

Sesinin törpülenmesi, vücudunda yükselen ısı.

Tek adamın alnından burnuna, oradan da dudaklarına doğru bir çizgi çizdi.

"Şok edici bir şey söylemek üzereyim."

"et." Neden iki kelime, iki küçük kelime onun kızarmasına ve *devam* edebileceği birçok yolu hayal etmesine neden olsun ki?

Torie boğazını temizledi. "Evliliği dört gözle bekliyorum, özellikle de ..." Bunu söylemeye dili varmadı.

"Özellikle de, umarım, evlilik yatağına?"

Torie, "Evet, evlilik yatağına," dedi. Boğazını temizledi. "Bu." "Evet, o."

"Böyle gülümsediğinde" -alt dudağına tekrar dokundu- "Lordlar Kamarası'nda kimse seni tanıyamaz."

"Güzel." Dudakları kadının çenesinde gezindi. "Yüzündeki bu ifadeyi de daha önce kimse görmemişti."

Adamın ne gördüğünü belli belirsiz merak ediyordu ama adamın dudakları onunkileri derin, ağzı açık bir öpücükle kapladı ve odaklanmasını yok etti.

Mutluluk.

Bölüm 19

1 Haziran 1802

Vauxhall Bahçeleri

Kelbourne düğününden iki gün önce

Bayan Clara Vettry kendini doğuştan neşeli bir insan olarak görüyordu. Tanıdıkları hakkında kötü düşünmekten nefret eder ve her zaman onların bakış açılarını dikkate almak için elinden geleni yapardı. Birisi sevgili retikülleriyle dalga geçtiğinde -fare kafası şeklindeki bir retikül özellikle onlara affedici bir şekilde gülümser ve tel bıyıklarını düzeltirdi.

Eleştiri çoğu zaman yanlışlıkla bacağından dürtülmenin bir sonucuydu ve sinirlendikleri için onları suçlayamazdık. Bıyıklar retiküllerinin bir işaret özelliği idi ve onlardan vazgeçemezdi.

Örneğin Vikont Kelbourne, sevgili siyah-beyaz kokarca retikülünün bıyıkları ipek çoraplarına takıldığında ona çok acımasız bir şekilde kızmıştı. O kadar ileri ki, kokarcaların bıyıkları olmadığını öne sürmüştü ki, kadın buna şiddetle karşı çıkabilirdi-

Ama onu çok germişti, bu yüzden fısıldayarak özür dilemekten başka bir şey yapmamıştı.

Kokarca düşmanı Vikont, dünyadaki en yakın arkadaşıyla evleniyordu. Bıyıklardan hoşlanmamasına (ve cehaletine) rağmen onun hakkında iyi düşünmek istiyordu.

Yine de Clara şu anda onun davranışını mazur gösterecek hiçbir şey düşünemiyordu. Hiçbir şey. Sadece Torie'nin Vauxhall'da onlara katılma davetini kabul etmediği için şanslı yıldızlarına şükredebiliyordu.

"Gözlerime inanabiliyor muyum?" dedi Marigold Teyze giderek yükselen bir fısıltıyla, dans pistinin karşısındaki Pavyon'un altındaki açık kutulardan birine bakarak.

Clara birdenbire Kelbourne'un dehşet verici davranışının başkalarının da ilgisini çekeceğini fark ederek, "Köşkün üzerindeki zarif dekorasyona inanamıyorum," diye bağırdı. "Teyze, diğer tarafa geçip şu yumurta kabuğu mavisini daha yakından inceleyelim."

Marigold Teyze, "Neredeyse düğün arifesinde ne büyük bir zamparalık," diye söylendi. "Dünyanın gözü önünde yapılan iğrenç bir zamparalık!"

Marigold Teyze, insanların yanlış davranışları nedeniyle düzenli olarak dünyanın sonunun geleceğini söyleyen bir papazın öğretilerine bağlıydı ve bu da onun ruhsal durumu üzerinde olumsuz bir etki yaratıyordu.

Clara bir an için teyzesine hiçbir şey görmemiş gibi davranması için yalvarmak gibi çılgınca bir düşünceye kapıldı ama Vauxhall'da çarşamba günleri dans edilmediğinden, pist Kelbourne'un faaliyetleriyle en az şu anda Clara'nın annesinin kolunu çekiştiren Marigold Teyze kadar ilgilenecek insanlarla doluydu.

Saygıdeğer Leydi Vetry döndü, ağzı büzgülü bir kese gibi sıkıydı. Clara'nın annesi bir kontesle sohbet ediyordu ve

Vetrys, birkaç yaratıcı süslemeyle de olsa, soylarının izini 7. Henry'nin güvenilir saray mensuplarından birine kadar sürdüğünden, yüksek rütbelilerle konuşurken sözünün kesilmesinden hoşnut olmadığı belliydi.

"Yardımcı olabilir miyim, Marigold?" diye sordu asitli bir vurguyla.

"Bakın sol taraftaki locada kim oturuyor," diye tısladı kız kardeşi.

Leydi Vetry kolunun sert brokarını dikkatle yeniden düzenledi. Elbisesi Kraliçe Elizabeth'in günlerini anımsatıyordu ve bu modayı günümüze tercih ediyordu. Kraliçe Charlotte'un yüksek perukları mı? Tanrı korusun.

Marigold'un bakışlarını takip ederken gözleri büyüdü. "Evliliğinden iki gün önce!"

Clara'nın kalbi küt küt atıyordu ama bir skandalın önüne geçmenin hiçbir yolu olmadığını şimdiden görebiliyordu. Bu akşam Vauxhall'a gitmemiş olan tüm dünya ertesi sabah dedikodular başladığında her şeyi öğrenmiş olacaktı. Sütunlar baskıdan çıktı, mürekkepleri henüz ıslakken teslim edilmek üzere paketlenildi.

Sevgilisi Torie'nin nişanlısı -o canavar- açık bir kutuda oturuyordu. Gösterişli metresi, meşhur opera sanatçısı Gianna sağında duruyordu. Kadının başının üzerinde hafifçe pudralanmış siyah saçları vardı. Bir tane giymişti yeni kombinezonlar; kahverengi ipek kıvrımlarına yapıştı.

Leydi Vetry'nin Clara'nın böylesine skandal yaratacak derecede açık bir giysi sipariş etmesine asla izin vermeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Şimdi bile, Clara'nın üçüncü sezonunda, annesi daha heyecan verici kumaşlar ve tonlar bir yana, beyaz loş pamuk yerine beyaz ipek giymesine bile zor izin veriyordu.

Gianna -tüm dünyanın onu tanıdığı gibi- elbiseyi çok güzel giymişti, diye düşündü Clara acıyla. Annesi böyle bir elbiseye izin verse bile, Clara bu elbiseyle gurur duyamayacak kadar kısa ve bodurdu.

Marigold Teyze, "Sana bir kere söylediysem, yüz kere de söylemişimdir," dedi. "Vauxhall hanımlara göre bir yer değil. Bir daha size katılmayacağım. Kaliteli bir hanımefendi *asla* ayaktakımı ile omuz omuza olmamalı."

"Saçmalama Marigold," dedi Leydi Vetry. "Eğlence bahçeleri moda dünyasının zirvesidir. Kiminle dirsek temasında olursanız olun, burada görünmemeyi göze alamazsınız."

"Ama sanki bizim yanımızda olmaya hakkı varmış gibi orada öylece oturuyor!" Marigold ağladı.

Gianna gerçekten de kalabalığa bakıyordu, bakışları soğuk ve küstahtı. Clara, Kelbourne'un hanımının kendi zihnini her gün meşgul eden türden endişelerden hiç muzdarip olmadığını hissetti.

Clara, "Annemin de dediği gibi, burada olmaya hakkı var," diye belirtti. "Lütfen bu konuda yaygara koparmayabilir miyiz? Torie çok kötü olacak utandım."

"Zavallı kız," dedi annesi. "Zavallı, zavallı kız."

İnsanlar Torie'den sık sık bu şekilde, sanki bir kayaya kazıkla bağlanmış ve bir ejderhaya yem olmuş gibi söz ederlerdi. Bu dramatikti ama Clara peri masallarına bayılırdı ve annesi her zaman Torie ölümün eşiğindeymiş gibi davranırdı. Ki öyle değildi.

"Kaliteli beyefendilerin metresleri olur," dedi Clara. "Bunu hepimiz biliyoruz. Kelbourne Leonora'yla nişanlandığında bunu ona kendisi söylemişti. *Onu* kınamak yerine neden *onu* kınamamız gerektiğini anlayamıyorum!"

"Clara Vetry!" diye bağırdı annesi çınlayan ses tonuyla, toplum içinde takındığı durgun pozu bırakarak. "Böyle korkunç bir konudan bahsettiğin için dehşete düştüm."

Clara, "Hepimiz bu konu hakkında konuşuyoruz anne," diye itiraz etti.

Marigold Teyze hâlâ Gianna'ya küçümseyerek bakıyordu. "Garsonlar az önce iki şişe pembe şampanya getirdiler," diye haber verdi. "Su gibi içiyor, öyle diyorlar. Kahvaltı çayı yerine." Sesi dehşetle titriyordu; bu seçim hanımefendinin mesleğinden daha rahatsız edici olabilirdi.

Lord Kelbourne birinin Torie'ye söyleyeceğini biliyor olmalıydı. Ama umurunda olur muydu? Muhtemelen sevgili Torie bu kadını zaten biliyordu. Ne de olsa,

Clara'ya yıllar önce Vikont'un metresinden asla vazgeçmeyeceğini söyleyen oydu.

, insanlar kutuyu taradıkça komşularının da taradığından emin oldukça konuşmalar başladı.

Kelbourne boş gözlerle dans pistine bakıyordu. Clara ona bakan insanları görmediğini bile düşündü.

Adamın olmayacağına dair güçlü bir his vardı içinde. Dudaklarındaki o alaycı eğime bakılırsa.

"Onu terk etmeli ve dükle evlenmeli," dedi Clara'nın annesi. "En yetkili ağızdan duyduğuma göre adamın kalbi kırılmış. Annesi su içmesi için Bath'a gitmesini emretmiş, çünkü karaciğerinin iflas edeceğinden korkuyormuş. sıkıntı."

Marigold Teyzenin ağzının sert çizgisi, "O kadın bir şeytan. Vikont bir şeytan." Muhtemelen hafızasında İncil'den ilgili ayetleri tarıyordu.

Leydi Vetry, "Kelbourne Lord Peyrenes'e Lordlar Kamarası'nda bir domuz kadar açgözlü olduğunu söyleyerek bağırdı," diye araya girdi. "Bir domuz kadar! Hayal edebiliyor musun? Herkes

Lord Peyrenes'in altı spanyeline büyük ilgi gösterdiğini bilir; kadife yataklarda uyurlar. Bu açgözlü bir adamın yapacağı bir şey *değil*!"

"Beyefendilerin metresleri olur," diye ısrar etti Clara. "Hepsi şeytan mı?" Annesine asla bu kadarını söylemezdi ama Leydi Vetry'nin kocasının metresinden olduğu kesindi. Clara söz konusu kadını Hyde Park'ta görmüştü, muhtemelen Clara'nın babası tarafından ödenen iki tekerlekli şık bir cabriolet kullanıyordu. Babasının metresi arabayı kendisi kullanıyordu, karısı ise yanında bir damat ve hizmetçi olmadan sokakta bile yürüyemiyordu.

"Beyefendiler özel zamanlarında istediklerini yapabilirler. Toplum içinde bir fahişeyi teşhir ederek kendilerini göstermezler," diye cevap verdi annesi, gayet vakur bir şekilde. "Eşlerine duydukları saygıdan dolayı. Vikont Kelbourne ancak *aşağılama* olarak tanımlanabilecek bir davranış sergiliyor."

Daha önce konuştuğu kontes arkasını dönerek, "Leydi Vetry, aynı fikirdeyim. Sanırım evlenmeye zorlandığı için böyle davranıyor. Sör William'a büyük miktarda borcu olduğunu duydum."

Hanımfendinin yanındaki kadın kurbağaya benziyordu ama kaz gibi gıdaklıyordu. "Tam . Sör Williamın Kelbourne'a borcu var ve

Adam ödeme olarak kızını aldı. Elbette Kelbourne Bayan Sutton'a saygı duymuyor." Bir süre durakladıktan sonra nazikçe ekledi, "Elbette birden nedenden ötürü."

Leydi Vetry Clara'ya baktı ama neyse ki dilini tuttu. Yıllar boyunca Clara, ailesinden hiç kimsenin

Torie'nin zekası hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmak.

Clara'ya göre arkadaşı, etraflarında kümelenen kadınların hepsinden daha zekiydi; onların zeka konusundaki tek iddiaları, kahvaltıda çay içerken dedikodu sütunlarını okuyabilmeleriydi.

Bir kez daha baktı. Kelbourne şimdi yüzünde daha önce hiç görmediği bir canlılıkla konuşuyordu. Torie'yle konuşurken gördüğünden daha fazla.

Kalbi üzüntüyle çarpıyordu. Vikont bütün tiyatronun önünde Torie'yi öptüğünde, onun gerçekten de aşık olduğuna inanmıştı. *Romeo ve Juliet* oyununun ortasında nişanlısını öpmek çok romantik gelmişti, sanki oyun onun kalbini yerinden oynatmıştı.

Erkekler tam bir muammaydı. Annesinin sesi tekrar dikkatini çekene kadar dalgınca yavru kedi çantasındaki bıyıkları düzeltti.

". . . elmaslar!" Leydi Vetry'nin sesi neşeliydi. Annemin skandaldan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Ne elması?" Clara sordu.

"Taktıkları. Bir servet değerinde bir sirk."

"Günahın bedelinin ödenmesi," dedi Marigold Teyze ekşiyerek. Alnı hâlâ şaşkınlıkla kıvrılmıştı; her zaman günahın kanıtını aramasına rağmen, teyzesi bunu bulduğunda -Clara'nın aklına göre- garip bir şekilde şaşırmıştı.

Leydi Vetry, "Elmasların, kadını yaklaşan evliliğine etmek için bir hediye olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Gerçi kadın Varoşlardan gelen bir kadın olarak onunla evlenmeyi umuyordu ama bir süredir Vikont'un koruması altındaydı."

"Yıllar," diye araya kontes.

Bir an için hepsi sessiz kaldı.

Clara diğerlerini bilmiyordu ama bir erkeği evliliğe kitlemeden, bir beyefendi onunla bir yıl kalırsa şanslı olacağını düşünüyordu. ona eşlik etmek için *para ödeyecek* birini, evlenme teklif edecek kadar ondan hoşlanan birini bile bulamamıştı.

Metres olmak sadece bir arkadaşlık meselesi değildi elbette. Bunu biliyordu.

Kontes sonunda, "Bence bu çok utanç verici," dedi. "Kelbourne bunu kasıtlı olarak Bayan Sutton'ı küçük düşürmek için yapıyor gibi görünüyor ki bu hiç hoş değil. Size katılıyorum, Leydi Vettry. Ona haddini bildirmeli."

"Elbette ... kesinlikle o değil," diye kekeledi Clara. Buna dayanamadı.

Zavallı

Torie, herkes onun okuyamadığını beri zaten pek çok hakarete katlanmıştı.

Bir başkası, "Bahse girerim ki, kız bağımlı olduğu için umurunda bile değildir," dedi.

Kontes gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla, "Dorney koğuşlarını unutma," diye ekledi. "Bir dadı için bir ninny - kocamın söylediği buydu."

"Torie bir ninny *değil!*" Clara patladı. "Bunu kasıtlı olarak yapacak kadar zalim olamaz."

"Eğer gerçek buysa, o zaman duygularını hiç önemsemiyor demektir," diye karşılık verdi annesi. "Bütün tiyatronun önünde nişanlısını nasıl öptüğüne bir bakın, sanki bir fahişeden farkı yokmuş gibi."

Hepsi gevezelik ediyor, yazın arı kovana gibi uğulduyor, bazıları Torie'nin kasıtlı olarak aşağılandığını, bazıları da Vikont'un umursamaz bir hödük olduğunu savunuyordu. Bir yandan da göz ucuyla Kelbourne'un metresini kollarına alıp *Romeo ve Juliet*'in arasında yaptığı gösteriye benzer bir gösteri yapmasını bekliyorlardı.

Clara arkasını döndü ve umutsuzca Torie'nin bilmek isteyip istemeyeceğini düşündü. Neyse ki arkadaşı dedikodu sütunlarını okuyamıyordu.

Leonora Galler'e gittiğinden beri, skandal sayfaları muhtemelen artık eve teslim edilmiyordu, bu yüzden hizmetçisi de bunları ona okumayacaktı.

"Kontes, Clara'nın dikkatini çekerek, Zavallı nişanlısının nişan yüzüğü olarak önemsiz bir zümrütü varken, onu elmas yağmuruna tutuyor," dedi.

"Zavallı kadın" Torie'nin içinde bulunduğu durumun genel bir özeti gibiydi.

Torie onu nikâh masasına oturtabilirdi ve bu akşamdan sonra kibar toplumda kimse onu suçlamayacaktı. Bath'a bir damat gönderip ciğerci dükü geri alabileceği için bu skandal onun evlilik ihtimalini etkilemeyecekti.

Ama kararını vermek için sadece bir günü vardı. Cuma sabahı, Torie Westminster Abbey'deki koridorda yürüyecekti ve ondan sonra?

Toplumun gözünde, hayatının geri bir ninni ve bir dadı olacaktı.

Bölüm 20

Ertesi sabah Torie parmağındaki büyük zümrüdü çıkarıp pencere kenarına, boyaya bulanma riski olmayan bir yere koydu. Korkunç bir hata yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyordu.

İkizler çok mutluydu. Torie de öyleydi - çocuk odasında ya da Dominic'i öperken. Geri kalan zamanlarda kocasıyla ne kadar iyi geçinecekleri konusunda ciddi şüpheleri vardı.

Queensberry Dükü'nün, yaptığı makul bir talebi kabul edeceğini düşünmeden edemiyordu. Mesele sadece yumuşak başlı olması değildi: evlenmeye *hazırdı*. Bir hayat arkadaşı istiyordu.

Dom mu? Pek sayılmaz.

daha fazla zaman geçirdikçe, müstakbel kocasının, yatak odası ve tabii ki çocuk odası dışında, bir eşin eklenmesiyle hayatının değişmeyeceğini düşündüğü izlenimi daha da güçlendi.

Sorun, Dominic'le birlikte çıra gibi yanıcı olmaları değil, Dominic'in onu bir eş olarak değil, öncelikle bir dadı olarak görmesiydi.

Belki de ev hesaplarını üstlenememesi nedeniyle, Dominic onu kâhyasıyla tanıştırmamıştı. Seçmiş olmasına rağmen Leonora'ya ev sahipliği becerileri için teşekkür , Torie'ye yemeğe birkaç kişiyi davet ettiğinde telaşlanmasına gerek olmadığını, çünkü Bayan Flitwick'in onun tercihlerini bildiğini söylemişti. Dahası, kendisinin sık sık dışarıda yemek yediğini ve Torie'nin de her zaman ikizlerle birlikte yiyebileceğini belirtmişti. Belli ki karı koca olarak birlikte yemek yemek bir öncelik değildi.

Dominic bu kibirli açıklamayı ona öyle yakıcı bir öpücük vererek takip etti ki, kadın geçici olarak ona meydan okumayı unuttu.

Çocuk odasında yemek yiyeceğini, efendisinin kapıdan içeri gireceği anı nefesini tutarak bekleyeceğini mi düşünmüştü?

Leonora'ya karşı böyle bir tavır takınmazdı. Torie'nin kız kardeşi çoğu akşam arkadaşlık talep ederdi. Balolarda, müzikallerde ve sezonun sunduğu tüm sosyal etkinliklerde kocasının kendisine eşlik etmesi için ısrar ederdi.

Nedense Torie'nin evde kalmayı tercih edeceğini düşünmüştü, her ne kadar Torie ona tiyatroya olan sevgisinden bahsettiğini açıkça hatırlasa da.

Bu sinir bozucu düşünceyi nişan yüzüğüyle birlikte bir kenara bırakarak önlüğünü giydi ve tanıdık boya kokusunun tadını çıkardı. En azından atölyesindeyken kimse onun bir hanımefendiden daha *az* olduğunu düşünmüyordu. O ustalaşmıştı güller ve tavşanlar gibi kadınsı konular.

Yarım saat sonra tuvaline bakıyor, boya fırçasından yere yanık sienna damlıyor ve bir gece önceki tartışmalarının sonucunu düşünüyordu. Dom ona nadir gülümsemelerinden birini takınmış, onu kucağına çekmiş ve şöyle demişti: "Neden bu kadar çok tartıştığımızı tahmin edemiyor musun? Sevgilim?"

"Yanıldığınız için mi?"

"Çünkü seni kendiminmişsin gibi sahiplenmek istiyorum. Seni yatağa atmak ve zevkten sesin kısılana kadar yalamak istiyorum." Onu öptü. "Ve sen de istiyorsun ki Aynı," diye ekledi, sesi beklentiyle kararmıştı.

Elbette Torie'nin ağzı onun öpücüğüne hevesle açılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, her öpücük bir öncekinden daha samimi görünüyordu, sanki önceki tüm öpücüklerin anılarını onlarla birlikte taşıyorlardı.

Nişanlısının ona bakması yeterliydi ve ellerinin göğüslerini okşadığını hissettiğinde nefesi kesildi. Nişanlısının narenciye kokulu sabununun kokusu bacaklarının titremesine neden oldu. Onun ağzının tadını aldı ve düşünmeyi tamamen bıraktı.

Onun kollarındayken dünyanın geri kalanı yok oluyordu. Kendini evli, onu arabalarda ve karanlık köşelerde de dilediği her yerde öpebilen biri olarak hayal ediyordu. Gerçekte, öpüşmek ilişkilerinin belkemiğiydi, Dom'un Dom olmayı bıraktığı tek etkinlikti. Tartışmacı ve züppeydi ve birdenbire büyülenmiş gibi oldu, ona tam bir hayranlıkla bakıyordu.

Vikont arzunun pençesinde *konusuyordu*. Kelimeleri ağzına inliyor, tenine fısıldıyor, hatta dans ederlerken kulağına açıklıkla hırıliyordu: ne yapmak istediğini, ne yapmayı planladığını, kızın ona nasıl hissettirdiğini.

Hepsi inanılmaz derecede eğiticiydi. Evde, yatakta, tarif ettiği duruşları çözene kadar onun sözleri üzerinde kafa yordu.

Neyse ki, içgüdüsel olarak nasıl iyi yapılacağını bildiği bir şey keşfetmişti. Resim yapmak zor işti; Dom'u baştan çıkarmak öyle değildi. Ellerini Dom'un meme uçlarında gezdirmek için herhangi bir talimata ihtiyaç duymadı ve Dom'un boğazından kısık bir inilti çıkardı. Bir parmağıyla alt dudağının izini sürdüğünde, onu ısırdı ve sonra emdi. Ardından onu öyle şiddetli öptü ki, vücuduna sıcaklık yayıldı - özellikle de hizmetçisi dışında kimsenin görmediği en mahrem yerlerine.

Dom'un yanındayken kelimelerle değil, hislerle kendinden geçiyordu. Dom gömleğini sadece bir kez, stüdyosunda çıkarmış olmasına rağmen, elleri sık sık giysinin altına kayıyordu. Onun kıllarla kaplı göğsüne dokunmak başını döndürüyordu.

Yarınki düğünlerinden sonra onunla yatmak için sabırsızlanıyordu.

Tek sorun zamanın geri kalanında, etrafta sanki Dünya onun kalesiydi ve söyledikleri büyülü bir şekilde gerçeğe dönüşebiliyordu.

Torie itiraf etmeliydi ki, bu sözler kötülüğü ortaya çıkarmıştı. İster piknikten hoşlanmaması kadar basit, ister kız kardeşiyle ilişkisini değerlendirmesi kadar karmaşık olsun, söylediği her şeye karşı koyma dürtüsüyle savaştı. Acı bir tartışma şöyle patlak vermişti Dominic, Leonora'nın düğüne davet edilmesini istemediğini açıkladı.

Leonora'dan töreni "kirletmemesini" büyük bir öfkeyle talep etmişti. "Seni terk ettiği için mi?" Torie'nin ağzı açık kalmıştı. önemsendi.

Kahkahalarla havlamıştı. "Tabii ki hayır. Onun kilisede seni aşağılamasına izin vermeyeceğim. Bu pazarlığa açık değil, Torie!"

Kaç şeyin müzakere edilemez olduğuna karar verecekti? Hayatının tüm yönlerine hükmedecek ?

Torie'nin içinde cevabın evet olduğuna dair mide bulandırıcı bir his vardı. Dominic her zaman en iyisini kendisinin bildiğini düşünürdü, fikirleri cehalete dayansa bile. Torie'nin Leonora ile olan ilişkisini, asla kavrayamayacağı kardeşlik bağı anlamıyordu.

Dadılarının "sadece tembel çocuklar okumayı reddeder" diye Torie'nin yemeğini esirgediği gecelerde Torie, Leonora'nın yatağına tırmanırdı. Ablası ona cebinde sakladığı bir ruloyu verir ve ardından Torie'ye ertesi gün okuması için verilen kitabı yüksek sesle okurdu.

Torie'nin hafızası bir süre için mükemmel bir şekilde "okuyabiliyordu", ancak kaçınılmaz olarak bir sayfayı çevirmesi gerekirken devam ediyordu ve Dadı patlayarak ona ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatmasını söylüyordu.

Torie başını şiddetle sallayarak bu kötü anıları bir kenara bıraktı ve resmine dönerek fırçasını tekrar yanık sienna pastasının üzerine sürdü.

İki saat sonra kapı açıldı. Torie göz ucuyla Clara'nın kapıyı uşağın suratına kapattığını gördü.

"Merhaba sevgilim," dedi Torie dalgın dalgın. Vücudunda bir memnuniyet parıltısı uğulduyordu. Aylar süren çalışmalardan sonra, tablo nihayet bir araya geliyordu. Tamamlanmıştı. Gözlerini kıstı. Neredeyse bitti ... belki sağ altta biraz daha sienna.

Clara onun yanında durmak için hareket etti. "Torie, ... şey, tam olarak güzel sayılmaz. Çok *üzücü*," diye patladı.

Torie onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Herkes öyle düşünür."

"Dominic 'güzel' olarak tanımladı. Oh, ve 'titiz'."

"Erkekler cahildir," dedi Clara. "Sevgili retiküllerimi anlayan birine rastlamadım. Eğer üzüntü değilse, neyi amaçlıyordun Torie?"

"Zaman duygusunu yakalamaya çalışıyordum."

"Çiçekler öldüğü için mi?"

Torie başını salladı. "Bir vazo dolusu çiçek benim ya da sizin hayatınızda bir anlık bir süre için var olur. Büfede yeni bir buketin belirdiğini bile fark etmeden önce kaç çiçeğin solduğunu ve atıldığını bir düşünün. Bizim çok günümüz var, çiçeklerin ise çok az. Yine de taç yapraklarının rengi solmaya başlar başlamaz onları atıyoruz."

Clara resme bakarak, "Sadece *üzücü* değil, trajik de," diye mırıldandı.

"En azından benim resmimde, çiçekler kendileri için varlar, kendi başlarına Zaman," dedi Torie, hedeflerinin kendisinden başka kimse için bir anlam ifade etmediğini bilerek. "Bu bana her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu düşündürüyor. Bunlar hâlâ çok güzel, ölürken bile."

"İronik olan şey, bu kadar çok çiçeğin solmuş ve ölmüş olması. Aylardır detayları doğru yapabilmek için parça üzerinde çalışıyorum."

"Kesinlikle buna değer," dedi Clara. "Bu asmak için yeterince iyi mi? Yoksa babanın duvarını mı vereceksin?"

Torie ona tek koluyla sarıldı. "Bunu kocama verebileceğimi düşünmüştüm."

"Değerini bilse iyi olur."

"Eğer , onu alıp sana göndereceğim. Yarınki düğün göz önüne alındığında, parçanın bitmiş olması iyi oldu."

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi Clara, yüzü aniden endişeyle buruşmuştu.

"Ailen iyi mi?"

Clara'nın sözleri döküldü. "Bu Kelbourne, Torie. Dün gece Gianna Peccati'yi Vauxhall'a götürdü. Üzerinde büyüleyici bir elmas kolye vardı ve insanlar bunun onu evliliğini affetmeye ikna etmek için bir hediye olduğunu söylüyorlar."

Torie önce anlayamadı; Clara'nın sözleri sanki kâğıda yazılmış gibi beyninde karmakarışık olmuştu. Sonra sertçe arkasını döndü ve önlüğünü çıkarıp duvara asarken ellerinin titrediğini fark etti.

"Hâlâ bir metresi olduğunu biliyor muydun?" Clara sordu. "Çünkü elbette pek çok kadın bu tür konuları önemsemez."

Torie arkadaşının yüzüne bakmak yerine pencereden dışarı baktı. "Ben yapmadım."

Adamın metresiyle ilgili sözlerinin kendisiyle, evlilikleriyle olduğuna inanmamıştı. Birlikte oldukları zamanki hallerine bakılırsa. Ona söylediği şeyler. Öpüşmeleri.

Varsaymıştı... *Varsaymıştı!* Ne kadar aptaldı. Evlensin ya da evlenmesin, hayatı olağan devam ediyordu. Belli ki bu hayat bir metresi de içeriyordu, tıpkı Odysseus'un ölümden sonraki hayatının bir periyi içermesi gibi - Penelope'nin onca yıl onun dönüşünü beklemiş olması gerçeğini bir kenara bırakın.

"Kelbourne, Leonora'yla evleniyor olsaydı o kadını tüm toplumun önünde teşhir etmezdi!" Clara ıslak bir kedi gibi öfkeyle tükürdü. "Buna cesaret edemezdi. Sana saygısızlık etti, Torie. Bu bir Maskeli balo gecesi idi ve kimse maske takmıyordu. Onun yanında açık havada oturmuş, jambon yiyor ve pembe şampanya içiyordu."

Torie yüzünü buruşturarak, "Görünüşe göre zevkleri değişmemiş," dedi. Büfeye doğru yürüdü ve üzerindeki benekli boyayı silmeye başladı.

parmak uçlarını yağlı bir bezle sildi. Öfkeden midesi bulanıyordu; hem ona hem de kendine. Leonora onunla evlenmeyi planlarken sadakat konusuna açıklık getirmişti, o zaman neden yapmamıştı?

Cevabı biliyordu. Bu onun kendi kabadayılığıydı. Zamanını onun için yeterli olup olmayacağı konusunda endişelenerek geçirmişti -yeterince zeki,

Yeterince ilginçti ama *yatakta* yeterli olacağını düşünmüştü çünkü öpüşmelerinden her yeri ve düşün gecelerini özleyerek ayrılmıştı.

Şimdi bu duygu onu hasta ediyordu. Belki de onu öpüyordu ve sonra arabasıyla Gianna'nın evine gidiyordu ve-

Torie aklını kaçırdı. Onu yatakta başka bir kadınla hayal etmeye dayanamıyordu. Mesele sadece İtalyan kadının çok güzel olması değildi. Gianna çok zekiydi; üç dil biliyor ve birkaç daha şarkı söyleyebiliyordu. Torie'nin bir leydi olması dışında, Torie'nin olmadığı her şeydi. Muhtemel bir vikontes.

Belli ki Dominic, metresinin nazık bir kan iddiası olsaydı Gianna'yla evlenirdi.

"Çok üzgünüm," dedi Clara perişan bir halde. "Sana söylemekten nefret ettim, çünkü Kelbourne'u gerçekten sevdiğini biliyorum. Ama düşündüm ki... bu evliliği yeniden düşünmek için çok geç değil, Torie." Durakladı. "Babanın ona on bin pound borcu olduğuna ve bu yüzden Queensberry Dükü yerine onunla evlenmeye zorlandığına dair bir söylenti dolaşıyor."

Torie kanepeye uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Bu doğru değil, değil mi?" Clara sordu. Yanına oturdu ve Torie'nin sırtını ovmaya başladı. Torie cevap vermeyince de üzüntüyle, "Doğru. Leanora'nın kaçmasına şaşmamalı! Bu hiç adil değil, Torie.

Sör William'ın borçlarını neden ödeyesiniz ki? Bartholomew Panayırı'nda en yüksek teklifi verenlere satılan eski kadın hikayeleri gibi acayip bir şey bu!"

Torie yüzünü kaldıracak kadar kendine güvenene kadar gözyaşlarını tutamadı. "Babamın borçları hakkında bu doğru değil."

Clara onu kucakladı. "Beyefendilerin böyle davranmaması gerekir, özellikle de evlenmek üzereyken. Babam muhtemelen Metresine Vauxhall'da eşlik ediyor, ama sadece tanınmayacağı bir maskeli balo gecesinde. Kelbourne'u düğünden sonra daha edepli davranmaya ikna edebilir misiniz?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Torie, tekrar dik oturarak. "Hatırlayın, kız kardeşime bir hanımla asla sadakatsizlik yapmayacağını, ama bir metresin zina sayılmayacağını söylemişti. Belki de onu her hafta Vauxhall'a götürüyordur."

"Saçmalık!" Clara homurdandı, yüzü sık sık meleklerle benzetilen biri için olabildiğince buldog gibiydi. "Peki ya sen ve ben bir akşam bahçede, ve o ? *Onunla* jambon mu yiyordu? Bir kadının hayatında bundan daha aşağılayıcı bir an olabilir mi?"

Torie içini çekti. "Birçok erkeğin metresi var. Bu uygulama çok yaygın, Clara. Bunu sen de biliyorsun."

Mide bulandırıcı bir şekilde, bu utanç kendisine bağımlı denmesinden daha kötü hissettiriyordu. O buna alışkındı. İkinci sezonundan itibaren okuma yazma bilmediğini saklamayı bırakmış, başarısızlıklarını gülerek kabul etmişti.

Ama bu?

Doğru, beyefendilerin metresleri vardı, ama bu adamlar eşlerinden ya da neredeyse eşlerinden önce. Nasıl tepki vermesi gerekiyordu? Kocasını pırlantalı bir kadınla kol kola kıkırdaması mı gerekiyordu?

Herkesin içinde öpüşerek tonları şaşırtmalarını öneren oydu ama Torie'nin tanıdıklarının önünde metresini teşhir ederken, onunla zorlama dışında herhangi bir nedenle evlendiğini nasıl iddia edebilirdi? düğünlerinden günler önce?

"*Lütfen* nişanınızı tekrar düşünün. Senin hakkında çok kötü hislerim var. Evlilik." Clara ellerini birbirine kenetledi. "*Rackrent Kalesi*'ni okumadığınızı biliyorum ama bana Vikont Kelbourne'u hatırlatan Sör Kit Rackrent adında zalim bir koca var."

"Dominic zalim değildir. Çok nazik olabilir."

"Nazik! Geçen gün kendini kaybettiğini ve Lord Bellybrook'un 'Cehennem kadar sahte' olduğunu haykırdığını duyduunuz mu?"

"Bellybrook'un kölelik karşıtı yasa tasarısına karşı çıkanlardan biri olduğunu sanıyorum."

"Evet, şeker tarlaları varmış, babam öyle diyor," diye onayladı Clara.

"Bellybrook aşağılık biri. Ama *bağırıyor*? Lordlar Kamarası'nda mı?"

"Dominic tutkulu biri. *Önemliyor*. Tasarı onun için önemli."

"Keşke o da sana bu kadar değer verseydi," dedi Clara açıkça. "Keşke sen de onun için bu kadar önemli olsaydın."

Torie sertçe yutkundu. Dominic dedikodu sütunları konusunda ne kadar cahil olursa olsun, dün gece çok sayıda tanıdık tanımış olmalıydı; Çarşamba günleri eğlence bahçelerini ziyaret etmek için haftanın en popüler gecesi idi.

Gerçeğin ona geri döneceğini kesinlikle biliyordu.

Onun itibarını önemsememekten daha da kötüsü, duygularını da önemsemiyordu.

Clara, "Şimdi Londra'daki herkes yine düğününüz hakkında fısıldaşıyor ve bu hiç de iyi bir şey değil," dedi.

"Neyse ki tüm hayatım beni yarın sabah her iki tarafın da alaycı fisiltılarıyla koridorda yürümeye hazırladı." Torie sesini sabit tutmayı başardı.

"Lütfen, ona şaka yapmayacak mısın?" Clara yalvardı. "Baban konusunda sana inanmıyorum, Torie. Ben bile onun aşırı kumar oynadığını biliyorum. Bunun sonucunda neden senin hayatın feda edilsin ki?"

Eğer mesele sadece paraysa, onu alaşağı *ederdi*. Evlerinin arasındaki üç blok boyunca yürüyecek, bir iki hakaret savuracak ve zümrüt yüzüğü adamın suratına fırlatarak bir gözünü çıkarmasını umacaktı.

"Queensberry Dükü öyle bir melankoliye kapıldı ki Bath'a kaçtı," diye devam etti Clara. "Seninle özel bir izinle evlenir ve sen de düşes olursun. Bir düşün Torie: Seninki sezonun romantizmi olurdu! O zaman kimse sana 'zavallı kadın' diyemez."

Torie ağır bir sesle, "Vikont'a şaka yapamam," dedi. "Artık çok geç."

Bu ifadenin doğruluğunu iliklerinde hissetti. Nişanlandıklarından beri her gün ikizlerle vakit geçirmişti. Leonora Galler'e kaçtığında onlara karşı hissettikleri, şimdi onları *kendi* çocukları olarak kabul ettikten sonra hissettiklerinin yanında hiç kalıyordu. Onların mutluluğu ve refahı için pek çok planı vardı. Düğünün ertesi sabahı Torie huysuz dadılarını kovmayı planlıyordu.

Sanki Persephone gibi nar tanelerini yemiş ve kendini yeraltı dünyasına mahkûm etmişti. Valentine ve Florence için her şeyi yapardı.

"Pooh!" Clara ağladı. "Bir skandaldan nefret eden annem bile senin onu düğürmen gerektiğini düşünüyor. Kimse seni suçlamaz."

Muhtemelen bu doğrudu. Sadece kendini suçlayacaktı.

"Bir fincan çay içmeye gidelim mi?" Torie konuşmayı bitirmek için umutsuzca sordu.

Clara elini burnunun önünde salladı. "Bir banyoya ihtiyacın var, canım. Tek koklayabildiğim terebentin. Bunu düşünmen için seni yalnız bırakayım. Ben düşünmüyorum. Kelbourne gibi, ama lütfen ne karar verirseniz verin yanınızda olacağımı bilin."

Belki de kimse onu sevmiyordu. Dominic'in umurunda olmazdı.

Clara koşar adım merdivenlerden indikten sonra Torie oturdu ve sağlıklı düşünmeye çalıştı. Halkın önünde küçük düşürülmeyi kabul etmek zorunda değildi. Nişanlısından Gianna'yı kovmasını talep edebilirdi. Kadının elmaslarla parıldayan boynunu düşünmek, kendisini tam anlamıyla vahşi hissetmesine neden oldu.

Elmaslar umurunda değildi ama sahiplenici bir dönüşmüştü. Yine de kadını bırakmasını talep ederse, bir ultiatom verirse-
ya da benimle evlenirse ne olur?

Dominic ultiatomlara iyi yanıt verecek bir adam değildi. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı. Bunu küçük ve büyük yollarla, şikâyetlerle ve hırıltılarla açıkça belirtmişti. Şimdiye kadar inatla hırlayarak karşılık vermişti.

Midesi daha da sıkı bir düğüm haline geldi. Eğer ona bir ultiatom verirse, Gianna'yı seçebilirdi. Ne de olsa yıllardır -eğer doğru terim buy birlikteydiler. En az dört yıl. Büyük olasılıkla onu seviyordu.

Torie'ye sadece düşküdü. Onu küçük düşüren herkesle savaşmak için yaptığı tuhaf plan sevgi göstergesiydi ama bu sevginin sığılığı, onu küçük düşürenin *kendisi* olmasından belliydi.

Davranışları dünyaya sadece onu sevmediğini değil, aynı zamanda ona saygı duymadığını da gösterdi.

Torie terebentinden arınmak için banyo yaptıktan sonra Emily, tıpkı resmindeki son lekeler gibi yanık sienna rengi bir gece elbisesi giymesine yardım etti.

Emily ona dantelli bir şemsiye uzatarak, "Bu renk saçlarınızı parlak gümüşe çeviriyor," dedi. "Size eşlik etmemi istemediğinizden emin misiniz, Bayan Torie?"

Torie aynaya bakarak, "Sadece Kelbourne House'a yürüyorum," dedi. "Bence daha cesur bir dudak rengi Emily, elbisemdeki rengi dengelemek için."

Emily tuvalet masasına gitti ve elinde yuvarlak bir kutuyla geri döndü. Kapağı açarak, "Aşkın Son İç Çekişi" diye ilan etti. Koyu kırmızı." Harika. Harika.

Bölüm 21

Kelbourne Evi'ne giden üç blok boyunca Torie kendine öfkesini kontrol etmesini öğütledi. Sakin bir şekilde kocasının Kamusal ya da özel alanda bir metres tutarak onu utandırmak.

Asla. Asla. Hiç de değil. Aslında, oraya gidip o korkunç elmas kakmalı-Hayır.

Derin bir nefes aldı. Erkekleri etkilemeye alışkındı, peki neden bunu Dom'la yapamıyordu? Onunlayken bir anda kendini kaybetti ve sonra onu öpmeye başladı ve sonra elde etti, hem de çok sık.

Kelbourne kâhyası, o daha merdivenlerin tepesine varmadan kapıyı memnuniyet verici bir hızla açtı. "Bayan Torie," dedi Flitwick onu içeri buyur ederek. "alabilir miyim? onu selamlamak isterseniz, Lord Kelbourne çalışma odasında."

"Günaydın Flitwick," dedi Torie, ona eldivenlerini uzatıp şapkasının düğmelerini açarak. "İkizler nasıl?"

"Önerdiğiniz gibi sabahı Hyde Park'ta geçirdiler. Bayan Florence eve birkaç solucan getirdi, Dadı Bracknell'in çok hoşuna gitti. onaylamıyorum."

"Florence onlarla ne yapmayı planlıyor?"

"Boyayın onları," dedi Flitwick, gözleri parlayarak. "Tavşanlardan kaçınmaya ve yerde kalan bir hayvanı denemeye karar verdi."

"Çok mantıklı bir karar," dedi Torie. "Lord Kelbourne'u selamlayacağım. Beni anons etmene gerek yok, Flitwick."

Dominic'in çalışma odasının kapısını iterek açtığı anda bir an dondu kaldı, adama bir anlık bakmanın neden bu kadar etkili olduğunu anlamaya çalıştı.

baş döndürücü bir etkisi vardı. Büyük bir ceviz masanın arkasında oturmuş, başını bir mektuba eğmişti.

Doğru, haksız yere güzeldi; elmacık kemikleri onu kilisede baktığı oyma taş meleklerden biri kadar hassas gösteriyordu.

Hassas mı? Ha. Daha duyarsız birini bulamazdı. Daha kavgacı.

Şu anda hızlı yazıyordu çünkü yaptığı her şeyde çok *becerikli*di. Aynı zamanda tutkulu ve kendine güvenen biriydi.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu, sözünü bitirirken.

"Evet," dedi titrek bir sesle, uzaklaştı ve arkasından kapattı.

Ayağa fırladı, gözleri acıkmıştı. "Senin Flitwick olduğunu sanıyordum," dedi masasının etrafında dolanarak.

Torie içgüdüsel olarak onun ifadesine tepki verdi ve sonra ondan kendi tepkisinden nefret etti. Nasıl olur da aynı anda iki kadına karşı kavurucu bir şehvet hissedebilirdi?

bir kez mi? Gianna'nın duygusallığından faydalananıyordu, yoksa aralarında alevlenen tüm arzuyu alıp Gianna'nın yatağına mı dönüyordu?

Başka biriyle yatan bir adamı nasıl isteyebilirdi? Kendini gülümsemeye ve reverans yapmaya zorladı. "Dom."

Eğildi. "Resmi selamlaşmalardan uzaklaştığımızı sanıyordum."

"Sana Dom diye hitap ettim," diye mırıldandı ve adamın kendisini bir Kanepeye. Oturduklarında, yüzünün etrafındaki saç tutamlarını fırçaladı ve burnuna bir öpücük bıraktı.

"Seni öpebilir miyim?"

"tercih ederim," dedi ve kendine öfkelenmemeyi, sakın kalmayı, çekici olmayı, ... olmayı hatırlatırken ellerine baktı.

Hepsi bu.

Hayatında ilk kez Leonora'dan bir hanımefendi gibi davranma dersi istemiş olmayı diledi.

"Sorun nedir?" Daha yakına kaydı, kalçası onunkine değdi. "Nişan yüzüğün nerede?"

Torie gözlerini kırptırdı. "Bu sabah resim yaptığım için pencere kenarında unutmuşum. Eve gider gitmez geri alırım. Hizmetçiler asla stüdyoma girmediği için endişelenmenize gerek yok."

Dominic, "Benim çatım altında, atölyenize girecek hizmetçilerle birlikte yaşadığınızda çok memnun olacağım," dedi.

Torie onun kalçasından uzaklaşarak, "Evlenmeden önce Leonora'yla yaptığınız konuşmanın aynısını yapmamız gerektiğini fark ettim," dedi.

"Hangi konuşma?"

"Ayrıntıları benimle paylaştığı için ne kadar dehşete düştüğünü hatırlamıyor musun?"

Dominic dikkatini vermekte zorlanıyordu.

Torie'nin dudakları kıpkırmızıydı, tam da onun öpücükleriyle kızaran yemyeşil ağzının rengini almıştı. Evlenmelerine bir günden az kalmıştı. Yirmi dört saatten fazla değil. O zaman onu evinde, yatağında bulacaktı. Kollarında.

Onu yatağa yatırıp vücuduna taparken boğazının arkasından o muhtaç sesi çıkarıyordu.

Kendini hiç bu kadar yoğun bir arzunun pençesinde bulmamıştı. Lordlar Kamarası'nda yapılan bir konuşmayı dinlemeye başlar başlamaz, düşünceleri ikisinin beyaz çarşafı üzerinde sarmaş dolaş oldukları bir görüntüyle kesintiye uğradı.

"Özür dilerim," dedi boğazını temizleyerek. "Leonora ile ne ?"

Torie, "Sadakatsizlikle ilgili olarak," diye sordu. Adam kaşlarını çatı. "Ne olmuş ona?"

"Zinaya göz yummam," dedi, uzun kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlatarak. "Demek istediğim," diye açıkladı, "bir ilişkin olsaydı incinir ve öfkelenirdim. Herkes ... herkes konuşurdu."

"Katılıyorum," dedi.

"Eğer yarı çıplak dolaşacaksan, bunu benim önümde yapacaksın, başka kimsenin önünde değil."

Dominic'in aklından müstehcen düşünceler geçti. "Katılıyorum," diye . "Aynı şey senin için de geçerli. Bana sadık kalacaksın."

Bu bir ifadeydi, emir değil. Torie çileden çıkarıcı, yaramaz, *zarif* ve sadıktı. Onunla ikizlere olan sadakatinden, onlara olan sevgisinden dolayı evlendiğinden oldukça emindi. Buna saygı duyuyordu.

Belki de babasına olan sadakati. Buna saygı ama kabul ederdi. Onun yeminini asla bozmayacağına dair derin bir inancı vardı.

"Sen sadık olduğun sürece ben de sadık kalacağım," diye kabul etti Torie. "Peki ya hanımınız?" İnatçı küçük çenesini kaldırdı ve ona şöyle bir baktı buyurgan bir bakış attı. "Kız kardeşime metresin sayılmayacağını söylemişsin. Bence bir

Odysseus'un sadakatsizliklerini açıkça belirttiğim gibi, böyle bir kadın sayılır."

Dominic onun bu küstah tavrı karşısında bir öfke patlaması hissetti. Beyefendilerin özel hayatını anlamıyordu. "Ben hiç geneleve gitmedim-"

Torie'nin gözlerinde inanılmaz bir ifade belirdi. "Kendini inkar etmeni kutlamam mı gerekiyor?"

Boğazını temizledi. "Hastalıklar var-"

"Örneğin frengi," diye araya girdi. "Diğer adıyla çiçek hastalığı. Bu arada, bu hastalık sadece genelevlerde çalışan kadınlarla sınırlı değil. Metresler de aynı derecede savunmasızdır. *Eşler* de öyle." Son kelimeyi tükürerek söyledi.

Bu konuşma kontrolden çıkmaya başlamıştı ve Dominic öfkesinin alevlendiğini hissedebiliyordu. İsteddiği son şey, ona ne yapacağını söyleyen, ne yaptığını ya da kiminle vakit geçirdiğini kısıtlayan bir eştı. Davranışlarını kontrol etmeye çalışan bir eş. Babasından yeterince görmüştü bunu ve eski Vikont öldüğü andan itibaren Dominic bir daha asla kendisine tasma takılmasına izin vermemişti.

"Queensberry Dükü'nün bir metresi var," dedi açıkça. "Onunla bu konuşmayı yaptınız mı?" Soruyu sorduğu anda fark etti ki Dük, Torie'yle evlenmek için her şeyi vaat ederdi. Adam saçma bir şekilde aşık olmuştu.

"Sen bir metres tutarsan, ben de bir sevgili edinirim." Kadının mavi gözleri lavanta rengine dönüştü. Bu işareti nişanlandıkları aylardan beri tanıyordu: nişanlısının şenlik ateşi gibi bir öfkesi vardı.

"Karım *asla* bir aşık edinmeyecek," dedi ona, sesini eşit tutarak. Hiç *kimse*, hiç kimse onu Torie kadar . Lordlar Kamarasındaki o aptallar onun yanında hiçbir şeydi.

Torie omuz silkerek sinirini yatıştırdı. "Bu sana bağlı. Sen başkasının yatağında kendini tatmin ediyorsan, ben neden etmeyeyim? Adil olan bu. Mantıklı."

"Bu iş böyle yapılmaz."

"Nasıl yapıldığı umurumda değil," diye parladı. "Bizim yatağımızdan sıkılıp başka bir kadının odasına *kaçtığı*nda, benimkine davetiye çıkaracağımndan emin olabilirsiniz."

"Bir yatak odasını paylaşacağız," diye hırladı Dominic, sesi . "Her gece benimle uyuyacaksın, böylece nerede olduğunu bileceğim."

Ona kaşlarını çatı. "Sadakatsiz olan ben değilim. ."

Dominic, hiçbir kadının kocasının özel hayatına hükmetmemesi gerektiği inancıyla savaşıyordu. Utanç vericiydi. Ham duygular onu yakaladı

boğaz, saldırgan bir deneyim.

"Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez," dedi.

Torie bir kaşını kaldırdı. "Olgunluk genellikle yeni deneyimler getirir," dedi soğukkanlılıkla. "Ben sadece seni kendi eylemlerinin sonuçları hakkında bilgilendiriyorum, böylece onları anlayabilirsin." Öne doğru eğildi ve onun gözlerini yakaladı.

"Eğer beni dün gece yaptığın gibi küçük düşürürsen, pırlantalı metresini tanıdıklarımın önünde teşhir edersen, çocuklarının babasının kim olduğunu asla bilemezsin. Ben mükemmel bir hanımefendi olarak ününe zarar vermek istemeyen kız kardeşim değilim. Beni daha çok kız kardeşin gibi düşün!"

Dominic'in yüzü çelik bir kapan gibi kapandı. "Seni aşağılamak mı?" tekrarladı, sesi gıcırdıyordu.

"Vauxhall?" diye sordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı, küfürler beynine hücum etti.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettiğin şu dedikodu sütunları mı?" diye ona. "Sen ve İtalyan arkadaşın bu sabah her birinde en önde ve merkezde olacaksınız. Şanslıyım onları okuyamıyorum ama okumama da gerek yok. Şimdiden bir arkadaşımından haber aldım ve eminim daha birçoğundan da alacağım.

bana başsağlığı dileyenler. Yarına, *düğünümüze* kadar bekleyecekler!"

Dominic bunu bir vicdan azabıyla sindirdi. Hayır, gelgitli bir pişmanlık dalgası. Bir aptallık yapmıştı. Yine aptallık etmişti.

"Bana ve yaklaşan *düğünümüze* karşı kasıtlı olarak saygısızlık ettin," dedi Torie sert bir sesle.

"Böyle bir niyetim yoktu," dedi sesi titreyerek. "Sanırım insanlar *düğün* nedeniyle özel bir ilgi gösterdi." Aklından ne geçiyordu ki? Düşünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, günlerdir doğru dürüst düşünmemişti. Torie'ye çok fazla odaklanmıştı, ki şimdi bu ironikti.

"Tiyatroda bize ödedikleri faizin aynısı, o yüzden bunu tahmin etmemiş gibi davranma," diye karşılık verdi. "Sana uzun zaman önce söylemiştim. "Muhabirler metresinizi köpekleştiriyor." Sesinde öfke titreşiyordu. "O kadını elmaslarla süsleyip Vauxhall'a götürmeniz -ki ben de dahil olmak üzere moda dünyası düzenli olarak oraya gider- herkesi büyüledi."

Yüzündeki renk çekilmiş, geriye duvar kâğıdı hamurunun tam tonundaki tenine karşı kıpkırmızı dudaklar kalmıştı.

Gianna onu Vauxhall'a çağırmıştı ve o da ne düşündüğünün bir önemi olmadığını düşünmüştü.

Sonuç. Torie öfkeliydi, ama bundan da öte utanç içindeydi, gözleri aaılanmışlıktan yaşarmıştı.

"Evet, bu aptal bir kelebek olarak etiketlenmekten daha kötü hissettiriyor," diyerek onun düşüncesini doğruladı. "Tanrım, keşke Queensberry ile evlenmiş olsaydım. O bunu asla yapmazdı."

Kadının sesindeki zlem Dominic'in kendini kınama duygusunu paramparça etti.

Beyni, tıpkı tartışmada engellendiği zaman yaptığı gibi soğuk hesaplamalara daldı. Her şeyi *berbat* etmişti. Bir an için Gianna'nın kendisiyle Vauxhall'da buluşmak istemesinin nedenlerini düşündü ve bu düşünceyi bir kenara itti.

Torie ona bir düşman gibi bakıyordu. Bu onu sarsmıştı. Son birkaç ay içinde ilk kez bir arkadaş edinmiş gibi hissetmişti.

hayatında bir kez. Pek fazla konuda hemfikir değillerdi ama *Odyseia* zerine yapılan atışmalardan, Lordlar Kamarası'nda ahlaki meseleler üzerine yapılan ve ona sadece bir tarafın etik olduğunu hissettiren kavgalardan çok daha fazla keyif alıyordu.

şimdi o arkadaşı haklı olarak ona hoşnutsuzluk, hayal kırıklığı ve öfke bir duyguyla bakıyordu.

"Yarın sabah evlenmemiz gerekiyor," dedi ona. "Sana bir seçenek sunacağım. Ya burada ayrılırız ya da sen diğer ilişkini bitirip karına konsantre olana kadar evliliğin tamamlanmasını bekleriz."

Gözleri kısıldı. Seçim mi? Bu bir emirdi. Bu çıldırtıcı düşünce, ona ve kemiklerini erimiş kurşuna eviren aynı derecede çıldırtıcı açlıkla savaştı. Açlığın nabzı kanında, kemiklerinde, kasıklarında atıyordu.

Aynı zamanda gururu da kırılmıştı. Erkekliği. Zihninde babasının sert sesini duyabiliyordu, bir kadın, özellikle de bir eş tarafından dikte edilmesine izin veren herhangi bir erkeğe kahkahalarla ciyaklıyordu.

"Bu bir seçim değil, bir ltimatomdur."

Çenesi artık aşına olduğu o meydan okuyan eğimi aldı. İradeli ağzının köşeleri sıkılaştı.

"Evlenmeden önce metresinden kurtulman için ısrar etmem ültimatom olur. Ben sana bir seçenek sunuyorum. Bir noktada, kahvaltıda şampanyadan sıkılabilir ve basit bir fincan çay için karınıza katılmak isteyebilirsiniz. Ya da istemeyebilirsiniz. O zamana kadar senin dadın olarak kalacağım, bu arada beni pmediğin zamanlarda bana böyle davranacaksın. Karanlık köşelerde dadıyı öpmek *yok*."

Bir elini beline bastırđı. Dominic bu hareketi biliyordu; Torie'nin midesi duygularının gücüyle çalkalanıyordu.

"Evliliğimizi tamamlamak istemiyor musun?" diye sordu inanamayarak.

Torie, "Kocamı asla başka bir kadınla paylaşmayacağım," dedi. gözleri parlıyordu. "Zaten beni bir eş olarak hayal etmiyorsun. Kabul et: Senin zihninde ben, ders dışı bazı şaklabanlıkları olsa da, yüceltilmiş bir bakıcıyım. Ama şimdi anlıyorum ki senin başka yatak odaların da var."

"Hayatımdaki rolünü bu şekilde düşünmüyorum!"

Dudağı kıvrıldı. "Karın olarak hiçbir talepte bulunmamam ve kural koymamam gerekiyor. Ara sıra eğlenebiliriz, ama davetler senden gelecek ve düzenlemelerin benim zavallı beynimi zorlamasına gerek yok. Çoğu gece dışarıda olacaksın, bu yüzden 'çocuk odasında çocuklara katılmaktan' çekinmemeliyim, bu da seni evde alçakgönüllülükle düşündüğün anlamına geliyor." Güldü.

Eli midesinden kaydı: sakın değildi ama daha iyiydi.

Dominic tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışarak, "demek istemedim," dedi.

"Evet, söylediniz. Gerçekten, bu kadar çok kanıtın olduğu ifadeleri inkar etmeyi bırakmalısın," diye karşılık verdi. "Seni suçlamıyorum. Beni bağımlı buluyorsunuz, ama bana düşkünsünüz ve koruyucusunuz da. Uzun zaman önce öğrendim

insanların güdülerini ve değerlendirmelerini birbirinden ayırın."

"Senin hakkındaki düşüncelerimi tamamen yanlış anlıyorsun."

"Demek istediğim şu ki, utanmamı istemediğinizi defalarca beyan ettiniz. Beni küçük düşürecek bir şey söyler diye kendi kız kardeşimin düğüne katılmaması konusunda ısrar ettin. Yine de düğünü öyle ayarladınız ki, katedraldeki tüm cemaat -her bir kişi-

Sözüm ona bana sadık kalacağına yemin ederken Gianna ile olan ilişkin hakkında gevezelik ediyorsun. Bu kız kardeşimin söyleyebileceği her şeyden daha kötüydü!" Dominic inkar etmek istedi ama hatalı olan kendisiydi. Lordlar Kamarası'nda olduğu gibi ahlaki üstünlüğe sahip değildi. Torie, "Tam evleneceğimiz sırada beni utandırdın," dedi, sesi kırılıyor. "Bu bana Gianna ile ilişkinizin bizimkinden daha güçlü olduğunu söylüyor." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bana olan düşkünlüğünün bir su birikintisi kadar sığ olduğunu söylüyor."

Dominic boğuluyormuş gibi hissederek, "Bu doğru değil," dedi kısık sesle. "Sana değer veriyorum ve dün geceki düşüncesiz davranışından dolayı çok pişmanım." Bunun bir işaret olmamasını umarak kızın halkasız elini avucunun içine aldı.

"Lütfen size saygısızlık etmek gibi bir niyetim olmadığına inanın. Sonuçlarını düşünmedim, yoksa Vauxhall'a gitmeyi asla kabul etmezdim."

Gözleri adamın yüzünü aradı ve onu rahatlatacak şekilde yumuşadı. "İnsanlar beni kasten küçük düşürdüğünü düşünüyordu ama ben buna inanmak istemiyordum."

"Ben bunu *asla* yapmam," diye homurdandı.

"Bana bu kadar acımasız olamayacak kadar düşkünsün.

Bunu Clara'ya da söyledim." Kelimeler onu bıçakladı.

"Özür dilerim."

Ahlaki çitin yanlış tarafındaydı ve bu ona korkunç geliyordu. "Tek mazeretim dedikoduyu düşünmemiş olmam. Ya da muhabirleri. Hanımefendi matronların görüşleri benim için anlamsız. Önemli değil." "

"Duygularım benim için önemli," dedi Torie, eli tekrar karnına gitti.

"Tabii ki," dedi hışımla. *Yine* yapmıştı, yanlış bir şey söylemişti. Savunulamaz olanı savundu. " demek istemedim."

"En azından şimdi birbirimize karşı dürüstüz, her zamankinden daha fazla daha önce olduğu gibi." Sesinde nefret ettiği sarılıklı bir ton vardı. "Gianna ile olan ilişkinizin hayatınızdaki en uzun ve en derin ilişki olduğundan şüpheleniyorum."

Dominic'in hayatı boyunca dürüstlüğe olan bağlılığı tepkisini bastırdı. Haksız değildi. O ve Gianna'nın geçmişi yıllar öncesine dayanıyordu.

Hiçbir zaman diğer beyefendiler gibi erkek arkadaşlar . Babası bir canavardı ve onu kendi yaşındaki erkeklerden uzak tutuyordu. Kız kardeşi bir oraya bir buraya gidip gelmiş, tek bir yerde kalamamıştı. Aralarında gerçek bir bağ yoktu.

Yalan söylemeye cesaret edemeyince Torie ağır bir sesle, "Sizi tanıdığımdan daha uzun süredir birlikte olduğunuzu biliyorum. Erkeklerin yatak odasında çeşitlilikten hoşlandığını düşünürdüm hep, ama sen ona sadık kaldın herhalde."

"Evet."

Babasının emirleri Torie'nin gözlerindeki küçümseyici ifadeyle çatışıyordu. Ültimatomu kabul edilemezdi. Teslim olmak utanç verici olurdu.

Ama sonra, onu utandırmıştı ... Zihni baş döndürücü bir sarmala girdi, en iyi seçeneği hesaplamaya çalıştı, onu tatmin edecek ve

dürüstlüğünü korumak.

Torie yıkıcı bir açık sözlülükle, "Madem metresinizden söz ediyorsunuz, sadakatiniz için sizi kutlamayacağım," dedi.

"Henüz evlenmedim," dedi Dominic, babasının havlayan sesi kafasının içinde o kadar güçlü ki, odanın içinde duyulabileceğini hayal etti.

"Yarından itibaren ilişkiniz, eğer ilişki denebilirse, şu hale gelecek zina," diye karşılık verdi. "Yemin yemindir. Anglikan evlilik töreninde ücretli yakınlaşmaları mazur gösteren bir şart duymadım, ya siz? 'Bedenimle tapınırım' cümlesinde 'başkasının bedenine tapındığım zamanlar hariç' diye bir ek yoktur."

"Demek istediğini anlattın," dedi Dominic. Suçluluk duygusundan alevlendiğinin farkında olarak öfkesine bir saman çöpüyle tutunmaya çalışıyordu. Çünkü kötü adam oydu. Karısıyla Londra'nın her yerinde alay edilecek olan adamdı. Katedral gerçekten de fısıldaşmaya, kına yakmaya ve gülmeye gelen insanlarla dolup taşacaktı.

Torie, "Bayan Peccati'nin yatak odasından uzak durmayı kabul edene kadar birlikte uyumayacağız," diye tekrarladı.

Dominic ona söylemek için ağzını açtı-

Sözünü kesti. "Ayrıca, eğer başka bir metres edindiğini öğrenirsem, sana mirasçı bırakmış olsam da olmasam da bir sevgili edinirim. Seni daha önce bilgilendirdiğim gibi."

Göğsünden alçak bir hırıltı geldi. Odayı terk etmek ; patlamak üzereydi ve kendini kaybettiğinde her zaman istemediği şeyler söylerdi. Bu, yetişkin hayatının katı ve hızlı kuralı haline gelmişti: Bağırmadan önce çık.

Tabii parlamentoda olmadığı sürece.

"Eğer bunu kabul etmezsen, seni burada ve şimdi mahvederim. Bunu Florence ve Val'e açıklamayı kendime görev edineceğim. Kalpleri kırılacak ama anlayacaklar ve bu tartışmadan sonra isterseniz zinayı Yasaklılar Listesi'ne geri koyabiliriz. Evlenmeyi kabul etmem yeterince kötü.

Sizin gibi biri, ama eğer eşit bir oyun alanıyla başlamazsak? Bunu yapamam. Seni sevebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Senin gibi biri" derken ne demek istedi? Soğuk, bencil ve sadakatsiz, muhtemelen?

Onun bu cümleye açıklık getirmesini istemedi.

"Dahası, eğer bu evliliği gerçekleştirirsek, iki oğlumuz olacağına söz veremem. Leanora bunu yapabileceğini nasıl düşündü bilmiyorum. Belki de

iki kızımız var. Sadece bir tane de olabilir. Yedi tane de olabilir." "Yedi!"

"Ya da hiç. İnsanlar bazı çiftlerin hemen verimli olamayacağı gerçeğini hiç dikkate almıyor gibi görünüyor." Gözlerini kısmıştı. "Yatak odasında kendine çeşitlilik satın almak için özgür olman *yıllar* alabilir. Seçiminizi yaparken bunu ve benim kısır olma ihtimalimi de aklınızda bulundurmak isteyebilirsiniz, bu da diğer kadınların odalarında *cilveleşmenizi* engelleyebilir."

Dominic mükemmel bir tartışmacıydı, ne zaman ateş etmeyeceğini bilmekte ustaydı. Evliliği tamamlayana kadar tartışmanın bir anlamı yoktu. Yarın.

Bir yanı onu çoktan terk etmediğine inanamıyordu. Eğer göğsündeki ulumayla gitmesine izin verirse... Kanı damarlarında o kadar sert çarpıyordu ki kulaklarında duyabiliyordu. Odadan çıkmak zorundaydı.

Bağırırsa onu yere sererdi. Bunu biliyordu.

"Şartlarınızı kabul ediyorum," dedi aniden. "Ültimeatomunuz," diye ekledi, böylece ikisi de protesto altında teslim olduğunu biliyorlardı.

Bunun bir alışkanlık haline gelmediğinden emin olmalıydı. Ona kesinlikle rutin olarak itaat etmeyecekti.

Kaybedilen bir muharebeyi kabul etmek bazen savaşı kazanmanın en iyi yolu olduğundan, sadece şimdi ve sonra

Bölüm 22

3 Haziran 1802

Westminster Manastırı

Ertesi sabah Torie uzun koridorunda babasının kolunda yürürken, mihraba yaklaştığı her adım vücudunda yeni bir dehşet dalgası yaratıyordu.

Önünde, Florence sağa sola gül yaprakları atarak hoplara zıplama ilerliyordu. Yarı matem için narin menekşe rengi giysiler giymiş, bukleleri gül goncalarından bir halkayla bağlanmış olan kız son derece sevimliydi ve seyirciler onu görünce sesli bir şekilde iç çekmişlerdi.

Clara Florence'ı takip etti ve kız kardeşi İskoçya'da kaldığı için Torie'nin şahidi olarak görev yaptı. Dominic mihrapta bekledi, Valentine de onun yanındaydı.

Torie'nin kalbi kulaklarında gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Dominic'le yatmak ve Queensberry Dükü'yle evlenmek gibi kolay bir seçeneği tercih etmiyordu.

Ama Queensberry'nin Valentine ve Florence'ı yoktu. Tabii ki, onun da öfkesi yoktu.

Her gün başka bir adamın evine gitmeye başlarsa Dominic patlar. Huysuz ve sahiplenici bir koca olurdu. Daha da kötüsü, onu da kendi gibi huysuz ve sahiplenici bir kadına dönüştürmüştü.

"Kimse Leonora'nın Vikont'u idare etme yeteneğini sorgulamadı," demişti Clara o sabah, Torie'nin nişanlısına şaka yapması için yaptığı son dakika ricasında. "Senin için gerçekten endişeleniyorum. Görünüşe göre kükremeleri her yerden duyulabiliyor.

Lordlar Kamarası koridorunda!"

Birkaç sıra öteden bile, mihrapta bekleyen Dom'un kapüşonlu gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu. Artık onu iyi tanıyordu: Bu vahşi ifade öfkenin değil, yoğun odaklanmanın işaretiydi. Çene çizgisi sıkılmıştı. Çünkü onunla evlenmenin bir şey olacağından emin değildi. Ona bir ültimat vermiş olmasından nefret ediyordu.

Onun hoşnutsuzluğunu anlıyordu. İkisi *de* kolay olanı . Evlenmek için başka bir kadın bulabilirdi. Torie'de kız kardeşinin uysallığı, Leonora'nın çok iyi takındığı kırılabilirlik havası yoktu.

Evlilik hayatlarının her kavga ederlerse nasıl bir evlilikleri olur? Eğer metresinden vazgeçmezse. Eğer kadın Aşık mı?

İçten içe, onun Gianna'yı kovmuş olması için dua ediyordu. Belki de Torie' yaşadığı şehvetli açlığı yaşamıyordu. Ya da belki de *yaşıyordu* ama bu açlık tüm kadınlara yönelikti.

Ya da -mide bulandırıcı bir düşünce- sadece Gianna ve ona.

Florence koridorun başına ulaştı ve Dominic'in önünde reverans yaptı, Dominic de eğildi ve sonra başının üstünü öptü. Seyirciye arkası dönük olan Clara, Florence'ı ön sıraya fırlatmadan önce Dominic'e kaşlarını çatı.

Torie'nin elleri Dominic'e katıldığında gözle görülür şekilde titriyordu. sunakta. Kurduğu hayalleri düşünmeden edemiyordu: onu olmadığı için affetmek yerine olduğu gibi sevecek bir adamın hayalleri. Dominic onu bir daha aşağılamayacağına söz vermişti ama bu ona saygı duymaktan çok uzaktı.

Nikâh töreni boyunca, sadakat olarak yorumlayabileceği bir duygu görmeyi umarak Vikont'un yüzüne bakmaya devam etti. Sözlerini anlayamadığı papazı dinlerken gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu.

Neden dinliyorsun? Yeminler, sadakat yemini planlayan insanlar . Ki ikisi de öyle değildi.

"" dedi boğuk bir sesle, kelimeleri sarf ettiği anda kabul ettiğine delicesine pişman olmuştu. Göz ucuyla Dominic'in iri gözlerini gördü. çerçeve rahatla. Bu yüzden kızın sunaktan çılgık çılgıka kaçarak onu küçük düşürüp düşürmeyeceğinden, kız kardeşinin rolünü oynayıp oynamayacağından emin değildi ama daha acımasız bir şekilde.

İşin ironik yanı, Dominic'e bunu yapamayacak kadar değer olmasıydı. Söz konusu Dominic olduğunda aptalın tekiydi. Aptaldan da öte.

Dük ile evlenseydi ikizler onu yine de severdi. Artık çok geç.

Düşünceler bir atlıkarıncanın atları gibi kafasının içinde birbirini kovalıyordu. Kendini savunmak zorunda kalacaktı, yoksa üzerine yürünecekti. Kasıtlı olarak değil, Dominic her zaman en iyisini bildiğini düşündüğü için. Bu onun karakterinin anayasal bir parçasıydı. Bu kadar güçlü ve kendinden emin bir adamın ayakları altında ezilmesine izin veremezdi.

Dominic derin bir gürültüyle, "," dedi. Florence'ın Valentine'ın yanında oturduğu ön koltuktan küçük bir çığlık attığını duydu.

Koridorda geri yürürken, Torie titrek nefesler almaya devam ediyor, kendi kendine yatağını yaptığını ve şimdi içinde yatması gerektiğini söylüyordu. Tarih boyunca sayısız kadın sevgisiz evliliklerden kurtulmuştu. Bir Oxford profesörü bir keresinde ona "mağaralarda yaşayan" ve sadakatle ilgilenmeyen eski ataları hakkında bilgi vermişti, ya da öyle demişti.

Onunla evlenmeliydi. Metresi bir yana, bir mağarayı bile zar zor karşılayabiliyordu.

Mide bulandırıcı bir şekilde, hâlâ nikâhını onaylayan kilise defterini imzalama zorluğuyla karşı karşıyaydı. Emily onu koridorun sonunda karşıladı ve içinde bir şişe mürekkep bulunan bir retikülü gizlice uzatırken tebriklerini mırıldandı.

Torie, Dominic, Clara ve Valentine mabette başpiskoposa katıldıktan sonra Dominic kilise defterini imzaladı ve oradan ayrıldı. Torie elinde mürekkep şişesiyle ilerledi, ancak Ekselansları inat etti ve kilise defterini siyah mürekkeple imzalaması konusunda ısrar etti.

"yeni moda" mavi gibi.

Clara başpiskoposa doğru eğildi ve adam aniden küçük bir çığlık attı ve sanki bir tükürük saplanmış gibi sıçrayarak uzaklaştı.

Torie adını hızla maviyle karaladı. Dominic'in tanıdığı gibi davranan Valentine, kendi imzasını maviyle atarken ona sırtıttı; Clara da kalemmini kapıp aynısını yaptı.

Çocukluğunun geçtiği eve vardıklarında Sör William'ın marsala ile ıslatılmış ve şeker kreması ile kaplanmış bir pasta, brendili çikolata ve tereyağlı tosttan çırpılmış yumurtaya kadar her türlü kahvaltılıkla tamamlanmış gösterişli bir düğün resepsiyonu düzenlediğini gördüler.

Torie, Florence'ın bir elinde asılı olduğu halde salonda dolaşıyor, tebrikleri kabul ediyor ve ara sıra sessiz övgüleri kabul ediyordu. O

içgüdüsel olarak kocasının nerede olduğunu biliyor gibiydi ve bu da ondan uzak durmasını sağlıyordu.

Evliliklerinin geleceği bu mu olacaktı? Bu düşünce onu umutsuzluğa düşürmeye yetmişti.

Doldurulmuş turnadan bifteklere kadar uzanan ikinci bir yiyecek dalgası da Flitwick tarafından getirildiğinde, Florence Valentine'ı bulmaya koştu ve Torie'yi arkadaşlarıyla sohbet ederken bıraktı. Dominic diğer taraftaydı Odanın bir köşesinde, kendisiyle aynı fikirde olmadığı anlaşılan bahtsız bir lorda gözleri parlıyordu. Daha sonra belli belirsiz İtalyan gibi görünen güzel bir kadınla konuşmaya başladı. Tabii ki Gianna değil. Vauxhall dışında, hanımefendiler ve demimonde kadınları birbirine karışmazdı.

O baktı . . .

Tam olarak her zamanki gibi görünüyordu. Huysuz ve kanlı canlı, demir iradeli ve çok yakışıklı. Torie'nin midesi ağırlı bir düğüm halinde kıvrıldı ama hamilelik belirtisi olarak algılanır diye elini karnına götürmesine izin veremedi.

Dominic yarım saat sonra onun omzunda belirerek, "Gitme vakti," dedi. "Alacakaranlık çöktü. Valentine bir avuç zeytinle birlikte üç parça düğün pastası yedi ve sanırım çok hasta olacak. Senin annelik becerilerine ihtiyaç var."

Clara onu öptü, Torie'nin kocasına bir bakış attı ve ona veda etmeden çekip gitti.

Dom'un gözleri indirilmiş kapakların altından alaycı bir şekilde parlıyordu. Torie savunmacı bir tavırla, "Onu sinirlendiriyorsun," dedi.

"Kadın yemiş," diye karşılık verdi. "Taşıdığı saçma retikülü gördünüz mü? Onunla başpiskoposu bıçakladı."

"Clara bunu kendisi tasarladı," diye mırıldandı Torie. Sadece *onun* hakkında düşündüğü aynı kaba şeyleri dile getiriyordu. O ve en iyi arkadaşı, her ikisi de bağımlı ve su birikintisi kadar sığ.

Her zamankinden daha solgun görünen ikizlerin yerini tespit ettiler. Florence, "Şampanya denedik," diye rapor verdi. "Bunu yapan keşiş tadının yıldızlar gibi olduğunu söyledi ama biz aynı fikirde değiliz." Yutkundu. "Ya da zeytinler yıldızlarla aynı fikirde değil."

"Daha önce hiç zeytin yememiştik," diye bilgi verdi Valentine. "Ya da haşlanmış dil, turna balığı dolması ve şımartılmış yumurta. Ya da düğün pastası, brendili sıcak çikolata ve peynirli pipet."

"Anladığım kadarıyla hepsini denemişsin?" Torie sordu. "Dadı Bracknell nerede?"

"Onu eve gönderdik," dedi Florence. "Ne de olsa ailelerimiz burada." Florence tekrar sarsılarak yutkundu ve Torie, Dadı'ya ikizlerin sorumlu olmadığını bildirmeyi aklına not etti. Bununla birlikte, bugünün onun son iş günü olduğu haberini de.

Dominic'in koçu sokakta bekliyordu, ancak çocukların içeri girmesine izin vermedi; Florence bir blok yürüdükten sonra hastalandığı için bu iyi bir karardı.

Garip bir şekilde, bu Dominic'in nadir gülümsemelerinden birine neden oldu. "Bu kadar güçlü bir ebeveynlik içgüdüsüne sahip olduğun için şanslıyım," diye yorumladı, Torie'nin Florence'ın kalın buklelerini tutuşunu izlerken kız olukta kustu.

Bir blok sonra Valentine yeşile döndü ve ağzını tıkadı, bunun üzerine Torie cıvıladı, "Ne kadar şanslıyım ki sen . . . cümlemin geri kalanı neydi?"

Ona baktı. "Hiçbir şeyi unutmuyorsun." Kadın ona bir mendil uzattı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Torie, yaramaz kahkahalar atan Emily'nin kendisine ipek bir gecelik giydirmesine izin verdi. Yatağa tırmandı ve alt dudağını kemirerek bekledi. Evliliği tamamlamama konusunda anlaşmışlardı ama Dominic görünüş uğruna onu ziyaret edecek miydi?

Tam uykuya dalmaya başlamıştı ki yatak odasının kapısının açılma sesi onu tekrar uyandırdı.

"İyi akşamlar, Vikontes."

Bölüm 23

Torie kendini son derece garip hissederek, "İyi akşamlar," .

Dominic tuvalet masasına oturdu. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Umurunda değildi. Ev halkını evliliğin tamamlandığına ikna etmek için yatak odasında ne kadar kalması gerekiyordu? Torie bir gece önce bir saatten fazla uyumamıştı ve bütün gününü duygularıyla boğuşarak geçirmişti. Uykuya dalmak ve evlilik durumunu tamamen unutmak için yanıp tutuşuyordu.

Dominic bacaklarını uzatarak, "Konukların çoğu senin harika bir anne olacağına dair bana güvence verdi," diye devam etti.

"Evet, evlenme nedeniniz olarak bunu belirlemiş görünüyorlar."

Torie bir parça ince keten çarşafı parmaklarının arasında çevirerek konuştu. Aldığı başsağlığı dileklerini ona anlatmaya hiç niyeti yoktu.

En azından şu andan itibaren kimse onu hayatının hatasını yaptığı uyaramazdı. O hatayı çoktan yapmıştı.

"Sir William nezaket göstererek on bin poundumu geri ödediğini söyledi."

Torie yüzünü buruşturdu. "Ona daha fazla para , değil mi?" "Hayır. Bil diye söylüyorum, sekiz bin daha istedi, ama ben kızının bunu yasakladığını söyledi."

Bu, Sör William'ın neden her zamankinden daha sert olduğunu . Aynı zamanda sabahın erken saatlerinde neden yatak odasının kapısına vurduğunu da açıklıyordu.

ve sarhoş bir şekilde ona o "acımasız piçle" evlenmemesini tavsiye etti.

Dominic, "Düğün kahvaltısının parasını ben ödedim," diye ekledi.

Yedi ölümcül günahtan birini itiraf eden biri. "Aksi takdirde Sör William'ın misafirlerimizi bayat ekmek ve suyla ağırlayabileceği izlenimine kapıldım. Hayır, sözümü geri alıyorum: ekmek ve konyak."

Torie arşafının eteklerini kıvırmaya başladı, vicdanının satıldığı yönündeki ısrarını bastırmaya çalışıyordu. Ya da satın alındığını. Ne de olsa bu ödemelerin eyizden ve ortak yaşamdan ne farkı ? Kadınlar pazarda alınıp satılırdı ve kendi fiyatı kız kardeşininkine yakın olduğu için minnettar olmalıydı.

Aralarındaki sessizlik bir tuğla duvar kadar kalındı.

"Bayan Flitwick size evi gezdirdi mi?" Dominic sordu. Ve onun başını sallaması üzerine, "Stüdyonuz olarak belirlenen oda uygun muydu? Flitwick biz kilisedeyken boyalarınızı ve şövalelerinizi taşıttı."

"Korkarım daha iyi ışık alan bir odaya ihtiyacım var," dedi Torie. "Flitwick çok anlayışlı davrandı ve yarın her şeyi yeniden taşımayı planlıyor. Kahvaltı salonunu feda etmemiz gerekiyor ama Flitwick bana yemek odasının kendisi ve uşaklar için daha uygun olduğunu söyledi."

Yarından itibaren Florence ve Valentine'ı yetiştirmeye odaklanacaktı. Hatta "zaman" natürmortları serisinde yeni bir resme başlayabilir: bu kez ölü çiçekler. Solmuş, ölü çiçekler, Persephone'un yeraltı dünyası.

Bu konu "mitolojik" olarak nitelendirilebilirdi ve basit çiçek düzenlemelerinden daha fazla saygı görüyordu.

Dominic, "Hizmetkârlar kampınıza göç etti," dedi. "Bu sabah Flitwick bana bir tür babalık tavsiyesi vermeye çok yaklaştı ki bu onu anında kovdururdu."

"Flitwick'i kovamazsınız!"

"Neden olmasın? Dadı Bracknell'i kovmayı planlıyorsun."

Torie boğuk bir karşılık verdi. Dominic'in yüzü yorgunluk ve vahşi gerginlik çizgileriyle kazınmıştı, yani zor bir gün geçiren tek kişi o değildi. Berbat bir düğün günü.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu.

Sertçe yutkundu, bastırılmış gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı. "Evet, teşekkür ederim."

Dominic sabahlığının cebinden bir matara çıkardı. "Baban bunu düğünden önce bana verdi. Bana Leonora'nın kaçtığını söylemeden önce de aynı şeyi yapmıştı, ben de sen beni mihrapta terk etmeden önce kafayı bulduğuna karar verdim. Kızlarını ikide iki yapıyor." Su bardağına altın rengi likör doldurdu. "Dürüst olmak gerekirse beni aldatmayı planladığından emindim ama ortaya çıkıp bunu yapmana izin vermeyi sana borçluydum."

Kaşlarını çattı, adamın ne dediğini anlamaya çalışıyordu. "Sanırım Leonora'nın Lord Bufford'la yaptığı gibi ben de dün gece Queensberry Dükü'yle kaçabilirdim."

"Hayır, aslında ." Bardağı ona uzattı ve tekrar tuvalet masasına oturdu.

"Beni durduramazdın." Onun sessizliği karşısında Torie dimdik oturdu.

"Dom, ne yaptın sen?"

Adam ona isyankâr bir ifadeyle baktı. "Seni kazanmak için her şeyi yapardım. Seni elimde tutmak için."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nehirde değil, değil mi?"

Dominic bir kaşını kaldırdı. "Benim masum bir adamı öldürebileceğimi mi düşünüyorsun? Nişanlımla ilgili planları vardı ama sen de adil bir oyundun. Eğer karıma kur yapmaya kalkarsa, kendini Thames Nehri'nde bulabilir."

"Bence sen kendi istediğini elde etmeye çok alışmışsın," diye tersledi.

"Terzisinin faturasını ben ödedim, bunun karşılığında bir süredir Bath'a uzun süreli bir ziyaret," dedi Dominic en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

Torie zorlukla yutkundu. "Dük bunu kabul etti mi?"

"Zorlama söz konusu değildi, eğer kastettiğiniz buysa." Gözleri yumuşadı. "Queensberry sana gerçekten aşık Torie, ama *Romeo ve Juliet*'in o gösterisinde o da vardı. Öpüşmemizi izledi. Ona kulübünde kendisine sunulan acınası durumdan bir kaçış önerdim. Bunu kabul ettiği için onu suçlamıyorum."

"Onu suçluyorum! Ben de seni suçluyorum! Bizi satranç taşları gibi oynatmaya nasıl cüret edersin?"

"Önceden plan yapan bir adam olmaktan kendimi alamıyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Cesaretini kaybedersen işini kolaylaştırmak istemedim. Bufford'un Leonora'yla kaçmadan önceki haftalarda ona oraya buraya kadar eşlik ettiğinin farkındayım."

Torie bardağı yatağının başucuna koydu ve çarşafını katlamaya devam etti. Aşağılanma duygusu omurgasını yakıyordu. Kocasını, onun yerine evlenebileceği adama para vermişti. "Ne kadar?" diye sordu.

"Pardon?"

"Dükü Bath'a göndermek ne kadara mal oldu?"

Sessizlik, sonra: "Bilmek istediğine emin misin?"

"Oh, kesinlikle. Bir kadın her zaman değerini bilmeli, değil mi?"

Düşünmek mi? Birbirimizi çeyizlerimizle değerlendirmek için eğitildik, ama ben

bildirilmeyen oranların bu kadar önemli olduğunu öğrenince irkildim."

"Dükün terzisine üç bin dolar borcu vardı," dedi Dominic. "Pembe işlemeli ceketinin tek başına sekiz yüz gineye mal olduğundan yakınıyordu. Görünüşe göre cam elmaslarla dikilmiş."

Torie sesini sabit tutarak, "Büyüleyici," dedi. "Bunu Vauxhall olayından önce mi yaptın? Başka bir deyişle, biz hâlâ iyi geçinirken mi?"

Kirpiklerinin altından Dominic'e bir bakış fırlattı.

Onu dikkatle izliyordu. "Ben Vauxhall'a gitmeden önce tereddüt ediyordun."

Yeterince doğru.

"Hayatımda hiç mihrapta " zamanki kadar minnettar hissetmemiştim. Sör William'ın seni başka türlü ikna etmek için zamanı vardı ve ben de ona para vermeyeceğime dair verdiğim söz yüzünden elim kolum bağlıydı."

"Yani onun yerine düke ödeme yaptın." Başını salladı.

Torie hâlâ çarşafı uğraşırken, "Aslında babam da pek endişeli değil," dedi.

"Bahis defterlerinden haberiniz var mıydı?" Torie başını kaldırdı.

"Baban beni mihrapta bırakacağına dair bire elli bahse girdi. Korkarım bu akşam oldukça fakirleşti."

"Son derece saldırgan," diye mırıldandı, midesinin bulandığını hissederek. Etrafındaki erkeklerin onu ne kadar utandırdıklarını umursamıyordu.

"Diğer bahisler de bu şekildeydi ama en azından aile üyeleri tarafından yapılmamışlardı."

"O bahisler babamla aynı fikirde miydi?"

"Dedikodular Leonora'nın Bufford'la evlenmesinin nedeni olarak benim öfkeme odaklandığından, olasılıklar sizin kaçmanızdan yanaydı."

"Nereden biliyorsun?" Onun, kulübünde arkadaşlarıyla samimi bir çene çalmayı paylaştığını hayal edemiyordu.

"Uşağıma ilgili tüm gazeteleri toplamasını ve hakkımızda söylenenleri özetlemesini söyledim."

"Ne zaman?"

"Ne zaman?"

"Dedikodu sayfalarını toplaması için uşağıma ne zaman emir verdiniz?" Torie sordu.

"Üç hafta önce."

Bu yüzden gazetecilerin Gianna ile yaptığı gezintiyi haber yapacaklarını biliyor olmalıydı.

Kızın öfkeli bakışları karşısında başını salladı. "Aptallık ettim. Vauxhall'da görüldüğümü rapor edecekleri gerçeği hiç aklıma gelmedi. Beni mihrapta bırakmaya ne kadar yaklaştın?"

"Yakın değil. Bir söz vermiştim."

"Kız kardeşin de öyle."

"Sana değil, ikizlere," dedi perişan bir halde. "Onları hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım."

Babasının verdiği bardağı aldı ama yıllarca babasının nefesinde ve giysilerinde konyak kokladıktan sonra, bu dumanlı ve baharatlı koku midesini bulandırdı.

Onu tekrar koydu. "Seni asla mihrapta bırakmazdım. Bırakırdım. gazeteye bir bildirim gönderebilmeniz için sizi şahsen bilgilendirdim."

Başını salladı, inatçı çenesi gevşedi, görünüşe göre hayatındaki insanları herkesin önünde küçük düşürmekten kaçındığını duymaktan mutluydu.

"Teşekkür ederim. "Teşekkür ederim.

Florence sana Leonora'yı ziyaret etmek istediğini söyledi mi? Bir tanesi Hizmetçiler ona Bufford'un üç eski karısının da şatosuna musallat olduğunu söylemiş." Torie, "Bu sabah kız kardeşimden nazik bir mektup aldım," dedi.

"Eski nişanlım düğünümüz hakkında ne düşünüyor?" Sesi öylesine alaycıydı ki, Torie daha iyi bilmeseydi, eski nişanlısının Leonora onun kalbini kırmıştı. Ama hayır, sadece yaşlı bir akranını ve hayaletlerle dolu bir şatoyu onun muhteşem kişiliğine tercih ederek gururunu incitmişti.

"Leonora bir dükten teklif aldığımı öğrenince çok şaşırdı."

Dominic'in gözleri alaycı bir parıltıya büründü. "Umarım ona çocukluk derslerini ciddiye aldığını ve daha iyi bir unvan için dükü reddettiğini söylemişsindir."

"Tabii ki yapmadım!"

"İskoçya'da mutlu mu?" "Öyle diyor."

Sadece bir su bardağı olduğu için şişeden bir yudum konyak aldı.

"Şunu benim odamda içmesen olur mu?" Torie sordu. "Kokunun kötü anıları canlandırmasından korkuyorum."

Dominic yüzünde ne gördüyse ikna olmuş olmalıydı, çünkü içkisini almak için yanına gitti. "Bir düğün hediyem olduğunu .

senin için." Paltosundan katlanmış bir çarşaf çıkardı, kadının kucağına bıraktı ve sonra pencereye gidip bardağın ve mataranın içindekileri sokağına dkt.

Torie, başka bir yapmış olabileceğini düşünerek sayfayı açtı. Ama hayır, bu bir mektuptu. Her zamanki gibi yazı anlaşılmazdı. Kıyıya yaklaşan denizin çocuksu tasvirleri gibi dalgalı çizgiler halinde akan şekiller.

"Umarım onu tatmin edici bulursunuz, çünkü ben onu çoktan işe aldım." Dominic tekrar yerine oturdu. "Langlois Paris'teki École de Mars'ta eğitim görmüş, iyi bir yer olduğu söyleniyor. Size tavşanlar dışında pek çok şeyin, hatta belki de insanların resmini yapmayı öğretebilir."

"Dom," dedi ve boğazını temizleyerek tekrar katladı. "Onunla ilgilenmiyor musun? Başka birini bulabilirim."

"Bunu okuyamıyorum," dedi Torie. Ardından gelen sessizlikte, "Anladığım kadarıyla Mösyö Langlois'nın bir tarifi?" diye ekledi.

"Ne kadar ," diye nefes aldı Dominic, sesi pişmanlıktan pürüzlüydü. Yanına geldi ve yatağın kenarına oturdu. "Berbat ettim. Özür dilerim. I Babanızın konyak sevgisinin çocukluğunuzu ne kadar zorlaştırmış düşünüyordum ve ne yaptığımı düşünmedim."

"Sorun değıl." Dürüst hatalar hakkında sızlanmanın bir anlamı olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. "Bana ressamdan biraz daha bahset." Sesi boğuk çıkmıştı, gözyaşlarından değıl Dominic'in ona bu kadar yakın oturmuş olmasından dolayı kalınlaşmıştı. Saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve gecelik giymemişti, az önce bornozundaki bir aralıktan göğsüne baktığı düşünölürse.

Belki de çıplaktı. Hayal gücü uygunsuzluklara doğıru fırladı. "Yanınıza oturabilir miyim?"

Dominic'in terliklerini çarşafın altına değıl de üstüne oturmasını sessizce izledi. Ayakları garip bir şekilde şehvetliydi, güçlü parmakları vardı. Onunkiler buna kıyasla pembe salyangoz kabukları gibiydi.

"Adamın adı Eustache-Hyacinthe Langlois," dedi. "Savaşlar nedeniyle Fransa'da ve burada, Londra'da iyi tanınıyor. Üçünüze de tavşan resmi yapmaktan daha fazlasını öğretmekten mutluluk duyar."

Torie dişlerini sıktı. Kocası bu kadar küçümseyici olmak istememişti. Kitaptan ya da notalardan okuyamayan bir hanımefendinin elindeki tek hanımefendi becerisi olarak resim yapmaya odaklanabileceğini ve bunu her şeyinin temel taşı haline getirebileceğini bilmiyordu.

Belli belirsiz minnettar bir şeyler mırıldandı.

"Bizimle akşam yemeği yiyecek," dedi Dominic. "O bir baronun oğlu, bu yüzden onu alt katta tut. Valentine'in son girişimini gördünüz mü? Görünüşe göre

Uzun kulaklı bir istiridye kabuğu gibi. Sanırım sorunun bir kısmı da hiç tavşan görmemiş olması."

Sonra: "Sorun ne?" diye sordu kibirli, güzel başını yana eğerek.

Torie, yıllarca utancını gizleyerek kazandığı becerileri kullanarak, "Hiçbir şey," dedi hafifçe. "Mösyö Langlois'dan ders almak benim için bir zevk olacak. Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Bir hafta kadar sonra."

"Sizin için resmi bir düğün hediyem yok ama belki yeni bitirdiğim tabloyu beğenirsiniz. 'Titiz' olduğunu düşünmüştünüz, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle demek istedim. Yapraklarınız, düşmüş olanlar, çok hassas bir şekilde detaylandırılmıştı. Hediyeniz beni onurlandırdı."

Torie bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" "Elbette."

Keten çarşafa tekrar baktı. "Bazı arkadaşlarım eserlerimi astı ama babam her zaman reddetti."

"Bir papatyayı bile boyayamam," dedi Dominic. "Sanat hakkında nasıl konuşulur bilmiyorum ama benim hayatımda 'titiz' büyük bir övgüdür."

"Çünkü dürüstlüğe çok önem veriyorsunuz," diye tahmin etti.

"Bir ulusun gidişatını değiştirebilecek gerçekleri sunarken titiz olmak gerekir." Tereddüt etti. "Bana kilisedeki mavi mürekkepten bahsedebilir misiniz?"

Her kötü kusurunu da ifşa edebilirdi. "İmzamı sadece mavi mürekkeple atabiliyorum. İmzamı siyahla anlaşılır hale getiremiyorum." Ağzından hırıltılı bir nefes çıktı.

Eğer evliliğin içerdiği çok yönlü aşağılamalardan biraz olsun haberdar olsaydı, onu seve seve terk eder ve yaşlı bir hizmetçi olmayı seçerdi.

"Ve kilise defterini de ," dedi Dominic, kafasında hesaplayarak. "Kendi adını okuyabiliyor musun?"

"Hayır. Hiçbir şey okuyamıyorum. Buna imzalar da dahil." Aralarına yeniden koyu bir sessizlik çöktü.

Bölüm 24

Dominic, Torie'nin beyaz, yorgun yüzünü görene kadar karısını baştan çıkarmaya niyetliydi. Düğün kahvaltılarında yalaktaki domuzlar gibi kümelenen kültürlü, kibar konukların çoğunun gözünde bir piç olabilirdi ama zalim olmamaya çalışıyordu.

Yine de onu arzulamaktan kendini alıkoyamıyordu.

Torie'nin geceliği seksenlik bir damadı bile baştan çıkarabilirdi. Tüm bedeni saf dantelden yapılmıştı ve dokunmak için can attığı soluk meme uçlarıyla flört ediyordu.

Beş dakika boyunca sessizce oturdular ve kız uykulu bir şekilde ona çıkarken kapıyı kapatmasını söyledi. Uykuya daldığında, başını omzuna yaslayana kadar onu nazikçe kendine doğru çekti.

Gözleri kapalıyken daha az ürkütücüydü. Aslında, tatlı ve narin görünüyordu, ancak uyanırken kırılgan olmaktan çok uzaktı. Bu hoşuna gitmişti.

Ondan korkmuyordu. Aslında, inatla onun için savaşıyordu.

Evliliklerinde baskınlık. Buna izin veremezdi ama saygı duyuyordu.

Hatta daha önce hiç bu kadar uyumlu bir rakibi bile düşünmüdü.

Sert bakışları sanki onun ruhunun derinliklerini aramış ve eksik bulmuş gibiydi. Belki de ortak olabilirlerdi, gerçi böyle bir evliliği hiç hayal etmemişti.

Birkaç dakika sonra başını yastığa doğru götürdü. Kanı damarlarında kıvılcımlar saçıyor, onu bir öpücükle uyandırması için yalvarıyordu.

Gitmeli.

Dürüst bir konuşma -daha doğrusu, onun öfkesini kaybetmediği dürüst bir konuşma- ama bunun için yarın zaman vardı. Birlikte bir ömür geçirmişlerdi. Bu düşünce onu rahatlattı.

Kız ona çıkıştığı anda göğsünde oluşan gerginlik

Tanrı'nın ve insanların önünde karısı olacağına söz verdikten sonra bile Vauxhall hakkında konuşmaya devam etti.

Onu babasından daha fazla küçük düşürdüğü gerçeğini bir türlü *kabullenemiyordu*. Onu her zaman koruyacağına yemin etmişti ve sonra mantıksızca, dikkatsizce onu yaralamıştı.

Derin bir nefes alarak kalktı, bornozunu kenara fırlattı ve onun yanındaki çarşafın altına girdi.

Uyuyamıyordu, bu yüzden uyanık yatıyor ve onları ayrı tutan sorunları gözden geçiriyordu. Gianna ve metres meselesi vardı. Diğer kadınlar bir ya da iki çocuktan sonra kocalarını yatak odalarından men ediyorlardı ama bu neden Torie için geçerli olsun ki? Bir tür olarak "hanımefendiler" hakkında bildiği hiçbir şey Torie için geçerli görünmüyordu. Onun "soğuk, bencil ve ciddi" kişiliğinden hoşlanmamasının üstesinden gelmek daha zordu.

Sonra onun öfkesi vardı. *Onun* öfkesi.

Tartışmalarını düşünürken ağzı, onun değer verdiği gülümsemelerden birine dönüştü. Lordlar Kamarası'ndaki çatışmalar onu bitkin ve kin dolu hissettiriyordu. White's'a, kulübüne gidecek ve hemen oradan ayrılacaktı. Çünkü akranlarıyla aynı odada bulunmaya dayanamıyordu. En azından aynı fikirde olmadığı kişilerle.

Torie ile tartışmaları ona daha da yaklaşma isteği uyandırıyor. Yanaklarına renk geldiğinde, inatçı dudaklarını yalamak, ona bağırarak için kullandığı havayı çalmak istiyordu. Tartıştıkları her yerde, çalışma odasında, stüdyosunda, yemek masasında... hatta tiyatro locasında bile ona dokunmak gibi fantezileri vardı. Eğer onun elini tutup en arkaya çekerse, kadife perdenin arkasına geçebilirlerdi.

Son haftalarda, şehvetini bastırmak için kendini ne kadar sık ele geçirdiği önemli değildi. Asla tatmin olmuyordu. Bu bir rutin haline gelmişti: nişanlısıyla tartışmak, eve dönmek, tuvalete dalmak, dudaklarından kaçan bir iniltiyle duvara yaslanmak ... bitirmek.

Sadece dudaklarını hayal etmek ve ereksiyonun tekrar karnına doğru sallandığını görmek için.

Sonunda yanağının altına sıkıştırmadığı sol elini tuttu, avucunu öptü ve parmaklarını öpücüğün üzerine kıvırdı.

Dominic saatler sonra uyandığında şok olmuş mavi gözlerin kendisine baktığını gördü.

Neyse ki uykusunda yan dönmüştü ve bu da sabahki ereksiyonunu gizlemişti.

Torie'nin arkasında sabah güneşi içeri doluyor, buruşuk buklelerini opallerin süt rengine boyuyordu. Yakınlarda bir yerde bir kırlangıç, piyanoyla oynayan bir çocuk gibi telaşla şarkı söylüyordu.

Kendini dirseğinin üzerinde yukarı itti. Karısına günaydın öpücüğü vermeyi düşündü ama beklemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Dom!" Torie tısladı. "Bu gerçekçiliği çok ileri götürüyor!"

Bir an için onun kelime dağarcığının tanıdıklarının çoğundan daha iyi olduğu gerçeğini düşündü. "Duyduğun her kelimeyi hatırlıyor musun?"

"Hayır." Doğrulup oturdu. "Sen buradayken hizmetçim için zili çalamam. Yatağımdayken." Onu dürttü. "Artık gitsen iyi olur. Çaya ihtiyacım var."

"Ben de öyle," dedi Dominic, yatağın kendi tarafında asılı duran ipi çekmek için eğilerek. "Evli insanlar yatakta birlikte çay içerler."

Alt dudağını çiğnedi, ikna olmamış görünüyordu.

Her hareket ettiğinde göğüsleri dengesiz bir şekilde kayıyor, kanını ateşe veriyordu. Yere baktı: Torie fark etmemiş gibi görünse de kişisel mandalını yatağa saplamıştı.

Kadere bırakarak kollarını başının arkasında kavuşturdu ve alyansının parmağındaki görüntüsünden gülünç bir şekilde memnun oldu.

"Burası neden bu kadar aydınlık?" Torie onun gözlerinden kaçarak hışımla sordu.

"Perdeleri hiçbir hizmetçi çekmedi, çünkü evliliğimizi bedensel birleşmeyle onaylamak gibi çok önemli bir faaliyetle meşgul olmamız gerekiyordu."

Dominic karısına karşı büyük bir sevgi besliyordu ve bu da bir evlilik için iyi bir başlangıçtı; özellikle de onun yanında olduğu her an kendisini neredeyse sakat bırakan arzu dalgasıyla birleşince.

Kapının hafifçe vurulması, içinde çaydanlık ve bir demet çan çiçeği olan bir tepsi taşıyan üst kattaki hizmetçinin girişini işaret etti. Şimdiye kadar kendisine gönderilen tepsilerde çiçek yoktu, bu yüzden muhtemelen evli olduğunun nazik bir kabulüydü.

"Günaydın leydim, lordum," diye mırıldandı kız, tepsiyi Torie'nin yanına koyarken.

Kapı kapandıktan sonra Torie, "Yatağa hiç bakmadı," diye gözlemledi.

"Hizmetçim Emily asla bu kadar ihtiyatlı olamazdı." Boğazını temizledi.

"Emily skandala uğradı."

Yani mandalın farkına *varmıştı*.

"Flitwick'in personeli çok iyi eğitilmiş," dedi Dominic. "Bir fincan siyah çay alabilir miyim?"

Torie aydanlığı almak için döndüğünde, geceliğinin narin ipeği göğüslerine doğru çekildi. Ereksiyonu arşafın üzerinde zonkluyordu. Kendini yeniden bir ocuk gibi hissetti: an eskiden olduğu gibi meme uçlarını karalamaya başlayabilirdi. Sonsuz çeşitlilikte göğüsler ve meme uçları.

Torie ona kalın keten bir peçete, ardından bir fincan çay ve içinde iki parça ekmek olan bir tabak uzatarak, "Tostumuzu marmelatlamışlar," dedi.

Peeteyi kasıklarının üzerine yaydı, vücuduna yetişkin bir adam olduğunu ve tüm yetkinin kendisinde olduğunu sessizce hatırlatmak için aşağı doğru bastırdı. "Ben böyle seviyorum ama yarın sade tereyağı isteyebilirsin."

"Sence de ev halkını evliliğimizin tamamlandığına ikna etmek için bu biraz fazla ileri gitmiyor mu?" diye patladı, elinde çayla yatak başlığına yaslandığında.

"Daha önce hiç bir kadınla kahvaltı tepsisini paylaşmamıştım ama şimdi önümüzdeki seksen yıl boyunca seninle marmelatlı tost yapmayı dört gözle bekliyorum." Dominic neşesine engel olamıyordu. Ciddi bir konuşma yapmaları gerekmesine ve *tekrar* zr dilemesi gerekmesine rağmen mutluydu.

şiirsel bir ifade olmasa da, yağmur fırtınasından sonra bir sarnıç kadar mutluluk .

Karısının gözleri ona parladı ve Huntington Düşesi'nin motoru için söylediği gibi, onun bir "buhar kafası" oluşturduğunu neredeyse görebiliyordu.

"Ne kadar ilginç! Kahvaltıda pembe şampanya içmeye olan ünlü eğilimi göz önüne alındığında, sizin ve sevgili Gianna'nın böyle birçok yemeği paylaştığınızı hayal ederdim."

"Benimle asla," dedi tostundan bir ısırık alarak. Sonra ekledi, "Gianna gerçekleri nakış gibi işlemekten hoşlanıyor ve görünüşe göre muhabirleri adil olarak görüyor oyun."

"Sana bir şeyi açıklayayım Dominic," dedi Torie. "Hanımın hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum, ne bir ayrıntı, ne de bir kelime. Ben şu anda sadece senin dadınım. Sen gelene kadar bir daha birlikte uyumayacağız-"

"O gitti," diye araya girdi.

Torie gözlerini kırıpıştırdı. "Hayır- Ne? Gitti mi?"

"Gitti," dedi, kendini beğenmiş bir şekilde değil, çünkü konu dn açıldığı anda bunu ona söylemesi gerekirdi.

"Konuşmamızdan sonra mı?"

"Hayır. Aylar önce ona aldığım evi sattı ve İtalya'ya geri taşındı."

Torie çayını yudumlarken boğuldu. "Ne?"

"Siz sormadan söyleyeyim, onun yerine ben geçmedim."

Hiç kimse, *hiç kimse* onun açıklamalarını böyle bir kuşku ifadesiyle *karşılamadı*. Muhafızları onun tutkulu argümanlarından nefret ediyorlardı ama ortaya koyduğu gerçeklere saygı duyuyorlardı. Doğruyu söylediğini sorgulamadılar.

Tersine, Torie'nin şüphecililiği ve öfke dolu gözleri, onu erotik bir şekilde dantellere bürünmüş görüntüsünden daha fazla tahrik ediyordu.

"İşte işin püf noktası," dedi, sesine bir parça memnuniyet sızmıştı. "Bir İtalyan kontuyla yeni evlenmiş. Bir kontla."

"Doğru." Sesi şüphecilikle doluydu. "Yeni evli bir kontesle Vauxhall'da ne yapıyordunuz?"

"Anlaşılan dedikoducular Gianna ve benim kutuyu şık bir İtalyan'la paylaştığımızı fark etmemişler," dedi tostundan bir ısırık alarak. "Yeni evli çift balayı için Londra'daydı ve Vauxhall'ın da aralarında bulunduğu turistik yerleri geziyorlardı. Benden onlara katılmamı istedi ve ben de aptalca - asla Yeterince özür dilerim Torie, aptalca kabul ettim. Bizi takip eden gazeteciler kocasını görmezden geldiler."

Dominic son aylarını Torie'nin ifadelerini yasal bir belgeyi okuduğundan daha yakından okuyarak geçirmişti. Deniz mavisi gözleri laciverte mi dönüyordu? Meraklıydı, hatta şaşkıındı. Gerçek kafa karıştırıcıydı.

"Elmas kolye kontun düğün , bu arada o kadar kıskançtı ki, Londra'ya vardıklarında, sevgili karısını birkaç yıl boyunca destekleyen vikontla tanışmak istedi.

Nezaket tamamen söz konusu Vikont'un Gianna'nın ölmüş kardeşiyle olan çocukluk arkadaşlığından kaynaklanıyor."

"Bu ... bu delilik," diye kekeledi Torie.

"Gianna gerçeğe karşı esnek bir yaklaşım sergiliyor.

kardeşçe bir iyilik fırtınasının ona Londra'da bir ev vermeme nasıl yol açtığının hikayesini anlattı. Kardeşini çok sevmiş olmalıyım." Bir tane daha aldı

bir ısırık tost.

"Kont ona inanmış olamaz!"

Dominic çayını bitirdi ve bir kenara koydu. "Tüm işaretler öyle olduğunu gösteriyordu. Bu arada kardeşi var olabilir de olmayabilir de. Hiç sormaya fırsatım olmadı. Gianna bana senaryomu verdi ve Vauxhall'da onlara katılmamı istedi."

"Bu hikâye neredeyse inanacağım kadar çılgınca," diye nefes aldı Torie. Sonra: "Ona bir *ev* mi aldın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Beş yıldır birlikteydik."

Tostunun üzerinden ona baktı. "Bu normal mi? Babamın kimseye ev almadığından eminim. İçinde büyüdüğüm ev ona miras kaldığı için şanslı."

"Bu konuda konuştuğum tek kişi babamdı."

Dominic söyledi. Dominic'in sesindeki neşenin azaldığını duydu. "Merhum Vikont düşüncede ve eylemde cimriydi. Bu yüzden ben de cömertliği kural haline getirdim."

Torie ona baktı. "Bu, sorunlara kilo isteğini açıklıyor, ama kontes konusunda sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum. Hikaye çok inanılmaz."

"İkizlerin dördümüz için planladıkları balayı sırasında Floransa'daki yeni evlilerin sarayına uğrayabiliriz. Çoğu kont tarafından tüketilen birkaç şişe şampanyanın parasını ödedikten sonra, lord hazretleri bana ve müstakbel gelinime bir davetiye gönderdi. İkizlerin İtalya'da bize katılmayı planladıklarını biliyorsunuz, değil mi?"

Torie bu konuyu görmezden geldi. "Özetlemek gerekirse: düğününüzden iki gün önce Vauxhall'a gittiniz çünkü eski metresiniz sizden yeni kocasını, hayal ürünü olan ya da olmayan kardeşinin cömert bir arkadaşından fazlası olmadığınıza ikna etmenizi istedi."

"Gianna'ya karşı tamamen kayıtsız davranmak benim açımdan herhangi bir beceri gerektirmedi," dedi Dominic. "Gecenin sonunda conte muhtemelen tavşan resimleriniz, mizah anlayışınız, klasik metinler hakkındaki görüşleriniz, öksüz ve yetim çocuklarıma gösterdiğiniz nezaket hakkındaki monoloğumdan kaçtığı için minnettardı. yeğenleriniz ve genel olarak mükemmelliğiniz."

Ona baktı. "Ona senin Londra'daki en güzel kadın olduğunu söyledim. Gianna kaşlarını çatı ama ona söylediği yalanlar düşünüldüğünde bundan pek şikâyetçi olamazdı."

"Bunu bana evlenmeden önce söyleyebilirdin," dedi Torie boğuk bir sesle. "Beni öptüğünü ve sonra da *onun* yatağına gittiğini düşünmeme izin verdin!"

Dominic başını salladı. Yapışkan kısma gelmişlerdi. "Çok öfkeliydim."

"Evlilik yeminine sadık kalmanı isteme cüretini gösterdiğim için mi?"

"*Bunun yüzünden.*" Kızarmış ekmeğinin son lokmasını parmaklarından koparıp tepsiye attı ve dirseklerine dayanarak kızın üzerine yuvarlandı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu.

Her şey çok rahatsız ediciydi. Bir yıl önce neredeyse hiç fark etmediği bir kadına karşı neden kavurucu bir arzu hissediyordu?

Torie ona baktı, gözleri meydan okuyordu. Ama hayır demiyordu. Onu uzakta tutmuyor ya da ona bağırıyordu. Marmelat ve tereyağlı tost kokan sessiz bir yatak odasında sadece vardı.

"Muhtemelen Vauxhall'a gitmezdim ama düşünebildiğim tek şey seninle yatmaktı. Seninle yatmak hakkında konuşurken ve utanç içinde oturmak zorunda kaldı."

Kadının şehvetli ağzının köşesine küçük bir öpücük bıraktı. Sonra dudakları hafifçe aralanırken alt dudağını ısırды. Sonunda dilleri, açlığın kasıklarına kadar inmesine neden olan şehvetli bir dansa buluştu.

Tadı tatlı, yapışkan, reçelli bir kadın gibiydi, tıpkı sevişmekle ilgili kurduğu tüm boş hayaller gibi. Torie'nin kendisinden hoşlanmadığından şüpheleniyordu ve kesinlikle onu onaylamıyordu ama yine de Torie onu kendisinininkiyle eşleşen yakıcı bir yoğunlukla öpüyordu.

Şehvet konusunda birbirlerine denk olduklarını düşündü belli belirsiz.

Kadın geri çekildi. "Henüz değil," dedi nefes nefese. "Geçen gün Vauxhall'da Gianna *ile birlikte* olmadığını bana neden söylemediğini hala anlamıyorum? Neden onun seninle birlikte olmadığını söylemedin? ne kadar süre için?"

"Şubat'ın on beşinden beri." "Çok kolay olurdu."

Dominic sırt üstü yuvarlandı ve "Çileden çıkmıştım," diye tekrarladı.

Kadının sessizliği kuşkusunu iyi bir şekilde ifade ediyordu.

"Ültilatoları iyi karşılayamıyorum," diye itiraf etti. "Babam diktatördü ve emirlere itaat etmekte çok zorlanıyorum."

Torie, "Ben kasıtlı olarak bir ültilatom vermedim," dedi.

Tekrar denedi. "Öfkeliyimdir."

Ona Huntington Düşesi'ni hatırlatarak homurdandı. "Öfkenizi eski metresinizden daha fazla kişi biliyor ve o da kibar toplumda tanınıyor."

"Öfkeli olduğimi hissettiğimde odayı terk ederim. Bu katı ve kesin bir kuraldır."

Ona şüpheci bir bakış attı. "Lordlar Kamarası'nda hakaretler yağdırmakla ünlü olduğunuzu hatırlatabilir miyim?"

"Bu sayılmaz. Dikkatlerini çekmeliyim, yoksa rehavete kapılırlar ya da uyuyakalırlar, özellikle de öğle yemeğinden sonra. Lordların yemek salonunda çok fazla şarap servis ediyorlar."

Torie dirseğinin üzerine çıktı. "O akşam sakinleştikten sonra bana geri dönebilir ve açıklama . Sana şaka yapmamı mı *istiyorsun*?"

Başını çevirdi ve onun gözlerinin kısıldığını gördü. "Hayır!"

"Saçmalık. , değil mi? Neden basitçe kırmadın Nişanlanmak mı?" Gözleri daha önce hiç görmediği morarmış bir menekşe rengine büründü.

"Seninle evlenmek istedim!"

Sırt üstü yuvarlandı. "Dürüst olmalıydın, Dom. Artık benimle sıkışıp kaldın. Ben bir dükle evli olabilirdim, sen de uysal bir hanımefendiye kur yapıyor olabilirdin."

Sikeyim.

"Korkuyordum," dedi, kelimeler boğazından kabaca çıkıyordu. Kadın ona bakmadı ama dudakları *saçmalık* kelimesini şekillendirdi.

"Bana şaka yapmanı istemedim ama buna hakkın olduğunu düşündüm." Kelimeler göğsünden derin ve sert bir şekilde çıktı. "Gianna'yla birlikte olduğum için aşağılandığımı düşünmek beni dehşete düşürdü. O acıyı benim verdiğimi düşünmek. *Yanılmaya* alışık değilim."

Tekrar yan yattı, bacakları neredeyse onunkilere degecek kadar ona yaklaştı. "Hmmm."

"O zümrütü parmağına taktığından beri beni terk etmeyi düşündüğünü biliyorum. Çoğu zaman takmıyorsun bile. Neden Queensberry Dükü'ne Londra'dan ayrılması için para ödedim sanıyorsun? Beni terk etmeni isteseydim zahmet etmezdim, değil mi?"

"Bir kez daha: Neden bana sadece gerçeği söylemiyorsun?"

"Sana söylemek üzereydim, ama sen neşeyle bir sevgili edineceğini söyleyerek sözümü kestin. Sen gittikten sonra, beni mihrapta aldatmaya hakkın olduğuna karar verdim. Babanın bahsi bunu planladığının kanıtı gibiydi."

"Umurunda mıydı?"

"Tanrım, evet." Bu kelime çok sertti. "Vauxhall'da kendimi rezil ettim ve düşünden önce kaçsaydın ya da beni mihrapta bıraksaydın bunu hak etmiş olurum. Ama hata yapma, Torie.

Seni. O geceden önce bile, seni ikna için kendime zaman kazandırmak amacıyla Queensberry'den kurtuldum."

Durakladı ve sonra dürüstlük adına ekledi, "Ya da seni baştan çıkarmak, ne gerekiyorsa."

Bir diz bacağını dürttü. "Gerçekten bir metresin yok mu? Herhangi bir metres?" "Hayır. Kimse yok." Derin bir nefes aldı. "Gianna'yı ertesi gece kovdum.

Onun hakkında ilk kez konuşmuştuk. Leonora'yla bu konuyu konuştuğumda bir olması konusunda iki kez düşünmedim." Başını çevirdi ve onun gözleriyle buluştu. "Sonra sen beni evden atacağını söyledin ve bu da nasıl bir evlilik istediğimi yeniden düşünmemi neden oldu. Gianna'ya İtalya'ya şık bir şekilde dönmesi için yeterli parayı verdim, bu da kontu kapmasını sağladı."

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Bu hoşuma gitti." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de bana daha önce söylemeliydin."

"Kendimi kapana kısılmış hissettim ve bu durumda asla en iyi şekilde davranmam." Boğazını temizledi. "Deneyeceğim ama ikimizin de öfkesi var."

"Öyle, değil mi? Bu konuda ne düşündüğümü biliyor musunuz Vikont?" Başını salladı.

"Ültimeyumun koşullarının yerine getirildiğini düşünüyorum."

Dominic gülümsemesini bastıramadı. "Ültimeyum vermediğini sanıyordum?"

"Şey, o türde bir şey olabilir. Kelbourne

Gamzelerin ortaya çıktı," dedi Torie dramatik bir vurguyla. "Gülümsemeni ne kadar beğendiğimi söylemiş miydim?"

Başını iki yana salladı.

"Yani . . . gülümseyen koca."

"Evet?"

"Bu evliliği tamamlayalım mı?"

Bölüm 25

Dominic, kalın bir bacağıyla Torie'nin her iki bacağını da sıkıştırarak Torie geriye doğru . Ne geceliği ne de aralarına sıkışan çarşaf, Dominic'in kalçasına doğru yaptığı sert hamleyi gizleyemiyordu.

Tam sorular sormaya başlayacaktı ki -ki genellikle yeni durumlarda yolunu böyle bulurdu- adam onu öpmek için başını eğdi. Büyüleyici öpücüklerin ortasında hiçbir soru kendini göstermedi. Vücudu arzuyla titrerken sorgulanacak ne vardı ki?

Çarşafı çekip aldı ve yatağın altına fırlattı. Onun Elleri bacağından yukarı kayd ve Torie ani bir endişeyle sustu. Onu sadece hizmetçisi çıplak görmüştü. Sabah ışığı odaya doluyordu.

"Bunu karanlıkta, gece yapmamız gerekmiyor mu?" diye sordu, sesi çatlayarak. "Yorganın altında mı?"

Dominic başını salladı. "Bu konuda bir *zorunluluk* yok. İsterdim ki günün her saatinde seninle sevişmek." Gamzeleri ortaya çıktı. "Hangisinin en sevdiğin olduğunu belirlemek için günün ve gecenin her saatini test etmeliyiz."

Torie yutkundu. "Şu anda bu oda çok aydınlık." Geceliğini dizlerinin üzerinden itti. Vücudu, kelimelerle ifade edemediği duygular tarafından kuşatılmıştı. Göğüsleri ağırlaştı ve meme uçları garip bir şekilde sıkıştı. O özlem duygusunu görmezden gelecek kadar aptal değildi ama yarı arzudan yarı korkudan titriyordu.

"Bakire olmaktan hoşlanmıyorum," dedi kızgın bir şekilde.

Dom başını geriye attı ve yine o gamzeler belirdi, çünkü gülüyordu, gerçekten gülüyordu. Torie bu sesi sarhoş edici buluyordu, muhtemelen çoğu zaman çok ayık olduğu için. Kendini ona doğru eğilmiş, parmağıyla alt dudağının cömert hatlarını izlerken buldu.

"Neden daha sık gülmüyorsun?"

Gamzeleri kayboldu. "Erkekler yapmaz," dedi basitçe.

"Bana öyle geliyor ki erkeklerin ne yapıp ne yapamayacağı konusunda çok fazla fikre sahipsin," dedi ve parmağının ucunu sıcak ağzına götürmesine izin verdi.

"Sana sportif numaralar için yaratılmış bir vücut sözü vermiştim," diye homurdandı kulağına. "Erkek bir vücut."

Torie parmağını onun ağzından çıkardı ve yanaklarını çukurlaştırarak kendi parmağının içine soktu. "Tadın çok lezzetli," diye mırıldandı somurtarak.

"Kahretsin," diye inledi, gözleri şiddetle parlıyordu. Yataktan savruldu, ayağa kalktı ve bornozunu çıkarıp yatağa çıplak bir şekilde geri döndü.

Dom'un göğüs kasları gömleğini ilk kez çıkardığı anı hatırlattı. Ama ipeksi kılıardan oluşan bir karık aşağıya doğru uzanıyordu ve Pantolon bu kez Torie'nin görüşünü engelliyordu. Pantolonlu kalçalarını görmek, önünde yatağa diz çökmüş, onun doyasıya bakmasına izin verdiği zamanki gibi değildi.

Tekrar aşağı baktı ve gözlerinin açıldığını hissetti. Büyüktü.

Beden ölçüleri hakkında pek bir şey bildiğinden değil, ama ipek pantolonlu bir aptalın yanlışlıkla kalçasını okşamasını ve görünüşe göre arzuya kapılacağını düşündüğü için kıkırdamasını deneyimlememiş bir kadın yoktu.

Şimdi fark ettiği şey, kocasının sert etinin yoksullaştırılmış versiyonlarıydı. Pürüzsüzdü ve neredeyse acı verecek kadar sert görünüyordu. Boğazını temizledi. Dom yine ona sırtıyordu. Övünmek gibi olmasın ama o aptal çocuklardı, ama açıkça.

Her yerde büyüktü.

Gözleri tekrar adamın kalçalarındaki kaslara gitti ve bir çiftçinin vücuduna duyduğu yakınlık konusunda haklı olduğunu anladı. "Yani ..." dedi yutkunarak ve durdu.

"Ne?"

"Bir çiftçiyle evlenmeyi düşünmüştüm," diye mırıldandı Torie, gözleri Dominic'in ağırlığını kaydırdıkça şişen kaslarına . Uzuvarları kürklü değildi ama kılılarla pürüzlendirilmişti. Karıncalanan teni, bacaklarının kendi bacaklarına değmesinden hoşlanacağını haber veriyordu.

"Çiftçi mi?" Sesi şaşkındı.

"Kimin seninkiler gibi bacakları olur ki?" demeyi başardı. Dom ona karşı dürüst davranmıştı: "Çiftçiyle ilgili kararımı sen çiftlikteyken vermiştim.

Kız kardeşimle nişanlandım, ama o zaman sana hiç arzuyla bakmamıştım, yemin ederim!"

Gamzeleri geri geldi. Bir elini yanağına doladı ve onu öpmek için eğildi. Torie ellerini onun omuzlarına koydu ve parmaklarının altında sanki bu basit dokunuştan heyecanlanmış gibi kıpırdanmasına bayıldı.

"Yanına uzanabilir miyim?" diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Muhtemelen sorularınız vardır. Çizimimin yetersiz olduğunu ilk söyleyen ben olurdum. Ne de olsa bacaklar sadece çubuktu."

O iri ve güçlü bedeni çarşafın üzerine atıp kollarını başının arkasında kavuşturduktan sonra Torie'nin aklına tek bir soru bile gelmiyordu. Dudaklarından sert bir inilti çıkana kadar onu okşayabilir ve sonra bu sesi tekrar çıkarıp çıkaramayacağını görmek için daha fazla ovabilirken değil.

Ki yapabiliirdi.

Parmakları çarşafın içinde sıkıştı ve konuşmaya başladı, karışık, kırık yarım cümleler boğazından önceden düşünülmeden geliyordu. Buna rağmen, belli belirsiz fark etti, Dom'un söylediği her kelimenin önceden düşünülmüş söyleyebilirdi.

Kendini doğallıktan korumak için odalardan çıktı. Şimdi olmaz.

Burada olmaz.

Ona dokunuşunun kendisine tam olarak ne yaptığını düzensiz bir şekilde söyledi, özellikle de yatakta daha aşağı kaydığı ve bacaklarından birini onunkinin üzerine örttüğü zaman. parmakları göbeğinde dans ediyordu.

Adam elini aletin etrafına sarana kadar tereddüt etti ve ona bir bükülme ile uzunluğu boyunca nasıl kaydırılacağını gösterdi. Kız onu taklit ettiğinde, adam elini onunkinin üzerine koydu ve bir iniltiyle başını geriye atmasına neden olacak şekilde çekti.

Uzak ve kasvetli bir ifade takınmakla övünen adamın şimdi bunu yapamaması ona derin bir tatmin duygusu verdi. Elini her hareket ettirdiğinde yüzünü buruşturuyor, yarı kapalı göz altında parlayan gözleri, onun kadar az tecrübesi olan birinin bile yanlış anlayamayacağı bir arzuya kapılıyordu.

Yani, hiç deneyim yok.

"Mandalını beğendim," diye mırıldandı.

Dikkatini vermiyordu, şehvetli bir sisin içinde kaybolmuştu. Bu yüzden elini sıktı ve daha da yaklaşarak adamın karnındaki çıkıntıları inceledi. Kız onları yaladığında, adam ürperdi ve ellerinden birini

diğer bileğini başının üzerine koymuş, sanki ona dokunmamak için kendini zor tutuyormuş gibi.

Torie bir kâhkâha kıvılcımı hissetti.

Bu *ciddiydi*. Evlilikte zıfâf, evlilikte samimiyet gibi şeylerdi bunlar. Ama Vikont Kelbourne'un onun üzerine atlamamak için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorunda kalması fikri? Bu komikti.

Dilini üzerinde gezdirdiğinde, özellikle de daha aşağılara indiğinde, karın kaslarının zıplamasını izlemek de komikti. Kalbinde bir gülümseme dalgalanıyor, ağzını kıvırıyordu. Bu önemli bir andı ama aynı zamanda komikti de.

Eğlenceli.

Dili aletinın mantar kafasına dokundu. Soluğu kesildi ve sırtını dikleştirdi, sessiz bir yalvarış gibiydi ama Vikont Kelbourne asla yalvaracak kadar alçalmazdı.

Boğazının derinliklerinde mırıldandı ve sonra onu tekrar yaladı. Boğazından bir ses koptu.

Belki de onu *yalvartabilirdi*.

Torie nadiren kendine güvenirdi. Ama bunu yapmak? Dom'la sevişmek mi?

O

ne yaptığını biliyordu, yazılı talimatlar olmadan, tecrübesi olmadan.

Sadece dokunarak ve hissederek.

Başını eğdi ve mandalın kalın başını ağzına aldı. Bir noktada bundan bahsetmemiş miydi? Ya da belki de bahsetmemişti. Belki de sadece onu yalamaktan bahsetmiştir. Ama kaz için sos, vesaire.

"Bu nasıl?" diye sordu neşeyle ve dudaklarını patlatarak onu bıraktı.

"Tanrım," dedi Dom, gözleri çılgına dönmüş bir halde. "Lanet olsun. Lanet olsun."

"Tsk, tsk, lütfen Yasaklılar Listesi'ni aklınızda tutun," diye kıkırdadı. Ve tekrar onun üzerine eğildi. Tadı misk gibi ve temizdi, bu yüzden oksijen ihtiyacı kendini belli edene kadar emdi.

"Hâlâ iyi misin?" diye sordu, daha boğuk bir sesle.

Tüm bu süre boyunca konuşuyor, ona kendisini emmesini söylüyor, dilinin etrafını sarmasının nasıl bir his olduğunu anlatıyor, onun günahkâr, lezzetli, istediği her şey olduğunu söylüyordu.

"Aylardır seni diz çökmüş görmek için yanıp tutuşuyordum." Dom'un sesi gırtlaktan gelen bir vaat gibiydi.

"Umarım sen de önümde diz çökmeyi planlıyorsundur," dedi ona. Bu iri erkek bedeninin onun zevki için ortaya serilmesi sarhoş ediciydi.

Dili bir kez daha onun etrafını sardı. Göğsünün derinliklerinde inledi

"Daha fazla dayanamayacağım." dedi.

Bir an sonra tekrar onun altındaydı, ağırlığının altında rahattı. Çok güzel bir histi. Güvenli ve şehvetli, sanki onun içinde eriyebilirmiş ve adam onunla asla alay etmezmiş gibi.

Vücudu yer değiştirdi. Birden, oyunlar bir yana, bilmediği çok şey olduğunun farkına vardı. Bilmek istediği.

Ama şimdi kontrol ondaydı. Parmakları kalçasından yukarı kayabilsin diye bacaklarını hareket ettirirken çenesi sabitti ve gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu.

Islak ve yumuşak olduğunda hırçın bir sesle kutluyordu. Bacaklarını gevşetip ona gülümsediğinde küfretmek. Parmaklarını adamın saçlarına dolayıp onu kendine çektiğinde havayı maviye çevirmek, adamın ağzı onunkine çarpmak.

"Sırada ne var?" diye sordu bir ara, nefesini tutarak. Korkusu yoktu, sadece damarlarında neşe vardı.

"Bu ... bu," dedi, her zaman sahip olduğu tüm belagatini kaybederek. Gözleri gergin, sesi vahşiydi.

"Peki o zaman," dedi, sesini ağırbaşlı olmaya alıştırarak. "Bu mu, o mu, sen mi, ben mi?"

"Söyle bana," dedi, gözleri onunkilerin üzerindeydi. "Bana ne istediğini söyle, Torie. Neye ihtiyacın olduğunu."

Cevap basitti elbette. Gianna'nın yoluna çıktığını düşündüğü zamanlarda bile gerçeği biliyordu. "Sana ihtiyacım var," diye nefes aldı. "Lütfen, Dom."

Adamın elinin kalçasından yukarı kayması ve sonra onu nazikçe yerine çekmesi dışında, az sonra ne olacağını neredeyse unutmuştu.

Bir hamle bekliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir hamleyi memnuniyetle karşılardı, çünkü bacaklarının arasında, onun altında huzursuzca kaymasına neden olan, karıncalanan bir boşluk vardı.

Onun yerine yavaşça ve şefkatle içine girdi, gözleri tekrar tekrar acının çok rahatsız edici olup olmadığını sordu. O kadar da iyi hissetmiyordum. Ama orada

Yaptığı her hareketin altında bir ritim vardı ve bacaklarından aşağı bir söz gönderdi.

Sonunda sonuna kadar batırdığında homurdandı ve ses doğru geldi. Geri çekilip tekrar içine girdiğinde, bu da doğru hissettirdi. Her şey doğru hissettirdi, özellikle de hisler bacaklarına yayılmaya başladığında ve tırnakları kollarına .

Adam içinde zonkluyordu ve adam geri çekildiğinde ufukta kendisine doğru yuvarlanan bir tür fırtına hissedebiliyordu.

Torie'nin nefesi kesildi. "Hayır!"

Ateşli bakışları onunkilerle buluştu. "Seni yalamak zorundayım. Seni tatmalıyım." Sesi boğuktu, şehvetle sırılsıklam ve ağırdı.

bir ürperti geçti. "Bunun hoşuma gidecek bir şey olduğunu sanmıyorum."
"Lütfen."

Asla yalvarmayan adam buna çok yakındı. ", " diye fısıldadı Torie. Odaya hâlâ ışık giriyordu. Karanlıkta, yorganın altında kendini daha iyi hissedecekti. Yapacaktı.

Yapıyordu.

Ona bakmak. Bacaklarını ayırıyor ve ona bakıyordu. Torie yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Titrek bir nefes vererek adamın yüzünü inceledi.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Çok güzel," diye homurdandı. Kadın onun belden aşağısına baktı.

"Ben güzel değilim. Sertleştim ve seni bekliyorum," dedi Torie'nin bakışlarını takip ederek. "Seni tatmam gerek, Torie. Aylardır bu gül yapraklarını düşünüyordum. Senin için çaresizim."

Aylarca mı? Ve utanmaktan mı endişe ediyordu? Gülümsedi ve bacaklarını araladı.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Hepsi senin olsun."

Çarşafın içinde eridi, onun yüz ifadesinde eridi, gözlerini kapadı ve güvendi. Ve sanki kaçak bir arabanın içinde dik bir tepenin zirvesindeymiş gibi bekledi.

İri eller bacaklarını nazikçe kavradı ve onları birbirinden daha da uzaklaştırdı. Açgözlü bir inilti en mahrem yerine sıcak bir nefes göndererek onu ürpertti.

Birdenbire dili, hayal bile edemeyeceği bir his uyandıran geniş bir kızın üzerinde gezinmeye başladı. Asla hayal edemezdi.

Tabii ki konuştu. "Tadın çiçekler ve deniz gibi. Çok yumuşak." Yatak sallanıyordu ve gözleri kapalıyken bile adamın kalçalarını yatağa doğru ittiğini anlayabiliyordu çünkü ona, ondan daha fazlasına açgözlüydü.

Dili her zaman kadının kıvrımları üzerinde dans ediyordu ve sonra parmakları da katıldı, sert bir vuruşun ardından nazik bir dokunuş, tatlı bir okşayışın ardından geniş bir parmağın itilmesi.

Eğer daha önce heyecanlandığını düşündüyse ... Ağlamaya başladı, sesi göğsünden istemsizce çıkıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

Dominic inledi ve yalamaya devam etti, kızın çok tatlı ve dar olduğunu, parmağı için neredeyse yeterince büyük olmadığını mırıldandı.

Bu adam, bu adam, *Dom*, utanmadan yatağa sürtünürken utanmanın ne önemi vardı, çünkü kadının tadı onu çılgına ?

Sonunda Torie kendisine doğru gelen fırtınaya yenik düştü. Fırtına ayak bileklerinden, belki de ayak parmaklarından yükseliyordu. Onu sıcak ve sıvı hale getirdi ve iki parmağının sokulduğu yere ulaştığında

Patladı.

Çaresiz, , titreyerek. Biraz korkuyordu, çünkü bu kesinlikle doğal değildi. Normaldi. Gündüz vakti mi? Zihni tekrar sıçradı.

Dom onun kalçalarını kavrayışını bıraktı ve bir hamlede içine girerek onun üzerinde yükseldi. İşte istediği hamle buydu, kendi açlığına cevap veren vahşilik. Kadının boğazından kopan çığlık, Dom'un hırıltılı iniltisiyle eşleşti.

Bir an için çok fazla, çok bunaltıcıydı. Bu duygu çıldırtıcıydı ama anlaşılması zordu.

"Seni yakaladım," diye homurdanarak kızın ağzını kaptı. "Sana sahibim, Torie." Öpücüğü onu ele geçirdi ve aylardır onu öpen adamın tadını aldı. Bu işe yaramıştı: Gürleyen kalbini olmasa da ruhunu sakinleştirmişti.

Bir elini kalçasının altından geçirdi ve kıyıya vuran dalgalar kadar sabit bir ritimle itmeye başladı. Zihni bulanıklaştı ve vücudunda ortaya çıkan paramparça edici his dışında her şey uçup gitti.

Yeterli değildi, yeterince derin değildi, bu yüzden ona doğru eğildi. Aynı anda yere , titredi, derinlere daldı, kendini kızın içine boşalttı.

Adamın gözleri kızın gözlerinde parladı ve kız . Zevk onu tekrar yıkarken çığlık attı.

"mısın?" diye sordu uykulu bir şekilde, bir an sonra. Kulaklarına dayadığı kolları gevşedikten sonra ağır bedeni üzerine yığılmıştı.

Başını çevirdi ve kulağını öptü. . "Bir tavşan gibi mi? Bayılmadım ama çok yaklaşmıştım. Bir erkek ikinci seferde çok daha uzun süre dayanabilir. yuvarlak."

"İkinci tur mu?" diye yankılandı.

Tavşanlar bunu yaptığında, erkek yere düşer. Eşi zıplayarak uzaklaştı ve tekrar ot çığnemeye başladı. İkinci bir tur yoktu.

Bacağında bir şey kıpırdadı. "Seni yıkayacağım," dedi Dom. "Sonra seni kulak memenden minik ayak parmaklarına kadar yalayacağım. Kocalık görevim gibi seni tutarsız bir mutluluğa sürükleyeceğim."

"Ah." Torie bunun hakkında düşündü. "Sanırım zaten oradaydım. İki kez." "İki ya da üç kez daha," dedi Dom, aşağı inerek göğüslerinin yamaçlarına öpücükler konduruyor. "Güneş ışığı göğüslerini sanki parlıyormuş gibi gösteriyor. Belki de sarhoş olduğum içindir."

Torie, dilinin narin bir meme uçlarının tepki verdiğini görünce oldukça şaşırdı.

Dom şaşırtıcı bir belagatle, "Çiy buruşuk gül yaprakları," diye mırıldandı. "Hayır, rengi pek doğru değil. Çilek pambesi." Meme ucuna dokundu ve kızın içinden bir zevk zingi gönderdi. "Çilek pambesine doğru koyulaşıyor."

Torie onun soruşturması altında kıvrandı, zevkle doldu, nefesi daha hızlı geliyordu. Yatmak dağınık ve mahrem bir işti ama o bunu seviyordu. "Evliliğimizi bedensel birleşmeyle onayladığımızı söylemiştin," hatırlattı ona.

"Daha fazla birleşmeye, daha fazla onaylanmaya ihtiyacımız var. Bu güzelliklerle yeterince zaman geçiremedim," diye mırıldandı kocası.

"Sanki bedenlerimiz birleşmiş gibi hissediyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

"Artık evliyiz. Kaçış yok." Ayağa kalktı ve ıslak bir bezle geri geldi. "Tüm bu bedensel birleşmeden dolayı ağrın var mı, Torie?"

Aşağı baktı ve sonra dirseklerinin üzerine çıktı. "Bu sen misin?" Bir parmağını kalçasından akan inci gibi sıvıda gezdirdi ve ağzına soktu.

Kocası bezi bıraktı ve , sanki karnına bir darbe almış gibi inledi. "Sen," dedi. Ve sonra başka bir şey söylemedi.

Bu yüzden Torie ıslak bezi aldı ve kanıtları kendisi sildi.

Bölüm 26

Torie saatler sonra tekrar uyandığında kocası ortalıkta görünmüyordu. Düğününden bir gün sonra Lordlar Kamarası'na gidecek miydi?

Yuvarlandı ve şişman aşk tanrısı figürleriyle boyanmış tavana baktı, perspektif kullanımını analiz ettikten sonra evet, kocası neredeyse kesinlikle Lordlar Kamarası'na gitmişti.

Dom'un uğruna savaştığı şey boş laf değildi. Bunu ona açıklamıştı. Yine de o gün evde kalmasını diledi. Dom'un deyimiyle üç "dövüşten" sonra, sanki evlenmeden önce var olmayan kaslarını aşırı kullanmış gibi kendini yorgun ve biraz kırılğan hissediyordu.

Ama gerekiyordu, bu yüzden zilin ipini çekti ve Emily'nin tanıdık enerjisinin odanın etrafında dönmesine ve onu sıcak su dolu bir küvete sokmasına izin verdi. Hanımının hizmetçisi yeni bir evde olduğu için kendini özellikle dramatik hissediyordu.

Bay Flitwick görünüşe göre evini bir kralın sarayını yönettiği gibi yönetiyordu.

"O oturana kadar ayaktaız," diye açıkladı Emily, olumsuz anlamda değil ama şaşkınlıkla başını sallayarak.

Torie sıcak suyun içine biraz daha gömüldü. "Çayımızı getiren hizmetçi çok iyi eğitimliydi."

Emily kıkırdadı. "Betsy geri geldi ve Vikont'u hiç bu kadar şaşkın görmediğini söyledi. O kadar aşık."

"Yatağa bile bakmadığını sanıyordum!"

Emily bununla alay etti. "Kirpikler bunun için , değil mi? Betsy, Lord Kelbourne'un hizmetine girmeden önce, yatağına her saat bir sürü erkeğin girip çıktığı bir kontese hizmet ediyordu. Bu ev çok daha iyi. Bir kere, benimkinin yanındaki yatak odasında kalıyor. Hiçbirimiz aynı odayı paylaşmak zorunda değiliz!"

"Muhteşem," dedi Torie.

"olmuş." Emily sesini alçalttı. "Kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Dün damatlarla ve uşaklarla sadece kısa bir süre görüştüm."

"Bay Flitwick'in ta kendisi!" Emily çılgınca kıkırdadı. "Ondan otuz yaş büyük olmalı, üstelik evli de."

"Eminim o değil-"

"Tabii ki hayır," dedi Emily. "Asla. O değil. Doğru düzgün biri. Adil de. Uşaklardan biri dün düğün resepsiyonuna girerken bir tepsi madlen düşürdü. Ayakkabısı misafir odasının dışındaki çivisi çıkmış, düz olmayan tahtaya takıldı."

Torie inledi. "Babam bir marangoz çağıracağını söyleyip duruyordu."

"Tatlılar mahvolmuştu ama Bay Flitwick tek kelime etmedi. Sadece çocuğu buraya, Kelbourne Evi'ne geri gönderdi, çünkü diz pantolonu çizilmişti. Kimsenin cüppesinde en ufak bir leke bile olamaz. Buna izin verilmez." Emily sırtıttı. "Mükemmel giyindiğimi söylemişti."

Bir hanımefendinin hizmetçisi olarak Emily'nin karlı bir önlük ya da cübbe giymesi gerekmiyordu; şu anda menekşe rengi bir sabahlık giyiyordu ve ev halkının yarı yasını anımsatmak için boynuna siyah bir fiyonk eklemişti.

"Her zaman bir Vikontes'in hizmetçisi olman gerektiğini söyledim," dedi Torie, ılık suyun içinde yüzerken ve bütün gün orada kalabilmeyi dilerken. Yatakta değilse bile banyoda.

"Onunla unvan için evlenmedin ki!" Emily bir kez daha kıkırdadı.

"Vikontes bugün ne giymek ister?"

Torie ona, "Altı haftalık yarı yas dönemi kaldı," diye hatırlattı.

"Beyaz saten sabahlığı öneririm. Siyah şönil süslemesi var."

Torie başını salladı, ayağa kalktı ve uzun bir havlu aldı. "Bu sabah resim yapacağım."

"Hayır," dedi Emily kararlı bir şekilde. Yatağı soyuyordu ama arkasını döndü. "Bugün evde kendinizi göstermeniz gerekecek leydim. Bayan Flitwick yeterince iyi biri ama kendi bildiğini okumaya alışık. Dün gece bana Fransızca bir isim seçmem gerektiğini söyledi, çünkü bir Vikontes'in gerçek bir hizmetçisi Fransızlaştırılmalıymış." Homurdandı. "Ona Emily'nin annem için yeterince iyi olduğunu ve senin için de yeterince iyi olduğunu söyledim."

"Belki de sadece-"

"Hayır," dedi Emily başını sallayarak. "Resimlerin hakkında ne hissettiğini biliyorum ama artık *Vikontes* ."

Torie iç çekti.

"Tabii ki Efendi Valentine ve kız kardeşiyle vakit geçireceksin." Torie,

"Dadı Bracknell'ı kovmayı planlıyorum," diye hatırladı.

"Mükemmel," dedi Emily. "Kendini göster!"

Dadı Bracknell'in asık suratını hayal etmek Torie'nin yatağa geri dönmek istemesine neden oldu ama Emily kanla lekelenmiş çarşafları topluyordu.

"Bunlar evdekilerin altı aylık bir bebek olacağını düşünmesini ," dedi memnuniyetle. "Bay Flitwick aramızda kötü bir söze izin vermezdi ama dedikodu sütunlarından birine bilgi satan bir uşağı kovmak zorunda kaldı! Bildiğimiz gibi haberler yayılıyor."

"Lord Hazretlerinin İtalyan bir metresi yok," dedi Torie. "Herkesin bu konuda gevezelik ettiğini biliyorum ama bu doğru değil."

"Gerçeği biliyoruz," dedi Emily ona. "Dün gece Bay Flitwick kötü dedikodulara, özellikle de aileyle ilgili dedikodulara göz yummadığını söyledi ama bu konuyu açıklığa kavuşturmanın kendisine yakışacağını düşündü. Ne güzel bir kelime, değil mi? Bize gerçeği söylemek zorunda hissettiğini kastetti. Lord Kelbourne o İtalyan kadını uzun zaman önce bıraktı. Aylar önce."

"Bay Flitwick bunu nereden biliyor?" Torie sordu.

"Ev halkı her şeyi bilir leydim. Bunu unutmamalısınız. Kapısı sallanan kontes gibi davranacağınızdan değil."

Torie bunu sessizce sindirdi. "Sanırım hepsi benim okuyamadığımı biliyor."

"Gerçekten de öyle, çünkü lord hazretleri düğünden önceki öğleden sonra onlara bizzat söyledi. Eğer biri seni utandırırsa son hafta maaşları ödenmeden işten çıkarılacaklar." Emily kıkırdadı. "Sör William'dan daha iyi olduğunu söylemeliyim."

Torie cevap vermeyince aceleyle ekledi, "Gerçi Sör William bazen içkinin etkisiyle ne dediğini bilmezdi. Bayan Flitwick'ten önce Dadı Bracknell'ı görmek ister misiniz?"

"Evet," diye karar verdi Torie. "Düşüncelerimi için bana beş dakika verin ve sonra onu oturma odama gönderin."

"Evdeki hiç kimse onun çocukları tokatlamasından hoşlanmıyor ama Lord Hazretleri ikizlerin aileleriyle olan son bağlarını da koparmak istemedi. Bayan Flitwick çarşafları ve konserveleri sizinle birlikte gözden geçirmek için sabırsızlanıyor.

Görünüşe göre Vikont limon konservesine doyamıyor ama elinde hiç limon yok."

Torie'nin bu konuda ne yapması gerekiyordu?

"Öğleden sonra ikizleri evden çıkaracağım," dedi Emily'ye. "Uşaklardan biri elinde bir çantayla bize eşlik etmeye hazır olmalı."

Dadı Bracknell'in görevden alınması birkaç dakikadan fazla sürdü, çünkü tartışmaya kararlıydı. Güya kraliyet ailesi için eğitilmiş ve önce Leydi Dorney, sonra da Vikont Kelbourne çalışacak kadar alçalmıştı. Dahası, konuşmaları yakışsız ve küstahça olduğu için ikizler tarafından çok kötü kullanıldığını hissediyordu.

Torie başlangıçta sempati duydu -çocuklar kesinlikle eksantrikti- ama dadı onların "normal" olmadığını söyleyince Torie ayağa kalktı ve kadına bavulunu toplayıp gitmesi için üç saat süre verdi.

"ne cüret!" Dadı Bracknell, sanki bir havai fişek gibi patlayıp etrafındaki evi yakıp kül edecekmiş gibi bakarak tersledi.

"Kaba ve kötü huylusunuz. Referans gösterilmeden gideceksiniz," dedi Torie, kendini öfkeyle ortaya koyarak.

"Sanki iyi ismimi Dorney ailesiyle ilişkilendirecekmişim gibi!" Dadı bu sözlerle odadan çıkıp gitti. Torie onu izledi ve Flitwick'i girişte buldu.

"Yardımcı olabilir miyim leydim?" diye sordu.

"Dadı Bracknell bizden ayrılıyor. Bavulunu hazırlaması için ona üç saat süre verdim, bu yüzden bir uşak bavulu aşağıya indirebilirse minnettar olurum.

tavan arası."

Flitwick eğildi. "Elbette leydim. Bir ajanstan eve üç yeni aday göndermesini istememi ister misiniz?"

"Evet," dedi Torie. "Kolayca dehşete kapılmayan, genç ve enerjik bir dadı istediğimizi belirtebilirsiniz."

"Çok iyi leydim."

"Şimdi Bayan Flitwick'le buluşacağım," dedi ona.

Bunu dört gözle beklemiyordu. Leonora gittiğinde, aşçı her hafta ona yemek planları getirmişti, ama tabii ki Torie bunları okuyamıyordu. Bayan Flitwick onu rahatlatmak için, mumların ne kadar çabuk yandığını söylemek dışında, tek bir kâğıt parçası bile çıkarmadan ya da sayılardan bahsetmeden mutfığı ve kileri gezdirdi.

Muhtemelen Dominic'in uyarısı sayesinde.

"Evin yıllardır bir hanımı yok," dedi Bayan Flitwick, başı dolabın derinliklerindeydi. Elinde bir yığın çarşafı geri döndü. "Lord Hazretleri'nin bu tür soruları düşünecek zamanı hiç olmadı."

Torie gülümsedi ve sorunun ne olduğunu biliyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Gördüğünüz gibi bunların hepsi yıpranmış. Eğer onaylarsanız, bunları ikinci el kumaş satan bir tüccara satması için bir seyis göndereceğim."

Yeni kocasının paraya ihtiyacı yoktu. Torie, "Onları Chelsea Yetimhanesi'ne bağışlamayı öneriyorum," dedi.

Bayan Flitwick ona gülümsedi. "Yıpranmış çarşafların geri kalanı de aynısını yapabilir miyim?"

"Elbette."

"Bir keten tüccarı çağırayım mı leydim? Lindow Dükü'nün evinde hizmetçilik yapan bir arkadaşım, yeni çarşafları seçmesi için her yıl bir İtalyan getiriyor. Evde ve ülkede ihtiyaç duyulan tüm kumaşları gözden geçirmek bir günden fazla sürmez."

Bir *gün* mü? Bütün bir günü yeni çarşaflar seçerek mi geçirdin?

Bayan Flitwick onun yüz ifadesini okumuş olmalı ki hemen, "Ya da sizin için bunu yapabilirim, leydim. Ne de olsa bu evin ihtiyaçlarına neyin uygun olduğunu biliyorum."

Torie gülümseyerek, "Buna minnettar olurum," dedi. "Kız kardeşim babamın evini idare ediyordu ve annem ben küçükken öldü. Sizin rehberliğinize güveneceğim, Bayan Flitwick."

Memnuniyeti bundan daha garantili bir şey söyleyemezdi. Bayan. Flitwick pembeleşti ve Torie sonunda kaçmayı başarana kadar Fransız ve İtalyan ketenleri arasındaki fark hakkında gevezelik etti.

Çocuk odasına girdiğinde Florence ve Valentine masalarında oturmuş, öğretmenleri tarafından verilen hesapları yapıyorlardı. Torie'yi gören Florence ayağa fırladı ve şarkı söyledi: "Gitti! Gitti! Kötü cadı gitti!"

Torie, Florence ona gülle gibi çarpıp belinden tutmadan önce kendini toparlamak için yeterli zamana sahipti.

"Üzgünüm ama bitirmeliyim," dedi Val, bir hesap kâğıdını karalayarak.

Torie onun omzunun üzerinden bakmak için yaklaştı ama tek gördüğü, bir tarafa doğru eğilmiş bir sayfa dolusu işaretti.

"Sayıları okuyabiliyor musun?" Valentine ona bakarak sordu. "Ah, pardon!" Ayağa fırladı ve eğildi. "Leydim."

Torie kollarını uzattı. Valentine şaşırarak dondu kaldı ve sonra kucaklaşmak adım attı. "Günaydın," dedi onu sıkarak. "Rakamları göremiyorum; sayfadan dökülen çay gibi damlıyorlar."

"Bu *çok* ilginç," dedi Valentine, sanki kafatasını açıp şifre çözme konusundaki yetersizliğini teşhis edebilecekmış gibi kızın alnına bakarak.

Torie, "Bugün Smithfield Market'e gidebiliriz diye düşündüm," diye önerdi.

Valentine tekrar hesaplamalarına baktı.

"Güneş ışığından yararlanıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Smithfield'ı seveceksin. Çamurlu ve gürültülü olduğunu duymuştum."

"Bizim gibi kaliteli insanların kaçınması gereken her şey," dedi Florence mutlulukla.

"Yasaklılar Listesinde!" İkizler koro halinde çılgınca kıkırdadılar.

"Canlı bir tavşan alırsız diye düşünmüştüm," dedi Torie. "Onu getireceğiz evde ve çocuk odasında zıplamasına izin verin, böylece birkaç saat boyunca onu çizebiliriz."

"Arka boyamayı böyle mi öğrendin?" Valentine sordu.

Şövaesinin üzerinde duran ve uzun kulaklı bir kediye benzeyen tavşana el salladı. Ama sadece belli belirsiz, çünkü hiçbir kedinin bulaşık taşı patileri yoktu.

Torie, "Çocukken zamanımı dışarıda yabani tavşanlara bakarak geçirirdim," diye açıklıyor. "Vahşi hayvanlarla dolu çok sayıda çizim defterim var. Parlamento oturumda olduğu için henüz ülkeye gidemiyoruz, bu yüzden ülke bize bir tavşan şeklinde gelecek."

"Çizilecek kadar uzun süre hareketsiz oturacak mı?" Valentine sordu. "Bana verdiğin kitap, *Compendium Animalium*, tıpkı senin resmindeki gibi sıçrayan tavşanları gösteriyor. Latinceye başladık ama kitabı okuyacak kadar iyi değiliz. açıklamaları henüz yok."

Florence, "Tek söyleyebileceğimiz *do, das*, dat-veriyorum, sen veriyorsun, biz ," dedi.

Torie bulduğu kitabın farklı bir dilde olduğunu fark etmemişti bile; onu Aziz Paul'un önündeki bir tezgâhta görmüş ve hayvan gravürlerini beğenmişti. Her zaman kitaplara bakar, içinde ne olduğunu bilmek isterdi. Kendisinden sonsuza dek saklı kalan ama herkese açık olan hazine kutuları gibiydiler.

"Tavşan nerede uyuyacak?" Florence sordu.

Torie, "Birkaç saat boyunca çılgınca çizim yapacağız ve sonra onu Cook' vereceğiz," dedi.

"Tavşan yahnisi," dedi Valentine onaylayarak.

"Hadi gidelim!" Florence gürültüyle bağırdı.

Evden çıkmak Torie'nin tahmin ettiğinden daha zordu, daha önce çocukları dışarıda giydirecek bir dadı olmadan hiçbir yere götürmemişti. Çocuk odasına bir hizmetçi atanmış olsa bile, paltoları hemen bulunamamıştı - ta ki Dadı Bracknell'in

kadife paltolarını ve diğer pek çok giysiyi sandığına doldurmuştu. Neyse ki paltolar ortaya çıkarıldığında hâlâ evdeydi.

Flitwick yüz ifadesini korudu ama keşfi bildirirken ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı.

"Ona ödenmemiş maaşını vermeyi düşünmemiştim," dedi Torie. "Belki de kaybettiği fonları yerine koyuyordu?"

"Çok nazıksınız leydim. Maaşının geri kalanını ödeme görevini ben üstlendim," dedi Flitwick. "Şunu da eklemeliyim ki Vikont Kelbourne, Londra'ya taşınma konusunda şikayette bulunduktan sonra ona iki katı ücret ödemeye başladı."

Tabii ki Dom iki katını öderdi.

Kaçınmanın daha iyi olacağı durumlarda bile cömertlikle yolunu kolaylaştırmak gibi bir alışkanlığı vardı. Queensberry Dükü'nün cam elmaslı pembe bir takım elbiseyle Bath'da soytarılık yaptığını düşünmek sinir bozucuydu. Dadı Bracknell'in kreşte hiç vakit geçirmediği halde iki kat maaş aldığını düşünmek daha da sinir bozucuydu.

İkizler mermer merdivenden takırdayarak indiler ve onun önüne geldiler, Dom eve adımını attığında, uyan siyah kadife paltoları içinde nefes nefese kalmışlardı. Torie dönüp baktı. Herhalde ona öğleden sonra tartışmalar bitmemişti-

Gözleri buluştu. Bir keresinde ona, öğle yemeğinde eve dönmeyi ve yemek yerine onunla ziyafet çekmeyi planladığını da söylemişti.

"İyi günler Vikont," diyerek reverans yaptı.

"Torie," dedi. "Karım." Onu belinden yakaladı ve kendisine doğru sallanana kadar öptü, bir eli sadece kendini ayakta tutmak için yakasını kavramaya geldi.

Flitwick'i, onlara eşlik edecek uşağı, çocukları düşünerek bir solukta geri çekildi.

Kâhya ve uşak kararlı bir şekilde duvara bakıyorlardı, ama şimdi Flitwick'in ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılmak yerine yukarı doğru kıvrılıyordu. Çocuklar bir zooloji sergisine bakar gibi ilgiyle bakıyorlardı.

Florence Dominic'e, "Torie'yle selamlaşman bittiyse, bir gezintiye çıkıyoruz," dedi.

Torie, kocasının yukarı çıkmayı tercih edeceği izlenimine kapılmıştı. Yine de bu işe yaramazdı. Yatağa geri dönmek olmazdı,

Çocuklar neredeyse çalınmış giysileri içinde heyecan içinde bir o yana bir bu yana zıplayarak beklerken değil.

"Smithfield Market'e gidiyoruz," dedi ona. "Bir tavşan almayı planlıyoruz."

Gözlerindeki açlık sanki sihirli bir değnek değmiş gibi kayboldu. "Şaka yapıyor olmalısın."

Flitwick'in gülümsemesi genişledi. Kâhyanın Smithfield'a yaptıkları geziyi onaylamadığını fark etmemişti ama yine de onun fikrini sormamıştı.

Torie, doğrusunu söylemek gerekirse, Leonora'yı taklit eden bir Vikontes rolüne bürünerek kendini yukarı çekti. "Evet, ben ciddiyim. Bir tavşana ihtiyacımız var ve bana Smithfield Pazarı'nın hayvan satın almak için mükemmel bir yer olduğu söylendi."

"Çiftlik hayvanları." Dominic'in sesi inanmazcaydı. "Eğer bir tavşan edinmek istiyorsanız, aşçıya söyleyin, Bayan Cottage'a. O da kasaba haber verecektir. Anladığım kadarıyla her sabah evi ziyaret ediyor."

"Birkaç kasap var," diye araya girdi uşak. "Bayan Cottage, ev halkının tüm geleneklerini tek bir kasaba vermenin onu avantaj sağlamaya teşvik edeceğini düşünüyor. Üçünden biri canlı bir tavşan sağlayabilir."

Çocuklar hayal kırıklığıyla soldular.

Torie kocasına ve uşağına, "Hayır, Smithfield'a gidip kendi tavşanımızı bulacağız," dedi. "Mesele sadece tavşan değil. Çocuklar ve ben Londra'yı tanımayı planlıyoruz. Üçümüz de hayatımızı öncelikle taşrada geçirdik."

"Bizimle gelebilirsin," dedi Florence Dominic'e, elini onun elinin içine sokarak. Dominic eldiven giymişti, bu yüzden elleri onun ince parmaklarına kıyasla daha da büyük görünüyordu.

Valentine, "Öğleden sonraki tartışma için geri dönmesi gerekiyor," dedi.

Torie kocasına baktı. Mavi-gri gözlerinde, doğru hareket tarzından emin olmadığında nadiren gösterdiği o şaşkın bakış vardı. İçinden bir ses o anların kıymetini bilmesi gerektiğini söylüyordu.

"Bize katılın," dedi. "Uzak değil, Londra'nın tam merkezinde. Anladığım kadarıyla sığır ve koyunlar sadece belirli günlerde satın alınabiliyor, ama tavşanlar her gün kullanılabilir."

"Evet, *lütfen*," diye Florence. "Çamur ihtimaline karşı botlarımızı giyiyoruz." Çizmeli ayaklarından birini uzattı.

"Smithfield," dedi Dominic tiksintiyle. "Çamur olacak, tamam mı?"

Torie onun gözlerindeki kabullenışı gördü; akşama kadar yatak odalarında şakalaşmayacaklardı, bu yüzden onlara bir sığır pazarına kadar eşlik edebilirdi.

"Flitwick, bizi bu geziye hangi araba götürecek?" Dominic sordu.

"Barouche, lord hazretleri," dedi uşak. "Mulberry'yi her ihtimale karşı körüklü tüfeğinin hazır olduğundan emin olması için uyardım. Simons pazarı bildiği için aileye eşlik edecek. Babası sığır yetiştiricisidir."

Mulberry Dominic'in arabacısıydı ve Simons da muhtemelen seyislerden biriydi. "Gerçekten bir blunderbuss'a ihtiyaç var mı?" Torie sordu.

"Evet, çünkü vikontesim Londra'nın en güzel hanımı ve saçlarında gümüş, kulaklarında inci ve parmağında zümrüt var," dedi Dominic, gözlerinde bir gülümsemeyle.

"Teşekkür sevgilim," dedi ve onu öpmek için ayak parmaklarının ucuna geldi. Dudakları Dom'un dudaklarına bir gece zevki vaadiyle yapıştı.

Kocası huysuz bir adamdı ama yine de onu öptüğünde gözlerinde saf bir zevk parıltısı görüyordu. asla söylemezdi ama kocasının ara sıra yalnızlık çektiğini düşünüyordu. Ara sıra.

Lordlar Kamarası'ndan eve döndüğünde metresi ve . . sadece ona eşlik eden gürültülü tartışmaların .

Ağzı tekrar onunkini aldı.

Valentine, "Öpüşmenin Yasaklılar Listesi'nde olduğundan oldukça eminim," diye gözlemledi. "Eğer evliysen değil," diye karşı çıktı kız kardeşi.

"Dadı Bracknell bunu onaylamazdı."

"Kötü cadı gitti, gitti, ," diye şarkı söyledi Florence, girişin etrafında dans ederek.

Bölüm 27

"Neden bir tavşan?" Dominic sordu.

Valentine onun önünde arabaya atladı, sonra arkasına yaslandı ve kız kardeşini bileğinden tutup yukarı çekti. Dominic omzunun çıktığını düşünerek irkildi ama Florence acı içinde çığlık atmadan arabanın gölgeli derinliklerinde kayboldu.

Torie, sanki bu gerçekten önemliymiş gibi, "Çocukların tavşan resmi yapmakta zorlandıklarını, çünkü daha önce hiç canlı tavşan görmediklerini siz de belirttiniz," dedi.

Öyleydi de, ama sadece tavşanları doğru resmetmenin önemli bir dünyada. Dominic bu fikre kapılmadan önce kendini tuttu: onun Karısı tavşanların *onun* dünyasında önemli olduğunu söylerdi ve haklıydı.

Torie, Simons'ın arabanın kapısının altına yerleştirdiği kutunun üzerine çıktı ve arabaya girmek için damadın elini tuttu. Onun elinin başka bir adam tarafından tutulduğunu görmek Dominic'i hiç umursamadığı bir duygu karmaşasıyla boğuşmaya itti.

Karısıyla yatıyor olmayı diledi. Bu kabul edilebilirdi. Onun başka bir adamın eline dokunmasını umursamıyordu. Bu kabul edilemezdi.

Bu, *karısına* karşı erkekçe olmayan bir boyun eğişi ima ediyordu. Babasının kafasının içindeki sesi ona, bir insanın karısına ateşli bir şekilde bağlanmasından daha kadınsı bir şey olmadığını söylüyordu.

"Boyayla ölümsüzleştirildikten sonra hayvana ne olacak?" diye sordu Torie'nin yanına otururken.

"Tavşan yahnisi," dedi Valentine heyecanla. "En sevdiklerimden biri."

Torie onun yanına sokuldu ve elini gizlice Valentine'ın elinin içine soktu.

Sabah olmadan önce, erkekçe bir mesafe koyabilir ve babasının ona öğrettiği şekilde ev halkına hükmedebilirdi.

Şimdi mi?

Onu yatağa bastırmasına izin verdikten ve daha fazlası için yalvardıktan sonra mı? Nefes nefese kaldıktan, ağladıktan ve hatta çığlık attıktan sonra mı? Onu yaladıktan ve bacaklarını açtıktan sonra-

Aklını başka yöne çevirdi. Pardösüsü yoktu ve sikinin kalkıklığını gizleyemeyecek bir pantolon giymişti.

"Bugün hangi kılıçla dolaştığınızı görebilir miyim?" Valentine sordu.

Dominic elini cam çivili kabzasına koydu ve bıçağı Val'in mat siyah olmadığını görebileceği kadar geri çekti.

"Sen öldüğünde bunu alabilir miyim?" Valentine sordu. "Bu çok güzel."

"Bunu vasiyetime ekleyeceğim," dedi Dominic, ikizlerin ölüm fikrine fazlasıyla aşına olduklarını düşünerek. Umarım o ve Torie yaşlılıklarına kadar yaşarlar ve çocuklar da miras ve hayaletler hakkında düşünmeyi bırakırlardı.

Smithfield'a on yıldan fazla bir süredir gitmemişti ama arabanın penceresinden gördüğü kadarıyla hiçbir şey değişmemişti. Devasa alan hayvanlarla dolu ağıllarla doluydu, etrafı sigara içen, kavga eden ve para ticareti yapan adam kalabalığıyla çevriliydi. Sayısız taziye, bacaklardan oluşan bir ormanın etrafında dolanıyor, yüksek sesle havlıyor ve mutsuz sığırların inlemelerine katkıda bulunuyordu. Küçük bir keçi sürüsü, bu kargaşa arasında net bir şekilde duyulabilecek kadar yüksek sesle meliyordu.

Arabanın kapısı açıldığı anda, koku yüzüne bir darbe gibi : gübre, idrar ve çamur, tuz, ardiç, biber, tarçın ve eti korumak için kullanılan diğer tüm baharatlarla karışmıştı. Florence aşağı atlayarak yudum yudum içti; Valentine burnunu kırıştırdı. Torie aşağı inmek için Dominic'in elini sıktı, beti benzi attı ve burnuna bir mendil attı.

Florence'in çizimleri pisliğe batıyordu. "İğrenç," dedi bir ayağını kaldırıp pis kokan gübre yığınlarını incelerken. Araba, sığırların pazara götürüldüğü güzergâhta ilerlemek zorundaydı.

"Hiç bu kadar çok insan görmemişim," diye nefes aldı

Valentine. "Daha önce hiç panayıra gitmedin mi?"

Dominic sordu.

Yeğeni başını salladı. "Dadı kreşten çıkmamızı istemezdi, çünkü her zaman üstümüz kirlenirdi."

Dominic dişlerini sıktı, bir kez daha kız kardeşinin ebeveynlik becerilerinde tamamen olmasa bile en iyi ihtimalle düzensiz olduğunu bilmediği için kendini suçladı

İhmalkar.

Ağılların etrafını saran kalabalık neredeyse aşılmaz görünüyordu; pis kokulu, terli adamlardan oluşan bir güruh böğürüyor, kavga ediyor, dikkat çekmek için kükrüyor ve derme çatma ağıllardan kurtulmak için çaresizce çırpınan ineklerin savurduğu kahverengi kir bulutlarının arasında nefes nefese kalıyordu.

"Düz kırmızı şapkalı çobanları görüyor musunuz?" Simons sordu Valentine ve Florence. "Hayvanları pazara getirmekle görevliler. Kahverengi şapkalı olanlar inek yetiştiren köylüler. Bir de kasaplar var, eve getirip yarın satmak üzere iyi bir hayvan seçiyorlar. Onları hayvanların bel ve but kısımlarını yoklarken görebilirsiniz. güzel ve yağlı."

"Bu kalabalığın arasında epeyce yankesici olduğunu tahmin ediyorum," dedi Dominic. "Bir retikül mü taşıyorsun, Torie? Onu burada bırakman daha iyi olabilir.

Mulberry'nin gözetiminde."

"O tarlaya girmek istediğimi sanmıyorum. Böyle bir karmaşanın ortasında bir tavşanı nasıl bulabiliriz ki?"

"Merkeze gitmemize gerek yok," dedi Simons. "Sadece bir tavşan satıcısı var. Çitin yanında, salamura et ve benzeri şeyler satan tezgahların yakınında bir kulübesi var. Kalabalıktan tamamen uzak duracağız."

"Tanrıya şükür," dedi Torie. "Keşke bir yelpaze getirseydim." Elindeki mendili yüzünün önünde salladı.

"Kokusunu seviyorum," dedi Florence yüksek sesle koklayarak. "Çiçeklerden çok daha ilginç, hatta bir gül ağacından bile daha ilginç. Çiçeklerin yanında kasvetli kalıyor."

Torie mendili burnuna bastırdı.

Dominic arabacıya, "Ben hanımımın koluna gireceğim," dedi. "Birinin aracı sıkıştırmaya çalışması ihtimaline karşı blunderbuss'ı hazır tut.

Simons, Efendi Valentine ve Bayan Florence'dan sen sorumlusun. Gözünüzün önünden ayrılmalarına izin vermeyin. Hatta ellerinden tutsanız iyi olur."

"Bizimle gelmene çok sevindim," dedi Torie Dominic'e, çit boyunca ilerlerken sıvı çamur birikintilerinden kaçınmaya çalışarak. "Smithfield'in nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Şu pastırmalara bakın!" Valentine . Üzerinden keskin bir şekilde güherçile, şeker ve bal kokan sığır etlerinin, kurutulmuş otların ve sarımsakların asılı olduğu bir dizi tezgâha ulaşmışlardı.

Koyun veya sığır etinin işlenmesinden elde edilen eritilmiş don yağından yapılır.

"Cook için bir hediye almalıyız. Bayan Cottage şu büyük kalçalardan birini istiyor," dedi Florence. "But, bir hayvanın kalçası ve uyluğudur. hayvan," dedi Torie'ye.

Dominic "Kalça," diye söze başladı ama ikizler koro halinde onun sözünü kesti. "Yasaklılar Listesi'ne giriyor!"

Torie, "En iyi butu nasıl seçeceğimizi bilemeyiz," diye . Dominic karısının hafifçe yeşile döndüğünü düşündü.

"Simons biliyor." Florence damadın elini çekiştirdi. " de bir parça sığır eti almamız gerekmez mi? Böylece Bayan Cottage Smithfield'a geldiğimizde onu düşündüğümüzü bilirdi. Eminim bizimle gelebilmeyi çok isterdi."

"Ah, ama Bayan Cottage *çok* titizdir," diye yanıtladı Simons. "Tek bir kasapla iş yapmaz. Eve üç kasap gelse bile, istediği kadar dolgun bir tavuk bulamazsa, biz seyislerden birini başka bir kasap getirmesi için gönderir. Şu tezgahlara bir bakın, Bayan Florence. Onun favorilerini nasıl bulacağımı bilemezdim."

Florence, "En büyüğünü alabiliriz," diye ısrar etti.

"O geyik eti, eti değil," dedi Simons. "Ayrıca, biz geldik."

Tavşan kafesi, ahır sırasının ötesinde küçük bir binaydı. İçeri girdiklerinde seğiren, tüylü hayvanlarla dolu iki sıra kafes buldular. Koku o kadar güçlüydü ki Torie boğuluyor ve sallanıyordu. Buradaki pis koku sadece dışkıdan ; asitli bir kan kokusu, tavşan satıcısının hayvanlarını burada kestiğini gösteriyordu.

Dominic, her ne kadar uygunsuz olsa da, karısına kolunu dolamasına izin olduğuna karar verdi. Torie yüzünü Dominic'in göğsüne çevirdi ve ceketinin altında boğuk bir şeyler söyledi.

Eğildi.

"Kokuna bayılıyorum."

Dominic sadece Kraliyet Sarayı'na gideceği zaman uşağının ona koku serpmesine izin verirdi; burada bergamot ve sedir gibi kokmamak hakaret olarak kabul edilirdi.

"Deri," dedi Torie, duyulabilecek kadar yüksek sesle. "Misk ve biraz da limon."

Dominic karısının parlak kafasına bakarak, "Bu benim sabunum olmalı," dedi. Gün boyunca hiç pudralanmazdı. Bugün terebentin yerine parfüm kokuyordu. Tavşan idrarı kokusundan yeni fark etmişti.

Çocuklar ilk koridorda yürüyor, her kafese bakıyorlardı, bu yüzden ona daha sıkı sarıldı. "Frenk üzümü ve yasemin gibi kokuyorsun," diye fısıldadı.

Torie yüzünü kaldırdı. "Parfümümün adı Rosa Turchia. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

" ne ise, büyüleyici."

"Sanki pis koku her geçen daha da yoğunlaşıyormuş gibi hissediyorum," dedi gözleri sulanarak. "Bu mümkün mü?"

"Torie!" Florence ağladı.

Arkalarını döndüklerinde Florence'ın avucunda bir eldivene benzeyen bir şey tuttuğunu gördüler; kar yağarken kadınların ellerinin üzerine geçirdikleri türden bir şey.

"," diye inledi Torie.

Eldiven değildi, çünkü aniden uzun kulakları havaya kalktı.

"Bebekler!" Florence ağladı.

Bölüm 28

"Cehennem ve lanet," diye mırıldandı Dominic. Tavşan başka bir şeydi. Tecrübelerine göre, agresif, sararmış dişleri ve hafif deli ifadeleri vardı. Böyle bir hayvan tek bir gözyaşı bile dökülmeden tavşan yahnisine dönüştürülebilirdi.

Ama bebekler?

"Benim adım Crouch, lordum," dedi zayıf, pis bir adam, seçtiği hayvanlarınkinden farklı olmayan safran rengi dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle onlara doğru ilerleyerek. "Sizi tavşan kulübemde ağırlamak benim için bir zevk."

"*Bebek* olacağını düşünmemiştim," diye inledi Torie.

Crouch, "Sütle beslenen tavşanlar en hassas et suyunu yapar," diye açıkladı. "Safralı hastalar için mükemmeldir ve ateşi düşürmesiyle ünlüdür. Herhangi bir doktora sorun. Anneleri de orada, yani iyi durumdadır ve hiçbir hastalıkları yok."

Florence tuttuğu tavşanın yerine geçti ve Valentine'ı takip ederek ikinci kafes sırasına geçti. Şimdi ikizler omuz omuzaydı ve bir kafese bakmak için eğilmişlerdi.

"Bücüre bakıyor olacaklar," dedi Crouch, sıranın aşağısına doğru ilerleyerek.

Dominic tam zamanında kafese varmış ve Crouch'un Florence'ın komutuna cevap verip kafesten bir tavşan çıkardığını görmüştü; uzun kulaklı ve sis rengine kürkü olan bir yavruydı bu.

"Yavrularının sonuncusu," dedi Crouch hayvanı uzatırken. "Kulakları bir tavşan için çok uzun ama bir tavşan için yeterince uzun değil. Tuhaf küçük bir yaratık.

Yavrular ta İskoçya'dan geldi ama bu kadar şekilsiz olan bir tek o vardı."

Florence tavşanı iki elinde tutarak Dominic ve Torie'ye döndü. Gözleri kocaman ve yalvarırcasına bakıyordu. "Onu boyamalıyız. Ne kadar güzel olduğuna bir bakın!"

Dominic hayvanın güzel olduğunu düşünmüyordu. Kulakları tuhaftı. Biri yukarı kalkmış, diğeri aşağı sarkmış, neredeyse bir gözünü kapatıyordu. Neyse ki Torie'nin parmaklarını ısıramayacak kadar keyifsiz görünüyordu.

"Londra'ya gitmek için uzun bir yol kat etti," dedi Valentine. "En az dört yüz elli mil." İkizlerin yeni öğretmeni, çocukların bırakın dünyanın geri kalanını, Birleşik Krallık hakkında bile çok az şey bildiklerini fark edince dehşete düşmüştü. Onları bir gezi planlamaya geziler ve mil hesaplamaları.

İkisi birbirine baktı ve sevinçle koro halinde, "Odysseus!" dedi. "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Torie. Başını kaldırıp Dominic'e baktı. "Ben Üzgünüm."

"Bu , değil mi?" dedi alaycı bir tavırla. Kadın güldü.

"Lop-eared tavşanı ne kadar?" Dominic sordu.

Crouch, "Eşi benzeri yok," diye söze başlayınca Dominic ona alaycı bir bakış attı. "Onu sana bir peni karşılığında vereceğim, çünkü bu onun üçüncü pazarı ve ben

ondan kurtulmak için. Onu başkalarının yanına koyarsam saldırıyorlar ve kimse tek başına bir tavşan almak istemiyor. Hastalıklı olduğunu düşünüyorlar ama değil."

Dominic ona dürüstlüğü için bir şilin, ne kadar kötü kokulu olursa olsun bir tavşan kafesi için bir peni verdi.

Crouch, "Senin için bir kafes yıkayacağım, özel," dedi ve kulübenin arkasına doğru ilerledi. Bir kapının sürgüsünü açtı ve gözden kayboldu.

Torie, "Neden o kapıyı sürekli açık tutup içeriye biraz hava girmesine izin vermiyor anlamıyorum," diye mırıldandı.

Crouch'un geri dönmesi çok uzun sürdü, ancak neyse ki kafesin içinde bir esinti başladı. Sonunda kafesiyle geldi.

daha az kirliydi. Her ne yapıyorsa, suyla ilgili değildi.

Crouch, Odysseus'u sırayla tutan Valentine'a "Sebze yiyor," dedi. "Her gün düzenli olarak suya ve taze sebzeye ihtiyacı ." Herkes hayvanlarına baktığında bunu görebilse de erdemli görünmeye çalışıyordu.

Zavallı yaratıklar ölecek kadar acı çekiyorlardı.

"Doğru," dedi Dominic. "Arabaya dönelim, olur mu?" İçinde gergin bir his vardı, içgüdüleri onu tehlikeye karşı uyarıyordu, muhtemelen

Akciğerler baş edebilecekleri tüm hakaretlere maruz kalmışlardı.

Hayır.

İçgüdüleri doğruydu.

Torie ve Florence onun önünde dışarı çıktılar.

"Dom!" Başka bir kadının sesi korkudan titrer ya da dehşetten çılgılık atardı. Onunki değil.

Odysseus'u yeni kafesinde taşıyan Valentine ve Simons'ı durdurmak için elini arkasına koyarak durdu. Hemen dışarıda dört adam yarım daire şeklinde dizilmiş, dişlerini kabadayıların sırtısına benzetmişlerdi.

Kapının hemen önünde, kalçasında bir kılıç asılı, ağzı kandil balığı gibi bir adam duruyordu. Sonra elinde bir sopa tutan ay yüzlü bir kabadayı, boynunda uyumsuz bir pembe dantel parçası taşıyan başka bir adam ve sarhoş gibi sallanan sarı gözlü bir adam vardı. İlk adam -muhtemelen lider- bir şey söylemek için yılan gibi ağzını açtı ama Torie ona bakıp dudağını bükünce sustu.

"Florence, arkamda dur," dedi ve kızı kapıya doğru itti. "İçeri girin

Torie, çocuklar," dedi Dominic sakince. Gözleri evin içinde dolaştı. Adamların yüzlerini, kaçacak kadar zeki olmaları ihtimaline karşı yüz hatlarını ezberliyordu. Daha sonra polisleri üzerlerine salacaktı. "Simons!"

Seyisi omzunda belirdi. "Crouch gitmiş," diye mırıldandı. O alçak, kabadayı arkadaşlarını çağırmış ve sonra da kaçıp gitmişti, Şüphesiz payını daha sonra almayı planlıyor.

Dominic, "Arka kapıdan arabaya dönün," dedi.

"Mulberry'yi buraya geri göndereyim mi?" Simons sordu. Ama Dominic hayatındaki en değerli şeyleri arabacısının ve serseri tüfeğinin korumasını istiyordu.

"Gerek yok." Elini mızrağının ışıltılı kabzasına koydu. "Yardımcı olabilir miyim, beyler?"

"Lord Hazretleri güzel bir oyuncak taşıyor," dedi lider, gözleri kötülükle parlayarak. "Pinkie, bunu hanımına göstermek istemez misin? Adamım Pinkie'nin gözü lüksten yanadır."

"Bıçak kabzası kadar güzel değil ama canını almak için yeterli."

Dominic düz bir sesle mızrağını çekti. Düşüncesizce bir şey yapmaya itilirler diye asla rakibini kışkırtmazdı. Onlara yeniden düşünmeleri ya da gerekirse dua etmeleri için bir şans vermeye inanırdı.

"Kılıcını göğsünün üzerinde tutuyor," dedi Pinkie küçümseyerek. "Nasıl kullanacağını bilmediği sivri uçlu bir bıçağı olan güzel adam. Kendi güvenliği için bıçağı ondan almalıyız, Bullet."

Kurşun mu? Muhtemelen lider. Sevimli bir adam için sevimli bir isim. Neyse ki Dominic ailesinin çıktığını kulübenin arkasından duydu.

Son bir uyarı olarak mızrağını döndürdü; pazarın üzerinde asılı duran sisin arasından süzülen güneş ışığı kabzadaki elmas kesim camı yakaladı.

"Bunu oldukça iyi bir paraya satabiliriz," dedi Pinkie açgözlülükle. "Tabii bunu yapabilmemiz için önce sizden almamız gerekecek lordum. Şimdi onu bize vermeye ne dersiniz, cüzdanınızı da."

"Eğer bunu yaparsan, senin o dolgun hanımefendine herhangi bir saldırıda bulunmayız." Bullet'ın sırtışından birkaç eksik dişi görünüyordu. "Bir hanımefendi en güzel sırt üstü yattığında kokar, değil mi Pinkie?" Parlayan kenarlı, hırpalanmış bir kılıç çıkardı.

"Bu benim için bir kızın içindeki dövüş." Pinkie, Bullet'ın kurt gibi sırtışına karşılık verdi. "kolaylaştıracaksa, çıplak bir kadına vurmanın ne eğlencesi var?"

Dominic'in kalp atışları yavaşladı ve tüm vücudu gevşedi. "Önce benim çıplak kılıcım ile tanışacaksın."

Aç oldukları için hırsızlığa yönelen adamları sakatlamak konusunda isteksiz olurdu. Ailelerini doyurmak için çalanları. Ama tecavüzcüler?

"Yüz ifadesinden hoşlanmadım," dedi sarhoş adam, sesinde biraz korku vardı.

Dominic gülümseyen gözlerle onu inceledi ve büyüyen Kendi tehlikelerinin farkına varacak kadar zeki olan bu iki adamda panik vardı.

Bullet gerildi, saldırmak üzereydi, Dominic öne atladı, yumuşak bir hareketle geri sıçramadan önce mızrağını adamın dizinin arkasına savurdu. Sarhoş, liderinin çılgınlık içinde yere düşüşünü dehşetle izledi. toprak. O ve arkadaşı, Bullet'ı kaderine terk ederek düz ayak uzaklaştı.

Pinkie daha sert bir yapıya sahipti; gözleri vahşi bir parıltıyla keskinleşmişti. Bullet'ın kılıcını kaptı ve yere tükürdü. "Bunu *paranla* ve hayatınla ödeyeceksin."

Pinkie'nin rahat ve kendinden emin duruşu olmasaydı Dominic tek bir saldırganın kalmasıyla rahatlayabilirdi; bu, silahını katı şeylere saplamaya alışkın bir adamın duruşuydu. Erkeklerin kalçaları ve göğüsleri gibi. Dominic'in vücudu akkor halindeki bir öfkeyle yanıyordu ama eli tamamen sabit kalmıştı.

Pinkie acele etmeyecek kadar akıllıydı. Sola doğru daire çizdi, kılıcını yakınında tutarak sürekli nefes alıyordu.

Dominic, sefil Kurşun'un dizine tekme atacak konuma gelene kadar diğer yönde daireler çizdi. Adam çığlık attı ve Pinkie'nin gözleri istemsizce o yöne kaydı. O anda Dominic ileri atıldı ve tüm gücüyle hamlesini yaptı.

Rapier'i sadece güzel değildi. İspanyol çeliği Pinkie'nin eteğinden geçip omzuna bir bıçağın domuz yağına saplanması gibi kaygan bir şekilde saplandı. Pinkie çığlık atarak kılıcını düşürdü; Dominic kılıcı yana savurdu. Bıçağı iğrenç bir gıcırdama sesiyle dışarı çıktı.

Pinkie'nin gözleri önce parladı, sonra aniden soldu. "Beni öldürmedin." Parmaklarının arasından kan sızarken omzunu tuttu.

"İsteseydim ölmüş olurdun."

Bullet korkudan burnundan soluyor, adım adım uzaklaşırken dizini tutuyordu.

Pinkie kirli pembe atkısını tomar haline getirdi ve sızan yaraya bastırdı.

"Yaşayacaksın," dedi Dominic Bullet'a küçümseyerek. "Bir daha yürüyemeyeceksin. Belki bir daha hırsızlık yapmaz ya da tecavüz etmezsin." Öfkesinin vücudundan aşağı akmasına izin ve eskrim hocasının ona öğrettiği bir numarayla parmak uçlarından dışarı attı.

"Ben ne polis memuruyum, ne yargıç, ne de jüri," dedi ve bunu söylerken kendisine gerçeği hatırlattı. "Şüphesiz ebedi ödülünü alacaksın, Bullet, ama Hala bu dünyadayken ailemden uzak dur." Pinkie'ye döndü. "Seni bir daha görürsem önce serçe parmaklarını sonra da diğer tüm uzuvlarını keserim. Yeterince açık konuştum mu?"

Pinkie homurdandı ve Bullet'a tekme atarak elini uzattı. "Sağlam bacağının üzerine kalk."

"Bıçağım temizdi ama o bez parçası değil," diye ekledi Dominic. "Hayatını bağışlamış ama bir enfeksiyon sana aynı merhameti göstermeyecektir."

Onu bekleyen bir karısı ve ailesi vardı ama önce tavşan kafesine döndü. Pis kafeslerinde sadece tavşanların ciyaklamalarını buldu; Crouch hiçbir yerde görünmüyordu.

İlk kafese doğru yürüyen Dominic, mandalı tıklattı, kapıyı açtı ve kafesi yan yatırdı. İki iri tavşan kapıdan dışarı fırladı ve Dominic bir sonraki kafesi açtığında gitmişlerdi.

Kız kardeşi bunu onayladı.

Bölüm 29

Torie arabaya dönerken yol boyunca omzunun üzerinden bakıp durdu, Dominic'in arkalarında dolaştığını görmek için dua etti ama Mulberry'ye Florence'ın çamura düşmesinden daha fazla heyecan duymadan ulaştılar.

Mulberry kıpkırmızı deri koltukların üzerine at battaniyeleri attı. Çocuklar tırmanarak içeri girdiler ve hemen yere oturup kafesin üzerinde gezindiler. Torie'nin aklına bir annenin çocuklarına düzgün bir şekilde oturmalarını söylemesi gerektiği geldi, ama bunu yapamayacak kadar korkuyordu.

"Çocuklara katılmanızı öneririm leydim," dedi Mulberry. "En iyisi burada durup deniz feneri gibi parlayıp yankesicilerin dikkatini çekmemeniz. Lord Hazretleri kılıcını kullanmakta ustadır, o yüzden hanımefendileri bu konuda endişelenmemeli."

Torie arabaya bindi, endişeden midesi bulanmıştı. Adamların gözleri ölü morina balıklarınıninki gibi soğuktu. Üstelik dört kişilerdi ve sadece bir Dominic vardı.

Tam da bu sırada iki büyük hata yaptığını fark etti: ailesini bu korkunç pazara götürmek ve kocasına aşık olmak.

Evlendiklerinden beri bu duygu onu ele geçirmiş olmalı. dün ona aşık olmadığına yemin edebilirdi. Soğukkanlılıkla onu terk etmeyi düşünüyordu ve eğer ikizler olmasaydı terk edecekti.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Vasileriyle evlenmese bile ikizlerin onu sevmeye devam edeceğini kendisi kabul etmişti.

Clara'ya göre, kibar sosyetenin büyük bir çoğunluğu onun kendisine kazık atacağına inanıyordu; konukları katedrale bir melodrama katılır gibi büyük bir zevkle . Babası onun kesinliği üzerine bahse girmişti. Onun bile

Nişanlısı mihraba onun ya da daha kötüsü "istiyorum" yerine "istemiyorum" demesini bekleyerek gitmişti.

Oysa o, aşık bir kadının tutarlılığıyla davranmıştı. En iyi arkadaşının tavsiyesi de dahil olmak üzere her şeyi ve herkesi görmezden gelmiş ve Vikont'la evlenmişti.

Seçebileceği en çileden çıkarıcı, küçümseyici, kavgacı adam olmasına rağmen.

Bu da aklına Dominic'in şu anda bile süslü bir meçle dört kötü adamla savaştığı gerçeğini getirdi. Arabadan atlamak, o kocaman silahı kapmak ve tavşan kulübesine geri koşmak .

Mulberry sonunda, "Hanımefendi," diye gürlediğinde, kapıyı iterek açtı ve dışarı fırladı. Simons atların başında duruyordu, Mulberry ise kutunun üzerindeydi ve silahı yere doğrultmuştu.

Dominic onlara doğru yürüyordu. Herhangi bir yara göremiyordu ama çocukları korkutmamak için bir yarayı saklamasına da ihtimal vermiyordu. Yine de elmacık kemikleri gergin değildi, yani acı çekmiyordu.

Gözleri buluştuğunda, sanki sadece gezintiye çıkmış gibi gamzeleri ve her şeyiyle *gülümsedi*. "Dominic," dedi, sözcük dudaklarında bir fısıltı halindeydi. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Dom, yaralı mısın?"

"Kesinlikle hayır."

Bir kolunun altında bir kafes vardı. Başka bir tavşan satın almış olabilir mi? Glade'i izlerken iki tavşanın hızla çoğalarak yirmi tavşana ulaştığını biliyordu.

"Her şey ," dedi Dominic Mulberry'ye. "Ailemi güvenli bir şekilde arabaya kadar götürdüğünüz için teşekkürler Simons."

"Dom," diye başardı Torie.

"Bir dakika sevgilim," dedi. Kadının yanından geçip kafesi vagonun zeminine kaydırıldı.

Florence'ın "Ne oldu?" diye sorduğunu ve ardından "Bebekler!" dediğini duydu.

"Tavşan ailesi kendi başlarına kaçamayacak kadar küçük," dedi Dominic, Torie'nin yanına dönerek. "Onları parklardan birinde serbest bırakabiliriz." Torie'nin ellerini tuttu ve ona yaklaştı. "Korktun mu?"

"Korkunç," diye itiraf etti Torie, kollarını adamın ve sağlam gövdesine dolayıp yüzünü göğsüne gömdü. "Hâlâ narenciye kokuyorsun. Çocuklar ve ben leş gibi kokuyoruz."

"Bir banyoya ihtiyacım var." Dom eğildi ve onun kulağına, "Ve biraz kestir." dedi.

Torie titrek bir gülümsemeyle kocasının kendisini arabaya bindirmesine izin verdi. Kocasının yanına oturdu ve pantolonundaki kirlerin tozunu aldı.

"Ne kadar yorucuydu," dedi Torie, dantel kelepçelerine sıçrayan kanı görünce gözleri açılırken bile ses tonunu hafif tutmayı başarak.

"Lütfen kılık eksiklikleri mazur görün," dedi kocası, kirlenmiş dantelini koluna sokarak. "Umarım arabam bu maceranın kokusunu kalıcı olarak taşımaz. Kıyafetlerim için endişeleniyorum."

"Senin yokluğunda bir felaket yaşadık," dedi Torie.

Bir kaşını kaldırdı.

"Önce Florence çamura düştü."

"Sonra Oddie dışkıladı," dedi Florence neşeyle. "Bu yüzden kafesine geri döndü. Yirmi üç küçük saçma. Neredeyse hepsini attık dışarı."

"Neredeyse mi?" Dominic tekrarladı. Yasaklılar Listesi'ne *dışkılamayı* eklemek ister gibi baktı ama vazgeçti.

Florence elini uzattı. "İki tane tuttum. Torie tavşanın muhtemelen düzgün beslenmediğini söylüyor, bu yüzden ona daha iyi yiyecekler vereceğiz ve sonra karşılaştıracamız."

Dominic ezilmiş kahverengi topaklara kaşlarını çattı. Belli ki onaylamıyordu ama bir çocuk çamura bulandıktan sonra Torie birkaç tavşan topağının bir fark yaratacağını düşünmüyordu.

"Anladığım kadarıyla Odysseus'un artık bir soyadı var?" Dominic sordu.

Valentine, "Odysseus komik kulakları göz önüne alındığında çok büyük," dedi. "Biz ona Oddie diyoruz, çünkü öyle." Tavşanı tekrar kafesinden çıkarmış, kulaklarının arasını okşuyordu. "Oddie bunu seviyor. Gözlerinin nasıl kapandığını görüyor musun? Belki de annesi onu tam burasından yalamıştır."

"Kimdi o adamlar ve neden bizimle gelmediniz?" Florence sordu. "Simons bizi kulübenin arka kapısından çıkardı."

Valentine, "Belli ki babam yavru tavşanları satın almak zorunda kaldı," diye cevap verdi. "O adamın et suyu hakkında ne dediğini duymadın mı? Çok sevindim, çünkü kulübe pek de sağlıklı bir ortam değildi. *Sağlıklı* demek-"

"O kelimeyi biliyorum Val, teşekkür ," dedi Torie. "Sana katılıyorum. Belki de anne tavşanı ve yavrularını Green Park'ta serbest bırakabiliriz. Anne tavşan

Parkta vahşı bir orman var, bu yüzden muhtemelen arkadaş olabilirler."

"Benim için fark etmez," Florence. "Yine de Oddie bizimle kalmalı. Ailesi yok, çünkü tüm kardeşleri satılmış. Geriye bir tek o kaldı. geride."

"Demek ki et suyu yapılmamış," diye kardeşi. "Şanslı olan o."

"Bak, uyumaya gitti." Tavşan, burnu Val'in kolunun kıvrımına saklanmış bir şekilde .

Dominic, "İkinizin de kibar insanlar gibi yere değil koltuğa oturmanızı rica ediyorum," dedi.

Belki de bu yüzden çocuklar iki ebeveyn tarafından yetiştiriliyordu. Bir kişi genç dinsizleri eğitmekten yorulduğunda, diğeri devreye girebiliyordu.

İkizler oturup başlarını uyuyan tavşanın üzerine eğdiklerinde, Torie Dom'a doğru kayarak bir yapboz parçası gibi ona yaslandı.

"Gerçekten iyi misin?" diye fısıldadı. "O senin kanın mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Bir damla bile değil."

"Smithfield'ı önerdiğim için çok üzgünüm. Evde sadece ineklerin yanı sıra düdük ve çingirakların da satın alınabildiği pazar panayırılarına gittim. Florence için bir bebek alabileceğimizi ve bir iki türkü dinleyebileceğimizi düşündüm. Akrobatları ya da pandomimi izleyebilir, biraz zencefilli çörek yiyebilir ve bir tavşanla eve."

Dominic başını sallayarak, "Seninki kadar benim de hatam," dedi. "Smithfield'ın pis olacağına inandım ve en fazla bir yankesiciyle karşılaşabileceğimizi düşündüm. Düpedüz suçlularla değil."

Torie, Dominic elini kaldırıp karnına rahatlatıcı daireler çizmeye başlayana kadar göbeğini tuttuğunu fark etmedi.

"Bizi tehlikeye attım," diye fısıldadı.

"daha fazla değil. Bir dahaki sefere, Bartholomew Fuarı'na gideceğiz. zencefilli kurabiye ve oyuncak bebek satın alabilir ve pandomim izleyebilirler."

Torie kuşkuyla, "Bundan sonra Londra piyasalarından emin değilim," dedi. "Kötü şansımız vardı. Tavşan kafesi kalabalıktan izole edilmişti. Bu da o adamları cesaretlendirdi."

"Sanırım o korkunç Crouch'un tanıdıklarıydılar," dedi Torie. "Onu dışarıda, arka tarafta gördük."

Dominic birden sustu. "Sizi alıkoymaya çalıştı mı?"

"Önce Simons çıktı ve Crouch bekliyordu. Ona bir ödöl vermelisin, Dom. Simons çenesine indirdiği müthiş bir darbeye onu yere serdi, köşeye doğru tekmeledi ve sonra hiçbir şey olmamış gibi çocukları dışarı çıkardı. Hiçbir şeyden haberleri yoktu."

"Bütün tavşanlarını dışarı saldığında Crouch ortalıkta yoktu."

Torie daha da yakınına sokuldu, eğer aşık olmak zorunda kalırsa Şimdiye kadar hiç de kötü bir seçim yapmamıştı. "Babanız bütün tavşanları serbest bıraktı," dedi ikizlere.

"Brava!" Florence ellerini havaya kaldırarak haykırdı.

"Hayır, *bravo!*" Valentine düzeltti. "O bir erkek."

"Lordlar Kamarası'na geri dönecek misiniz?" Torie, Latince cinsiyetçi ünlemler üzerine hararetli bir tartışmanın örtüsü altında sordu.

"Bundan sonra olmaz."

Dominic'in duyguları karmakarışık. Arkasına bile bakmadan iki yaralı adamı toprakta yatarken bırakmıştı. Ailesini korumuştı, yani onu rahatsız eden bu değildi.

O kadındı. Karısıydı. Onun dolgun, güzel karısı.

Mavi gözleri yine sakindi, teni bir yaz şeftalisi kadar güzeldi, dudakları ısırıldığı yerden kırmızıydı.

"Onun yerine dinleneceğim," dedi, sadece sağlıklı bir şehvet nöbetinin pençesinde olduğuna karar vererek. "Heyecanlı bir öğleden sonra oldu." Kadının gülümsemesi adamın kanını hızlandırdı.

"Her şeyden önce tüm aile banyo yapmalı," dedi Torie, dantel mendilini kaldırarak. Mendil yırtılmış ve çamura bulanmış durumdaydı. "Çok pahalı bir eş olacağım konusunda sizi uyarmıştım, değil mi?"

"Çizmelerim özellikle iğrenç," dedi Valentine, birini . "Oddie'nin de banyoya ihtiyacı var. Kürkü bazı bölgelerde topaklanmış durumda."

Florence arsızca gülümsedi. "Ne kadar düzgün gördün mü? Gerçek şu ki, arka tarafı tamamen keçeleşmiş. Bazen gerçeğe ulaşmak çok zor oluyor. Çünkü Yasaklılar Listesi pek çok faydalı kelimeyi yuttu."

"Simons'tan tavşanınızı ahırda yıkamasını isteyeceğiz," dedi Torie. "Umarım Oddie kirlenmemiş bir kafese sahip olduğunda kendini temizleyecektir."

"Peki ya anne ve bebekler?"

Torie, "İslanmayı seçen bir tavşan hiç görmedim," diye cevap verdi. "Eğer sıçramaya başlarsa yuvalarında kaybolurlar, bu yüzden bence anneyi yavrularını ve kendini temizlemesi için bırakmalıyız."

Valentine, "Onu ve bebekleri bir kutuya koyabilir ve Simons'tan her iki kafesi de yıkamasını isteyebiliriz," diye önerdi.

"Çocuk odasının etrafında zıplayabilirler!" diye haykırdı Florence. "Anne ve bebekler Green Park'ta yaşamaya başlamadan önce en az bir geceyi bizimle geçirmeli, çünkü onların robot resimlerini çizmemiz gerekiyor."

Torie ve Dominic'e açlık tehdidi altındaki bir kadının tüm dramıyla baktı. Ya da boyaları reddedilen bir ressamın. "Gitmeliyiz!"

"Bugün Green Park'a gidecek vaktimiz yok," dedi Dominic, kreşte bir gece geçirmeyi zımnen kabul ederek.

Valentine, "Anne tavşan hâlâ tir titriyor," diye rapor verdi. Torie

Dominic'e, "Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye mırıldandı.

Yol boyunca kadının karnını ovuşturdu. "Zavallı Vikontesim," diye mırıldandı kulağına. "Neyse ki, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabileceğimden eminim."

Torie başını onun omzuna yasladı ve muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Kesinlikle doğru.

Bölüm 30

Vikontes'in su dolabındaki küvet pirinçten yapılmıştı ve yüksek, kıvrımlı kenarları vardı. Mutfak ateşiyle ısınan akan suyun şaşırtıcı lüksüne sahipti ve daha da iyisi, bir gideri vardı, ama sadece bir kişi için yeterince büyüktü.

"Daha büyük bir küvet koyabiliriz." Torie boğazını temizledi. "Belki banyo yapmana yardım edebilirim, kadınların kocaları savaştan döndüğünde yaptıkları gibi..."

Dom ona baktı, gözleri eğleniyordu. "Duygularını küçümsemeden, Torie, seni temin ederim ki ben usta bir kılıç ustasıyım. O adamlar cahil hödüklerdi ve ikisi kılıcımı görünce kaçtı."

"Neler olduğunu görüp size yardıma gelen oldu mu?"

"Buna hiç gerek yoktu," dedi rahatsız edici bir kayıtsızlıkla.

Torie'nin aklından, tabancalı bir adamın meçli bir adamı nasıl alt edebileceği de dahil olmak üzere her türlü şey geçti. Nefesi kesildi ve bir hıçkırık boğazını zorladı.

"Torie." Dom kızın üzerine çullandı ve *sonunda* onu öpmeye başladı, sanki kız ona yeterince hızlı açılmıyormuş gibi ağzını yalıyordu.

Tadı kendisi gibiydi. Ev ve güvenlik gibi.

Bu düşünceleri bir kenara itti, çünkü kocasına aşık olma fikri çok yeniydi ve belki de sadece saldırıdan sonraki ateşli zihninin bir sonucuydu. Aşkın şu anda onları saran ateşle hiçbir ilgisi yoktu.

Kadın adamın paltosunu çıkardı, adam da paltoyu çıkarma telaşıyla kadının elbisesini yırttı.

-Önemli değildi, çünkü bu kıyafetleri bir daha asla görmek istemiyordu. Hatta, botları ve iç çamaşırları da dahil olmak üzere her şeyi kapının dışına attırdı.

"Sonsuza dek bu odada kalmak zorunda kalacağım," dedi Dom, sesi ağırlı bir hırıltıya dönüşmüştü. "Koridordan odama çırilçıplak yürüyemem."

Torie kıkırdayarak, "Sana bir kombinezon ödünç veririm," dedi.

"Küvetin içine." "Önce sen."

Başını iki yana salladı. "Fetheden kahramanlar önce yıkanır. Penelope onu tanıdığında Odysseus'a da böyle olduğuna eminim."

Dom'un gözleri kızın tanımaya başladığı hınzır bir parıltıya büründü.

"Anladığım kadarıyla Yunan kahramanları yıkanır ve sonra yağla ovulurdu."

"Her yerini ovabilirim," dedi Torie. Gözleri adamın iri kaslı gezindi.

"Yasemin gibi kokmaktan rahatsız olmadığın sürece benim için bir zevk olur."

"Seni yağlarsam daha iyi olur," dedi, gözleri kasvetli ve aynı zamanda gülüyordu. Onu tekrar öpmeye başladı, dili yavaş ve tatlıydı. Sonunda Torie küvete önce yuvarlandı ve Dom onun her yerini sabunla ovdu, Her kıvrımını ve çukurunu keşfediyordu, ta ki kız ellerinde macun olana kadar. Derin sesi, saygın bir başhemşireyi histeriye sürükleyecek vaatler mırıldanıyordu.

Çok geçmeden için yanıp tutuşmaya başlamıştı, ağzından iniltiler fıskırıyordu, gözlerini sımsıkı kapatmıştı ki kötücül olana konsantre olabilsin Elleri her yere gidiyordu. Meme uçlarını okşuyor, bacaklarının arasında geziniyor, derisi yanıyormuş gibi hissedene kadar önce orasını, sonra burasını okşuyordu.

"Gözlerini aç, Torie." Dom'un sesi sert bir komuta dönüştü.

"Sevişemeyecek kadar ağrın olup olmadığını bilmem gerek."

Başını küvetin kıvrımlı sırtına yasladı. "Ben iyiyim." "Torie."

Gözlerini açtı. "*Daha iyi* olabilirdim." Kelimeye imalı bir vurgu yaptı.

Kaşlarını çattı. "Lütfen gözlerinizi açık tutun."

İri bir parmak içine gerildi, ama acısı eriyip gitti ve ağzından vahşi bir çığlık koptu. Dom dondu kaldı.

"Hayır, hayır," diye nefesini tuttu, bileğini yakaladı, böylece onu bırakamazdı, parmağını hareket ettiremezdi. "Bu iyi, çok iyi hissettiriyor."

Tekrar konuşmaya başladı, kelimeler o sert yuvarlanıyordu, sevmeyi öğreniyordu - hayır, aşk sorusunu bir kenara itti. Ondan ne istediğini ve beklediğini, *onun* da ne istediğini ve beklediğini söylüyordu.

İkinci bir geniş parmak ilkin katılarak derine itti ve zevk kalçalarını bir kavis çizdirdi. Dom küvetin üzerine eğildi, kızın ağzını okşarcasına öptü ve Torie kollarını onun boynuna doladı, suyun şırıltısına aldırmadan. Dom'un boştaki eli kışının altında kıvrıldı. Parmakları daha derine gitti, esnedi ve hepsi bu kadar.

Isı vücuduna yayıldı, parmaklarının etrafında kasılırken uzuvlarında şimşek gibi çaktı. Sersemlemiş bir halde, bir hırıltı yakaladı "açgözlü", ama ondan mı yoksa ondan mı bahsediyordu?

Zevk yavaş yavaş kayboldu ve Torie kendine geldi, parmakları çekilirken inliyordu çünkü kendini hâlâ boş ve muhtaç hissediyordu.

küvete yaslanmış, soluk soluğa, kemiksiz, bedeni zevkten uyuşmuş bir halde yatıyordu. Sonunda gözlerini açtı. Dom'un kocaman Omuzları banyonun üzerine eğilmiş, bir eli vücudunu zahmetsizce destekliyordu.

"değil," diye fısıldadı kabaca. "Senin için yeterli değil, değil mi?"

Diğer eli şimdi onu yatıştırıyor, suyun altında teninin üzerinde kayıyor, göğüslerini, meme uçlarını, karnının kıvrımlarını, dizlerinin arkasındaki hassas kıvrımları okşuyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Torie, çılgılık atmış olabileceği için sesi pürüzlüydü. Hatırlayamıyordu, bilmiyordu.

Dom doğruldu, sanki bir çocuktan ağır değilmiş gibi onu banyodan çıkardı. Torie doğru düzgün düşünemiyordu, zihni zevk anıları ve daha fazlası için sızlayan bir arzu arasında parçalanmıştı.

Islak kolunu onun boynuna doladı. "Banyo yapma sırası sende." "Özür dilerim," diye homurdandı, sesi sertti. "Beni olduğum gibi kabul etmek zorundasın." "Kokun hoşuma gidiyor," diye hatırlattı ona.

Onu nazikçe sırt üstü yatağa yatırdı ve Torie onun dirseklerine dayanarak kendini desteklemesini bekledi.

Onun yerine, bacaklarını yatağın kenarına çekti ve dizlerinin üzerine çökerek kalçalarını birbirinden ayırdı. Torie nefesini tuttu ve başını kaldırdı. Tek görebildiği karmakarışık saçları ve adam onu yalarken kalçalarını kavrayan parmaklarıydı.

"Yapamam," diye itiraz etti. "Bunu tekrar yapamam. Yapamam. Sensiz olmaz."

"Yapabilirsin," dedi Dom, sesi kibirli *bir yetkinlikle* sırılsıklamdı. "Tam olarak istediğimi yapacaksın, çünkü sen de istiyorsun. Senden istediğim

Tekrar ılık at, Torie. Sesini kaybetmeni istiyorum çünkü aresizsin ve bana yalvarıyorsun."

"Ama Dom," diye nefes nefese kaldı. İçinden yeniden sıcaklık sızmaya başladı. "Önünde diz öküyorum, Torie. *Bu gerçekleşecek.*"

Ağzında hiçbir kadının bir küfür şekilleniyordu. Ama o zaman, hiçbir kadın böyle yatmazdı, bacakları bir adamın dirsekleri tarafından geniş tutulurdu, böylece en özel ve gizli kısımlarının her kıvrımını yalayabilirdi.

"Ağgözlü küçük amcık," diye mırıldandı, onun etine karşı konuşmaya başladı. Kızın elleri adamın saçlarına dolandı. " böyle," diye emretti.

"Aynen ,

Torie. Önümde diz çöktüğünde saçlarından tutup başını hareket ettireceğim, böylece tam istediğim yerde olacaksın."

Torie talimat alma konusunda her zaman iyi olmuştu. Torie onu daha da yakına çekti, ta ki dili tam da doğru noktaya değene kadar.

ılık attı. Ve sesi kısıldı. Ve kocasının yapmasını istediği her şeyi yaptı. Ama sonra, onun yapmasını istediği her şeyi yapıyordu.

Bölüm 31

Smithfield Market'e yaptıkları geziden **bir** hafta sonra Torie, kocasının yüzüne kondurduğu öpücüklerle uyandı. "Bu sabah Meclis'te oturum yok," diye fısıldadı. Torie gözlerini açtığı anda Dom sessiz bir soru sordu ve Torie önce kollarını kocasının boynuna, sonra da bacaklarına dolayarak cevap verdi. Çünkü leğen kemiğini belirli bir açıyla yatırmanın daha iyi olduğunu keşfetmişlerdi.

Pekala.

"Üzerinde çalıştığım resmi sana gösterebileceğimi düşündüm," dedi, yan yana yattıklarında, terli ve nefes nefese.

"Sonra görüşürüz." Dominic yataktan fırladı. Sevişmek onu canlandırırken, onun uyumak istemesine neden oluyordu.

Öğle yemeğini çocuklarla birlikte yediler ve ikizler Green Park'a günlük ziyaretleri için yola çıktıklarında -anne tavşan şimdiye kadar kendini göstermeyi reddetmiş olsa da- orie Dominic'i atölyesine getirdi. Aptalca bir utangaçlık hissetti. Ne de olsa Dominic onun çalışmalarını görmüştü. Titiz olduğunu düşünüyordu, ki bu onun için büyük bir övgüydü.

Zaman serisinde yeni bir çalışmaya başlamıştı. Persephone'nin ölü çiçekleri yerine, pembe tonlu Malmaison gülleriyle dolu siyah bir kâse seçmişti. Resminde, yaprakları masaya zar zor değen bir gül kaseden devriliyordu. Birazdan düşecekti ama o, o anı zamanın içinde askıya almaya çalışıyordu.

"Bunun sadece bir kase çiçek olduğunu biliyorum," dedi Dominic, "ama güller için bunu söyleyebilirseniz, özellikle anlamlı bir tasvir gibi görünüyor." Torie'ye döndü. "Söylediğim aptalca bir şey miydi? Özür dilerim."

Torie'nin kalbi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar doluydu. "İşim hakkında konuşmakta pek iyi değilimdir," demeyi başardı ve ayak parmaklarının ucuna kalkıp onu çekti.

"Çünkü-"

Sözünü kesti.

Bir kadını soyma konusunda oldukça yetenekli olmasına rağmen, bunun için çok aceleleri vardı. Dom, Torie'yi kanepenin üzerine yatırıp eteklerini kaldıracak ve umutsuz bir güçle içine girecek kadar uzun süre öpmeyi bıraktı. Torie acemice bir zevkle ciyakladı, kendini destekledi ve Dom'un hamlelerine karşı kendini geri itti.

İlk acil birleşmeden sonra Torie kendini kocasının kucağında otururken buldu, ipek etekleri etraflarında dalgalanırken durgun bir zarafetle ona biniyordu. Torie onun göz kapaklarına, elmacık kemiklerine, alt dudağına öpücükler kondururken yavaşça ama açgözlülükle seviştiler.

Günlerdir içgüdüleriyle savaşıyor, hissettiği *aşkın* gerçek olamayacağını . Bu sadece şehvetti. Leonora ve Clara için hissettiği aşk çok farklıydı.

Dom'a karşı delicesine sahipleniciydi. Onun her an nerede olduğunu bilmek istediğinden değil. . .

Yine de onun nerede olduğunu bilmek istiyordu.

Yine de ona güveniyordu. Gecenin karanlığında, fırtınalar koparan yaratıcı metresi Gianna'yı bile tartışmışlardı. "O bana sadık değildi," dedi ona acıklı bir şekilde.

Torie başucundaki mumu masanın kenarına doğru çekti ve altın ışığın yüzüne düşmesine izin verdi. Elmacık kemiklerini bıçak gibi yaptı ama gözlerindeki ilgisizliği gizleyemedi.

" etmedin mi?"

"Aslında onunla gurur duyuyordum."

"Ne?"

"zevk almadığımızdan değil, ama ben bir iştih, değil mi? Kendine ait bir sevgiliyi hak ettiğini düşündüm."

Torie daha da yaklaşarak parmağıyla onun ağzını yokladı. "Bu, benim seninle yatmaya hakkım olduğunu düşünmen gibi bir şey mi?"

"Hayır. Çünkü seni durdurmak için çaresizdim ve Gianna'nın ne yaptığı umurunda değildi. Başka bir koruyucu bulmasını umuyordum ama metresim olmanın kötü şöhretinden hoşlanıyordu."

Dom'a bu kadar hayran olmasının nedeni aşk olabilir miydi? Onun şimdiye kadar tanıştığı en ahlaklı, en adil adam, babasının antitezi olduğunu düşünmesine neden olan şey aşk olabilir ?

Bu aşk olamaz.

Öyle de olmadı, çünkü Mösyö Eustache-Hyacinthe Langlois ertesi gün geldi ve Torie'nin kocasının kibirli, küçümseyici bir pislik olduğunu bir kez daha fark etmesiyle sonuçlanan bir haftayı başlattı.

Tam olarak sevimsiz değildi, ama konuyu daha fazla düşünmeyi reddetti. Birlikte akşam yemeğine oturduklarında gözlerindeki parıltı? Öpücüklerinin tatlılığı? Kaslı kalçaları? Yanında sırt üstü yuvarlandıktan sonra terli göğsünün kabarması?

Tüm bu şeyleri seviyordu.

Ama adamın kendisini?

Kesinlikle olmaz. Kendine olan saygısını korumak istiyorsa olmaz.

Flitwick atölyesine gelip Dominic'in Lordlar Kamarası'nda olduğunu ve yeni öğretmenleri Mösyö Langlois'ı karşılayamayacağını söylediğinde Torie önlüğünü çıkarıp tereddüt etti.

Belki de odasına gitmeli ve sade bir gecelik yerine şık bir elbise giymeliydi. Fransız ressamlarla tanışmıştı. Çok nazik, Galya'ya özgü bir etkileycilik ve zarafet içindeydiler. Kraliyet Akademisi sergilerinde her zaman saten giyerler, düğmeleri altın varakla, dudakları kırmızı merhemle süslenirdi.

İngiliz hanımların sadece beceriksiz ressamlar değil, aynı zamanda beceriksiz de olduklarına inanıyorlardı. Langlois'nın aristokrat babası göz önüne alındığında, pantolonları ipek olduğundan ve ellerinin boyasız olduğundan emin olmalı.

Mösyö Langlois, bir aristokratın karısına ve iki okul çocuğuna "tavşanlardan başka her şeyin" nasıl resmedileceğini öğretmek üzere işe alınmıştı. Çapkın ve çevik bir adamdı, eğer kadın bir Fransız hanımefendisi kadar iyi giyinmiş görünerek eleştirilerinin bir kısmını savuşturmazsa muhtemelen daha da patronluk taslayacaktı.

Ne kadar küçümseyici olursa olsun, çocukken koyduğu kuralı aklından çıkarmaması gerekiyordu: herkesten bir şeyler öğrenebilirdi.

konuşma bir şeyler öğrenme fırsatı sunuyordu.

İnsanın öğretmeni tamamen küçümseyici olmadığında öğrenmesi daha kolay olduğu için, *büyük bir tuvalet* yapması gerekiyordu. Flitwick'e, "Emily'ye ihtiyacım var," dedi. "değiştirmeliyim. Lütfen mösyöye ikizlerle tanışması için çocuk odasına kadar eşlik edin." Durakladı. "İkizlerle tanışmak için özellikle duyarlılıkları? Umarım İngilizcesi biraz yetersizdir ve söyledikleri her şeyi anlamayacaktır."

Flitwick'in gözleri eğlenerek kırıştı. "Dile hakimiyeti konusunda bir şey söyleyemem leydim, ama Mösyö Langlois'nın

genç efendiyi ve hanımefendiyi anlayışla karşılayacaktır. Anladığım kadarıyla Fransızlar adaba biz İngilizlerden daha az bağlılar, hatta düpedüz kabalığı son derece komik buluyorlar." Sırıttı. "Aynı şey Kraliçemiz Charlotte için geçerli değil elbette."

Torie, "Kesinlikle hayır," dedi.

Bir saat sonra kalın, parlak beyaz ipekten bir elbise giymiş, şeffaf tül den bir eteğin üzerine de büyüleyici bir çeşit unutmabeni otu işlemişti. Elbisenin korsajı düşüktü ve aynı tül den yapılmış kabarık kollar boynunda gayri resmi bir fırır gibi ilginç bir kıvrım oluşturunuyordu. Elbiseyle birlikte zümrüt yüzüğünü ve annesinden miras kalan bir çift zümrüt küpeyi takmıştı.

"Çok zarıfsınız," dedi Emily. "Size eşlik etmemi ister misiniz leydim?"

Torie, hanımefendinin hizmetçisinin kendisinden şunları yapmasını istediğinin tamamen farkındaydı

Her gün sık giyinir, kibar sosyetedeki herkesi ziyaret eder, kıyafetleri ve bakımına hayran kalınırdı. Bir Fransız'dan saygı görmek hiç yoktan iyiydi.

"Çok nazıksınız," dedi Torie. "Retikülümü ve yelpazemi taşıyabilirsen minnettar olurum Emily. Merdivenleri çıkarken üstümdeki elbiseyi yırtacağım dan korkuyorum." Yarı saydam tül bentini dikkatle kaldırdı ve yatak odasından koridora, çocuk odasının merdivenlerine doğru yöneldi.

Artık düzgün bir şekilde giyindiğine göre, Torie her şeye hazır dı; özel ders vermesi için pohpohlanması gereken asabi bir Parisliden, bilgelik incileri saçan soğuk bir üstada kadar.

Emily ile birlikte çocuk girdiklerinde, ikizler pencerenin yanında durmuş, şövalelerine odaklanmışlardı. Langlois belli ki temel bilgilerle başlamak istiyordu; karakalemle kağıt üzerine bir şeyler karalıyorlardı. Fransız adam aralarında durmuş, dikkatle ikizlerin çabalarına bakıyordu. Gençti, belirgin bir şekilde aslansı ama dikkatsiz bir güzelliği vardı: kahverengi gözleri ve aynı tonda saçları vardı, basit bir sırayla arkadan bağlanmıştı.

Yeni dadıları ayağa kalktı, elinde tamir etmekte olduğu bir çift Sevgililer Günü pantolonu vardı ve reverans yaptı. "Leydim."

Torie gülümsedi. "Dadı Grey, umarım bunlar Smithfield Pazarı'nı ziyaret eden pantolonlar değildir."

"Korkarım onları fırında yakılmak üzere göndermek zorunda kaldım leydim. Efendi Valentine'in kadife paltosu kurtarılabili rdi ama Bayan Florence'ın ki de elbisesi ve çizmeleriyle birlikte fırına gitti."

Torie, "Her şeyi kurtarabilmene şaşırdım," dedi.

Emily ve Dadı Grey, Bayan Flitwick'ten sonra evdeki en yüksek rütbeli iki kadın olarak birbirlerine başlarını sallayıp gülümsediler. Torie sanatçılara katılırken onları rahatça dedikodu yapmaları için yalnız bıraktı.

Mösyö Langlois onu selamlamak için şövalelerden dönmüştü. Modaya uygun giyinmişti. İpek pantolonlar hakkındaki öngörüsü buraya kadarmış. Kravatı dikkatsizce bağlanmış bir kumaş parçasından başka bir şey değildi; gömleğinde firfır yoktu; Torie parfüm kokusu alamıyordu ama Oddie'nin günde iki yüzden fazla topak üretme yeteneğini kabul etmek zorundaydı. -Florence'ın saydığı gibi, çocuk odasındaki diğer kokuların önüne geçmişti.

Langlois eğilerek, "Leydi Kelbourne, sizinle tanışmak bir zevk," dedi.

Reverans yaptı. "Bize katılmanız ne büyük incelik, Mösyö Langlois. Eğitiminizi dört gözle bekliyorum."

Florence pencereden, "Gel bak," diye seslendi.

Torie odanın içinde sendeleyerek yürüyor, elbisesine uyan sevimli ayakkabılarından rahatsız oluyordu. Topuklar onu sürekli öne doğru eğiyordu; bu ayakkabılarla Smithfield Pazarı'na inecek kadar aptal bir kadın, kurtarılan kadar bataklığa saplanıp kalırdı.

Fransız, Florence'ın şövalesinin başında ona yetişti. Kusursuz İngilizcesiyle, "Çocuklar arabayı atın önüne koydular, bir daire oluşturmadan önce bir tavşan çizmeye çalışıyorlar," diye açıkladı. "Kara kalemle başlayacağız ve oradan ilerleyeceğiz. Bir göz geliştirmeliler."

"Mükemmel bir plan," dedi Torie.

Valentine dikkatle daire üstüne daire çiziyor, sonra da bir parça havluyla .

"Onları bir türlü , " diye homurdandı, sesi aniden amcası gibi çıkmıştı. "Hepsi orantısız."

"Biraz alabilir," dedi Torie teselli edercesine, onun çabalarına bakmak için yanına yaklaşarak. "Şimdiden daha iyi olduğunu umuyorum ve her gün pratik yaparsan, kesinlikle bir çembere ulaşacaksın."

", " dedi Florence, şövalesini göstererek. "Bunun yerine gece yarısından sonra bir kilise bahçesinde dolaşan bir hayalet çizdim. *Traipse'i* biliyor musun?

Torie?"

"Biliyorum," dedi Torie. "Bu siyah çizgiler de ne?"

"Rüzgarın uğultusuyla ağaçların gövdelerinden kopan dallar. Benim gibi bir kızın hayalet kovduğu başka bir resim yapacağım."

"Bunu nasıl yapacak?" Torie sordu.

Florence, "Ona için kesin talimat verecek," dedi.

Tam o sırada Oddie kanepenin arkasından çıktı. Son bir hafta içinde, ailenin bir parçası olmayı seven arkadaş canlısı bir tip olduğunu göstermişti.

"Buraya gel, Oddie!" Florence seslendi.

Mösyö Langlois ürkmüş bir tavşanı andıran bir ifadeyle geri sıçrarken, o da itaatkâr bir şekilde ona doğru zıpladı. "*Sacre bleu!*" diye tısladı nefesinin altından. Torie'ye özür dileyen bir bakış fırlattı. "Fransa'da bu tür yaratıklar çalılıklarda yaşar, asla bir evde yaşamazlar."

Valentine bir başka orantısız daire çizerken başını kaldırdı. "Oddie ailenin bir üyesi."

Oddie birkaç topağı dışarı atmak için durdu.

"Efendi Valentine, tavşanın ardından temizlik yapma sırası sizde," dedi Gri Dadı odanın kenarından sakın bir sesle. "Lütfen ellerinizi yıkarken sabun kullanmayı unutmayın."

Mösyö Langlois boğazını temizledi. "Belki bana tekniğiniz hakkında bir şeyler anlatabilirsiniz, Leydi Kelbourne?"

"Tekniğim mi?" Torie'nin dikkati dağılmıştı, Flitwick'e böyle mükemmel bir dadı bulduğu için teşekkür etmesi gerektiğini hatırlıyordu.

"Resim tekniğiniz. Belki de sen de yeni başlıyorsun.

Sanat mı? Özel dersim için hedeflerinizi benimle paylaşın hanımefendi. Suluboya manzaralar yaratmak ister misiniz? Moda olan cam üzerine resim yapma sanatını bilmiyorum ama en yeni modayı takip etmek isterseniz bunu başarabileceğimize eminim."

Florence kıkırdadı ama Torie onun gözlerine baktı ve başını salladı.

"Çalışmalarınız hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim," dedi ve onu kanepeye götürdü.

Vikont eve döndüğünde de oradaydılar.

Bölüm 32

Dominic sabahı Portekiz'den pamuk ithalatını düzenleyen yeni bir yasa tasarısının sıkıcı detaylarını inceleyerek geçirmişti. Lordların yemek salonundaki öğle yemeği son derece sinir bozucuydu; akranlarından biri, Dominic üçüncü yemeği yemeyip odasına dönene kadar buğday fiyatları hakkında gevezelik etmişti.

Ta ki bu yakışksız ruh halinin, ahkâm kesen akranlarıyla hiçbir ilgisi olmadığı aklına gelene kadar.

Karısını özlüyordu, ki bu çok mantıklıydı çünkü o dünyadaki en şanslı adamdı. Aslında Queensberry Dükü'nü bir daha gördüğünde, Majesteleri'nin nadir bir mücevherini çaldığı gerekçesiyle ona yeni bir palto almayı teklif edebilirdi.

Ne de olsa Queensberry, Torie'ye kur yapmasının büyük ölçüde şehvetten ve ikizlere tahammül edebilecek birini bulma ihtiyacından kaynaklandığı düşünüldüğünde, Dominic'in gözden kaçırdığı bir cevheri fark etmişti.

Onlara sadece tahammül etmek değil,
onları sevmek. Artık daha iyi biliyordu.

Torie'nin okuyamaması kimin umurundaydı ki? Okuryazarlığın zekayla hiçbir ilgisi olmadığı sonucuna varmıştı. O çok zekiydi.

Lordlar'dan ayrılmaya bilinçli olarak karar vermeden önce kendini evinin merdivenlerini koşarak çıkarken buldu. Flitwick ona yeni Fransızca öğretmeninin geldiğini söylediğinde, kreş basamaklarını ikişer ikişer tırmandı.

Artık çocukların dikkatini dağıtacak bir resim öğretmeni vardı, böylece Torie'yle daha fazla zaman geçirebilecekti. Muhtemelen stüdyosundaydı. Torie'nin basit

elbiseler vardı. Birkaç düğmeyi sonra, elbiseyi başının üzerine çekebilir ve-
Çocuk odasına girmeden önceki plan buydu.

Hava, sıçmadan duramayan lanet tavşan Oddie sayesinde belirgin bir şekilde kokuyordu. Florence göğsünde Oddie ile yerde yatıyordu, Valentine ise şövalesinin başındaydı. Dadı yan tarafta Torie'nin hizmetçisiyle sohbet ediyordu.

Şöminenin önündeki kanepede Dominic'in tanıdığı bir ifadeyle karısına yakışıklı bir adam oturuyordu. Aslında, evde bir gece bile geçirmeden önce sanatçıya Bath'a taşınması için rüşvet vermeye anında karar verdi.

Torie başını kaldırıp elini uzattı, gözleri peygamber çiçeği mavisiydi. "Dom, Mösyö Langlois'yı eve getirmekle harika bir şey yaptın! Bana, bir yıl önce, bir yıl sonra

Académie Royale de Peinture. Benim için ve ikizler için ne kadar harika!"

Dominic ona doğru yürüdü ve elinin arkasına bir öpücük kondurdu. Umursamadığı türden duygular içinde , çünkü Durduğu yerden doğrudan hanımefendinin vücudunu görebiliyordu -yani, sadece kendisi için göğüs dekoltesini ve göğüslerinin şeftali gibi şekillerini görebiliyordu- tıpkı Fransız gibi.

Ressamın beğenisi için kendini bir kelebek gibi, şehvetli bir kelebek gibi giydirmişti.

Eğildi ve sesi belki de amaçladığından daha soğuktu. "Mösyö Langlois."

Fransız ayağa kalkmıştı elbette, ama Dominic onun törene önem vermeyen, dikkatsiz bir adam olduğunu hemen anlamıştı. Bir baronun oğlu olabilirdi ama onun standartları sanatçılarınkıydı. *Académie*'deki adamların.

Bu düşünce sakinleştiriciydi, çünkü Torie bir peri kraliçesi kadar lezzetli görünse de, ona birkaç kez Lordlar Kamarası'na gelip portre yapmayı teklif eden erkekleri umursamadığını söylemişti.

Çok fazla bir şey söylemeden, o ressamların tavşanlarını ve muhtemelen ölmekte olan çiçeklerini de küçümseyeceklerini ona bildirirdi.

Onları görme şansları olmadığından değil. Bir gün kanepede yorgun ve terli bir şekilde uzandıklarında, Clara'ya stüdyosuna başkalarını davet edip etmediğini sormuştu. "Sadece Clara," demişti, bu da onun hoşuna gitmişti, çünkü oda onların özel sığınağı gibiydi.

Florence ayağa fırladı ve onun elini tuttu. "Mösyö Langlois Torie'nin atölyesini göstermeliyiz."

Kaşlarını çatmasına izin vermedi.

"Bir stüdyonuz var!" diye haykırdı Fransız. "Ne kadar kullanışlı. Keşke tüm öğrencilerim bu kadar iyi hazırlanmış olsalar."

"Torie'yi de daire çizmeye başlatacak mısınız?" Florence sordu.

Dominic onun gözlerinin parladığını görünce oldukça şaşırdı. "Daireler çiziyorum," diye seslendi Valentine. "Hepsini çizeceğim bir tane bulana kadar bu geceyi geçireceğim." Dominic gidip bir göz attı. "Bu bana yuvarlak görünüyor."

Mösyö Langlois, "Sağ üstte biraz basık," diye yorum yaptı. "Dolunay gibi bir şey," dedi Valentine. "Dolunay olup olmadığını anlamanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz."

Ay dolunaydır çünkü yere düşmüş bir şeftali gibi bir tarafı biraz çürük olabilir?"

"Bence Torie bir daire yapmayı denemeli," dedi Florence yanlarında belirerek. Şövalesinin üzerindeki kâğıdı çekerek başka bir kâğıt çıkardı. "Benim kara kalemimi kullanabilirsin, Torie!"

"Neden daireler?" Dominic sordu.

Fransız, "Sadece bir usta enstrüman kullanmadan mükemmel bir daire oluşturabilir," dedi.

Dominic bunu hiç denememişti ama bir daire çizebileceğinden oldukça emindi. Valentine bir başka orantısız şeftaliye kaşlarını çatarak, "Zor," dedi.

Langlois, "On dördüncü yüzyılda Papa, Vatikan için tablolar sipariş etmeyi planladığından, en iyi ressamların eserlerinden örnekler toplamak üzere haberciler gönderdi," dedi.

"Vatikan bir kilise mi?" Torie sordu.

Dominic, Fransız'ın onun gülümsemesi altında temmuz ayındaki don gibi erişişini kızgınlıkla izledi. "Burası Roma'daki papalık sarayının evi. Hanımefendi," diye yanıtladı. "Floransalı ressam Giotto kırmızı bir daire çizdi ve bunu Papa'ya gönderdi, çünkü basitliği teknik becerisini gösteriyordu. Tabii ki Papa da onu işe aldı."

"Belki Giotto *Floransalı* olduğu için de olabilir," dedi Florence. "Sen de dene, Torie!" Bir çubuk kömür uzattı.

Dominic neredeyse müdahale ediyordu. Kendi imzasını bile siyah mürekkeple çizemeyen bir kadından nasıl olur da siyah kömürle daireler çizmesi beklenebilirdi?

Ama Torie'nin kömürü alıp kâğıda baktığını görünce gurur duydu. Bu ona Leonora'nın hakaretlerine nasıl gülümsediğini hatırlattı. O zamanlar bunun üzerinde pek düşünmemişti ama şimdi Leonora'nın Torie'ye söyledikleri aklına geliyordu.

Torie'nin okuyamamasına yönelik aşağılayıcı tavrı bir yana, kalın bir beli olması bile onu öfkeliendirmişti.

Torie iyi bir sporcuydu. Kendi aile üyelerinden gelen aşağılamaları böylesine zarafetle başka birini hayal bile edemiyordu.

Boğazını temizledi ve eğer onu dünyanın savunmak istiyorsa, bunun kendi çocuklarının onu utandırmamasını sağlamayı da içerdiğine karar verdi.

Ama çok geç kalmıştı.

"Ha!" Florence çığlık attı.

"Bu bana dolunay gibi görünüyor!" Dominic, kafa derisinin her yerinde hissi duyduğunu söyledi. İmzasını yazamıyordu ama bir daire çizebiliyordu.

Ne olursa olsun.

"İyi iş, Leydi Kelbourne," diye devam etti, bir kolunu Torie'nin beline doladı ve alnından öptü. "Şimdiye kadar gördüğüm en iyi çember."

Valentine, "bütün gece devam ederim," diye mırıldanarak kâğıdına döndü ve şeftaliyi ovuşturdu.

"Dirseğimi yan tarafıma sabitledim," dedi Torie. "Bu sana yardımcı olabilir Val."

Langlois tek kelime etmemişti ama şimdi bir adım öne çıkıp kâğıda baktı. Sonra eğildi ve o kadar yakından baktı ki, burnu muhtemelen simsiyah olacaktı.

Dominic adamın dikkatinin dağılmasından yararlanarak karısını öptü. Torie elini adamın yakasına doladı ve tatmin edici bir hızla onun içinde eridi.

"Yine öpüşmek," dedi Florence tiksintiyle. ", Oddie! Beni takip et!" Atladı.

Vikontes'inin tadı naneli diş tozu ve çay gibiydi, bu da hızla Dominic'in en sevdiği haline geliyordu. Kadının dilinin Dominic'in diline değmesi Dominic'in şehvetten neredeyse başını döndürüyordu. İşte bu yüzden Lordlar'da kalamıyordu.

Şehvet tarafından enfekte edilmişti, şehvetle delik deşik olmuştu. Şehvetli, daire çizen karısına takıntılıydı.

"Leydi Kelbourne," dedi Fransız, aksanı birden üç kat Parisli oluvermişti.

Torie geri çekildi. Kızın gözleri şaşkıncı, bu yüzden Dominic kızın burnuna bir öpücük kondurdu. Şehvetin pençesinde olsa bile, başını tutmaya çalıştı.

bir yatağın yanında. Öte yandan Torie her öpüşmede tüm benliğini ortaya koyuyordu. Bunu hissedebiliyordu, dillerinin her dokunuşunda tahrik oluşunu.

Yatak odasına vardıklarında kızın eteklerini yukarı çekebilirdi ama bunu yapmazdı çünkü kız karısı gibi değil, bir Fransız kelebeği gibi giyinmişti.

Islak, misafirperver ve lezzetli olurdu.

Torie arkasını dönerek, "Bizi affedin, Mösyö Langlois," dedi. Dominic onu tekrar göğsüne çekmemek için kendini zor tuttu. "Biz daha yeni evli."

"*Oui, oui*," dedi Fransız adam umursamaz bir tavırla. "Şimdi stüdyonuzu ziyaret edebilir miyiz?"

Dominic yatak odalarına gitmek istiyordu. "Ben de özür dilerim," dedi eğilerek. "Vikontumu ödünç almak zorundayım, bu yüzden daireler hakkında daha sonra konuşmanız gerekecek."

Florence biraz daha kıkırdadı. "Kesinlikle! Senin için daha fazla daire, Torie!" "Belki yarın, Mösyö Langlois," dedi Torie, elini tutarak Dominic ona elini uzatıyordu. "Çocuklar, Green Park'taki anne tavşana herhangi bir yiyecek götürmeden önce Aşçı'ya sormanız gerektiğini lütfen unutmayın. Bayan Cottage dün taze pişmiş tartının kaybolduğunu görünce çok şaşırdı."

"Kuşkonmazlı tarttı," diye açıkladı Valentine, bir daire daha çizerken sağ kolunu yanına sabitlemişti. "Kokunun onu ormandan çıkarabileceğini ama öyle olmadı."

Langlois yalvarırcasına, "Leydi Kelbourne," dedi.

Dominic'in sanatçıya tahammülü yoktu. Bütün vücudu Torie'yi yatak odalarına çekmek ve yatağa atmak için kaşınıyordu. Hayır, önce düğmelerini aç. Kahretsin, tayt giyiyordu. Bunun üstesinden gelebilirdi. Onu askılarına ve kombinezonuna kadar indirebilir, sonra da o kolalı pamuğun altına girip kendisi için hazır olana kadar yalayabilirdi.

Elbette, hazır olabilirdi. Yanakları kızarmıştı ve gözleri parlak maviydi.

"Oddie'yi de yanında götürmek ister misin?" Florence sordu.

"Hayır, teşekkür ," dedi Torie. Kadın başını salladı. "Mösyö Langlois, benim için bir zevkti."

"Stüdyon mu?" dedi umutla.

Adam cümlesini gibi görünmüyordu.

Torie, "Yarın sabah sizinle orada buluşmaktan mutluluk duyarım," diye tekrarladı. "Vikont ve ben oldukça meşgulüz ve bu akşam tiyatroya gideceğiz."

Dominic, kutusunun arkasındaki kalın kadife perde için yaptığı planları hatırlamadan önce kaşlarını çatı. Torie muhtemelen sadece o gün için olduğunu söyleyecek olsa da, üzerindeki o şekerlemeyi giymesine bile aldırmadı.

"Bir hayvana dönüştüm," dedi ona kreşin merdivenlerinden inerlerken.

Kadın, eteklerinin hacmi ve gözlerinin önündeki Merdiven boşluğunun darlığı yanında kimseye yer bırakmıyordu. Başını arkaya yatırıp ona baktı, yüzü bu açıdan daha sivri ve narindi. Adam onun inatçı çenesini göremiyordu.

"Tavşan gibi hayvan mı?"

"Hâlâ kendimden ," dedi düşünceli bir şekilde. "Daha fazla pratik yapmak gerek."

Sahanlığa ulaşmışlardı. Hizmetçilerden biri tahtaların tozunu alıyordu, bu yüzden Dominic kendini hanımının yanında yürümeye zorladı, her ne kadar parmaklarının dirseğine dokunması inanılmaz derecede tahrik edici olsa da.

Büyük, yaldızlı bir aynanın önünden geçtiler, ikisi de porselen bir karı koca heykelciği kadar güzel görünüyorlardı.

Torie alçak bir sesle, "Tavşanlar da bizim kadar çılgın olmalı," dedi. "Çok fazla çocukları var. Hemen gebe kalsam sorun olur mu?"

Kadının çocuğuyla birlikte yuvarlanmış bedeninin görüntüsü Dominic'in zihninde canlandı ve irkildi. Onu kollarının arasına aldı, iki büyük adım attı ve yatak odalarının kapısını tekmeleyerek açtı. Torie kıkırdamaya başladı ve Tanrı biliyordu ki hizmetçi de muhtemelen kıkırdıyordu.

Onu ayağa kaldırdı ve dönmeden önce kapıyı kapatmak için uzandı. "Lanet kancalar nerede?" diye homurdandı.

Torie o kadar sert kıkırdıyordu ki göğüsleri-

Ön tarafına uzandı ve korsesini aşağı çekti. "Dikkat et!" diye bağırdı. "Bu tül bir sanat eseri." Ama kadın başını tekrar adamın omzuna yasladı.

Dominic'in elleri göğüslerini şekillendiriyor, başparmakları göğüs uçlarında kabaca geziniyordu.

"Oh, Dom," diye inledi.

Vücudu ateşler içindeydi, parmakları titriyordu. Her nasılsa, o sefil düğmeleri ve kancaları yırtmadan açmayı başarmıştı.

Gazlı bez -belki de biraz arkadan- ve sonra onu yatağına yatırdı. "Sana ihtiyacım var," dedi dudaklarına karşı, kalbinin küt küt attığını hissederek

göğüslerine karşı.

"Beni al," dedi Torie, mavi gözleri gülümseyerek.

Durdu ve kızın cömert dudağına dokundu. "Mutlu görünüyorsun." "Mutlu mu?"

"Sık sık mutlu oluyorsun. *Memnun*

görünüyorsun." "Korunduğumu hissediyorum."

Dominic anlamaya çalışarak gözlerini kıstı. "Hiç tehlikede oldun mu?" Dudakları uyuştı, zihni intikam almak için yarışıyordu-

"Hayır, o tür bir tehlike değil!" dedi kahkahalar atarak. "Sen benimle dünyanın kabalıkları arasında duruyorsun, Dom. Bunun benim için ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum. Bir hakareti gerçekleştirmeden önce nasıl etkisiz hale getireceğimi planlamak zorunda olmamak mutluluk verici."

Doğru, bir gece önce bir oyuna gitmişlerdi ve ara sırasında tanıdıklarından biri kitap okumakla ilgili boş bir yorum yapmıştı. Dominic mızrağını çekmemişti ama kadın sanki çekmiş gibi davranmış, Dominic ona kaşlarını çattıktan sonra koşarak uzaklaşmıştı.

Torie ellerini onun geniş omuzlarında ve güçlü sırtında gezdirdi.

"Seninleyken kendimi güvende hissediyorum," diye fısıldadı kulağına.

"Eskiden babamın yanında kendimi güvensiz hissederdim," dedi Dominic, kendini şaşırtarak. Sonra dirseklerinin üzerine kalktı. "Üzücü bir konu ve konuşmaya değmez."

Başını onun göğsüne doğru eğdi. Teni o kokuyla kokuyordu Sevdığı parfüm. Torie anında onun ağırlığı altında hareket etmeye başladı, bacaklarını kaydırıp ve meme uçlarından birini emmeye başladığında nefesi kesildi. Adam ona küçük bir ısırık verdikten sonra kadın haykırdı ve kalçalarını yukarı itti. "İhtiyacım var

Sen," dedi, nefesi ciğerlerinden hıçkırarak çıkarken. "Dom, sana ihtiyacım var." "Buna ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı kabaca, aralarına uzanarak ağrıyan aletini kavradı ve yerine getirdi.

Kalbinden geliyormuş gibi görünen bir iç çekiş ona cevap verdi. İçine girdi, sonra durdu ve bir elini kalçasında gezdirdi. "Bana ne kadar ihtiyacın var?" dedi tembelce.

Gözlerini ağır ağır açtı. "Dom!"

"Eğleniyorum," dedi kulağına, hâlâ tutuyordu. "Yeterince eğlenmediğimi söylemiştin."

Torie'nin elleri adamın pazularının etrafında kıvrıldı ve ayaklarını destekleyerek yukarı doğru kalktı. Adam birkaç santim içeri kaydđ. " değil," inledi, sanki yeterince hava alamıyormuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Elini kalçasında gezdirdi. Harika kalçaları vardı, yastık gibi yumuşak, bir erkeğin başını sarmak için yapılmıştı. Parmaklarını o yumuşak kıvrıma batırdı ve onu biraz daha yukarı çekerek bir inç daha verdi.

Torie çaresizce inledi. O da karısının kalçasını yukarı çekti ve aynı hem sert hem de nazık bir şekilde ileri doğru itti. Karısı ellerini başının üzerine koydu ve sanki ona dünyaları vermiş gibi gülümsedi.

Bu şekilde birleşmenin, onun bir parçası olmanın, bedenine zevk dolmasının, *eğlenmenin* nasıl bir his olduğunu tarif edemezdi.

Sonra geldi. Güvenlik.

Güvende hissettirdi.

Bölüm 33

Dominic bunun olacağını biliyordu: Ertesi sabah yatakta yan yana tost yerken Torie, "Bana babandan bahset Dom," dedi.

"tercih ederim." Çay fincanını yere bıraktı ve savunmacı bir tavırla tostundan kocaman bir ısırık aldı.

"Babam hakkında her şeyi biliyorsun," diye işaret etti.

Bir kayanın üzerindeki denizkızı gibi onun yanında oturuyordu, iki bacağını da bir tarafa atmıştı. "*Tüm* sırlarım açıkta. Aslında yıllardır öyle ve sana söz veriyorum, böylesi çok daha rahat."

"Babamın hiç sırrı yoktu," dedi ona. "Ne ayyaş ne de kumarbazdı."

Torie'nin düşünceli bakışları sanki onun ruhunun derinliklerini görüyormuş gibi hissettiriyordu.

İçgörüsünü onu kontrol etmek için kullanacağı korkusuyla omurgasından aşağı bir alarm şimşegi çaktı. Babası, küçük oğlunun en büyük korkularını keşfetmek ve bunları ona karşı kullanmak gibi görünüşte sihirli bir yeteneğe sahipti. Bunu düşününce Dominic'in ağzı alaycı bir yüz ifadesine büründü, ta ki dehşete kapılıp yüzünü buruşturana kadar. Babası olamazdı, onun zalimliğini üstlenemezdi. Çocuklarını kırmaya çalışamazdı.

İştahı kaçınca tostunu bıraktı.

Torie'nin eli bileğinin etrafında kıvrıldı. Uyuşmuş bir halde ona baktı.

"Ondan hoşlanırdı mıydım?" Torie sordu.

Dominic başını salladı. "Kesinlikle hayır. Ben ." "Bir keresinde onun cimri olduğundan bahsetmiştiniz."

"Parası ve sevgisiyle."

"Ye," dedi karısı, marmelatlı tostunu ağzına götürerek. Sonra eğildi ve onun dudaklarına yapışkan bir öpücük bıraktı. "Neden sevmeyeyim ki

onu?"

"Sana çok kaba davranırdı."

Kirpikleri titredi. "Okuyamadığım için mi?"

"Böyle bir bahaneye ihtiyacı olmazdı. Genel olarak kadınlardan nefret ederdi, ama özellikle de bir erkeğin dikkatini amacından saptırabilecek güzel kadınlardan."

Dominic kulağında babasının sert sesini, şamatalı kahkahasını duydu. "Fikirleri ve cazibesi olan bayanlar." Babasının evliliğine olası tepkiyi düşünmek bile yumruklarının kıvrılmasına neden oldu.

Torie bir an sessiz kaldı.

"Fikirler ve cazibe," dedi sonunda. "Leonora'yı bu yüzden mi seçtiniz? Kendisini fikirleri olmayan bir hanımefendi olarak sunmaya özen gösteriyor. Yine de bence cazibesi var."

"Seninki gibi değil," diye yanıtladı Dominic. "Sizin cazibeniz doğal, oysa kız kardeşinizin her kelimesi kasıtlı. Leonora'nın akşamları birkaç kelimedenden fazla konuşmak istememesi çekici olarak tanımlanamaz."

Yalanlara tahammül edemezdi ve Torie'nin kız kardeşinin kendini dünyaya sunma şekli açıkça yanıltıcı. Öte yandan karısı, onu ne kadar küçümsemiş olurlarsa olsunlar herkese karşı açıktı.

"Okuyamadığım için, babanın benim cinsiyetimle ilgili en kötü fikirlerini doğrulamış olacağım," dedi Torie, düşünce zinciri yanlışıyla onunkini takip ederek.

"Kadın düşmanları genellikle benim bağımlı beynimi kutlarlar."

"Senin çalışmıyor!" dedi Dominic. "Neden okuyamadığını bilmiyorum ama mesele bu değil."

Torie omuz silkti. "Ben algıdan bahsediyorum. Merhum Vikont, okuma yazma bilmeyen bir eşin sizin soğukkanlılığınız için hiçbir tehdit oluşturmadığına inanır mıydı?"

Kız kardeşinden sonra benimle evlenmeyi seçmenin bir nedeni de bu muydu?" Kadeh kaldırırken gülümseyerek ona baktı. "Bunu kavga çıkarmak için söylemiyorum. Benimle evlenmek için ikizlerden başka ne kadar mantıklı sebebin varsa, büyüleyici göğsüm tarafından bastırıldığını biliyorum."

Dominic homurdandı. "Rahmetli Vikont senden nefret ederdi -bu arada ben bunu bir onur nişanı olarak görüyorum. Seninle eve dönmek için kendimi bir arabaya attığımı görseydi, bir varis yaratmak yerine zevk için birlikte yattığımızı görseydi felç geçirirdi."

Torie, "Evliliğimizin en sevdiğim yanlarından biri," dedi.

Kadının dudaklarındaki sırıtsı, sanki dünya ayaklarının altından kayıyormuş gibi, adamın içinde tuhaf bir kıpırdanmaya yol açtı. Babasının yakıcı fikirleri ölümünden sonra da yanmaya devam etmişti ama şimdi garip bir hafiflik hissediyordu.

Sanki bu yatak odası, bu kadın, babasının fermanlarının hatırasını yok edebilmiş gibi.

Dominic, babasının en kötü özelliklerini paylaşmaya karar vererek, "Para harcamaktan nefret ettiği için dün giydiğin elbise başka bir krize yol açardı," dedi. "Senin müsrif ve sadakatsiz biri olduğun sonucuna varırdı, bu da benim hayatımı mahvedeceğin anlamına gelirdi."

Torie kaşlarını çatı. "Leydi Dorney'i anlamaya başlıyorum."

Dominic boş tabağını kenara koyarak, "Hepimiz kendi yöntemlerimizle intikam almaya çalışırız," dedi. "Kız kardeşim onun kadınlar hakkındaki tüm kötü düşüncelerini sergilemeyi seçti. Bir baloda evli ev sahibiyle üç kez dans ettikten ve sonra onunla birlikte uzunca bir süre ortadan kaybolduktan sonraki sabah kalp krizinden ölmüş olmasıyla gurur duyuyordu."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Torie.

"Bana her zaman sinirliliğimin ailemizin mirası olduğunu söylledi, bunu benden söküp atmaya çalışmıştı."

"Ah, Dom." Çay fincanını takırdayarak yere bıraktı ve bir kolunu göğsüne dolayarak onun yanına sokuldu. "Keşke seni koruyabilseydim."

"Bu kadar dramatik konuşmak istememiştim," dedi Dominic irkilerek. "Doğru, babam 'sopayı bırak çocuğu şımart' atasözüne sıkı sıkıya inanırdı, ama ben hiç kötü yaralanmadı.'" Onun başını öptü. "Ve sonunda öfke nöbetlerimi kontrol etmeyi öğrendim."

"Yine de Lordlar Kamarası'nda düzenli olarak

öfkeleniyorsunuz." "Onların dikkatini çekmem gerekiyor."

Başını kaldırdı ve onun çenesini öptü. "Eğer atasözleriyle ticaret yapıyorsak, 'balla daha çok sinek yakalamak' deyiminin doğruluk payı olduğunu söyleyebilirim."

Dominic bunu daha önce de duymuştu ama Lordlar Kamarası'nda tüm bu aptallar ve onların kararsız fikirleriyle karşı karşıya değildi.

Torie doğruldu ve bir bacağına vücudunun üzerinde sallayarak . Bu günlerde vücudunun bir kısmı hazır bir şekilde uyanıyor, karısının çayını bitireceği ve onu baştan çıkarabileceği anı bekliyordu. Aleti onun yumuşak bedeninin altında coşkuyla gümbürdedi.

"Mmmm," dedi Torie

kıpırdanarak. Sertçe yutkundu.

"Önemli bir noktaya değinmek istiyorum, Dom."

"Eğer dikkatimi çekmek istiyorsan, bunu başardın," dedi kısık sesle.

"Queensberry Dükü-"

Ellerini kızın kalçalarına koyup aşağı doğru itti ve kızın sesinin kesilmesinden zevk aldı.

"Dom!"

"Evet, sevgilim?"

"Queensberry Dükü Lordlar Kamarası'ndaki koltuğuna oturamayacak kadar sizden korkuyor."

Elleri birbirinden . "Ne dedin sen?"

Torie sabırla, "Çok korkuyor," dedi. Öne doğru eğildi ve ellerini Dominic'in yanaklarında gezdirdi. "Bana Nisan ayında, benimle flört ederken söylemişti."

"Seni benimle evlenmekten vazgeçirmeye çalışıyordu," dedi Dominic, sesinde çelik vardı. Queensberry'ye bir palto daha alacaktı. Onu bir daha gördüğünde, o pembe canavarın arkasına bir rapier saplayacaktı.

"Sanırım benim adıma gerçekten endişeleniyordu. Daha kötüsü olmasa bile herkesin içinde ona kesinlikle 'ahmak' diyeceğinizi ve eğer dünyada adalet varsa insanların zaten küçük kardeşinin unvanı miras alması gerektiğine inandığını söyledi." Tekrar kıpırdandı, gür dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı.

"Ki öyle bir şey yok, özellikle de fiziksel bağışları almak için sıraya girmişken."

Dominic bunu görmezden geldi. "Eğer sinirlerime hakim olabilirsem, lütfen başka bir şey konuşabilir miyiz?"

Torie, "Majesteleri sizden oy kullanacaktır," dedi. "Ona bazı şeyleri açıkladıktan sonra. İyi bir kalbi var."

"Bunu biliyorum," diye kabul etti Dominic. Dominic borçlarını ödemeyi teklif ettiğinde Dük son derece nazik davranmıştı. Aslında, şimdi düşününce, Queensberry utanarak Dominic'in muhtemelen borçlarını ödemediğini söylemişti.

herhangi bir borcu yoktu, ama kendisi parlak bir ipeğe karşı koyamayan bir ahmaktı.

Dom sessizce ona hak vermişti, çünkü bir palto almak için borçlanmayı aklından bile geçirmezdi. Ama şimdi bu alışverişi farklı bir açıdan görüyordu.

Queensberry zekası yüzünden utandırılıyordu, bu kontrolü dışında olan bir şeydi. Torie gibi.

Kocasının yüzüne bakan Torie, sabah için yeterince ciddi bir konuşma yaptıklarına karar verdi. Yaptığı resim onu , ama ... kadar asla konsantre olamayacaktı.

"Anladığım kadarıyla cömertliğin kısmen babandan intikam almak için," dedi ve eğilerek adamın alt dudağını ısırdı.

"Öyle de denebilir." Yeterince emin, gözleri karardı.

"Belki de daha fazla intikam almak istersiniz?"

Dominic'in kalçalarındaki elleri sıkılaştı ve onu tekrar aşağı çekerek ağırlığını daha sağlam bir şekilde yerleştirdi. "Fena fikir değil. Ne öneriyorsun?" Sesi törpülenmişti.

"Chelsea Yetimhanesi'ndeki her çocuğa pahalı bir oyuncak bebek alabiliriz, gerçek porselen kafalı olanlardan."

"Para harcamak beni mutlu ediyor," dedi kocası. Dudaklarında bir gülümseme şüphesi vardı.

"Vikont Kelbourne'u başka ne mutlu eder? Ve tabii ki babasının hayaletini *de mutsuz* eder, hatta *belki de* o hayaleti kovar, çünkü Florence onun varlığından emin." Bir parmağını kaldırdı. "!" Dominic'in gülümsemesi büyüdü.

Tekrar kıpırdandı. "Ah, en sevdiğim mandal," diye iç geçirdi.

Kocası kollarını başının arkasında kavuşturmuş, vücudunun üst kısmını şekillendiren ağır plakaları esnetiyordu.

Torie'nin sesi alçaldı. "Kendini bana teslim et." Sağ elini adamın göğsünde gezdirdi ve bir meme ucunda durdu. "Sana hiçbir kadının yapmayı hayal edemeyeceği ahlaksızca şeyler yapmama izin veriyorsun, özellikle de sabah ışığında."

Dominic, "Güneş ışığı ahlaksızca şeyleri daha da ahlaksızca gösteriyor," diye onayladı.

"Uzan," diye emretti, yana doğru kayarak.

Çenesi büküldü ama yatakta daha da aşağı kaydı. Sağ bacağını onun kalçasında gezdirdi ve "Kolay olmadı ama bundan iyi şeyler çıkacak" diye mırıldandı.

Çay tepsisine uzandı ve bir kavanoz balın içinde duran küçük kepçeyi aldı. Altın sarısı tatlılık sarmal halinde tabağa indi. Kaşlarını ona doğru salladı ve sonra kasıklarına baktı.

Dominic keskin bir nefes aldı. "Torie." Sesi çiğdi. Bal çubuğunu tekrar daldırdı.

"Kıpırdamadan yatın, Vikont."

Bölüm 34

Birkaç hafta sonra Torie uyandığında kendini yatakta yalnız buldu. Kocasını onu şafakta baştan çıkarmış ve bir saat sonra neşeli ve enerjik bir şekilde yataktan fırlamıştı, oysa o tekrar uykuya dalmıştı, bu da stüdyosundaki en iyi ışığı kaçırdığı anlamına geliyordu.

Bunun yarın olamayacağına karar verdi ve Emily'yi çağırırken kendi tembelliğine kaşlarını çattı. Dominic karısıyla oyalanmak istiyorsa öğle yemeğinde eve gelmek zorundaydı. Resim yapmak için ilk ışığa ihtiyacı vardı.

Şimdi düşününce Dom'un rutin olarak öğlen eve geldiğini, bazen öğleden sonraki oturuma bile gelmediğini fark etti. Muhalefleri kölelik karşıtı oylamayı bir kez daha gündem dışına itmeyi başarmışlardı. uygulamanın ne kadar yaygın olduğu konusunda daha fazla bilgiye ihtiyaç duyulduğu gibi gülünç bir mazeret ileri sürmüştür.

Dom, köleleştirilmiş tek bir kişinin bile çok fazla olduğunu ne kadar yüksek sesle haykırsa da, muhalefet galip gelmişti.

Emily elinde bir çay tepsisiyle kapıda belirdi. "Bayan Florence sizi ziyaret etmek istiyor leydim."

Stüdyosuna gitmek için can atıyordu ama ... "Tabii ki!" Torie haykırdı.

Florence kapı aralığında belirdi, ısıltı ısıltı. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Sen çay içerken sana kitap okuyayım. Elinde bir kitap olmadan yemek yemek çok sıkıcı."

Torie yatağı okşayarak, "Çok isterim," dedi. "Terliklerini çıkar."

Florence memnuniyetle onları tekmeleyerek uzaklaştırdı ve Torie'nin yanına yerleşti. Neyse ki çocuklar nihayet yas tutmaktan kurtulmuşlardı; üzerinde uzun bir önlükle örtülmüş sevimli mavi bir elbise vardı, çünkü Dadı Grey Florence'ın her gün dizlerinin üzerine düştüğünü keşfetmişti - ya kazayla ya da

Çünkü yerde ilginç bir şey görmüştü. Dahası, Mösyö Langlois çocuklara, sıçrama eğilimi gösteren sulu boyalarla resim yaptırıyordu.

"*Rackrent Kalesi*," dedi Florence cebinden bir kitap çıkararak. "Çok seveceksin, Torie. Kocasını *korkunç derecede* kötü! Vebalı bir haydut!"

Torie gülümseyerek çayını yudumladı. Birkaç bölüm sonra Florence, anne tavşanın asla görünmeye tenezzül etmediği Green Park'a günlük gezisine gitti ve Torie düzgün bir şekilde giyinmek için gereken iki saati ayıramayacağına karar verdi. Emily'nin vikontes davranışlarıyla ilgili uyarılarına aldırmayan Torie, geceliğinin üzerine bir örtü çekti ve aşağıya, stüdyosuna indi.

Kompozisyonun tepesindeki bir gül gözüne çarptı. Ani bir enerjiyle önlüğünü giydi ve işe koyuldu. Yapraklar çok pürüzsüzdü; vuruşun girdabının belirgin olmasını istedi. Onun natürmortları hiçbir zaman gerçekliği yakalamaya çalışmadı. Onlar fikirlerle ilgiliydi ve bu yüzden fırça işçiliği görünür olmalıydı.

İki saat sonra, sağanak yağmur tehdidiyle birlikte stüdyo karardı. Torie şövalenin etrafında volta atmaya başladı, ışığın bir gülün düştüğü izlenimini nasıl değiştirdiğini izliyordu. Flitwick elinde iki şamdan ve bir kase meyve ile göründü. Torie aç değildi ama sarı, tombul bir armut çıkardı ve siyah kâsenin önüne, düşen gülü dengeleyebileceği bir yere koydu.

Kapıyı vurulunca sinirlenerek arkasını döndü. "Başka bir şey istemiyorum, Flitwick."

Mösyö Langlois kapının girişinde duruyordu, yüz ifadesi çekingendi . . . büyülenmişti. Geldiğinden bu yana bir ay içinde birkaç kez hocalıktan öğrenciliğe geçmişler ve sonunda arkadaşlığa karar vermişlerdi.

Torie ondan daha iyi bir ; bu özel alanda Torie övünmekten ziyade pragmatikti. Ama ne seslendirme konusunda Torie ondan daha iyiydi. Torie bir resmin kalbini görebiliyordu, oysa Torie anlaşılmazdı.

"Hoşuma gitmedi," dedi hemen masaya yaklaşarak. "Bu armut, görgüsüz, cüretkâr, şatafatlı." Meyveyi kaptığı gibi havada salladı. "Bereket ve ışık dünyasından gelen bir ziyaretçi, şehvetli ve lezzetli."

Bir boğaz temizleme sesi Torie'nin dönüp öğle yemeği için evde olan kocasını görmesini sağladı.

"Torie, fırçanı kolundan aşağı damlıyor," dedi huysuzca. "Mösyö Langlois'nın neden bir kadının huzurunda duygusallıktan bahsettiğini sorabilir
?

soyunmamış karım?"

Bu tehlikeli bakışı daha önce de görmüştü, Dominic Smithfield Pazarı'nda dört kabadayıyla karşılaştığında olduğu gibi. Lordlar Kamarası'nda özellikle sinir bozucu bir sabah geçirmiş olmalıydı; çenesi gerilmiş ve gözleri kapanmıştı.

"Armut şehvetlidir. *Ben* kesinlikle değilim." Boya kaplı önlüğüne el salladı. "Bu tablonun kompozisyonunu değiştirmeyi düşünüyordum ama Mösyö Langlois armudu eklemenin hata olacağını düşünüyor."

Fransız kendini toparladı ve dudaklarını büzerek, "Eğer bir an için Vikontes'e, onun gibi resim yapan bir kadına kötü bir teklifte bulunacağımı düşünüyorsanız-" dedi.

Torie onu utandırmadan sözünü kesti. "Ama sabahlığım konusunda haklısın, Dom. İçeri girdiğimde resmime bir göz atıp kendime yapılması gerekenleri hatırlatmak istedim ama bu saatler önceydi. Kahvaltı."

Langlois ona göz kırptı. "Kıyafetinizi fark etmedim leydim."

Kimse onun şaşkınlığını yanlış anlayamazdı. ve bir kadın olarak onunla gerçekten ilgilenmiyordu. Onun için önemli olan tek şey boyaydı. Resim ve resimler hakkında söylenebilecekler.

"Mösyö, armudunuzu bırakmanızı ve karımın stüdyosunu terk etmenizi rica edebilir miyim?" Dominic dişlerini sıkarak konuştu. Anlaşılan hocasının şaşkınlığını görmezden *gelebilecek* tek kişi .

Torie'nin genellikle bir kenara bıraktığı tüm kızgınlığı göğsüne hücum etti. "Mösyö *benim* , stüdyoma davet edildi," dedi sesini eşit tutmayarak.

Fransız'ın gözleri büyüdü ve bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Efendi Valentine'in daireleri üzerinde çalışmak isteyip istemediğini göreceğim." Yaralı bir asaletle başını eğdi.

Kapı kapandıktan sonra Torie, "Tanrı aşkına Dom! Eğer ima ettiğin buysa, o çocuğun benim namusum üzerinde hiçbir emeli yok."

Kocası bir kahkaha attı. "O çocuk değil. Senin yaşında. Sana sanki ayı ve yıldızları asmışsın gibi bakıyor, Torie."

Torie açıklamaya , "Langlois'ya göre ben bir kadın değilim," dedi. "Ben sadece resim hakkında konuşabileceği biriyim."

"Queensberry Dükü'nün sizinle moda hakkında konuşmaktan hoşlandığı gibi mi?"

Torie bir omzunu kamburlaştırdı. Majesteleri ona yaldızlı düğmeler ve Hindistan'dan gelen en yeni kumaşlar hakkında çok şey öğretmişti. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Dominic cevap vermedi. Onun yerine resme doğru yürüdü. "Çok güzel." Armudu eline aldı. "Langlois onu neden resim?" Onu tuvaline doğru tuttu. "Bir tutam renk katar." Yorumunun küçümseyici olmasa bile küstahça geldiğinin farkında değildi. Torie derin bir nefes aldı ama de midesinde bir kızgınlık yumağı daha parlak bir şekilde yanmaya devam etti.

"Eustache armudun farklı bir dünyada, daha duygusal bir dünyada var olduğunu hissetti.

."

"*Eustache*?" diye keskin bir şekilde cümlesini kesti.

"Bereket ve ışığın daha şehvetli dünyası."

"Saçmalık!" Dominic hırladı.

Torie duyduklarına inanamıyordu. "Az önce bana küfrettin mi? Sesinizi yükselterek mi?"

"Seninki kadar yüksek değil," diye karşılık verdi.

"Ben sana küfretmedim." Ağzından çıkmaya çalışan birkaç uygun kelimeyi boğmayı başardı.

"*Eustache* sana aşık." Dudağı kıvrıldı. "Akşama kadar onu evden çıkaracağım."

"O değil!" Torie bağırdı, midesi bulanıyordu. "Anlamıyorsun." Dominic alay etti. "Aptal olma."

Oda kasvetli bir sessizliğe gömüldü. Torie duyduklarına -daha doğrusu duymadıklarına- inanamıyordu. Ama bu azarlamamanın nasıl bittiğini biliyordu. Hayatı boyunca, ona okumayı öğretmeye çalışan her hüsrana uğramış dadı ve mürebbiyeden bu kelimenin versiyonlarını duymuşken nasıl bilmezdi?

Sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydi ama kalbi taş bir duvara çarpan ormolu bir saat gibi yontuldu ve ikiye ayrıldı.

"Aptal olma," diye tekrarladı, kişisel algılamamaya çalışarak. Ne de olsa yaygın bir ifadeydi. Dominic'in "aptal" olduğunu çoktan anlamıştı. Onu savunmak, dünyanın görüşüne katılmamak anlamına gelmiyordu.

Sadece dünyanın onun yüzüne karşı fikirlerini ifade etmesine izin verilmemesi konusunda ısrar etti.

Yine bir şekilde, Gianna'yla buluşurken ya da yüzüne karşı aptal olduğunu söylerken, fikirleri kazara kendini belli ediyordu.

Onun gözlerinde pişmanlık gördü. "Özür dilerim," dedi Dominic hemen. "Haklısınız ve ben de ..."

"Daha iyisini yapmaya çalış," dedi alaycı bir tavırla.

"İlk kez olmuyor," diye kabul etti. "Bu hakaret, Lordlar Kamarası'nda birbirimizin kafasına attığımız sıradan bir sözdür. Lord Peyrenes bu sabah bana bağırarak söyledi."

"Böyle bir öğüt her zaman muhatabını küçümsemek içindir," dedi. "Queensberry Dükü'nün Lordlar Kamarası'ndaki koltuğuna oturmakta isteksizliği de bundan. Daha da önemlisi, Londra'nın çoğu beni zaten aptal olarak görmeseydi bile, bir kocanın karısına hakaret etmesi asla uygun bir hakaret olmazdı. *Asla!*"

"Katılıyorum."

"İnsanın fikirlerini gizli tutmasının zor olduğunu hep biliyordum." Dominic'in uzun zaman önce gömleğini çıkardığında kendini attığı geniş sarı sandalyeye çöktü. "Sence bu Leonora bana karşı kaba davrandı ama yıllarca beni savundu. Yine de öfkelendiğinde, fikirleri dışarı sızdı. Beni sevmediği anlamına gelmiyordu. I Onu her zaman affettim ama bunu *kocamdan* duymak çok daha acı verici."

Kanepeye oturdu, belli ki akşam yemeğinde ya da Lordlar Kamarası'nda yaptığı gibi argümanlarını kafasında sıralıyordu. "Bir odaya girdiğinizde, karınızı geceliğiyle bir şeyler konuşurken bulmanın ne kadar şok edici olduğunu anlayabiliyorsunuzdur.

başka bir adamla yakınlaşmak mı?"

Anlayabilseydi bile, bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. "*Yaşadığım* şoku biliyor musun?" diye sordu. "Aptalca bir şekilde sana aşık olabilir. . neredeyse sana aşık oluyordum. Böyle şeylerden bahsetmeyeceğimizi ya da bunları hissetmeyeceğimizi söylemiştik ama sana aptallığımı anlatmaktan çekinmiyorum çünkü belli ki *çok yanılmışım*."

Adamın yüzünde, gözlerinde, ağzında herhangi bir tepki göremedi. Hiçbir yerde. Belki de duygular onu çok rahatsız ettiği için bir yumruğunun yanında kıvrılmış olması dışında. "Sen ve Leonora gerçekten *de* mükemmel bir çiftsiniz," dedi başını arkaya doğru eğip onun taş gibi sert çenesine değil, çok yukarıdaki tavana .

"Aynı değilim."

Torie omuz silkti. Boğazı ve kalbi . "Sanırım kısa bir ziyaret için babamın kır evine gideceğim. İkizlere tavşanların oynadığı koruluğu göstermek "

Dominic sertçe hareket etti. "Hayır."

Torie bitkin bir halde, ", " dedi. "Sadece sinirlerimi toparlamam gerekiyor İkizlerin önceki mürebbiyesi gibi, şu anda kafanıza bir saat fırlatmaktan büyük mutluluk duyarım."

"Anlıyorum."

"Bu yüzden evlenmeden önce beni uyardığın gece geç saatlere kadar eğlenebilirsin. Hatırladın mı? Önemli adamlarla yemek yemenin önemli olduğunu, böylece aptallıklarını vurgulamaktansa daha kibar bir şekilde onları kendi isteğine boyun eğdirebileceğini söylemiştin."

Gözleri öfkeyle parlıyordu, bu da Torie'ye garip bir memnuniyet veriyordu. Ona aşık olmayabilirdi ama kayıtsız da değildi.

"Kırda biraz dinleneceğim," dedi ayağa kalkarak. "Çocukları da yanımda getireceğim. Siz de bize katılabilirsiniz ama eminim tavşanlarla dolu bir korulukta çimlere yayılmaktan daha önemli işleriniz vardır."

Dudakları açılıp kapandı.

"İşinizin önemli olduğunu *biliyorum*," diye ekledi sinirlenerek. "Tasarıyı küçümsemek gibi bir niyetim yoktu."

"Karayıpler'den gelecek raporlar beklenirken bu tasarı ertelendi. Ama-"

"Biliyorum. Aklında *gerçekten* daha önemli şeyler var. üçümüz."

Gözleri ona doğru parlıyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Langlois size eşlik etmeyecek," dedi.

Torie bu cümleyi söylemenin ona acı verdiği gibi tuhaf bir düşünceye kapıldı. Elbette kendini çok düşünüyordu; bağımlı karısının genç bir Fransız tarafından elinden alındığını düşünmek aşağılayıcı olmalıydı.

Omuz silktilti. "Eustache, Fransız Sergisi için yapacağı resim üzerinde çalışma fırsatı bulduğu için minnettar olacaktır."

Ağzı bir çizgi halinde düzleşti.

"Hayır, ona Mösyö Langlois diye hitap etmeye geri dönmeyeceğim. O bir ressam dostum. Ondan bir şeyler öğrendim ve ikizleri de çok etkiliyor. Bence Valentine bir gün ressam olabilir."

Yüzü değişmemişti, bu yüzden etrafındaki hava kararmış olmalıydı.

"Evet, sadece hayal et," diye alay etti. "Lord Dorney, babasının yaptığı gibi zamanını kumar oynayarak geçirmek yerine ressam oldu. Ne utanç verici."

"Valentine'ın mülkünü geçindirme kabiliyeti konusunda endişelerim var. Babası ona fazla para bırakmadı."

Başını iki yana salladı. "Sanki o mülkü kendiniz tamir etmiyorsunuz. Eminim her iki çocuk için de fon oluşturmuşsunuzdur. Üstelik Gainsborough'nun *Blue Boy*'u dört yıl önce binlerce sterline satıldı."

"Valentine hâlâ orantısız aylar ve kulaklı tavşanlar çiziyor. Bence henüz zanaatıyla hayatını kazanacağına güvenmemeliyiz."

"Resim yapmak *zor iş*," dedi şiddetle. "Eğer okuyabilseydim, şimdiki kadar iyi olacağımdan şüpheliyim. Yapacak başka bir şeyim yoktu. Valentine odaklanmaya karar verirse çok iyi bir ressam olacak, belki de büyük bir ressam."

Dominic'in omuzları çöktü. Dominic'in mesleğine saygı duyacağını hiç sanmıyordu ama bu Val'in savaşıydı, onun değil.

"On gün içinde dönmenizi rica ediyorum."

." Torie eve ne zaman gelmek isterse o zaman gelirdi ama bu konuda tartışmaya gerek görmüyordu.

"Az önce bir söz verdin," dedi Vikont sertçe. Onu Dom, kendi Dom'u olarak düşünemiyordu. Bu öfkeli, soğuk adamı değil. Öfkeli, soğuk *ve* kıskanç.

"Geri döneceğim," dedi Torie, bitkin bir halde. Çocuklar onu özleyecekti.

Sabah uyandığında, saran güçlü kolları hayal meyal hatırlıyordu ve yastığın üzerinde başının izi vardı ama adam çoktan gitmişti.

"Tost!" Emily elinde bir tepsiyle kapıdan içeri girdi. Torie çayını içerken hizmetçisi koşuşturuyor, bir gece önce Mulberry'ye bir sandık göndermiş olmasına rağmen daha fazla giysi topluyordu.

İnsanın akşam yemeği için hiç giyinmediği, özellikle de eşi Londra'da kaldığında, taşrada on gün geçirecek bir *bavul*. "Önlüğüm ve boyalarım arabada mı?"

Emily başıyla onayladı. "Bay Flitwick bunların icabına kendisi baktı."

Torie bir parça tost bitirmek için kendini zorlayarak, "Mükemmel," dedi. Uzun bir yolda acılmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

"İkizler gitmeye hazır, gerçi bu sabah o lanet tavşan yüzünden korkunç bir kavga ettiler."

"Neden?"

"Bayan Florence, tek başına yalnız kalacağı için tavşanın bize eşlik gerektiğini söylüyor. Efendi Valentine, tavşan kırlara gelirse yaratık kaçacak."

"Eğer bizimle birlikte otobüste olursa, sürekli camdan dışarı saçma atmamız gerekecek."

"İtiraf etmemeliyim ama kokuya bakılırsa sizi ikinci vagonda takip ediyor olmaktan çok mutluyum. Dadı'nın bu kokuyu nasıl görmezden geldiğini düşünemiyorum."

ama insanın buna alıştığını söylüyor." Emily burnunu kaldırdı. "Bu benim başıma asla gelmez. Oh! Sana söylemeyi unuttum, Lord Kelbourne Parlamento'daki sabah oturumundan sonra veda etmek için geri dönmeyi planlıyor."

Torie yataktan kalkarak, "Ne yazık ki, dün kendisine bildirdiğim gibi doğrudan gidiyoruz," dedi.

Emily ağzını açtı ama Torie onunla göz göze geldi.

"Evet leydim," dedi hizmetçisi.

"Çocuklar hazır olduğuna göre bir saat içinde gitmek istiyorum. Leğende yıkanacağım ve sade bir gecelik giyeceğim."

"Bir saat içinde," diye yineledi Emily yutkunarak ve koşuşturmaya başladı.

Üçü tam zamanında arabaya bindirildi; Oddie kafesinde yerde, Mulberry ve Simons kasada, iki uşak da arkada oturuyordu.

Torie iki uşağın Emily ve Dadı ile birlikte ikinci arabada seyahat edebileceklerini söylediğinde Mulberry, "Lord hazretlerinin emri," dedi.

"Çok tozlu ve rahatsız edici olacak."

Ama Mulberry başını salladı. Ayaklarının dibinde duran silahı görebiliyordu.

Yola çıkmak üzereyken arabanın kapısı aniden tekrar açıldı ve Mulberry'nin yüzü görüldü. "Huntington Düşesi, leydim." O çekildi ve yerine İngiltere'nin en iyi steampipe tasarımcısının neşeli yüzü belirdi.

Düşes, "Biz de sizi görmeye geliyorduk!" dedi. "Merhaba, ikizler."

Florence ve Valentine zıplayarak reverans yaptılar ve Valentine'ın başı arabanın tepesini sıyrarak selam verdi. "Günaydın, Majesteleri," diye koro halinde seslendiler.

Torie gülümseyerek, "Korkarım taşraya gitmenin eşiğindeyiz," dedi, çünkü ne kadar acımasız hissetse de Majestelerini gerçekten seviyordu.

"Kırmızı buhar makinemi boyaman için seni görevlendirmek istiyorum." Torie özür dileyerek, "Korkarım bu benim uzmanlık alanım değil," dedi.

Düşes ellerini salladı. "Evet, kocanız öyle söyledi. Çiçekler ve kedi yavrularından başka bir şey yapamayacağınızı düşünüyor."

Torie dişlerini sıktı. Dominic onun resimlerini görmüştü. Elbette onun çiçek resmi yapmayı seçtiğini, bu konuyla sınırlı kalmadığını biliyordu. Ama zaten hiçbir zaman övünmek istememişti, değil mi?

Bir gün atölyesine girip etrafına bakacağını ve onun hobiyle uğraşan bir kadın değil, gerçek bir sanatçı olduğunu anlayacağını umuyordu.

"Kelbourne sana bir öğretmen bulacağını ve bir yıl içinde bir lokomotifini yönetebileceğini söyledi. Utanırsın diye sana o zamandan önce sormamı istemedi."

Torie boğazının düğümlendiğini hissetmesine rağmen, "Anlıyorum," demeyi başardı. Aslında, *Dom* utanmıştı. İşler bu geldi.

"Arkadaşlarım arasında resim yeteneğiniz hakkında birkaç araştırma yaptım," diye devam etti düşes, sesinde belirgin bir zafer notası vardı.

Torie biraz pembeleştiğini hissetti.

"Mükemmel bir daire çizebiliyor!" Florence söyledi.

"Kesinlikle," dedi Majesteleri, bu yorumu gözünü bile kırpmadan kabul ederek. "Üvey annen kesinlikle bir buhar makinesini boyayabilir. Hepinize Huntington Grange'e gelmenizi öneririm. Kocam ve ben taşraya gitmeden önce tabloyu yaptırmak için uğramıştık.

Arabanız bizimkini takip edebilir. Yolun ortasında duracağız ve geceyi güzel bir handa geçireceğiz."

Florence, "Korulukta oynayan tavşanları izlemeye gidiyorduk," diye itiraz etti. Torie zihnine bir not düştü: Bir şekilde Floransa'da genç kızların, özellikle de bir düşesin huzurunda, görülmeleri ve duyulmamaları beklenirdi.

"Tavşanlarımız var!" Majesteleri, neyse ki hiçbir hakaret belirtisi göstermeden, "Tavşanlarımız var!" dedi. "Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla tavşan. Grange'in ön kapısını açık bırakmayı alışkanlık haline getirdik ve ara sıra bir tanesi ziyaret için içeri atlıyor. Birkaç ay önce bir yaban domuzu doğruca ana salona girdi."

Valentine başını kaldırıp baktı. Koç bunu imkânsız hale getirmeden önce bir saatlik çember çalışmasını bitirmeye çalışıyordu.

"Domuzu öldürdün mü?" Florence zevkle sordu. "Okla mı vurdun?"

"Elbette," dedi majesteleri büyük bir soğukkanlılıkla. "Ben şahsen dahil olmadım ama yaban domuzu şöminede pişirildi ve akşam yemeğinde servis edildi. Dört uşak onu getirdi, boynunda bir firfir ve başında incilerle süslenmiş kadife bir şapka vardı."

"Neden?" Valentine sordu.

"Neden ne?" Grace'in kafası karışmış görünüyordu. "Neden kadife bir şapka? Yaban domuzu dişi miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden kadife bir şapka takmasın ki? Şapkanın üstüne bir taç ekledim."

Florence ellerini çırpı. "O yaban domuzu hakkında bir hikaye yazacağım!"

"Mükemmel," dedi düşes. "Bunu çocuklarıma okuyabilirsiniz. Sonuncusu gittiğinden beri başka bir mürebbiye tutacak vaktim olmadı."

"Annemiz de öyle," dedi Valentine neşeyle. "Onlarla çok iyi anlaşacağımızı umuyorum. Sizce bu gerçek bir çember mi?" Bir çarşafı havaya kaldırdı.

"Hayır," dedi Majesteleri. "Sol üstte bir gölge düzleştirilmiş. Makine tasarlarken en küçük ayrıntılar bile önemlidir. Şimdi hemen gidelim mi?"

Torie'nin kocasıyla bu noktaya kadar iyi geçinmesinin nedenlerinden biri, başka bir insanın bakış açısını görebilme yeteneğine sahip olmasıydı. Şu anda, kendisini ziyaret etmedikleri takdirde düşesin öfkelenmeyeceği, ama incineceği çok açıktı.

Ne de olsa, "tavşanları izlemeye gidiyoruz" pek de ikna edici bir mazeret değildi.

Torie, "Uşağımıza haber vermeliyiz," dedi.

Düşes, "Elbette," dedi ve başı yana düştü.

"Babam için bir not yazmamı ister misiniz?" diye sordu Florence. "Genelde Emily'den istediğini biliyorum ama o zaten diğer arabada."

Torie yanaklarına renk geldiğini hissetti. "Hayır, teşekkür ," demeyi başardı. "Flitwick'e nereye gittiğimizi haber vereyim de Vikont endişelenmesin."

"Merak etmesin," dedi Valentine. "Bizimle olduğunu biliyor." Flitwick arabanın kapısında belirdi.

"Huntington Düşesi'ni ziyaret edeceğiz," dedi ona.

"Lütfen Lord Kelbourne'a, Emily ve Dadı Grey'e de söyleyin. Huntington Düşesi'nin buhar makinesinin bir resmini yaptırdığını Vikont'a bildirirseniz minnettar . Bunu yapmamaya çalışacağım.

Bu konudaki deneyimsizliğime rağmen onu utandırmak

istemem." Uşak gözden kayboldu ve araba hızla uzaklaştı.

"Babam senin resimlerinden asla utanmazdı," diye gözlemledi Florence.

"Kızgın hissediyordum, yoksa söylemezdim," diye itiraf etti Torie. "I söylememeliydim."

Val kaşlarını çatıyordu. "Okuyamaman dışında senden utanması için bir neden ."

"Bunun bir önemi yok," dedi Florence. *Rackrent Kalesi*'ni çıkardı. "Beni yakaladınız!"

Bölüm 35

Dominic oturum başlar Lordlar Kamarası'nın ana salonundan dışarı çıktı. kümelenen asiller nerede yemek yiyeceklerini tartışıyordu.

Yanlarından geçerken yan bakışları ve birkaç korkağın sinmesini görmezden gelerek yanlarından geçti.

Evet, sinirli biriydi.

Ve kötü biri olabilir.

Torie'nin aptal olduğunu ima ettiğinde gözlerinde beliren o ezilmiş ifadeyi düşünmeden edemiyordu. Bunu kastetmemiştir. Bütün sabah, onun zekâsının kanıtları, geçit törenindeki askerler gibi zihninden geçip gitmişti.

pirinç düğmeler parlıyordu. İncil'den anlaşılmaz Shakespeare oyunlarına kadar her şeyden alıntı yapma şekli. Lordlar Kamarası'ndaki hiç kimsenin aklına gelmeyecek kadar karmaşık ve dolambaçlı yollarla onun argümanlarına karşı çıkma şekli.

Resim yapma şekli bile.

Arabasını çektiği anda evin boş olduğunu anlamıştı. İki büyük arabası o sabah sokakta duruyordu ama şimdi bomboştu. Uşağı kapıyı sarsarak açtı ve merdivenlerden indi; belli ki salonun penceresinden izliyordu.

"Flitwick," dedi suratsızca.

Adam başıyla selam verdi.

"Anladığım kadarıyla Leydi Kelbourne taşraya gitmiş. Eşim seanstan sonra dönmeyi planladığım konusunda bilgilendirildi mi?"

"Evet, lordum."

Flitwick'in onaylaması göğsünün ağrımasına neden oldu, sanki kalbi atamayacak kadar kaskatı kesilmişti.

"Ama leydim Huntington Düşesi'yle birlikte Grange'e doğru yola çıktı," dedi uşak çabucak. "Çan ve Papağan Hanı'na ulaşmayı umdukları için hemen yola çıkmaları gerekiyordu."

Dominic doğru duymuş olamaz. "Ne dedin sen?"

"Leydi Kelbourne ve ikizler Majesteleri tarafından Huntington Grange'i ziyaret etmeleri için davet edildiler." Flitwick'in göğsü kabarmıştı. Sesinde gurur vardı.

"Leydi Kelbourne Huntington Grange'de ne kadar kalmaya niyetli olduğunu belirtti mi?"

"Leydim on gün içinde dönmeyi planlıyor. Düşesin bir buhar makinesi resmi yaptırmayı planladığını bildiğinizi söylüyor."

Dominic kaşlarını çatı. Düşes'ten Torie'ye yeni beceriler öğrenmesi için zaman vermesini açıkça istememiş miydi? Langlois'yı kulağında bir pireyle göndermemiş olması iyi bir şeydi. Görevi kabul ettiğine göre, adam armutları sallamayı bırakıp Torie'nin makinelere odaklanmasını sağlamalıydı.

"Anlıyorum."

Flitwick tereddüt etti.

"Vikontes başka bir mesaj bıraktı mı?"

Uşak yüzünü buruşturdu ve sonra tekrarladı: "Bu konudaki deneyimsizliğime rağmen onu utandırmamaya çalışacağım."

Aralarına acı bir sessizlik çöktü. Dominic ona başıyla selam verdi ve paltosuyla eldivenlerini uşağa fırlatarak eve girdi. Çalışma odasına gitti ve kapıyı kapattı. Oraya vardığında bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına gömdü.

Torie'yi seviyordu, evet, onu çok *seviyordu*. Hiç tanımadığı annesinden, öfkeli, uçarı kız kardeşinden, korkunç babasından daha çok. Onlara düşkün olmasına rağmen ikizlerden bile daha çok.

Sanki Torie kalbine bir kapı oymuş ve içeri girerek sadece ona ait bir alan yaratmış gibi hissediyordu. Lordlar Kamarası'ndaki tartışma girdabında bile nefes alıp onu düşünmek onu sakinleştiriyordu.

Yine de ona ihanet etmişti. Önce Gianna ile, kadınla yatmamış olmasına rağmen, sonra da bu aptallıkla. Her şeyle birlikte Onun ne kadar zeki olduğunu dünyaya anlatmadığı tek gün bile olmadı.

O günlerin her biri bir ihanetti.

Bunu düşünürken elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Ahlaki üstünlüğüyle gurur mu duyuyordu? Aptal olan oydu. Ev'in etrafında dolaşan adamlar

Lordlar tahıl üretiminin sonuçlarını anlamak için ellerinden geleni yaptılar. Portekiz'den ithalat ve Jamaika'dan şeker. cahildi ama evlerine gidip eşlerine nazik davranıyorlardı.

Boğazını yakan nokta, şaşırtıcı karısını düşüncede ve eylemde olmasıydı. Zeki, komik, yaratıcı karısını. Queensberry Dükü'nden nasıl kurtulduğuna bakın, böylece kaçacak bir dükü olmayacaktı.

Ahlaksız. Saygısız. Kaba. Onu incitmişti.

Ve şimdi o gitmişti. Sanki kalbi çatlamış gibi hissediyordu. Bu gece nerede uyuyacağından bile emin değildi. Onun gibi kötü niyetli kişilerin Pinkie ve Bullet onun zümrüt yüzüğüne, güzelliğine ve-

Bu düşünce içini parçaladı ve sandalyesinden fırlayıp girişe doğru koşmaya başladı. "Flitwick, Mulberry, Simons ve iki seyisle daha yola çıktı, değil mi?"

"Evet lordum," dedi Flitwick. "Mulberry'nin blunderbuss'ı vardı, ama Bir haydutla karşılaşma ihtimaline karşı Simons'ın bir de tabancası vardı. Bildiğiniz gibi pek olası değil lordum. Huntington Dükü'nün arabasını takip edecekler ve bana dört kişiyle seyahat ettiğini söyledi. üç aracı da koruyacak olan öncüler."

"Öncüleri göndermeliydim," dedi Dominic içi boş bir sesle. "Neden öncüleri düşünemedim ki?"

Kâhyası sabırla, "Çünkü hanımefendileri sadece beş saatlik bir yapacaktı," dedi. "Geceleyin farklı bir hikâye, ama Ekselansları O buhar makinesiyle ülkeyi dolaşıyor, ihtiyatlı olmaya alışkın."

Dominic'in kafasında lanetler uçuşuyordu ama kendini çalışma odasına geri dönmeye zorladı. Torie bu gece nerede uyuyacaktı? Hana zamanında ulaşabilecekler ? Güvende olacak mıydı?

O iyi olacaktı. Çocuklar iyi olacaktı. Mulberry kararlı ve son derece sadıktı. En önemlisi, Dominic onun peşinden sanki tasmaı varmış gibi koşuşturamazdı. Babasının gürleyen sesi ona erkek olmasını hatırlattı.

Sonraki hafta her gece uyanık yattı, karanlığa baktı, iliklerine kadar bir kadını sevmenin ve onu kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Çaresiz hissediyordu: hayal edebileceği en kötü duyguysa ama tanıdığı bir duyguysa.

Çaresizlik, küçük bir çocuğun babasının öfkesi karşısında hissettiği şeydi. kutup rüzgarı. O babayı memnun etmek imkansızdı ve kırbacı her zaman hazırды.

Babasının sesi uzayda ve zamanda yankılanarak ona ne kadar *aptal* olduğunu söylüyordu. Kelbournes tarihinde hiç bu kadar aptal bir Vikont olmadığını söylüyordu. Aynı ses kız kardeşine de defalarca onun bir fahişe kalbine ve kalçalarına sahip olduğunu söylemişti.

Günler geçtikçe Dominic sessiz eve dönüşünü gecenin geç saatlerine kadar ertelemeye başladı ve neden ertelemesin ki?

Kelbourne Evi'ni bir yuva yapan şeyler? Karısının stüdyosunun kapısını açıp onu kollarının arasına alamazdı. Merdivenlerden yukarı koşup Torie'yi tuvalet masasında bulamaz ve kıkırdayan Emily'yi kovamazdı. Çocuk odasında hayalet hikayeleri dinleyemez, Torie'nin Florence'ın başının üzerinden bakan eğlenen gözleriyle karşılaşamaz ya da Valentine'ın son orantısız çemberini dikkatle değerlendiremezdi.

Bir sabah Dominic basit bir şeyin farkına vardı. ailesinin nerede olduğunu. Torie'nin duygularını bir daha asla incitmemeye çalışacaktı. Stüdyosunda oturacak ve bir armudun neden bir tabloya ait olmadığını açıklaması için ona yalvaracaktı. Karısının dehası hakkında toplumu bilgilendirecekti.

Bir daha asla babasının sesini dinlemeyecekti.

Sadece Torie'yi onu gerçekten sevdiğine nasıl ikna edeceğini bilmiyordu, ona saygısızlık etmeye devam ederken değil.

Aklına zorlama bir fikir geldi, yeterli parayla mümkün olabilecek bir fikir. O lanet Kraliyet Akademisi'ne gidecekti. Kadınları kabul etmeleri için onlara para ödeyecek ve Torie'yi seçmeleri için ısrar edecekti, tıpkı Gainsborough gibi hayranlık duyduğu adamlara yaptıkları gibi.

Neyse ki adam ölmüştü, yoksa Dom onun sevgisi için gerçekten bir rakip olabilirdi.

Torie ona *neredeyse* aşık olduğunu söylemişti. Bunu kabul ederdi. Onu alacaktı, onu alacaktı ve Kraliyet Akademisi'ne yeterince para yatırıracaktı ki kendine ve yaptığı işe güvenip mutlu olabilsin.

O Fransız'ın evde kalmasına bile izin verdi.

Flitwick'i sorguladıktan sonra Dominic, Mösyö Langlois'yi Torie'nin atölyesinde buldu. En büyük pencerenin önünde duruyordu, ceketini çıkarmış ve

Gömlek kolları kıvrılmış, Torie'ninkine benzemeyen bir önlük giymişti. Yan taraftaki masanın üzerinde bir kase meyve duruyordu. Tuvalini kurcalıyor, eski kahvaltı salonunun zeminine boya damlatıyordu ama Flitwick bu savaştan çoktan vazgeçmişti.

Dominic içeri girdiğinde Langlois omzunun üzerinden dalgın bir bakış ve tekrar resmine baktı. Dominic yaklaştı ve tabloyu inceledi. "İlginç," dedi.

"*Pas bon*," diye inledi Langlois. "İyi değil, iyi değil!" Fırçasını yere fırlattı ve turuncu boya her yöne sıçradı.

"Nesi var bunun?"

Fransız inledi ve Galya çılgınlığıyla saçlarını tuttu. "Sen bir cahilsin, bu yüzden vaktimi boşa harcamayacağım. Neden buradasınız? Burası bir mabet." Boya fırçasını eline aldı.

Dominic ona baktı. "Bir sığınak mı?"

"O burada, o her yerde, o *burada* çalışıyor."

Lanet olsun. "Karıma aşıksın." Kelimeler kurşun gibi çıkmıştı ama bir erkeğin dayanabileceği şeylerin de bir sınırı vardı.

"Cahil!" Langlois çığlık attı.

Aşık bir adama benzemiyordu. Queensberry'nin , Dom'un şimdi kendi gözlerinde de görebileceğinden emin olduğu bir özlem vardı. Tam tersine, Langlois öfkeli görünüyordu.

"*Sen* aşıksın," diye homurdandı Fransız. "*Aşk* bana göre değil. Ben çok ciddi bir adamım, ben!"

İngilizcesi dağılıyordu. Langlois arkasını döndü ve tuvaline dalmadan önce renkleri karıştırarak fırçasını şiddetle döndürmeye başladı.

Torie'nin resim yapmasından farklı değildi. Bazen Dominic içeri girer ve onu şövaletine bakarken bulurdu. Sonra renklere doğru uçar, resmin üzerine çullandır ve ... bir yaprağa ya da bir taç yaprağına bir şey yapardı.

Ama ne sormaya çalıştığında, bunu açıklayamayacağını söyleyerek onu savdı.

"Langlois," dedi.

Bu ona Galyalı bir bakış kazandırdı.

"Bana bu tabloyu açıkla." Dominic duvarda asılı duran, Torie'nin düğünlerinde ona verdiği ama aslında hiç vermediği solan çiçekleri gösteren tabloyu işaret etti. Stüdyosunun duvarına asılmıştı ve Bazen , sanki terebentinle silip baştan başlayacakmış gibi bakarken buluyordu.

Muhtemelen onu kurtarmalı.

Yirmi dakika sonra, sanki Fransız armutlardan bahsediyormuş gibi şaşkındı. Çiçekler değil, zaman. Sadece zaman değil, geçen zaman, zaman

ölüyor, zaman içine hapsoluyordu. "*Le temps qui passe*," diye Langlois, fırçasını alıp talihsiz armuduna geri dönerken.

Bölüm 36

Huntington Grange'e varır varmaz düşes, Torie'nin şövaletini ve boyalarını kırmızı lokomotifin önüne kurmasına yardım etti. Dük, uşak olmadığı için misafir odasından kendisi bir sandalye çekip çıkardı. Aslında neredeyse hiç hizmetçi yoktu.

O ilk gün Torie sadece makineye baktı: etrafında dolaştı, sonra koltuğuna döndü. Makinenin kırmızı boyası ve parlak kıvrımlarının altında ne bir hayat ne de bir zaman duygusu vardı. Ama *bir amacı vardı* ve bu da ilginçti.

Dük ve düşes ülkenin dört bir yanındaki diğer buhar meraklılarıyla buluşurken edindikleri fikirleri uygulamakla meşgul oldukları için yalnız değildi. Onu görmezden geliyorlar, motorun etrafında bir oraya bir buraya koşuşturuyorlardı.

İkinci gün Torie eskiz başladı, hangi açıdan resim yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Doğrudan yana doğru değil, çünkü şekilde resme hız hissi vermeliydi.

Neredeyse azizlere özgü bir sabra sahip olan Dadı Grey dışarı çıkıp Torie'ye dükün çocuklarının gerektiği kadar yıkanmadığını düşündüğünü söyledi. "Ne dadı ne de bakıcı var. Oğlan, Efendi Silvester, kız kardeşlerinin karnının doyduğundan ve yattığından emin oluyor ama tabii ki ziyaretimiz sırasında sorumluluğu ben aldım."

"Tanrım," dedi Torie, çocuk odasının durumundan Majesteleri'ne bahsetmeyi hayal etmeye çalışarak.

"Yarın o odayı yakıcı sabunla temizleyeceğim." Dadı şaşırtıcı derecede neşeli görünerek telaşla uzaklaştı.

Torie çizimine geri döndü ve dalgın bir şekilde herkesin ihtiyaç duyulduğunu hissetmeye ihtiyacı olduğunu düşünürken buldu kendini. Kalemmini tekrar yere bıraktı.

Dominic'in ona ihtiyacı vardı. Farkında olmayabilirdi ama vardı.

Üçüncü gün, lokomotifin şeklini bloklamaya ve renk üzerine düşünmeye başladığında, lokomotifin en büyüleyici yönünün rengi değil, yaratıcıları olduğunu fark etti.

önünü kapattıktan sonra, düşesi lokomotifin tepesinde şapkasını havaya fırlatırken, dükü de aşağıda ona gülerken çizdi.

Valentine ziyaretlerinin dördüncü öğleden sonrasında "Hoşuma gitti," dedi. Hâlâ günlük daireler çizme pratiğini yapıyordu, ancak bunu yapmak zordu.

Evdeki hiçbir saatin çalışmadığını keşfettikleri için bir saati ölçüyorlardı.

Torie ona, "Güneş batmaya başladığında buraya gel," diye öğüt vermişti. "Gökyüzü mora döndüğünde, saatin dolmuş olacak."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Battığını nasıl anlayacağım?"

"Işığa dikkat et."

Sonraki iki gün uygun zamanda ortaya çıkmadı, ancak yedinci gün tam alacakaranlığın başladığı anda ortaya çıktı. Ve çevresi çok daha iyi görünüyordu.

Val kaçtıktan sonra Torie sandalyesine oturdu ve çizimine baktı. Lokomotife bir hareket hissi vermeyi başarmıştı: Düşes neredeyse tepeden uçuyordu ve dük kahkahasının ortasında yakalanmıştı.

Florence geldi ve kendini sandalyeye sıkıştırdı. "Ona ne kadar değer verdiğini görebilirsiniz."

"O mu?"

"," dedi itaatkâr bir şekilde. "Onun bir Alman olduğunu hatırlamak zor. Dük." Sesini alçalttı. "Gömleği yırtılmış ve öğle yemeğinde biraz göbeğini gördüm."

"Bunu fark ettim," dedi Torie. "Sence bu ayrıntıyı resme koymalı mıyım?"

"Evet," dedi Florence. "Gömleği yırtık olan tek dük o. Komşularının hiçbirinin ziyarete gelmediğini biliyor muydunuz?"

ve düşes çok mu tuhaf?" Sandalyeden fırladı. "Gitmek istemiyorum."

Huntington Grange tuhaf, çılgın bir evdi ama Florence gibi Torie de kendini tamamen evinde hissediyordu.

Tek sorun Dom'du.

Geceleri uyuyamıyor, sanki vücudunun bir parçası kaybolmuş gibi kocasını özliyordu. Sonunda dallı budaklı bir şamdan getirdi.

bakımsız balo salonunda buldu ve güllerden, tavşanlardan ya da buharlı lokomotiflerden oldukça farklı bir şey çizmeye başladı: Dom'un yüzü.

Ona, hayatı boyunca yanında taşıdığı o tasmalı enerji bakışını verdi. Gözleri sert ama aynı zamanda şefkatliydi. Gamzeleri ortaya çıktı.

İki gün sonra, kendi çiziminden oldukça emindi: aşık bir adamı yakalamıştı. İlginç.

Bölüm 37

Kraliyet Sanat Akademisi, Kraliçe Elizabeth'in resmi evi olan Somerset House'daydı; ancak Dominic'in tarih derslerinden hatırladığı kadarıyla, kraliçe zamanının çoğunu üç yüz kişilik bir ev halkını sürükleyerek ülke çapında gezintiye çıkarak geçiriyordu.

saray mensupları en sevdiği soyluları aylarca ziyaret etti.

Elizabeth dönemindeki atası bu kadar değildi. Bir öfke nöbetinin ortasında, eski vikont Majestelerine sırtını dönmüştü - bunun üzerine Majesteleri kafasına bir terlik fırlattı ve evini varlığıyla asla onurlandırmayacağını ilan etti.

Bu da aile servetini bir kraliyet ziyareti yüzünden iflas etmekten kurtardı.

Bu öfke mirası, Kelbourne malikanesi, İskoçya'daki bir av köşkü ve Londra'daki konağıyla birlikte nesilden nesile aktarılmıştı.

Dominic arabasını Somerset House'un kapısına kadar sürdü, dizginleri seysisine verdi ve heybetli avludan içeri girdi. Bu işi bir an önce bitirmek ve Huntington Grange'e doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Lordlar Kamarası'nın hâlâ oturumda olduğu gerçeğini boş verin.

Dominic kendini tanıttikten sonra Kraliyet Akademisi müdürü, "1768 yılının Aralık ayında Kral George III tarafından kurulduk," dedi. Adamın parlak deniz çakılları gibi gözleri ve böbürlenmiş bir tavrı vardı.

"Doğal olarak sadece en iyi sanatçıların katılmasına izin veriliyor. İlk başkanımız Sir Joshua Reynolds idi..."

Dominic, üç sergi salonundan ilkinde götürülürken adamın sesinin onu etkilemesine izin verdi. Tablolar baş döndürücü bir dizilimle yerden tavana kadar uzanıyordu. En üsttekiler görülebilmeleri için öne doğru eğilmişti.

Dominic yere düşmeye hazır görünen bir tanesini işaret ederek, "Bu kesinlikle tehlikeli," dedi.

Yönetmen ona küçümseyerek baktı. "Sanat görülmelidir."

"Doğru. Peki başkan kim?"

"Kral 3. George'un resmi ressamı, Benjamin West adında Amerikalı bir beyefendi. Şimdi burada."

Benjamin West'in ince bir burnu ve kulaklarının üzerine doğru kıvrılan siyah saçları vardı. Yöneticisine göre dünyanın en prestijli tasarım ve sanat akademisi olan bir akademiye yönetmek için şaşırtıcı derecede gençti.

Umarım West, Amerikalı kadınların erkeklerin kalelerine girdiğine tanık olmuştur ve Torie'nin akademiye katılmasına izin verecek kadar açık fikirlidir.

Dominic eğilerek, "İyi günler," dedi. "Ben Vikont Kelbourne."

Dominic'le tanışan insanlar, sosyal hiyerarşinin neresinde olduklarına bağlı olarak, genellikle gergin -eğer ünü ondan önce geliyorsa- ya da şaşkın görünüyorlardı.

West eğildi ve "İyi günler" dedi. Kısacası, bir düğ gibi davranıyordu, sıradan bir bey gibi değil.

Ama tabii ki Amerikalıydı.

Dominic stratejisi üzerinde biraz düşünmüştü. Bir cömertlik teklifiyle başlayıp bir taleple devam etmeye karar vermişti. "Akademiye önemli bir bağış yapmak istiyorum."

West neşelendi ve daha ilgili göründü. "Karımın şerefine," diye ekledi Dominic.

İki sergi odasından daha geçerek West'in duvarları sanat eserleriyle kaplı zarif ofisine girdiler.

"Bu sizin mi?" Dominic, kalabalığın arasında yürüyen togalı bir çiftin resmedildiği tabloya bakarak sordu.

West de başını sallayarak ona katıldı. "Sokrates. Tarihsel olayları resimle ifade etme gücü, başkalarına yararlı dersler aktarmak için insana verilebilecek en etkileyici güçlerden biridir."

"Anlıyorum," dedi Dominic, bir sonraki resme geçerken.

"Sezar, Brutus tarafından öldürüldükten hemen sonra," diyor West. "Arka plandaki zarif sütunlara dikkat edin. Roma gerçek zevkin kaynaklarını barındırıyor."

"Çiçek yok."

"Hayır."

Sesindeki kesinlik Huntington Düşesi'nin haklı olduğunu gösteriyordu: çiçekler ve kedi yavruları kadınsı kabul edilirken, kana bulanmış Sezar erkeksiydi. Dominic, West'in isteğini yerine getirmeyebileceğini hissetti.

Taktik değiştirmek zorunda kaldı. Önce ricada bulunacak, sonra da bunu parayla destekleyecekti. Başlangıçta pazarlığı tasarladığı gibi, West pes etmeden önce yemi yutacaktı. Ama bu adam *tamamen* sanatla ilgiliydi.

West bir dük gibi *davranıyordu* çünkü muhtemelen sanat dünyasında bir düktü. Ne de olsa ofisi bir kraliyet sarayındaydı.

Bir düke yakışır şekilde yaldızlarla süslenmiş kırmızı kadife sandalyelere oturduklarında Dominic basit bir soruyla söze başladı. "Akademi hiç kadın ressamı kabul etmeyi düşündü mü?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde West'in yüzünde onaylamama ifadesi vardı. Öne doğru eğildi ve Dominic kendine, eski kolonilerden gelen bu horozla kavga ederek öfkesini kaybetmeye niyeti olmadığını hatırlattı.

"Akademi'nin yönetici üyeleri arasında bayanlar da var!" West belirtti. "Angelica Kauffman saygın bir tarih ressamıdır. Mary Moser portreleriyle tanınır. Ve çiçek resimleriyle." Memnun bir şekilde arkasına yaslandı. "Kaba dünya kadınları aşağı cins olarak görebilir ama burada tek nitelik yetenektir. Sanat dünyası bir meritokrasidir."

Dominic kartlarını masaya koyarak, "Karımın Akademi'nin bir üyesi olmasını isterim," dedi. "Girişini kolaylaştırmak için Akademi'nin başına önemli bir bağış yapmaya hazırım."

"İmkânsız," diye cevap verdi West soğukkanlılıkla. "Az önce ne dediğimi duymadın mı? Akademi'ye girişin tek yolu *yetenektir*."

"Bir vikontesin yeteneksiz olabileceğine mi inanıyorsunuz?"

West'in yüzü seğirdi, Dominic'in sesinin nasıl düştüğünü fark etti. Belki de bir vikontun hamisi Kral George'a doğrudan erişimi da aklına gelmişti.

Yine de inançlarının cesaretine sahipti ve inatçı bir Amerikan çenesini Dominic'e doğru çevirdi. "Yetenek her rütbede mümkündür. Karınız ne resmi yapıyor? Tarihi sahneler, belki? Mitolojik tasvirler?"

"Çiçekler ve tavşanlar," dedi Dominic. "Tek tük yavru kediler de var ama ben onlardan hiç görmedim."

Başkan yüzünü buruşturdu. "Kusura bakmayın ama lordum, hanımlar ineklerin süt yaptığı gibi büyüleyici resimler yaparlar. Natürmortlar için daha fazlası gerekir

güzel olmaktan çok. Mary Moser ilk önemli İngiliz çiçek ressamı olarak kabul edilir. Çalışmaları derinlik ve duygu taşır."

"Karımınki mükemmeldir." Dominic, West'i fesleğen bakışlarıyla süzdü.

"Sadakatinizi alkışlıyorum. Eğer eşiniz bir resim göndermek isterse Yaz Sergisi'nde Kraliyet Akademisyenleri tarafından adil bir şekilde incelenmesini sağlayacağım."

"En iyi sergi bu mu?"

West ona "Bu dünyanın en eski açık başvuru sergisi" dedi. "1769 yılında başladık. Karınızın cinsiyeti bir faktör olmayacaktır."

Yüzü, Torie'nin yeteneğinin sorun olacağını açıkça söylüyordu.

"Mary Moser sergiyi değerlendirecek mi?"

"Aktif bir rol üstleniyor, evet."

Dominic'in aklına ani bir fikir geldi. Çoğu erkek eşlerine bir mücevher alırdı. Ama Torie'nin o zümrüt yüzüğü evde bırakma şekline bakılırsa -ki Leonora'ya verdiği elmasın üç katı değerindeydi- hiç etkilenmezdi.

Ama bir resim?

"Mary Moser'ın satılık bir tablosu var mı?" Başını sergi salonuna doğru salladı.

"O tablolar satılık değil." West sandalyesinden kalktı; bir vikontun çok altında yer aldığı bir dünyada bu büyük bir günahı. Dominic kaldı Nerede olduğunu.

"Moser'in çiçek tablolarından biri ne satılır?"

"Resimlerinin maliyeti hakkında konuşamam; hanımefendi ya da menajeriyle irtibata geçmeniz gerekir. *Times*'ın haberine göre Kraliçe Charlotte, Mary Moser'ı Frogmore House'un bir odası için çiçekli bir dekoratif şema oluşturmak üzere görevlendirmiş. Dokuz yüz pound ödemiş."

Dominic afallamıştı.

West bir dük olarak kârlı bir imparatorluğu yönetiyordu.

"Eğer beni bağışlarsanız, lordum, akademiye geri dönmeliyim, öğrenciler burada hayattan çizimler yapıyor."

Dominic bir kaşını kaldırdı.

"Çıplak bir adam. Sanat insan güzelliğinin temsilidir, ideal olarak tasarımda mükemmel, tavırda zarif ve asildir," dedi West ve aniden belagate daldı. Sonra da daha yavan bir şekilde ekledi: "Kadın akademisyenlerimiz bu oturumlara davet edilmiyor ve komite toplantılarına katılmıyorlar."

ve akşam yemekleri. Tabii ki kendilerini bu kadar çok erkeğin arasında bulmak istemiyorlar."

Torie'nin bu kendini beğenmiş aptallardan uzak durmasına şaşmamalı.

Dominic kendini yakaladı. İnsanları ne sıklıkla aptal ve salak olarak nitelendiriyordu? Sık sık. Durması gerekiyordu.

Ayağa kalktı. "Akademi ile tanıştığınız için teşekkür ederim, Başkan West."

West unvanının kullanılmasından memnun görünüyordu.

"Vikontes'in adını öğrenebilir miyim? Korkarım benim dünyamda Debrett'in adını ezberlemeyiz." Kıkırdadı.

"Eşim Vikontes Kelbourne."

West gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Evet, ama resimlerini nasıl imzalıyor?"

"İmza mı?"

"Genellikle sağ alt köşede, ama bazen de arka tarafta." "Hiçbir fikrim yok. Kendi adıyla imzalar mıydı? Victoria."

"Tam adı," diye sordu West. "Örneğin Mary Moser. Sanatçı evli ama ünlü olduğu isimle sergi açıyor."

Dominic, Torie'nin kendi adından başka bir ad kullanması fikrinden hoşlanmamıştı. Yine de: "Karımın kızlık soyadı Victoria Sutton."

West oldukça farklı bir sesle, "Şaka yapıyorsunuz, Lord Kelbourne," dedi. "Sizi temin ederim ki değilim," diye cevap verdi Dominic. Arkasını döndü ve

Odaya ve huzursuz erkek gruplarıyla dolu resimlere bir kez daha baktı. Torie'nin güllerini tercih ederdi. Valentine'in tavşanlarını ve Florence'ın dengesiz ağaçlarını da tercih ederdi.

"Size iyi günler dilerim," dedi eğilerek.

"Vikont!" West'in sesi kuşkulu ve tizdi. "Karınız - karınız *Victoria Sutton* mı?"

Dominic dondu kaldı. "Evet."

"Onun çalışmalarını kim imzalıyor V. Sutton?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dominic. İfadesinin sakinliğini ancak şiddetli bir irade gücüyle koruyabildi. "Anladığım kadarıyla karımın işini biliyorsunuz."

"Akademi, Bayan Victoria Sutton henüz on yedi yaşındayken kendisine onursal bir davetiye verdi," dedi West kesin bir ifadeyle. "O zamandan beri her Yaz Sergisi'nde ve kendisini bir resimle bizi onurlandırmaya ikna edebildiğimiz diğer tüm sergilerde yer aldı."

Dominic'in sesi göğsünden ağırlıksız bir şekilde çıktı. "Anlıyorum."

"Buraya İngiltere'nin en büyük çiçek ressamlarından birinin, muhtemelen en büyüğünün girişini satın almaya geldiniz, çünkü Mary Moser Görme yetisi," dedi West. "Bir cam parçasının arkasına papatyalar çizen akılsız bir kadından bahsettiğinizi sanmıştım."

Dominic ettiği yemini hatırladı. "O hanımlar akılsız değil. Sezar'ı resmetmeleri için teşvik edilmiyorlar. Onlara sadece papatya resmi yapmaları öğretiliyor."

"Özür dilerim, Lord Kelbourne, akılsız olan sizsiniz. Karınızın dehasından habersizsiniz!" West, saray mensubunun kabaca sırtını döndüğü bir kraliçenin tüm öfkesiyle hırladı. "Karınıza Akademi öğrencileriyle sadece yarım saatliğine buluşması ve mevcut çalışmalarını zamanında açıklaması için şahsen yalvardım."

"Zaman," diye tekrarladı Dominic, "titiz" olarak etiketlediği üç yaprağı düşünerek.

"Bayan Sutton eserlerini satmayacak. Onları sadece sevdiği insanlara vereceğini söylüyor. Amerikalı bir koleksiyoncudan gelen iki bin sterlinlik teklifi bizzat ilettim ve o da geri çevirdi. Sadece bir sanatçı tanıyorum - bir tane!

onunla konuştum. Mösyö Langlois'nın onun zaman hakkındaki düşüncelerine dair aktardıkları göz kamaştırıyor ve hayrete düşürüyor."

"Anlıyorum."

"Yapamazsın. Ben kendim bir anı yakalamaya çalışıyorum, mesela Sezar'ın öldüğü anı. Tasvire mümkün olduğunca gerçeklik katıyorum. Tarihi bir tuvale aktarmaya çalışıyorum. Bayan Sutton fikirlerle çalışıyor: bir çiçeğin tam olarak öldüğü andan ziyade, zaman içinde askıya alınışını resmediyor."

Dominic'e göre bu dük, kendi dünyasında bir kraliçe olduğunu kabul etmeye asla .

Ve o, Dominic, Majesteleriyle evliydi.

"Aristokrat kadınlara, geri kalanımızın asla katlanamayacağı kısıtlamalar getiriliyor." West, Kelbourne'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bunlardan biri, muhtemelen kiminle evlendiğini bile bilmeyecek kadar az saygı bir adamla evlenmek!"

"Katılıyorum." Dominic eğildi. "İyi günler, Başkan West." Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Bölüm 38

Huntington Grange'e giderken Dominic, ailesinin yaptığı gibi bir handa gecelemedi. Arabasıyla kendisi gitti.

Gece boyunca her on milde bir atlar. Neyse ki yağmur yağmadı ve Ayın ışığında yolu takip ederken tekerleklerinin altında kilometreler dönüyordu.

Yol boyunca *aptal* kelimesini ve onun için bir çocukken -ve Torie için bir kızken ve sonra bir kadıken- ne anlama geldiğini düşündü.

Ayrıca onun olağanüstü başarılarını da düşündü. Ve kendi başarılarını.

Uzun zaman önce Kraliçe Elizabeth'e hakaret eden akrabasından bu yana, ataları çok faydalandıkları ülkeyi yönetme konusunda hiçbir rol almamıştı. Babası Lordlar Kamarası'ndaki koltuğuna bile oturmamıştı. Dominic'in kariyerindeki en önemli yasa tasarısı şimdilik kadük olmuş gibi görünüyordu ama ülkenin adalet sistemini ve maliyesini koruyan başka yasa tasarılarını da savunmuştu.

Ne kendisi ne de karısı aptal değildi, tam tersine. Yine de *aptal* kelimesi ikisinin de hayatında yürek parçalayıcı bir rol oynamıştı.

Atları Huntington Grange'e giden son tepeyi tırmanırken ay hızla soldu. Zirvede, bir ortaçağ kalesinin etrafına gelişigüzel inşa edilmiş gibi görünen bir binaya baktı ve bu da parlak kırmızı buhar makinesini daha da dikkat çekici hale getirdi.

Yanında oturan damat garip bir ses çıkardı. "Kapı," dedi aceleyle. "Kapı açık ve etrafta kimseyi göremiyorum."

Dominic'in kalbi göğsünde durdu. Ev saldırıya uğramış olabilir miydi? Çocukları. Karısı.

Atları ancak paslı kapılara ulaştıktan sonra çekti; ondan sonra yavaşladı, çünkü yoldaki çukurların etrafından dolanırken ve mükemmel bir şekilde korunan iki parlak çelik raydan geçerken hafif arabası devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Evin önündeki motora yaklaştığında Dominic karısını .

"Gölümsüyorsun," diye ağzından damat. Ve aceleyle, "için beni affedin lordum!"

Dominic, babasının gamzeleriyle alay ettiği anıyı, o cahil adamın söylediği diğer her şeyin anısıyla birlikte gömmesi gerektiğini düşünerek aşağı atladı.

Lokomotifin etrafından dolaşarak boyalar ve dolu bir avluya girdi. Karısı bir şövalenin önünde durmuş, geceliğinin üzerine bir gecelik giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde örmüştü.

Ona doğru yürüdü, hayatı boyunca onunla olacak keskin, keskin bir özlem hissediyordu.

"Merhaba Dom," dedi Torie sessizce, boya fırçasını bir kavanoza koyarken. "Yapmak zorundayız-" dedi.

Torie aynı anda, "Biz-" diye söze başladı. İkisi de durdu.

"Babam sık sık aptal olduğum için beni azarlardı," dedi Dom. "Bu sana söylediklerim için bir mazeret değil. Ama umarım bir açıklaması vardır. Babamın kaba diline, tersine olduğundan daha fazla alışkınım."

Onun yanıtı bir hırıltı oldu. Aynı anda hem öfkeli hem de anlayışlı görünüyordu. Ona zaten aşıkta, ama daha da derine indi, çünkü hala ona kızgındı, ama aynı zamanda babasına da öfkeliydi. Her nasılsa, sihirli bir şekilde, onun gözlerinde bu iki duyguyu aynı anda yakalamıştı.

Dominic öne çıktı ve kızın ellerini ağzına götürdü. Terebentin kokusu onu mantıksız bir şekilde mutlu ediyordu. "Sadece daha iyisini *yapmaya çalışmakla* kalmayacağıma, daha iyisini yapacağıma dair kendime söz verdim."

Torie, "Belki de ilk evlilik geride bırakmalıyız," dedi.

Ellerini onunkilerden nazıkçe çekti ve kollarını onun boynuna doladı, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmek için uzandı.

Boğazından bir inilti koptu. "Sevgilim." "Öp beni," diye fısıldadı.

Ama Dominic iliklerine kadar acı çektiğini hissediyordu ve öpüşmek sadece yapmaları gereken konuşmayı geciktirecekti. "Hatırlıyor musun?"

Bir ilişkinin temel taşı olduğunu düşündüğüm şey ?" diye sordu, gözleri onun yüzünü ararken. "Karımın sahip olmasını umduğum tek özellik."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Sadakat mi?" diye tahmin etti, geri adım atarak. "Langlois hakkında *en ufak bir* uygunsuz düşüncem olmadı, Dom."

"Dürüslüktü. Bir eşte ne istediğime tüm aptalca fikirlerimin yerini aldı."

Bölüm 39

Torie kocasına ağızı açık bakmaktan kendini zor alıkoydu. "Sana yalan ." Örgüsünü çekiştirdiğini fark etti ve dehşet içinde giysilerine baktı. Kötü uyumuştı, Dom'a onu asla sevemeyeceğini söylediği anı düşünerek uyanık yatıyordu.

Bu bir yalandı.

Onu sevmek nefes almak gibiydi: ne kadar nazik bir düke aşık olmayı dilese de bunu yapmayı bırakamıyordu.

Ateşli gözleri ve daha da ateşli söylemleriyle vahşi, iri yarı vikontunu istiyordu.

"Yukarı çıkmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Erken kalkan Dük'e geceliğimle yakalanmak istemem."

Dominic onun çıplak ayak parmaklarına baktı, sonra başını salladı. Onu sessizce takip ederek Huntington Grange'in büyük, yankılı giriş salonuna girdi.

"Dük o şöminede bir yaban domuzu kızarttı," dedi Torie, çaresizce kocasının onu neden sahtekârlıkla suçladığını anlamaya çalışarak. Nadiren yalan söylerdi. İlk sezonunda, okuyabiliyormuş gibi davranırken yeterince yalan söylemişti.

Eski şatonun birinci katına çıkan taş basamakları tırmandılar, sonra sağa dönüp rüzgârlı bir koridordan geçtiler ve taşa kabaca vurulmuş, daha yeni bir binaya açılan bir kapıdan geçtiler.

Torie bunun şimdiki dükün büyükbabasından kalma olabileceğini düşündüğünden *yeni* değildi ama en azından ortaçağdan kalma değildi.

Bir kat daha çıktı, sonra dairesel taş basamaklardan geçerek yatak odasına ulaştı. Kocasını öfkesini yenerse, *onların* yatak odası.

Torie içeri girdi. "Sandalyem yok."

Dominic kapının girişinde durdu, gözleri örümcek ağlarıyla kaplı tavandan panjurlu pencerelere, yuvarlak bir duvardan sarkan kocaman yatağa doğru gitti. Diğer tek mobilya, içinde bir leğen ve bir sabunluk bulunan köhne görünümlü bir masaydı.

"Vikontumu bu tozlu tavan arasına yerleştirmek bir hakarettir," diye hırladı, gözleri parlıyordu, belli ki mızrağını dükü karısına saygısızlık ettiği için pataklamak üzere aşağı inmek üzereydi.

"Hayır!" Torie çabucak söyledi. "Kule odasını manzarası için seçtim." Pencereye gitti ve panjurları açarak içeri çimen kokulu bir esinti girmesini sağladı, sonra da ona döndü. "Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyleyecek misin?"

"Kızgın değilim." Dominic yatağın üzerine oturdu. Kadın bu cevabı savunmaya geçmek olarak algılayabilirdi ama adamın sesi kederli geliyordu.

Yanına geldi ve onun yanına oturdu. "Sana söylediğim bir yalanı düşünemiyorum." "Hayır mı?"

Gözleri onunkilere sabitlendi.

Torie biraz şaşkınlıkla, "Gerçekten," dedi. Bir süre durakladıktan sonra, "Bu tam olarak doğru değil," dedi. Cesaretini topladı. "Seni asla sevmeyeceğimi söylediğimde öfke içindeydim. Bu doğru değildi. Ben sana aşığım. Umarım sen de zamanla beni sevmeye başlarsın, belki de zaten seviyorsundur. Ama seni sevmediğime inanmana izin veremem." Dayanılmaz, kaşındırıcı bir utanç dalgası vücudunu kapladı.

Dom açıkça, "Seni seviyorum," dedi.

"Ah." Zihni bu gerçekçi ifadeyle allak bullak oldu. Adamın sesi kutlamaya davet etmiyordu. "Hâlâ sana söylediğim yalanları düşünemiyorum."

Kocasının gözlerinden bir gölge geçti. "Kendinizi asla olmadığınız biri gibi göstermeyeceğinize söz vermişsiniz."

Torie başını sallayarak, "Leonora'nın yaptığı gibi hanımefendi gibi davranmayı beceremiyorum," dedi.

"Aslında, numara yapma sanatında kız kardeşinden çok daha uzman olduğunu söyleyebilirim."

"Ne?" Torie şaşkınlıkla sordu. "Sen neden ? Sanki yargılanmış ve hüküm giymişim gibi hissediyorum ve kimse bana suçumu söylemedi!"

"Güller, tavşanlar ve ara sıra da kedi yavruları. Resimlerinizin konularını doğru mu anladım?"

Torie, bir şahin tepesinde daireler çizerken küçük hayvanların hissetmesi gereken içgüdüsel dikkati hissetti. "Ben aslında kedi resmi yapmıyorum."

Dom'un yüzü mermer kadar sertti. "Babanızın sanatınızı yavru kedilerden bahsederek tanıttığı düşünülürse garip. Yavru hayvanlar resim yapmak için kadınsı konulardır, değil mi? Bir beyefendinin kadınsılıkla ilişkilendirdiği için göz ardı edebileceği konular?"

Torie kaşlarını çatarak ona baktı. "Bazı kadın ressamlar-"

"Angelica Kauffman gibi mi? Onun tarihi tabloları ünlüdür." Torie şaşırarak, "Evet, öyle," dedi. "Bayan Kauffman'ı duymuşsunuzdur.

Kauffman?"

"Bayan Kauffman mı? Anladığım Mary Moser kızlık soyadıyla Kraliyet Akademisyeni olarak listelenmiş."

Torie şaşkınlıkla kocasına baktı, elmacık kemiklerindeki gerginliği, gözlerindeki titreşen yoğunluğu gördü. Öfkenin pençesinde değildi; daha çok ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Bir fikir ona çekiç gibi çarptı. Yaptığı resim onu utandırıyor muydu?

"Karının resim yapmasını istemiyorsun, çünkü bu bir hanımefendiye yakışmıyor, öyle mi?" dedi, korku bir kaya gibi midesinin dibine çökmüştü.

"Hayır!"

"Artık çok geç," dedi ona, kulaklarında tuhaf bir yankı duyarak. "Resim yapmaktan vazgeçemem, Dom. *Yapamam*." Kendine rağmen sesi kırıldı. "Şimdiye kadar iyi olduğum tek şey, yani iki şeyden biri bu."

"Hayır' derken senin ressam olmanı istemiyorum demek istemedim." Titreyen bir nefes aldı. "Ah."

"Kısa bir süre önce Kraliyet Akademisi üyesi olduğunuzu öğrendim. bakarsanız, bu akademinin başkanı tarafından Birleşik Krallık'taki en iyi çiçek ressamı olduğunuz konusunda bilgilendirildim."

Torie dondu kaldı. "Benjamin West ile tanıştın mı?"

"Gerçekten de öyle. Somerset House'a Akademi'yi kadrolarına bir kadın eklemeye ikna etmeyi umarak gittim. Sanat dünyasındaki hiyerarşinin doğuma değil liyakate dayandığı konusunda bilgilendirildim."

"Bu kısmen doğru," dedi Torie, içini bir batma hissi kaplarken alt dudağını ısırarak. "Ne kadar nazık bir jest yaptınız."

"Sana işin hakkında daha fazla soru sormalıydım," dedi Dom, sesini karartan çığ bir dürüstlikle. "Bu benim hatam. Ama sen . . beni kendinden uzaklaştırdın, Torie. Babanın senin kedi yavrularını resmettiğin yönündeki nitelemesinin doğru olduğunu düşünmeme izin vererek kendi resmini görmezden geldin."

Torie zorlukla yutkundu. "Kedilerle hiç fazla vakit geçirmedi, bu yüzden onların resmini yapmıyorum."

"Bu kedilerle ilgili değil," dedi Dom. "Bu senin kedilerini nasıl sakladığınla ilgili."

tıpkı kız kardeşinin yaptığı gibi. Her iki nişanım tarafından da kandırıldım. Aslında yeteneğinizi saklamak ve çalışmalarınızla ilgili cahilce değerlendirmelerime izin vermek Leonora'nın huysuzluğundan daha kötü."

Torie onun ne demek istediğini tam olarak anladı. Zamanla ilgili fikirlerinin önemini, tıpkı sanata olan tutkusunu aptal bir kelebek olmanın ardına gizlediği gibi, toplumun kadınların anlamsız konular resmettiği düşüncesinin ardına gizlemişti.

"Seni seviyorum." Sesi titriyordu. "Ben sana aşığım. Somerset House'a gittim çünkü yaptığın iş kibar toplumun gözünde küçümsense de *sana* değer verdiğimi göstermek için bir şey yapmak istedim."

",," diye nefes aldı Torie, midesi bulanıyordu. "Ne teklif ettin?"

Gözlerindeki alaycı ifade ona değil, kendisine yönelikti. "Konuşmaya çalıştım"

Kraliyet Akademisi'nin başkanı, Vikontesimin Yaz Sergisi'nde bir kedi yavrusu resmi sergilemesine izin verdi."

Torie'nin gözleri yuvarlaklaştı. "*Yaz Sergisi*'nde mi?"

"Aynısı." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ama mizah yoktu. "Ona cömertçe rüşvet vermeye hazırdım. West dehşete kapıldı - ta ki ona karımın kızlık soyadının Victoria Sutton olduğunu söyleyene kadar, ve evet, Muhtemelen resimlerini V. Sutton diye imzalamıştı. İfadesinin ne kadar çabuk değiştiğini tahmin edebilirsiniz."

İçinden alarm sesi yükseldi. Vikontu kötü huylu ve *gururluydu*. West bu hikâyeyi geceler boyu anlatacaktı ve Dom bunu biliyordu.

"Sizi yanılttım," diye itiraf etti Torie, ellerini birleştirerek. "Resimlerim söz konusu olduğunda yavru kedilerin arkasına saklanırım."

"Neden? Neden kibar dünyaya büyük bir ressam olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

Ya da onlar değilse, neden *bana* söylemiyorsunuz?"

"Babam kadınsı konuları resmetmemi onaylıyordu," dedi bocalayarak.

"Onu başka pek çok konuda hayal kırıklığına uğrattım."

"Sizin hakkınızdaki yargısı resim yapmamanızdan değil, okuyamamanızdan kaynaklanıyordu. Hatırladığım kadarıyla ikizlerle ilk tanıştığınızda yeteneğinizle övünmüştü."

Torie derin bir nefes aldı. "Okuyamıyor olmama aldırıyor. Hatırlarsanız, kadınların okumaya ihtiyacı olmadığını düşünüyor. Oysa ben, okuma yazma bilmeyen

tarihi sahneleri resmetmeye çalışsaydı, alaylar kulakları sağır ederdi. Okuyamamam her zaman cahilliğimin bir göstergesi olarak algılanıyor. Kimse sevimli hayvanların resmini yapan bir bayanı eleştirmez. Ne demek istediğimi anlıyor ?"

"Babanızın aşağılık biri olduğunu düşünüyorum ve yavru kedilerden bahsetmekle balo salonlarında okuma yazma bilmemenizden kaynaklanan eleştirileri savuşturmak için yaptığınız şakalar arasında bir paralellik görüyorum."

"Sanırım haklısın," dedi Torie, bu ikisini hiç paralel . "Demek istediğim, kedi yavrularını boyayan bir kadın, bulunduğu konumun üstüne çıkmaya çalışmıyor. Konunun kendisi onun aptallığını kabul ediyor."

Dom kelimenin tamamını duymadan bir küfür savurdu. "Bu sefil durum sanatsal başarınızı neden gizlediğinizi açıklamıyor. Anladığım kadarıyla resimlerinizden birini iki bin pound ya da daha fazlasına satabilirdiniz. Eminim Sör William'ın ilgisizliği onların değeri konusundaki cehaletini yansıtıyordur."

Suçluluk duygusu Torie'nin içini yakıyordu ama şimdi kızgınlık da canlanıyordu. "Elbette ilgilenecekti. Eğer bir resim satmış olsaydım, para Sir William'ın olurdu, benim değil. Onun kızı olarak, kendi çalışmamdan elde ettiğim para üzerinde hiçbir hakkım yoktu."

"Sen de benim karım olamazsın." Dom'un çenesi çelik gibiydi. "Babanın şüphesiz yapacağı gibi, kazanabileceğin her türlü paraya el koyacağımdan korkarak sanatsal başarını gizlediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır!" Torie ağladı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Bu sadece bir alışkanlık haline geldi. Bir resmi bitirmem aylarımı alıyor, bazen de yarıda bırakıyorum. Eğer babam yaptığım işi bir para kaynağı olarak görseydi, haftada bir resim yapmamı beklerdi."

"Anlıyorum."

"Eğer paraya ihtiyacınız olursa, yaptığım her resmi seve seve satarım. Kendimi senden saklamak istememişim. Gerçekten hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bayanlar ..." Bocaladı. "Bana övünmemem öğretildi."

"Kendinizi, tutkularınızı ve başarılarınızı paylaşmak övünmek değildir." Dom ellerini açık bir arabada uzun bir yolculuktan dolayı çoktan dağılmış saçlarında gezdirdi. "İhmal ederek yalan söylemen canımı yaktı çünkü sen her şeyimsin: ailem, sevgilim, en iyi arkadaşım."

Torie'nin göğsünden bir hıçkırık yükseldi.

"Benjamin West'in önünde durmak, kendi karımı tanımadığım için onun alayını hak ettiğimi fark etmek, bir bıçağın

bağırsaklarım."

"Oh, Dom, çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim!"

"Kanepende seviştiğimiz onca öğleden sonra bana işinden bahsetmeyi hiç düşünmedin mi? Yeteneğini, zaman hakkındaki fikirlerini, şöhretini ... hiçbir şeyi paylaşmayı düşünmedin mi?"

Torie sertçe yutkundu ve başını salladı.

"Neden olmasın?"

Doğruyu söyledi. "gelmedi." Aşağı baktı ve adamın elinin yumruk şeklinde kıvrıldığını gördü. Öfke değil, üzüntü.

"Yine de her şeyi Langlois ile paylaştın." Sesi eşitti.

Torie açıklamaya çalışarak, "Zaten biliyordu," dedi. "Başta değil ama atölyeme geldikten sonra sana verdiğim tabloyu tanıdı."

"Bunu nasıl tanıyabilir? Stüdyonuzu kimsenin ziyaret etmediğini sanıyordum?"

"Çalışmalarım diğer sanatçılar tarafından tanınabilir. Gerçekten seninle değil de onunla konuşmak istememiştim," dedi sesi titreyerek. "Diğer sanatçılarla konuşmayı *sevmiyorum*. Yaptığım iş hakkında Langlois gibi akıcı bir şekilde konuşamıyorum. Kraliyet Akademisi'nden uzak duruyorum."

"O senin dünyandan," dedi Dom boğuk bir sesle. Tavizsizce. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Seni tanımıyorum ama yine de seni seviyorum." Gözleri ihanetle kararmıştı.

Torie bir yumruğunu karnına bastırdı. Üzgündü ama göğsünün içinde bir öfke mikrobi büyüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, ilgilendiğini düşünmemiştim."

Kelimeler havada asılı kaldı. "Bunu hak ediyorum."

Hızlı bir hareketle yataktan kalktı ve pencereye giderek dağınık bahçeye, otlarla kaplı göle ve uzaklara uzanan tarlalara baktı.

Onun arkasında, her zaman bir centilmen olan Dom da ayağa kalktı.

Torie arkasını dönüp pencereye yaslandı ve ateşi varmış gibi hissettiği için esintinin boynunu serinletmesine izin verdi. "Kendimi koruyordum," dedi, kelimeler boğazında düğümlenmişti.

"Benden mi?"

"Senin kararından."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Sanat dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Binlerce pound değerindeki bir tabloya 'titiz' demek cehaletimi gösteriyor. I

..." Boğazını temizledi. "Bana anlatmayı seçseydiniz, öğrenmeyi çok isterdim."

"Bu benim sanatımla ilgili değil," dedi Torie kel bir sesle. "*Benim aptal olduğumu* düşünüyorsun, Dom. Böyle düşünüyorsun kocacığım. Bunu biliyorum ve her ne kadar bunu fark etmene izin vermemiş olsan da, sen de biliyorsun."

"Katılmıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona sert bir kaş çattı.

Torie ona, "Bana hakaret edenlere karşı düello yapmayı teklif etmen hoşuma gidiyor," dedi. "Ama toplumun tatsızlıklarından korunmak, onların yargılarına katılmamakla aynı şey değil. Sizin dünyanızda, harflerin ve eğitimin dünyasında, okuyamayan bir kişi aptaldır."

"Bu doğru değil."

"Bu doğru! Lordlar Kamarası'nda birine aptal olmamasını söylediğinizde, bunu onun aptal *olduğuna* inandığınız için söylüyorsunuz. Bana bu adamların okumayı reddettiğini söylemiştin.

Köle ticareti hakkında anlatılanlar, yani mantiken, bana aptal olduğumu söylediğinizde bunu kastetmişsiniz."

Dom, "Onlar aptal çünkü etik dışı ve ahlaksızlar," dedi. "Hesapları okuyabilirler ama okumamayı tercih , bu da onları aptal yapıyor çünkü öğrenme arzuları yok."

"Buna katılıyorum ama öğrenmenin tek yolu okumak değildir, Dom."

"Bunu senden öğrendim, çünkü sen tanıdığım en zeki kadınlardan birisin." Sesi tavizsizdi, gözleri onunkilere sabitlenmişti. "Eidetik bir hafızanız var. Tartışma becerilerin

Benim. *Odyssea*'yı analiz ederken sıradan bir yol izliyorum. Siz taze ve yeni yargılar sunuyorsunuz. Aptal olduğunu , Torie. Hem de hiç."

Yapmadı mı? Ona yapıştırdığı etiket Torie'nin hafızasına ve Torie sessizce ona baktı.

"Söylediklerim affedilemezdi," diye devam etti Dom. "Aramızdaki aptal bendim. Konuşmadan önce düşünmeyi öğrenmeliyim. Bu hakaret aklıma hemen geliyor çünkü babam da beni sık sık aynı kelimeyle küçümserdi. Onun sesini hafızamdan kovmaya çalışıyorum."

Torie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Bana defalarca aptal olduğumu, bir kadının beni kontrol etmesine izin veremeyeceğimi, gamzelerimin kadınsı olduğunu, gerçek bir erkek olamayacak kadar zayıf olduğumu söyledi."

Gözleri yaşardı. "Bu çok saçma! Sen bir erkeğin olması gereken her şeysin."

"Seni her zaman savunacağım Torie, çünkü *incindiğini* düşünmeye dayanamıyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Kelimeler boğazında düğümlendi.

Torie içindeki öfkenin boşaldığını hissetti.

"O anda ağzımdan babamın sesi çıktı."

Ona doğru bir adım attı ama Dom başını salladı. "Sana her şeyi anlatmam gerek. Kreşten ayrıldığım andan itibaren beni tamamen kontrol etti ve yine de gülümsememden yürüyüşüme kadar benimle ilgili her şeyden nefret etti. Bir kadın gibi yürüdüğümü söylediğinde karşı koyamadım. Bu yeteneğin bana erkekliği kanıtlayacağını düşünerek meçle savaşmayı seçtim." Onun Gözleri acıdan kararmıştı. "Ben onun fikirlerinin değersiz olduğunu anlayamadan öldü."

Torie'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"İnsanların, yani senin, onun yaptığı gibi benim üzerimde güç kazanacağından korkuyordum." Sesi titriyordu. "Buraya gelirken artık çok geç olduğunu fark ettim. Beni sanatını paylaşacak kadar sevmesen bile, bana asla kendi resmimi vermesen bile, bana sahipsin. Her parçama."

Torie kendini ona attı ve kollarını onun beline doladı. "Seni sevmediğimi nasıl düşünürsün? Sana en son resmimi verdim bile ve hayatımın geri kalanında yaptığım her bir resme sahip olabilirsin. Onları açıklamak için saatlerimi , yeter ki bu konuda tutarsız olduğumu anla."

"Sevdiğiniz insanlara resim verdiğinizizi biliyordum ama-"

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek, "*Seni seviyorum!*" diye araya girdi.

"Bekliyordum," diye bitirdi. "Onu duvardan indirip bana gerçekten vermeni umuyordum."

"Daha da iyi bir şey yaptım," dedi ve yatağına dönüp eskiz defterini sakladığı yastığın altına uzandı. "Düşünmüyorsan diye söylüyorum Seni seviyorum. ." Kibar toplumu dehşete düşürecek bir sayfayı açtı. Karşısında çıplak bedeniyle vikontu duruyordu: iri yarı, sert, erkeksi. Gözlerindeki bakış hiç de centilmence değildi.

Hiç de değil.

Geri kalanı da öyle.

Dom bir an sessizce baktı ve sonra kahkahayı patlattı. "Bu mandal değil. Bana benziyor, değil mi?"

Başını salladı. "Ben iyiyim," dedi memnuniyetle. Çizime dokundu. "Gülüyorsun." Gözleri yine yaşlarla bulanıklaştı. "Seni mutlu ediyorum."

Dom gözyaşlarını sildi ve sonra yüzünü iri elleriyle kavradı. "Seni çok seviyorum, Torie."

Dudaklara kondurulan tatlı bir öpücük ikisi için de yeterli değildi, bu yüzden eskiz defterini fırlatıp attı ve parmak uçlarında yükselerek parmaklarını adamın dağınık buklelerine bastırdı ve onu fırtınalı, şiddetli bir öpücüğün içine çekti.

Torie sonunda zorlukla nefes alarak geri çekildiğinde, yatakta Dom'un kucağında oturuyordu. "İkizler bir iki saatten önce uyanmazlar." Dom'un boynundaki güçlü sütunu yaladı. "Mmmm. *Parfum de dust*."

Dom yana doğru yuvarlandı, ağırlığı kadının üzerine çöktü. "Seninle sevişmeden önce."

Torie onun dehşete düşmüş yüz ifadesine gülümseyerek, "Banyo yok," dedi. "Dükün sadece birkaç hizmetkârı var ve Emily bir sürahi sudan fazlasını bu merdivenlerden yukarı taşıyamaz."

"Damatları da yanımda getirdim."

"Ben de öyle, ama küvet -tek küvet- geçen yıl paslandı." Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Hayır, bir hana taşınmıyoruz, çünkü çocuklar da ben de burada mutluyuz."

Kadının alt dudağını ısırdı. "Peki ya bütün bu toz?"

Torie bir sevinç dalgası oluştuğunu hissetti. "Gel de manzarama bak." "Ne?"

Pencerede Dom'un göğsüne yaslandı ve sabah güneşinin altında masmavi parlayan gölü işaret etti. "Düşes orada iç çamaşırıyla yüzüyor, bu yüzden çocuklarla ben de ona katılıyoruz."

Dom boynunu eğdi ve kızın kulağını ısırdı. "Su görüyorum." Kız ona gülümsedi.

"Ve söğüt ağaçları o kadar sık ki kıyı kaleden görülemiyor."

Bölüm 40

Dom yatağının üst çarşafını yırtıp sabununu kaptığı gibi onu merdivenlerden aşağıya, arka bahçeye, gölün kenarındaki söğütlerin arasından geçirirken Torie kıkırdamadan duramıyordu.

Büyük bir ağacın gölgesinde durduklarında "Gecelik," diye emretti, sesi de bakışları kadar acil ve niyetliydi.

"Dışarıda çıplak olamam!" diye itiraz etti, bornozunu silkerek.

"Kombinezonumla yüzüyorum." Geceliğinin loş pamuğuna baktı.

"Bu iş görür."

Aç gözlerle onu izleyen Dom, pantolonunu indirdi ve botlarının üstüne attı.

"Neden çıkarmıyorsun? Çıplağım."

Torie'nin gözleri adamın yontulmuş karnından aşağı, kendisine doğru uzanan aletine kaydı. Arzu, canlı bir varlık gibi aralarında dalgalanıyordu.

"Vücudumdaki tozu temizleyeceğim," diye açıkladı Dom. "Sonra karımla gölde sevişmeyi planlıyorum. Ondan sonra karımla kıyıda sevişeceğim, ardından da o eski püskü yatağın içinde, umarım iskeletini bozmadan sevişeceğim. Sonra üç gün boyunca uyuyacağım, onunla seviştiğim zamanlar hariç. Çünkü o olmadan

Uyu."

Sallantılı bir gülümsemeyi başardı. "Ben de pek uyuyamadım."

"Terk ederek kalbimi kırdın ve sonra en büyük tutkunu benimle paylaşmadığını fark ettiğimde kalbimi bir kez daha kırdın - ama bunların hiçbirinin önemi yok. Senden başka hiçbir şeyin önemi yok." Dom onu kollarının arasına aldı ve doğruca suya doğru yürüdü.

Torie, "*Sen* benim en büyük tutkumsun," dedi.

Serin damlacıklar bacaklarına sıçrayınca ciyaktı ama Dom onu beline kadar suya soktu.

Kendini suya daldırdı, ayağa kalktı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Göğsünü oluşturan kaslardan aşağı su akarken Torie sertçe yutkundu. Suyun altına eğilmeden önce örgüsünü çözerken geceliğinin hafif pamuğu bacaklarının etrafında dalgalandı.

Tam da sabah ışığının sığ göl suyunda girdap oluşturmamasının ne kadar büyüleyici olduğunu fark ettiği anda, kocası ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. Açgözlü gözleri göğüslerine kilitlendi; onu göğsüne doğru çekerken boğazından bir hırıltı koptu. Sol eliyle sırlıslam olmuş geceliğini çekiştirirken, sağ eli göğüslerinin üzerinden, sonra karnından aşağıya, bacaklarının arasına kaydı.

"Kimsenin bizi emin misin?" diye soluk soluğa bağırdı, damarlarında kan dolaşıyor, bacakları titriyordu.

"Kulenin tepesinde biri olsa bile söğüt ağaçlarının arasından göremez."

Torie kollarını onun boynuna doladı ve çenesini öptü. "Seni seviyorum, Dom. Sana resimlerimden bahsetmediğim için özür dilerim. Bundan sonra onlardan bahsederken seni gözyaşlarına boğacağım."

"Seninle ilgili hiçbir şey beni sıklıyor." Acı dolu sözler Dom'un göğsünden kopmuş gibiydi. "Seninle tartışmayı zamanlarda seni baştan çıkarmayı düşünüyorum, çünkü bunu da seviyorum Torie. Sen benim en iyi tartışma partnerimsin, önemli olan tek kişisin."

Sonraki bir saat Torie'nin aklına anlık görüntülerle geldi, sanki şiddetli zevk hafızasını yıpratmıştı. Gölde: parmakları adamın kıcının sert geziniyor, onu kendine doğru çekiyordu. Kıyıda: Buruşuk çarşafın üzerine uzanırken Dom'un koyu, ıslak başı dolgun kalçalarının arasındaydı. Dudaklarından iğrenç sözler dökülürken elleri saçlarına dolanıyor, onu yerinde tutuyordu. İçine pompalarken kulağına gelen sert nefesinin sesi, kendi soluklarının sesi. Çaresizce, dişlerini gıcırdatarak, "Benim ol, Torie. Benim ol. Kıskanç ve sahipleniciyim, ama lanet olsun, seni o kadar çok seviyorum ki-"

Duygularına yenik düşmüş bir halde onu umutsuzca öperek .

Zevk ve neşe birbirinin yerine geçebilir gibiydi: onun öpücükleriyle, ona olan aşkıyla özüne işlemişti. Kadının ona olan aşkıyla.

"Sen de benimsin," diye fısıldadı. "Sen, Londra'daki en zeki adam, şimdiye kadar tanıdığım en ahlaklı ve cömert insan."

Onu ayağa kaldırıp bornozunu giydirdiğinde güneş suyun yüzeyini ısıtıyordu.

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Dom!"

"Yaptıklarımın, sana davranış biçimimin kefareti
ödeyemem." "Telafl etmene gerek yok! Ben de hatalıydım.

İkimiz de "

Adamın parlayan gözlerinde kahkahayı görünce şaşırdı. "Babamın
hayaletini kovmanın en iyi yolunun onu dehşete düşürmek olduğuna karar
verdim."

Torie irkilerek kıkırdadı.

"Bu lanet olası rahatsız edici yaprak yığınının içinde dizlerimin
üzerindeyim çünkü karım bana sahip," diye etraflarındaki havayı
bilgilendirdi. "Ben onunum ve ben
hep öyle olacak. Eğer beni terk ederse, kalbimi de yanında
götürür." Torie gülümsedi, kalbi doluydu. "Bitti mi?" diye
sordu.

"Asla." Onu kendine doğru çekti, bacaklarını ayırdı ve ona bir korsan
gülümsemesiyle . "Seninle işim asla bitmeyecek, aşkım. Koluma bir
dokunuşunla acıkırım. En kötüsü ne biliyor musun?"

Sabun köpüğü gibi havadar hissederek başını salladı.

"Terebentin," diye itiraf etti. "Kokusunu alıyorum ve ereksiyon ." Başını
eğdi ve onun öptü. Kızın kıkırdaması üzerine kaşlarını çatarak sahte bir
kızgınlık ifadesi takındı. "Sıradan bir ereksiyon değil, Torie: acı veren türden.
Kontrolde çıkmış, çaresiz türden."

Torie arkasına yaslandı ve çok yukarılardaki soluk mavi gökyüzünde bir
bulutun süzülüşünü izledi. Hayal meyal düşünüyordu, belki bulutların
etrafında parlak altın kenarları olan bir gökyüzü çizebilirdi, sanki melekler
diğer tarafta, sadece görüş alanının dışında uzanıyormuş gibi.

Dom onu krema dolu bir tabağı yalayan bir kedi gibi nazikçe yaladığı için
bu düşünce buharlaştı ve kirpikleri titreyerek kapandı. Nehir suyunun, sağlıklı
adamın ve biçilmiş çimenlerin kokusunu alabiliyordu. Daha yeni sevişmiş
olmalarına ve çok *doygun* olmasına rağmen açlık onu sardı. Tatmin olmuştu.

Geri çekilip oturdu ve kollarını uzattı. Torie bacaklarını adamın beline
doladı ve bir hayaleti kovmak bir yana, iki kez sevişmenin bile adamın
arzusunu bastırmadığını fark etti. Sıcaklık dalgaları onu içten dışa doğru eritti.

"Cömertliğiniz ve sadakatiniz sizi sevmemin birçok başında geliyor" dedi.

Kolları ona daha sıkı sarıldı. "Vauxhall'dan sonra ben bile sadakatimi
sorgulardım."

"Bu aptallıktı," dedi muzipçe. "Görüyorsun, bence bir *eyleme* aptalca demekte sorun yok, ama bir insana değil. Kedi yavrularını resmettiğimi düşündüğün zaman bile Kraliyet Akademisi'ne gidip kedigillerimi Benjamin West'in ölen Sezar'larının yanına koymalarını talep etmiştin."

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Bana gösterdiği bir ölü Sezar'dan daha fazlasını mı yarattı?"

"Bunları her zaman yapıyor," dedi küçümseyerek. "Amerikalılara kova kova satıyorlar. Demek istediğim şu ki, benim mükemmel bir ressam olduğumu bilseydiniz, Somerset House'a damga vurmanız ve yavru kedilerimin tanınmasını talep etmenizden daha az anlamlı olurdu."

" "

"Babamın beni ve yaptığım işi küçümsemesine alışmıştım. O bunu şefkatle yapıyor."

Öne doğru eğildi ve onu öptü. "Benimki de aynısını yaptı ama şefkat göstermeden."

"Ama sen benimle savaştın. Sen *sadece* savaş önemli ve rakipler değerli olduğunda savaşırsın. Sen de benim yavrularım için savaştın, kediler var olmasa bile." Adamın başını kendi başının altına doğru çekerek gülümsedi. gözyaşlarının parıltısı. "Beni ve hanımefendi resimlerimi savunmayı teklif eden tek erkek sensin. Bu benim için her şey demek, Dom. Her şeyi."

"Babamı şeytan çıkarmış say," dedi sesi çatlayarak. "Seni bir daha asla incitmeyeceğim."

Başını iki yana salladı. "İkimiz de kusurluyuz. Birbirimize yine hakaret edeceğimizi ve birbirimizi affedeceğimizi umuyorum. Evlilik böyle bir şeydir."

"Ve aşkın ne olduğunu." Dom ona gülümsedi, gamzeleri görünüyordu. "Çünkü biz birbirimizi seviyoruz."

"Dom, yavru tavşana ne dediklerini biliyor musun?"

Onu öpüyordu ve cevap vermedi.

"Bir kedi yavrusu," diye fısıldadı ... ve sonra bir kahkaha patlattı.

Sonsöz

Kraliyet Akademisi'ndeki Yaz Sergisi, en büyük hamisi olan Kral George'un gelişiyle onurlandırıldı.

"Majesteleri resminizin önünde duruyor!" Dom Torie'ye dedi ki odaya girdiler. "West onu felç etmeden önce gidip onunla konuşalım ve o da gitmek zorunda kalsın."

"geçirmiyor," dedi Torie, bir endişe hissederek. "Ya kral bundan hoşlanmazsa?"

"Eğer öyleyse, neden orada durup ona bakıyor?" diye sordu kocası mükemmel bir mantıkla. "İşte, bebeği Dadı Grey'e ver." Dadı, Vikont ve Vikontes'in tuhaf bir şekilde nereye giderlerse gitsinler bebeklerini de yanlarında götürmeyi tercih etmelerine gönülsüzce boyun eğmişti. İkizlere göz kulak olurken bile yakın durmayı başarmıştı.

Torie'nin kocasına sık sık söylediği gibi, aldığı her kuruşu hak ederek kazanıyordu. "Leydim!" Dadı Grey aceleyle bebeğe doğru uzanarak, "Hanımım!" dedi.

Aynı zamanda uzak duvara doğru başını salladı.

"Lanet olsun," dedi Dom, kalabalığın arasından İngiltere Kralı ile sohbet etmeye başlayan ikizlere doğru ilerlerken.

Torie, takip etmek için dönmeden önce sevgili Charlotte'unun Dadı'nın omzuna kıvrıldığından ve yumruğunun Dadı'nın önlüğünde sıkılı olduğundan emin oldu.

Onlara katıldığında sohbet tüm hızıyla devam ediyordu. Majesteleri eğilmiş, Valentine'ı dikkatle dinliyordu. Neyse ki Val son derece saygılıydı.

"Majesteleri bu figürlere dikkatle bakarsa," dedi ve buharlı makinelerinin üzerindeki Huntington Dükü ve Düşesi'nin portresini işaret ederek, "hareket halinde olduklarını göreceksiniz. Majestelerinin kolları havada dönüyor. Bunu başarmak çok zordur."

"Anlıyorum," dedi Majesteleri başını sallayarak. "Buradakinin aksine, ha?" Yanında asılı olan eser Benjamin West'in Neron'un ölümünü tasvir ettiği tablosuydu.

Valentine'ın dudağı kıvrılmadı ama kendini tutmak için biraz çaba sarf ettiği belliydi. "Kesinlikle öyle, Majesteleri."

Torie iç çekti. Val, Benjamin West'in Kral George'un seçtiği portre ressamı olduğunu bilmiyordu.

"Her şey hareketle ilgili değil," diye girdi Florence. "Huntington Düşesi, kocasının kişiliğini yansıtan tek benzerinin bu olduğunu söyledi."

Kral başını kaldırdı ve Torie'yi gördü. "İşte sanatçının ta kendisi." Torie derin bir reverans yaptı. "Majesteleri."

"Harika bir eser," dedi. "Dükü çocukluğundan beri tanırım. Ölümü ailesi için olduğu kadar ulus için de bir kayıp oldu. Bu portre onun neşesini yansıtıyor, öyle değil mi?"

"Umarım öyledir, Majesteleri."

"Vikont Kelbourne," dedi Kral George. "Tasarının bir kez daha reddedildiğini duydum. Belki gelecek yıl, ha?"

Dominic eğildi. "Umarım öyledir, Majesteleri. Quaker'lar onun başarısını ilerletmek için çok şey yaptılar."

"İyi insanlar bunlar," dedi Majesteleri belli belirsiz. Saray mensuplarından biri omzunda belirdi. "Kendimin ve ailemin bir portresini istiyorum," dedi Torie'ye. "Hepimizin."

Torie daha da derin bir reverans yaptı. "Benim için bir onurdur, Majesteleri."

"Böyle tasvir edilmiş," dedi Huntington Dükü ve Düşesi'ni motorlarının üzerinde başıyla selamlayarak. "Resimlerinizin hep zamanla ilgili olduğunu duymuştum, ama değiller, değil mi?"

"Öyle değiller mi?" Torie temkinli bir şekilde sordu.

"Bu duygularla ilgili," dedi kral. "Neşe. Aşk." Tekrar etrafına bakındı. "Kraliçem nerede?"

"Sizi ona götüreceğim Majesteleri," dedi saray görevlisi, onu uzaklaştırarak.

Kral George'un en çok beğendiği çalışmayı görmek için Torie'nin tablosuna daha da yaklaşan kalabalıktan kaçan Dom, onu odanın kenarına çekti.

"Kraliçem nerede?" diye sordu kollarını ona dolayarak. "Oh, işte buradasın."

"Dom!" Torie itiraz etti ama kocası uzun zamandan beri kibar toplumun görüşlerini umursamadığına karar vermişti. Özellikle evli insanların davranışlarını belirleyen kurallardan hiç hoşlanmazdı.

"Seni seviyorum," dedi boğuk bir sesle, sırtını odaya dönerek. "Karım, kralların ressamı."

Torie ona, "Ve vikontlar," diye hatırlattı. Bir parmağını onun alt dudağına koydu.

Ona sırtıtarak karşılık verdi. "Belki de Akademi'de yapmana izin vermedikleri için başka bir yaşam çalışması yapman gerekiyordur."

Torie'nin gülümsemesi o kadar genişti ki, kalbinin mutluluktan patlayacağını düşündü.

Ama bir şekilde, hiç .

Tavşanlar, Tarlaları ve Yağlı Boya Tablolar Şeker Hakkında Bir Not

Bu kitabın doğuşu, annemin dudağını kıvırdığı anılarıma dayanıyor. Zeki bir yazar ve sevgi dolu bir anneydi, ancak güvensizliği, çocuklarına son derece zeki olduklarını , insanları kolayca "aptal" ya da "görgüsüz" olarak etiketlemesine yol açtı. Sadece kendi adıma konuşabilirim ama en tepede değil, sınıfın ortasında olduğumu gayet iyi biliyordum. Harvard, Oxford ve Yale'den dereceler almayı başardım; yıllar sonra bu Ivy League isimlerini çürük bir set haline getirdiğimi fark ettim. Bir aşağılama tsunamisinden önce - ki bu tsunami onun deyimiyle "o seks şeylerini" içeren bir kitap yazdığım ilk anda geldi.

Bu notu yönelik geriye dönük bir terapi gibi okumak istemem, ancak "Aptal olma" gibi dikkatsiz yorumların ne kadar zarar verici olabileceğine dikkat çekmek istiyorum. Torie ve Dom'un her ikisi de (kurgusal) dünyalarına katkıda bulundular. Ebeveynlerinin aşağılaması haksız ve gerçek dışıydı ve umarım bu kitabın her bir okuyucusu da kabalık ile gerçek arasında aynı ayrımı .

Şimdi benim kesinlikle aptal olmayan kahramanımın ve kadın kahramanımın mesleklerini tartışalım. Dom, kolonilerde köleliği yasaklayan bir yasayı geçirmekte başarılı olamadı; bu yasa ancak yıllar sonra, 1834'te, egemen sınıf nihayet denizaşırı ülkelerde köleliği sürdürmenin çok zor olduğunu anladığında geçecekti.

pahalı (eğer ilgileniyorsanız Tom Zoellner'ın *Island on Fire: The Revolt That Ended Slavery in the British Empire* kitabını okuyabilirsiniz). Dom'u istedim.

Jane Austen'ın kardeşi gibi bir kölelik karşıtı olmak istedim ama aynı zamanda hükümetin nihai kararının ahlaki değil ekonomik olduğu gerçeğini de kabul etmek istedim. Ayrıca Dom'un kaybettiği bir savaşta mücadele etmesini istedim. Babası onunla başarısız olduğu için alay edebilirdi ama insan akıntıya karşı savaşırken de başarılı olabilir.

Torie hakkında düşünmeye başladığımda, onu Kraliyet Akademisi'nin bir üyesi olarak hayal etmemiştim. Okuyamadığını ve kedi yavruları ile güllerin resmini yaptığını iddia ettiğini biliyordum. Kraliyet Akademisi'ndeki kadın ressamlar hakkında daha çok şey öğrendikçe

Yine de ona bu ayrıcalığı tanımaktan kendimi alamadım. Burada bahsi geçen iki kadın ressam, Angelica Kauffman (1741-1807) ve Mary Moser (1744-1819), gerçekten de Kraliyet Akademisi'nin kurucu üyeleriydi - Kral George III tarafından kurulan ve kişisel ressamı Benjamin West olan (West'in daha ağır ifadelerinin tarihi kayıtlardan alındığını eklemeliyim). Torie'nin makalesine verilen aşığılayıcı tepkiyi dengelemek istedim.

Kauffman ve Moser hayatları boyunca cinsiyetçilikle mücadele etmiş olsalar da, disleksi zekânın, doğumun ve cinsiyetin çok da önemli olmadığı bir dünyaya aitti. Bir başka kadın yıllarca Akademi'ye davet edilmedi, ancak özellikle girişimci bir genç kadın başvurusunu "Laura" yerine "LH" şeklinde imzalayarak okula başardı.

Herford."

Girişimci genç kadınlardan bahsetmişken, kızım Anna'ya bir borcum var. Dokuz ya da on yaşlarındayken yazdığı korkunç hikâyeler burada Florence'ın hikâyeleri olarak yer alıyor. Hâlâ onun bir sonraki Stephen King olabileceğini düşünüyorum ama şu anda fırıncılık sanatını tercih ediyor. Anı kitabım *Paris in Love*'ı okuduysanız, Anna'nın o yaşlardaki halini hatırlayabilirsiniz.

Son olarak, Oddie İngiltere'deki ilk lop kulaklı tavşanlardan biri olabilir. İngiliz lopu, modern lop kulaklı tavşanlarımızın en eski versiyonudur. 1800'lü yıllarda Viktorya dönemi tavşanları popüler bir ev tavşanı haline gelene kadar seçici olarak . Lop kulaklı tavşanlar, özellikle doğurgan olmaları ve on beşe kadar yavru doğurmalarıyla ayırt edilirler. bir seferde yavru kedi. Bu yüzden bebek Charlotte, Dadı Grey ve ikizler için Oddie bekar kaldı ve anne tavşan Green Park'a taşındı.

Duyuru

Eloisa James'in bir sonraki kitabını kaçırmayın,

PEK CENTILMEN SAYILMAZ

Mevcut Bahar 2025

Yazar Hakkında

ELOISA JAMES, *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı ve İngiliz edebiyatı profesörüdür, ailesiyle birlikte New ta yaşamaktadır, ancak bazen Paris veya İtalya'da bulunabilir. İki çocuk annesidir ve bir aşk romanı yazarı için özellikle lezzetli bir ironi olarak, bir gerçek İtalyan şövalyesi.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Eloisa James tarafından da

Saksı Çiçekleri serisi

- NASIL SÖNMEYEN BİR
- OLUNUR İSTEKSİZ KONTES O
- DÜK DEĞİL

Lindow Kalesi'nin Vahşileri serisi

- WILDE AŞIK
- EVLENMEK İÇİN ÇOK
- WILDE WILDE OLMAK
- İÇİN DOĞDU
- DÜK'E HAYIR DEYİN
- DÜKE EVET DE SON
- DÜŞES WILDE
- ÇOCUĞUM

Umutsuz Düşesler serisi

- ♦ [ÇARESİZ DÜŞESLER](#)
- ♦ [NOEL ÖNCESİ BİR İLİŞKİ GECE DÜŞESİ](#)
- ♦ [DÜK GERİ GETİRDİĞİNDEBU](#)
- ♦ [DÜŞESİMİ](#)
- ♦ [KENDİNE AIT BİR DÜK](#)
- ♦ [LADY İLE ÜÇ HAFTA X DÜK İLE](#)
- ♦ [DÖRT GECE](#)
- ♦ [CENNETTE YEDİ DAKİKA](#)

Peri Masalları serisi

- ♦ [GECE YARISI BİR ÖPÜCÜK](#)
- ♦ [STORMING THE CASTLE](#) (bir roman)
- ♦ [WHEN BEAUTY TAMED BEAST THE THE](#)
- ♦ [DUKE IS MINE](#)
- ♦ [DUVAR ÇİÇEĞİNİ KAZANMAK](#) (bir roman)
- ♦ [ÇİRKİN DÜŞES](#)
- ♦ [BİR KORŞAN TARAFINDAN KANDIRILMAK](#) (bir roman)
- ♦ [BU ÖPÜCÜKLE](#) (üç bölümden oluşan bir roman)
- ♦ [BİR ZAMANLAR BİR](#)
- ♦ [KULENİN ÜZERİNDE](#)
- ♦ DİLEDİĞİNİZ GİBİ

Essex Sisters serisi

- [ÇOK ADO ABOUT YOU ÖP](#)
- [BENİ, ANNABEL](#)
- [DÜK'ÜN EVCİLLEŞTİRİLMESİ](#)
- [ZEVK İÇİN ZEVK](#)
- [BİR GENTLEMAN ASLA ANLATMAZ](#) (bir roman)

Düşes Aşık serisi

- [AŞIK DÜŞES AŞK](#)
- [İÇİN APTAL VAHŞİ](#)
- [BİR ARAYIŞ](#)
- [SENİN KÖTÜ YOLLARIN](#)
- [YİNE BİR APTAL](#) (bir roman)

Ladies Most serisi

- [THE LADY MOST LIKELY](#) (Julia Quinn ve Connie Brockway ile birlikte)
- [THE LADY MOST WILLING](#) (Julia Quinn ve Connie Brockway ile birlikte)

Bağımsız romanlar

- [AMERİKAN DÜŞESİM](#)

Antolojiler

- [MISTLETOE CHRISTMAS](#) (Christi Caldwell, Janna MacGregor ve Erica Ridley ile)

*AVONBOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler ve daha fazlasını
elde etmek için Avon'un [From the Heart](#)
bültenine katılın!

SIGN UP NOW

ELOISA JAMES'dan daha fazlası

O DUKE DEĞİL

Çilli ve gagalı Leydi Stella Corstiau'nun en azından bir çeyizi var. bir talipler kalabalığının ilgisini çekmiştir - ki bu talipler arasında Le zarif rakiplerinin peşinden koşarken ona "Specs" diye seslenen Huntington Dükü yakışıklı Silvester Parnell kesinlikle yoktur.

Ve sonra-

En kötüsü olur. Evlilik.

Dük'e. Yanlış sebeplerden dolayı onunla evlenen birine.

Silvester, Stella'yı bu ilginç kıza aşık olduğuna nasıl ikna ?

Roman evlendi mi?

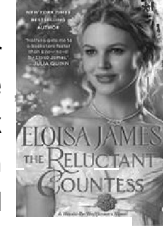
GÖNÜLSÜZ KONTES

Lilford Kontu Giles Renwick, Leydi Yasmin Régnier ile tanışana kadar hiçbir kadın için kendini aptal yerine koymamıştır. Yasmin onun ilgisine her yönden uygun değildir, ne bir eş olarak, ne bir metres olarak (çünkü o bir leydi!), hatta ne de bir arkadaş olarak, birbirlerinden kesinlikle hoşlanmazlar. Elbiseleri çok düşüktür ve etekleri güzel kalçalarına yapışacak kadar nemlidir. Dedikodu yapmayı ve kıkırdamayı seviyor.

Ste, babasının Fransız soyunun açıkça baskın olduğu göz önüne alındığında, digrifiel ya da p0líte ya da hatta gerçek bir İngiliz değildir. Annesinin Napolyon'un metreslerinden biri olduğu gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yok.

Peki, Tanrı aşkına, bu adamın amacı ne?

Kız evet derse ne yapacak?

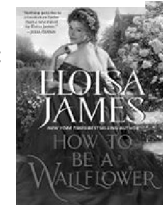

NASIL ŞEBBOY OLUNUR

Bayan Cleopatra Lewis bir vikontun torunu olabilir, ancak son birkaç yılını babasının ona bıraktığı, tuvaletlerin satışından elde edilen muazzam servetle geçirmiştir. Annesinin son arzusu, onu hemen sosyeteye tanıttığını açıklayan büyükbabasıyla tanışmasıdır. Bir kıza ihtiyacı olacaktır.

Tamamen yeni bir gardırop, bu yüzden bir kostüm mağazasına gidiyor ve sonunda satın alıyor.

Jake Astor Addison, Emporium'u satın almak için Londra'da bulunan Amerikalı bir finansçıdır ve cebinde Amerika'da istediği kadına teklif etmeye hazır bir yüzük vardır. Ancak New York'a transfer etmeyi planladığı iş yerine girdiğinde, İngiliz bir kadının burnunun dibinden onu satın aldığını keşfeder.

HC.COM ADRESİNDE HARIKA YAZARLARI, ÖZEL TEKLİFLERİ VE DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

AŞIK VİSKONT Telif Hakkı © 2024 Eloisa James, Inc. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı TEMMUZ 2024 ISBN: 978-0-06-334742-7

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-334741-0

Kapak tasarımı Amy Halperin Kapak

resmi Alan Ayers

Kapak görseli© Vasilius/Shutterstock (motif)

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya

www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay

Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat

Toronto, Ontario, M5H 4E3

www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India

A 75, Sektör 57

Noida

Uttar Pradesh 201 301

www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit

D1, 63 Apollo Drive

Rosedale 0632

Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street Londra

SE1 9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

